

DEAN R. KOONTZ

A szeme sarkából 2.

/pdf by bomin/

A mű eredeti címe: From the Corner of His Eye
Copyright © Dean R. Koontz 2000

Hungarian translation © Animus Kiadó, 2001
A fordítás a Bántam Books
2000-es kiadása alapján készült

Fordította: Danyi Andrea
Borítóterv: Beleznai Kornél

Kiadta az Animus Kiadó 2001-ben
Felelős kiadó: Balázs István
Szerkesztette: Gábor Anikó
Szedés és tipográfia: Scriptor Bt.
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
ISBN 963 9307 26 2

56. fejezet

Barty először totyogott, majd nemsokára járni kezdett, végül pedig egy nap már felelőssége teljes tudatában, csomaggal kezében, segíteni is tudott anyjának a sütemények kiszállításában.

Az átlagos kisgyerekekhez képest hónapokkal korábban költözhetett át a rácsos gyermekágyból igazi nagy ágyba.

Ezután Agnes nyolc napon át minden éjjelre plédeket tett az ágy köré, nehogy kisfia megüsse magát, ha véletlenül éjszaka leesik. A nyolcadik reggelen felfedezte, hogy Barty elpakolta a plédeket a szekrénybe. De nemcsak begyűrte a takarókat a polcra - ahogy a gyerekek általában szokták -, hanem összehajtotta és rendben egymásra pakolta őket, ahogy Agnestől látta.

Barty sosem beszélt erről később, anyja azonban nem aggódott többé, hogy kisfia kieshet az ágyból éjszaka.

Élete első három évében Barty fejlődése az összes gyermekneveléssel kapcsolatos kézikönyvet megcáfolta, amiket a kisgyermekes anyák elolvasnak. A kisfiú a saját életritmusára szerint növekedett és fejlődött.

Barty kortársaitól való különbözősége az első pillanattól kezdve nyilvánvaló volt. Nem nézte a televízióban sugárzott bugyuta gyereksorozatokat, nem hisztériázott és nem követelőzött.

Sosem volt beteg, nem fulladt, nem szenvedett influenzában, arcüreggyulladásban, és a szokásos gyermekbetegségek is elkerülték.

Az emberek gyakran mondogatták Agnesnek, hogy keresnie kéne Bartynak egy ügynököt, mert olyan fotogén a kisfiú.

Mindenki biztos volt abban, hogy már gyermekként modellt állhatna, vagy szerepeket kaphatna. Bár a kisfiú valóban nagyon szép volt, Agnes tisztában volt azzal, hogy közel sem kivételes szépség. Bartyt nem a külseje tette vonzóvá, hanem kivételes gyermeki bája, mozdulatainak és tartásának könnyedsége, barátságossága és az arcáról soha el nem tűnő mosolygás. Sűrű hajának természetes csillogása, és napbarnított bőrének aranyos ragyogása lenyűgözte az embereket.

1967 júliusában, két és fél éves korában Barty végre átesett első, heveny lefolyású, vírusos megfázásán. Fájt a torka, de nem sírt, sőt, nem is panaszkodott. Ellenállás nélkül vette be a gyógyszert, és bár néha lepihent, éppoly lelkesen játszott játékaival és olvasgatta könyveit, mint mindig.

Barty betegségének második napján Agnes a konyhában találta kisfiát, amint egy kifestőkönyvet színezgetett az asztalnál ülve.

Amikor megdicsérte a kisfiút, hogy milyen hősiesen viseli a megfázást, Barty megvonta a vállát és anélkül, hogy felnézett volna a kifestőkönyvből, így szólt: - Mert most itt van.

- Ezt hogy érted?

- A náthám.

- A náthád most itt van?

- Nem mindenhol.

Agnes mindig örömet lelte beszélgetéseikben. Barty kortársainál jóval kifinomultabb szókinccsel rendelkezett, de mégiscsak gyermek volt, megállapításai pedig rendszerint ártatlanul elbűvölőek voltak.

- Szóval a náthád az orrodban van, de nem a lábadban, ugye?

- Nem, mami. A nátha senkinek nem megy a lábaiba.

- A lábába.

- Igen - egyezett bele Barty, és színezett tovább.

- Akkor azt akarod mondani, hogy itt van veled a konyhában, de nem megy veled a nappaliba, ugye? A náthád tehát a saját feje után megy.

- Ez butaság.

- Te mondtad, hogy a náthád most itt van. Lehet, hogy azért marad a konyhában, mert szeretne egy szelet sütit kapni.

- A náthám most itt van - magyarázta Barty -, nem jön velem mindenhová.

- Szóval nemcsak itt, a konyhában vagy együtt a nátháddal?

- Nem.

- Hanem hol még? A hátsó kertben, amikor játszol?

- Igen.

- A nappaliban, amikor olvasol?

- Igen.

- Mindenhol egyszerre, ugye?

Barty erősen koncentrált, hogy kék ceruzájával ne csússzon ki a vonalon túlra, és bólintott: - Igen.

A megszólaló telefon vetett véget beszélgetésüknek, Agnesnek azonban szóról szóra eszébe fog jutni e beszélgetés az év végén, amikor karácsony előtt egy nappal Barty sétára indul az esőben, és alapjaiban rendíti meg anyja életről és világról alkotott felfogását.

*

A többi gyermektől eltérő módon Barty-t nem zavarta a változás. Könnyedén tért át a cumisüvegről a pohárra, a babaágyról a nyitott gyermekágyra, szívesen kóstolt meg új ízeket, és nyitott volt minden újdonságra. Bár Agnes rendszerint a közelében tartózkodott, Barty mindig örült, ha anyja néha Maria Gonzalez vagy Edom gondjaira bízta, de Jacob nagybátyjára is mindig sugárzóan mosolygott.

Imádta, ha ölelgetik és puszilgatják. Mindig fogta a felnőttek kezét, és bújt hozzájuk. A legtermészetesebb módon nyilvánította ki feléjük irányuló szeretetét.

A megmagyarázhatatlan félelem - amely rövid időszakokra felkavarhatja a gyermekek életét - teljesen elkerülte Barty-t élete első három évében. Nem félt az orvostól, a fodrásztól sem. Mindig nyugodtan aludt, és rendszerint szépeket álmodott.

A sötétségtől való félelem - amely jó néhány felnőttet egész életében végigkísér - nem zavarta a kislányt. Bár egy ideig szobájában világított egy lámpa, ez nem annyira Barty-t, mint inkább anyját igyekezett megnyugtatni, akit aggasztott, hogy fia esetleg felébred, és megijed a sötétben.

Agnes e félelme talán nem csupán anyai ösztöneiből fakadt. Valószínűleg hatodik érzéke súgta neki, és Agnes ösztönösen tudatában volt az előttük álló tragédiáknak: a tumornak, a műtéteknek és a vakságnak.

*

Agnes már a gyermek első születésnapján pontosan tudta, hogy fia különleges képességekkel jött a világra. Ettől kezdve Barty minden nap megerősítette őt ebbéli meggyőződésében, hiszen intelligenciája és tehetsége napról napra láthatóan nyiladozott. Barty különlegességének természetét azonban kezdetben nehezen lehetett meghatározni; több területen is kiemelkedőnek nyilatkozott. Az ajándékba kapott szájharmónikán például bármely, a rádióban hallott dal egyszerűbb változatát képes volt eljátszani. Amit egyszer hallott, rögtön le tudta játszani.

Később Barty összetettebb dallamokat is utánozott, s amennyire Agnes meg tudta állapítani, sosem játszott hamisan.

1967 karácsonyára Barty egy három oktáv terjedelmű, tizenkét lyukú, negyvennyolc fűvókás, kromatikus harmonikát kapott ajándékba.

Aprócska kezeivel fogta a hangszert, és kicsi szájával sokkal teljesebb hangzású dalokat is el tudott már játszani rajta.

Tehetsége a zene mellett a nyelvben is megmutatkozott.

Egészen kicsi korától örömmel hallgatta azokat a történeteket, amelyeket anyja olvasott fel neki. Barty mindig anyja mellett ült és kérte Agnest, hogy ujjaival kövesse a felolvasott sorokat, hogy lássa, éppen melyik szónál tartanak. Így háromévesen egyedül tanult meg olvasni.

A képeskönyvekről hamarosan áttért a nagyobb gyermekeknek írt kisregényekre, majd a felnőtt irodalomra. A nyáron és az ősz elején minden idejét olvasással töltötte.

Az olvasással szinte egy időben tanult meg írni, és jegyzeteket készített a lap szélére a neki különösen tetsző könyvekben. Olvasónaplója elbűvölte Agnest, aki a kislány engedélyével belenézett a füzetbe. Barty megjegyzéseit őszintének, kedvesnek és elbűvölőnek találta, azonban azt is észre vette, hogy hónapról hónapra kevesebb bennük a naivitás, és sokkal komolyabbak, merengőbbek lettek megjegyzései.

Bár Agnes az elmúlt évek alatt legalább húsz felnőtt diákját tanította meg angolul - köztük Maria Elena Gonzalezt, aki mostanra már enyhe akcentussal, de elég jól beszélt a nyelvet -, saját fiának tanárként egyáltalán nem volt rá szüksége. Sokszor kérdezte tőle, hogy bizonyos dolgok miért éppen úgy vannak, ahogy, de ugyanazt sosem kérdezte kétszer. Mintha már tudta volna kérdésére a választ, és anyjától pusztán megerősítést várt. Rendkívül hatékony autodidaktának bizonyult, és

sikeresebben oktatta saját magát, mintha egy híres professzort rendeltek volna mellé.

Agnes érdeklődéssel és némi szomorúsággal szemlélte fia fejlődését. Mint minden anya, ő is szerette volna Barty-t olvasni és írni tanítani, és látni, ahogy a kisgyermek értelme az ő irányítása alatt bontakozik ki. Bár büszke volt Barty saját eredményeire és tehetségének megnyilvánulására, úgy érezte, ez a gyors fejlődés megfosztja fiát a gyermekkor legszebb pillanataitól is, bár bizonyos szempontból mégis gyermek maradt.

Barty ezzel szemben végtelenül élvezte, hogy tanulhat, és egyáltalán nem érezte, hogy valamiből kimaradna. Számára a világ egy hatalmas narancs volt, amelyről végtelen számú héjat húzhatott le.

1967 novemberében már G. K. Chesterton rejtélyt és romantikát kedvelő olvasóknak írt bűnügyi regényeit olvasta nagy lelkesedéssel. Az író sorozata különlegesen fontos helyet foglalt el életében, csakúgy, mint Robert Heinlein *A csillaglány* című könyve, amelyet annak az évnek a karácsonyán kapott.

A matematika terén megmutatkozó kiemelkedő teljesítménye azonban még zene és irodalom iránti szeretetét is túlszárnyalták.

Barty már az olvasás és írás előtt megtanult számolni, és az órát leolvasni. Az idő sokkal meghatározottabb volt életében, mint Agnes gondolta. Talán azért, mert legtöbbször csak felnőttkorára érti meg igazán, hogy a világegyetem végtelen, az emberi élet pedig véges - mint ahogy az ember által megszerzhető tudás is -, Barty azonban mindezt hetek alatt felismerte és beépítette tudatába.

Egy ideig hihetetlenül élvezte, ha kiszámíthatta, egy bizonyos történelmi esemény óta hány másodperc telt el. A dátum ismeretében fejben képes volt kiszámítani a másodpercek számát alig fél perc alatt.

Agnes mindössze kétszer ellenőrizte a kisfiú válaszát.

Első alkalommal ceruzát és papírt kért, majd kilenc percnyi számolás után meg tudta mondani, hogy a 125 évvel, hat hónappal és nyolc nappal azelőtt történt esemény óta hány másodperc telt el. Válasza eltért Barty-étól, ellenőrzés közben azonban észrevette, hogy elfelejtkezett a szökőévekről.

Második alkalommal már úgy indult a számításnak, hogy tudta, egy normál évben 3 153 600 másodperc van, a szökőévekben pedig ehhez még 86 400-at kell hozzáadni. Már négy perc alatt le tudta Barty válaszát ellenőrizni. Ezután többé nem vonta kétségbe a kisfiú számításainak helyességét.

Barty minden erőfeszítés nélkül képes volt folyamatosan fejben tartani a születése óta eltelt másodpercek összegét, valamint az általa elolvasott könyvek szavainak számát.

Kiváló zenei tehetségét valószínűleg matematikai képességének köszönhette. Barty szerint a zene számokból állt, és azonnal képes volt a hangjegyeket numerikus kóddá alakítani és megjegyezni. A dalokat úgy énekelte el, hogy a memorizált kódsort hívta elő.

Agnes számos könyvet elolvasott a csodagyerekekről, és mindben az állt, hogy a legtöbb matematikában jeleskedő gyermek a zenében is kiemelkedő eredményeket mutat fel, amely természetesen fordítva is igaz volt.

Barty olvasási és íráskészsége szorosan összefüggött matematikai zsenialitásával. Számára a nyelv elsősorban hangokból állt, amely, mint a zene, dolgokat és elképzeléseket szimbolizált, és ezt a zenét fordították le később írott szótagokra az ABC segítségével - amelyet pedig szintén matematikai rendszernek tekintett -, ahol a tíz számjegy helyett huszonhat számjegy szerepel.

Miközben a csodagyerekekről szóló könyveket olvasgatta, Agnes rájött, hogy Barty semmiképpen nem kimagasló képességű csodagyerek. Néhány matematikai zseni már hároméves kora előtt elsajátította a matematika és a geometria minden ismeretanyagát. Jascha Heifetz hároméves korában már elismert hegedűművész volt, hatéves korában pedig Mendelssohn és Csajkovszkij concerto-kat adott elő.

Agnes végül gyanakodni kezdett, hogy matematikai képességei és számok iránti rajongása ellenére fia tehetségét valószínűleg máshol kell keresni. Sokkal megdöbbentőbb és különösebb végtet felé tart, mint azok a zsenipalánták, akikről eddig olvasott.

Barty-t talán elbátortalanította volna zsenialitása, ha teljesen tisztában lett volna képességeivel. Ő azonban legbelül mégiscsak kisgyermek volt.

Briliáns elméje ellenére egy játékokat és szaladgálást kedvelő kisfiú volt, aki boldogan kérekpározott vadonatúj triciklijén az udvarban, és ámulva nézte Jacob nagybátyja trükkjeit egy csillogó pénzérmével.

Barty sem nagyképű, sem szégyenlős nem volt. Sosem küzdött azért, hogy megdicsérik teljesítményeiért. Eredményeit kizárólag a tanulásnak köszönhette.

Ahogy nőtt, egyre jobban élvezte az egyedüllétet. Agnes azonban aggódni kezdett, mert egyetlen vele egykorú kisgyermek sem élt a közelben. Úgy gondolta, hogy fia boldogabb lenne, ha volna egy-két játszótársa.

- Vannak barátaim valahol - jelentette ki egy este Barty, amikor Agnes ágyba dugta.

- Ó! És hol tartod őket? A szekrény aljában?

- Nem, ott a szörnyek laknak - mondta Barty viccelődve, mert éjszakánként sosem érzett félelmet.

- Butaság - szólalt meg Agnes, összekócolva fia haját.

- A szomszédban vannak gyerekek - mondta Barty.

- A múltkor utánanéztem. Miss Galloway lakik tőlünk délre. Már nem dolgozik és nincs családja, sem gyermekei.

- De van egy hely, ahol ő is családos néni és unokái vannak.

- Két élete volna?

- Sokkal több, mint kettő.

- Száz?

- Még annál is több.

- Selma Galloway, a rejtélyes életű nő!

- Előfordul.

- Nyugalmazott professzor nappal, orosz kém éjjel.

- De nem mindenhol kém.

Ahogy fia ágya szélén üldögélt, Agnes azt érezte, hogy e szórakoztató beszélgetések során Barty a maga gyermekes módján valamilyen igazságot próbál kifejezni, amiről Agnes azt hitte eddig, hogy csak kitaláció.

- Északra pedig - folytatta Agnes - Janey Carter és szülei élnek. A lány tavaly főiskolára ment, ő az egyetlen gyermekük.

- Carterék nem laknak mindig ott - mondta Barty.

- Tényleg nem, talán kiadják a házukat a kalóznak néha?

Barty elnevette magát.

- Elég élénk a fantáziád - mondta Agnes.

- Nem az. Jó éjszakát, mami - mondta Barty, ásított és azonnal elaludt.

*

Aztán egyetlen szempillantás alatt minden megváltozott. Alapjaiban és mindörökre.

Karácsony előtt egy nappal történt. A nap bearanyozta az eget, délután azonban sötét felhők kezdtek gyülekezni az égen.

Agnes Lampion gyönyörű papírba csomagolva diós-fahéjas-vanília pitéket vitt listán szereplő barátainak. Mindegyik csomagot színes szalagok és masnik díszítették. Kedves arcok, meleg ölelések és csók, karácsonyi jókívánságok várták mindenütt, amikor átadta az apró ajándékokat.

Barty is anyjával tartott a zöld Chevroletben. Mivel annyi süteményt és ajándékot vittek magukkal, hogy nem fért be egy autóba, Edom is követte őket sárga-fehér Fordjával.

Agnes karácsonyi karavánnak nevezte el az egymás után haladó két autót, amely nagyon tetszett Barty-nak, aki minduntalan megfordult az ülésen, hogy Edomnak integessen.

Sokszor kellett megállniuk, mert hosszú volt a lista, így mindenhol csak rövid időt tölthettek. Jókívánságokat váltottak, átvették és átadták egymásnak az ajándékokat, aztán gyorsan indultak tovább. Délután három órára, még jóval azelőtt, hogy a Mikulás elindult volna, befejezték körútjukat.

Edom Obadiah Sepharad házától egyenesen hazahajtott az édességekkel, szilvatortával és ajándékokkal megrakott Forddal.

Agnes és Barty számára még egy állomás hátravolt, a temető, ahol Joey, Agnes férje és Barty apja nyugodott. Behajtottak a ciprusfákkal szegélyezett úton a halottak birodalmába, és megálltak

Joey sírja közelében.

A levegő hűvös volt. A tenger felől enyhe szellő fújdogált.

Rózsát vittek a sírra. Agnes vöröset, Barty pedig fehérét.

Tavasszal, nyáron és ősszel Edom rózsáival vidították fel a sírt, karácsony környékén pedig a virágboltokban vették a csokrokat.

Edom már kiskorától vonzódott a kertészkedéshez, és különös örömét lelte a keresztezett rózsák nevelésében. Tizenhat éves korában első helyezést ért el egy virágversenyen. Amikor apjuk tudomást szerzett a versenyről, Edom győzelmét megbocsáthatatlan bűnnek nevezte. Büntetésül háromnapos szobafogságra ítélte Edomot, és amikor a fiú a harmadik nap elteltével lejött az emeletről, azt látta, hogy apja az összes rózsabokrot kitepte a földből.

Tizenegy évvel később, néhány hónappal Agnes és Joey esküvője után Joey rejtélyesen „egy kis autózásra” hívta Edomot, és a riadt férfit elvitte egy kertészetbe. Húsz kiló különleges talajtakaróval, növénytáppal és új szerszámokkal tértek vissza. Aztán az udvarban együtt forgatták meg a talajt, hogy előkészítsék a földet a következő héten érkező nemesített rózsák számára.

A rózsakert volt Edom egyetlen olyan kapcsolata a természettel, amely nem keltett benne rémületet. Agnes úgy gondolta, részben Joey kert iránti rajongásának köszönhető, hogy Edom nem fordult annyira befelé, mint Jacob, és képes volt emberek közé is menni.

A rózsákat - amelyeket Joey sírjára tettek - Edom vásárolta. Maga ment el a virágboltba, hogy kiválogassa a szálakat, ahhoz azonban nem maradt bátorsága, hogy Agnest és Barty-t elkísérje a temetőbe.

- Szereti a papám a karácsonyt? - kérdezte Barty a sírkő előtt, a fűvön üldögélve.

- Igen, nagyon szerette. Már júniusban elkezdte a tervezgetést.

Egy tiszta törölközővel Barty megtörölte a sírkőbe vésett arcot, majd így szólt: - Ő is szeret számolni?

- Nos, a papa biztosítási ügynök volt, és a számok fontosak voltak a számára. Kiváló befektető is volt. Nem volt olyan matekzseni, mint te, de azt hiszem, tőle örökölted a tehetségedet.

- Ő is szeret olvasni?

Agnes leguggolt a kisfiú mellé, aki a gránitot dörzsölte és megkérdezte: - Barty drágám, miért...?

A kisfiú abba hagyta a tisztogatást, és anyjára nézett. - Micsoda?

Nevetségesen komolynak találta a kérdést, amit fel akart fiának tenni, mindazonáltal elég érettnak tartotta ahhoz őt, hogy megkérdezze tőle: - Barty, tudod, hogy jelen időben beszélsz a papádról?

Barty sosem tanult a nyelvtani szabályokról, de magától elsajátította mindet. - Igen, tudom.

- Miért?

A kisfiú megvonta a vállát.

Agnes Barty áttetsző, kékeszöld szemébe nézett. - Drágám, ugye tudod... Hát persze, hogy tudod... hogy a papa már nincs többé?

- Igen, akkor halt meg, amikor születtem.

- Így van.

Barty természetének és intelligenciájának köszönhetően Agnes sokkal erőteljesebbnek érezte a kisfiú jelenlétét. Hirtelen sokkal tisztábban látta őt maga előtt: aprónak, de bátornak, olyannak, aki istenáldotta ajándékkal jött a világra, amely áldás volt ugyan, a normális gyermekkort azonban mindörökre elfelejthették, hisz Barty arra kényszerült, hogy sokkal gyorsabban nőjön fel, mint a többi gyermek. Amikor ismét ránézett, a kisfiút fájdalmasan törekenynek és védtelennek látta, és éppoly tehetetlennek érezte magát, mint bátyjai, Edom és Jacob.

- Bárcsak ismert volna a papád - mondta Agnes.

- De hiszen ismer.

Először Agnes azt hitte, Barty arra gondol, hogy az apja figyeli őt odafentről, és szavai hatására mélyen megrendült.

Aztán Barty folytatta: - Apa itt halt meg, de nem mindenhol halott.

Agnesnek ismét júliusi beszélgetésük jutott az eszébe: *A náthám most itt van, de nem jön velem mindenhová.*

A temető útját szegélyező fák hajladoztak a szélben. Ekkor azonban hirtelen teljes nyugalom

szállt a környékre.

- Nagyon egyedül érzem itt magam - mondta Barty -, de nem mindenhol vagyok egyedül.

Agnesnek eszébe jutott egy szeptemberi beszélgetésük: *A szomszédban vannak gyerekek*, mondta akkor Barty.

És talán valóban volt egy világ, ahol Selma Galloway, a szomszédjuk sem vénlányként élt, hanem családos asszonyként, aki unokáit nevelgette.

Agnes hirtelen úgy érezte, hogy erőt vesz rajta a gyengeség, és térdei remegni kezdtek.

- Néha nagyon szomorú itt, mami. De nem mindenhol szomorú, ahol vagyunk. Nagyon sok hely van, ahol apa veled és velem van, és boldogabbak vagyunk, és minden rendben van.

Agnesen egyre jobban elhatalmasodott a rémület, amint meghallotta ezeket a különös nyelvtani szerkezeteket, amelyekről eleinte gyakran azt gondolta, hogy csak apróbb hibák, amilyeneket még egy csodagyerek is elkövethet, és amelyeket néha különös spekulációként értelmezett, később azonban rájött, hogy sokkal összetettebb és mélyebb jelentésük is van. Beléhasított a félelem, és elgondolkodott azon, hogy azok a mentális rendellenességek, amelyek bátyjai életét is megváltoztatták, nem kizárólag apjuknak volt köszönhető, hanem annak a különös genetikai örökségnek, amely akár az ő kisfiában is újra megjelenhet. Zsenialitása és tehetsége ellenére elképzelhető, hogy Barty egy különös pszichológiai problémától szenved, amelyek elsőként ezekben a különös párbeszédekben tűntek fel anyjának.

- És van egy csomó hely - mondta Barty -, ahol sokkal rosszabb minden, mint itt. Van egy hely, ahol te is meghaltál, amikor megszülettem, így én sem találkoztam veled soha.

A kisfiú különös és bizarr kijelentései csak tovább erősítették Agnesben a félelmet, hogy kisfiának valami lelki eredetű problémája van.

- Kérlek, drágám, ne...

Azt akarta mondani neki, hogy ne mondjon ilyen butaságokat, hogy ne beszéljen így, de nem találta a megfelelő szavakat. Amikor Barty megkérdezte őt, hogy miért, el szeretne volna neki mondani, hogy mennyire aggasztja, hogy valami baj lehet vele, de nem tudta megfogalmazni félelmeit. Barty volt Agnes mindene, központi szerepet töltött be a lelkében és az életében, és maga Agnes is összeroppant volna, ha a kisfiú azért válik sikertelenné, mert anyja nem bíz benne.

A hirtelen eleredő eső belefojtotta a szót. Először csak apró cseppekben esett, majd egyre kövérebb vízcseppek hulltak az égből.

- Siessünk, Barty.

Nem volt náluk esernyő, ezért futva indultak vissza az autóhoz.

Itt most esik, de valahol napfényben sétálhatunk.

A gondolat megdöbbenette, megzavarta Agnest, de ugyanakkor különös, megmagyarázhatatlan módon melegség öntötte el a szívét.

Az autójuk kétszáz méterrel arrébb állt. A nehéz esőcseppek függőlegesen zuhogtak rájuk, az autó pedig elérhetetlen messzeségben volt.

Agnes a szeme sarkából figyelte Barty-t, és a kisfiú apró lábaihoz igazította lépteit, így csuromvíz volt, mire odaértek az autóhoz.

Barty előreszaladt az autóhoz. Agnes nem követte, mert tudta, hogy fölösleges segítenie abban, amit egyedül is el tudott végezni.

Mire Agnes kinyitotta a kocsiját és beült a kormány mögé, Barty már a jobb oldali ülésen ült. Agnes elindította az autót. Minden porcikáját átjárta a hideg, és csupa víz volt. A hajából és a ruháiból is csavarni lehetett volna a vizet.

Agnes bekapcsolta a fűtést, és Barty felé irányította a ventilátorokat. - Drágám, fordítsd magad felé a másikat is.

- Én jól vagyok, mami.

- Meg fogsz fájni - mondta Agnes, és átnyúlt Barty előtt, hogy a kisfiú felé fordítsa a ventilátort.

- Inkább magaddal törődj, mami, ne velem.

Ekkor Agnes végignézett kisfián, és legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy Barty teljesen száraz. Haján és arcocskáján nem látott egyetlen esőcseppet sem. Trikója és pulóvere is olyan száraz volt, mintha most vette volna le őket egy vállfárról. Néhány vízcseppet meglátott a zöld színű nadrágján, Agnes azonban rájött, hogy ezek a vízcseppek róla csepegték le, amikor átnyúlt a kisfiú

előtt.

- Ahol én szaladtam, ott nem esett az eső - mondta Barty.

Agnes, akit olyan apa nevelt fel, aki számára a szórakozás minden fajtája szentségtörésnek számított, egészen tizenkilenc éves koráig nem látott bűvészt. Akkor már udvarolt neki Joey Lampion, és ő vitte el egy előadásra. A bűvész nyulakat varázsolt elő a cilinderből, galambokat a füstfellegből, kettéfűrészelte asszisztensét és újra összerakta; Agnes egész este tátott szájjal figyelte az előadást. Most pedig eszébe jutott egy trükk, amelyben a bűvész egy kanna tejet öntött egy újságpapírból összetekert tölcserbe, és a tej eltűnt, amikor a bűvész széttekerte a tölcserét. A bűvész mutatványa azonban jelentéktelennek tűnt ahhoz képest, hogy Barty a szakadó esőben teljesen szárazon szállt be a kocsiba.

Hirtelen tetőtől talpig libabőrös lett.

Meg akarta kérdezni kisfiától, hogyan csinálta, ám egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Kétségbeesve próbálta összeszedni magát, és kinézett a temetőre, ahol a szakadó esőben egyre inkább elmosódtak előtte a szomorú fák és a sírkövek.

Agnes bekapcsolta az ablaktörlőt. Mereven bámulta a törlő mozgásával egyidejűleg hol elmosódottan, hol tisztán feltűnő temetőt. Úgy érezte, minden megváltozott körülötte. Képtelen volt magyarázatot találni arra, hogy kisfia miért nem ázott meg a zuhogó esőben.

- Ez csak egy régi tréfa - hallotta a saját hangját a távolból. - Csak nem kerültek el az esőcseppek?

A kisfiú felkacagott. - Az esőcseppek nem tudnak elkerülni, mami. Én ott futkároztam, ahol nem esett az eső.

Agnes végre ismét fiára mert nézni.

Hiszen még mindig az ő kisfia volt. Az ő drága Bartholomew-ja, az ő kedves Barty-ja, az ő kicsi fia.

Barty azonban mégis több volt, mint aminek Agnes képzelte, több volt egy egyszerű csodagyereknél.

- De hogyan, Barty? Édes istenem, hogyan?

- Te nem érzed?

A kisfiú felemelte a fejét, és érdeklődve tekintett anyjára. Szemei csillogtak.

- Mit nem érzed? - kérdezte Agnes.

- Ahogy a dolgok vannak. Hát nem érzed, hogy mi történik?

- Hogy mi történik? Nem tudom, mire gondolsz.

- Nahát, te tényleg egyáltalán nem érzed?

Agnes azt érezte, hogy az autójában ül, hogy lassan ráragadnak a vizes ruhák, hogy a kocsiban a levegő egyre párásabb és nehezebb lett, ugyanakkor félt az ismeretlentől, de egyáltalán nem érezte azt, amiről a kisfia beszél, mert ez a valami mosolyra fakasztotta Barty-t.

Amikor megszólalt, érezte, hogy torka teljesen kiszáradt: - És mit érzel? Magyarázd el nekem.

Barty kinézett az esőbe, majd lassan így szólt: - Nem találok a megfelelő szavakat.

Bár Barty szókinése messze nagyobb volt, mint az átlag hároméveseké, és ugyanolyan jól írt és olvasott, mint a nyolcadik osztályosok, Agnes megértette, miért hagyták cserben a szavak. Kisfia teljesítménye láttán ő sem tudott szóhoz jutni.

- Drágám, csináltad ezt már korábban is?

A kisfiú megrázta a fejét. - Fogalmam sem volt, hogy ilyet tudok.

- Nem tudtad, hogy tudsz ott sétálni, ahol nem esik az eső?

- Nem tudtam, mert nem volt rá szükségem eddig.

A ventilátorokból áramló forró levegő nem tudta felmelegíteni Agnes átfagyott csontjait. Ahogy egy rakoncátlan hajtincset kisöpört a homlokából, észrevette, hogy remegnek a kezei.

- Mi a baj? - kérdezte Barty.

- Egy kicsit meg vagyok ijedve, kisfiam.

A meglepetéstől Barty-nak elkerekedett a szeme. - Miért?

Mert úgy sétálsz az esőben, hogy nem leszel vizes. Mert VALAHOL MÁSHOL SÉTÁLSZ, és csak a jó ég tudja, hogy hol van az a hely, és azt sem tudom, hogy OTT RAGADHATSZ-E MIND-ÖRÖKRE, úgy hogy SOSEM TALÁLSZ VISSZA. Ha erre képes vagy, biztosan más, lehetetlen dol-

gokra is képes vagy, és akármilyen okos kisfiú is vagy, fogalmad sincs, mekkora veszély fenyeget - senki sem tudja -, mert vannak olyan emberek, akik nagy érdeklődést tanúsítanak irántad, ha tudnák, hogy mire vagy képes, és vannak tudósok, akik meg akarnának szerezni téged. Sőt, még a tudósoknál is rosszabb, VESZÉLYES EMBEREK, akik azt mondanák, hogy a nemzetbiztonság fontosabb, mint egy anya joga a gyermekére. Olyan EMBEREK, AKIK ELLOPNÁNAK TÉGED, ÉS SOHA TÖBBÉ NEM ENGEDNÉK, HOGY LÁSSUK EGYMÁST, ami rosszabb lenne a halálnál, mert azt szeretném, ha normális, boldog, szép életed lehetne, és szeretnék megvédeni mindentől, és látni, ahogy felnősz, és kiváló ember válik belőled. Mert tudom, hogy az leszel, MERT JOBBAN SZERETLEK BÁRMI MÁSNÁL, ÉS OLYAN ÉDES VAGY, ÉS NEM HISZED EL, ÉS NEM VESZED ÉSZRE, MILYEN HIRTELEN, ÉS MILYEN BORZALMASAN ELROMOLHAT MINDEN.

Agnes mindezt csak gondolta, hangosan azonban a következőket mondta: - Nincs semmi baj kisfiam. Mindjárt rendben leszek.

- Nincs mitől félned, mami - bízta őt Barty.

Agnes behunyta a szemét, és próbálta összeszedni gondolatait. Ekkor az ajtó csapódását hallotta, és amikor újra kinyitotta a szemét, a kisfiú már nem volt az autóban. Boldogan szökdécselt a szakadó esőben. Agnes megpróbálta visszahívni, ő azonban nem hallgatott rá.

- Mami, nézd! - kiabálta Barty, majd a szakadó esőben kitért karokkal felé fordult, és így szólt: - Egyáltalán nem félelmetes!

Agnes torkát a sírás fojtogatta, a szíve pedig zakatolt, amint kisfiát az ablakon keresztül figyelte.

Barty ekkor megállt, arcát az ég felé fordította, és nevetett.

Agnes most végre láthatta azt, amit nem láthatott akkor, amikor elindultak vissza a kocsihoz, mert most egyenesen a fiát nézte. És még így sem akart hinni a szemének.

Barty állt az esőben, körülölelte az eső, szinte egyé vált vele. Lábacskái alatt cuppogott az átázott fű. És, bár az esőcseppek egyáltalán nem kerültek el a kisfiút, Barty mégis száraz maradt.

Barty születésének éjszakáján, amikor Joey már holtan feküdt az összetört Pontiac ülésén, amikor az egyik mentős Agnest a hordágyon a mentőautó ajtajához tolt, Agnes látta, ahogy férje ott áll a szakadó esőben, és az esőcseppek egyáltalán nem áztatják el. Kisfia pedig most éppen így állt az esőben. Joey akkor azonban szellem volt, egy illúzió, amelyet a megrázkódtatás és a vérvesztés váltott ki.

Barty-nak azonban minden porcikájából az élet sugárzott.

Körülugrálta az autót, integetett a megdöbbenéstől üveges tekintettel rámeredő anyjának, és így kiabált: - Egyáltalán nem félelmetes!

Az ide-oda járó ablaktörők mögött Agnes megbabonázva figyelte kisfiát.

A fiú egyáltalán nem volt átlátszó, mint apja szelleme azon az esős januári estén, csaknem három évvel ezelőtt. Ugyanaz a sötét délutáni fény fogta Barty-t is körül, mint a temető sírköveit és a csöpögő fákat, és túlvilági fény sem világított rajta keresztül, mint annak idején Joey-n.

Barty megállt a vezetőülés mellett és mulatságos fintorokat vágott, próbálva felvidítani anyját, miközben folyamatosan azt kiabálta: - Nem is félelmetes, mami!

Agnesen ekkor különös súlytalanság-érzés vett erőt, és ijedten kapaszkodott a kormánykerékbe. Teljes erejével fogta, mintha valami erő ki akarná szakítani az autóból, hogy felrepítse magasra, egészen oda, ahonnan az eső esik.

Az ablak mögött Barty-n semmi különös nem látszott. Éppen olyan volt, mint bármelyik kisfiú, azzal a különbséggel, hogy ő most ott járt, ahol egyáltalán nem esett az eső. Barty lassan elindult az autó felé.

Agnes ekkor egy pillanatra elveszítette őt szem elől. A félelem átjárta a szívét, mert azt hitte végleg eltűnt a kisfia, mint ahogyan a hajók a Bermuda-háromszögben.

Aztán újra meglátta, amint az első ajtó felé közelített.

A különös súlytalanság érzete hirtelen átalakult benne. Felemelő vidámságot, könnyedséget érzett. A félelem azonban nem tűnt el - továbbra is aggódott Barty-ért, a jövőjéért és az imént látott furcsa égi tünemény miatt -, a csodálkozás és a remény azonban már erősebb volt benne.

Barty odaért az autó ajtajához, elégedetten mosolyogva kinyitotta, és teljesen szárazon be szállt.

57. fejezet

Junior Cain számára a Ló éve (1966) és a Bárány éve (1967) számtalan lehetőséget kínált a személyes gyarapodásra és az önművelésre. Lehetséges, hogy 1967 karácsonyán Junior már nem fog többet az esőben sétálni, az időszak azonban jelentős teljesítményeket és örömeket is tartogatott a számára.

Ugyanakkor felkavaró időszak is volt.

Egy hidrogénbomba véletlenül lezuhant egy B-52-es bombázóról, és eltűnt az óceánban Spanyolország partjainál, csak két hónappal később találták meg. Mao-Ce-Tung elindította Kulturális Forradalom nevű mozgalmát, amelyben harmincmillió embert ölt meg a kínai társadalom fejlesztése érdekében. James Meredith polgárjogi aktivista, egy Mississippiben lezajlott tüntetés során lőtt sebet kapott. Chicagóban Richard Speck nyolc ápolónőt gyilkolt meg, egy hónappal később pedig Charles Whitman felmászott a Texasi Egyetem tornyára, ahonnan lövöldözni kezdett, és tizenkét ember lelte halálát. Sandy Koufax, a Dodgers sztárja, izületi gyulladás miatt kénytelen volt visszavonulni a sporttól. Grissom, White és Chaffee űrhajósok még a földön meghaltak, amikor egy kilövés-szimuláció közben az Apolló űrhajó lángokba borult. Sok híres személyiség is elhunyt ebben az időszakban: Walt Disney, Spencer Tracy, a szaxofonista John Coltrane, az író Charlson McCullers, Vivien Leigh, és Jayne Mansfield. Junior megvásárolta McCullers *Magányos vadász a szív* című könyvét, és bár nem volt kétsége a felől, hogy kiváló író volt, a könyvet különösnek tartotta a saját ízléséhez mérve. Ebben az időszakban a világot földrengések rázták meg, hurrikánok és tájfunok söpörtek végig rajta, árvizek öntötték el, és politikusok próbálták megváltoztatni. Vietnamban tovább folytatódtak a kegyetlenkedések.

Juniort azonban többé már nem érdekelte Vietnam, mások véleményével pedig egyáltalán nem foglalkozott. Az elmúlt két év csupán Thomas Vanadium miatt kavarta fel.

Igaz, hogy a megszállott nyomozót utoljára a bányató szélén elmerülő autó hátsó ülésén látta, de a férfi még mindig veszélyt jelentett rá nézve.

Egy ideig Junior meg volt győződve arról, hogy az 1965 decemberében, a sajtburgerében talált negyed dolláros csupán jelentéktelen egybeesés volt, és nem volt köze Vanadiumhoz. Amikor közvetlenül utána végigjárta a konyhát és az éttermet, az az érzése támadt, hogy az étterem az egészségügyi és tisztasági követelményeknek nem igazán felel meg. Ha eszébe jutnak az étterem konyhájában látott zsíros és piszkos ruhás emberek, tudta, hogy örülhet, amiért nem egy döglött bogarat talált a szendvicseben.

1966. március 23-án azonban - egy Frieda Blissel lebonyolított rosszul sikerült randi után, aki Jack Lientery, egy fontos fiatal művész festményeit gyűjtötte - Junior megrázó élményt élt át. Az esemény, mintha az éttermi jelenet folytatása lett volna, és Junior nagyon sajnálta, hogy visszaadta a rendőrségnek a pisztolyát.

A márciusi incidenst megelőző három hónapban azonban jól érezte magát.

Karácsony és február között találkozott egy gyönyörű pénzügyi elemzővel és brókerrel, Tammy Beannel, aki értékmentésre specializálódott azokban a vállalatokban, amelyeknek gyümölcsöző kapcsolata volt kegyetlen diktátorokkal.

A lány nagyon szerette a macskákat, és rendszeresen dolgozott a Kitten Konservatory-nak, hogy megmentse a kismacskákat a városi tó szélén a vízbefúlástól. Tammy kiválóan értett a jótékonyági szervezetek befektetéseihez. Tíz hónapon belül a Konservatory pénzügyi alapjai húszszerrel, közel negyedmillió dollárra nőttek azzal, hogy megvásárolták egy dél-afrikai cég részvényeit, amely azzal gazdagodott meg, hogy Észak-Koreának, Pakisztánnak, Indiának és a Tanzániai Köztársaságnak vegyi fegyvereket adtak el, bár az országok legfőbb bevétele a szizalkenderből származott.

Egy ideig Junior sokat hasznosított Tammy befektetési tanácsaiból, szexuális életük pedig szárnyalt. Kereskedelmi sikereinek köszönhetően, Tammy meg tudta őt ajándékozni egy Rolex órával is. Juniort nem zavarta a lány négy macskája, akkor sem, amikor a négyből hat, majd nyolc lett.

De február 28-án, hajnali két órakor Junior egyedül ébredt az ágyban. Amikor felkelt, hogy megkeresse a lányt, Tammyt a konyhaasztalon ülve találta, ahol villa helyett az ujjával evett egy lóhúsos macskaeledelt a konzervdobozból, közben pedig egy doboz tejszínt iszogatótt.

Ezután képtelen volt megcsókolni a lányt, kapcsolatuk pedig teljesen megromlott.

Ugyanebben az időszakban Junior sokat járt operába, és megnézte Wagner A Niebelung gyűrűje című előadását is.

Lenyűgözte a zene, ám magából a darabból egy szót sem értett, ezért úgy döntött, hogy egy magántanárnál németórákat vesz.

Időközben magas fokon elsajátította a meditáció művészetét. Bob Chicane irányításával Junior eljutott az eszközzel történő koncentrációs meditációtól az eszköz nélküli meditációig. Ez a módszer sokkal nehezebb, mert a meditáló semmit sem képzel maga elé, a koncentráció célja pedig az, hogy elméjét teljesen kiürítse.

A tárgy nélküli meditáció, különösen, ha felügyelet nélkül zajlik és egy óránál hosszabb ideig tart, némi veszélyt is hordoz magában. Legnagyobb rémületére, Junior átéli majd ezeket a veszélyeket szeptemberben. Március 23-án, azonban először is sikertelen randit bonyolított le Frieda Blissel, majd amikor aznap éjjel hazatért, valamit felfedezett a lakásában.

A lány - akinek olyan csodás mellei voltak, mint Jayne Mansfieldnek - sosem viselt melltartót. 1966-ban ezt a szabad stílust még nem mindenhol lehetett tapasztalni. Junior kezdetben nem ismerte fel, hogy a melltartó-nélküliség Frieda felszabadultságának a jele volt; a fiú egyszerűen úgy gondolta, hogy a lány kurva.

Friedával egy egyetemi kurzuson találkoztak, amelynek címe „Az önbizalom erősítése - irányított kiáltáson keresztül”. A tanfolyam résztvevőit megtanították arra, hogyan határozzák meg a káros, magukban elnyomott érzelmeket, és hogyan fejezzék ki ezeket különböző állathangok hiteles utánzásával.

Egy ilyen hiénaordítás alkalmával, ami Friedából egy gyermekkori traumát hozott elő, amelyet uralkodó nagyanyja váltott ki belőle, Junior megkérte a lányt, hogy járjon vele.

Friedának művészekre szakosodó PR-vállalkozása volt, vacsora közben pedig Jack Lientery munkáiról beszélgettek. A művész legújabb festménysorozata - amelyen lesóványodott kisbabákat lehetett látni, a gyümölcsök és a bőség egyéb szimbólumai mellett - minden kritikust lenyűgözött.

Junior kifejezetten élvezte, hogy olyan valakivel randevúzhat, aki kultúrával foglalkozik - főleg Tammy Beannel, a pénz istennőjével töltött két hónap után - és mégis meglepődött, hogy nem bújta ágyba Friedával már az első alkalommal.

Második randevújukon Frieda végre felhívta Juniort, hogy nézze meg a teljes Lientery gyűjteményt és megmutassa Juniornak a hálósobáját. A lány lakásában hét olajfestmény lógott a művészről, amelyet PR-munkájáért kapott fizetségül.

Lientery munkája a legmagasabb művészet összes kritériumának megfelelt, amelyről Junior az egyetemi művészeti kurzuson tanult. A festmények teljességgel aláásták valóságérzetét, nyugtalanabbá tették, növelték a dühét és gyűlöletet ébresztettek benne az emberi állapotok iránt. Ráadásul azt kívánta, bár ne vacsorázott volna.

Frieda minden képhez néhány mondatot fűzött, eközben azonban egyre összefüggéstelenebbül beszélt. Az est folyamán megivott néhány koktélt, egy üveg Cabernet Sauvignon nagyobbik részét, és vacsora után két brandyt.

Junior szerette azokat a nőket, akik sokat isznak. Általában szerelmes típusok voltak, de legalábbis nem álltak ellen a férfiak közeledésének.

Mire eljutottak a hetedik festményig, a francia étteremben elfogyasztott alkoholnak, a finom vacsorának, valamint Jack Lientery erőteljes művészetének köszönhetően, Frieda rosszul lett. Remegni kezdett, egyik kezével a falnak támaszkodott, lelógatta fejét és elhányta magát. Junior még éppen időben ugrott hátra.

Az esemény természetesen véget vetett románcuknak, amely Juniort teljesen elkeserítette. Amikor Frieda befejezte a hányást, és ájultan terült el a padlón, Junior magára hagyta és elindult, hogy felfedezze a lány lakását.

Azóta, hogy több mint tizennégy hónappal ezelőtt átkutatta Vanadium lakását, nagy örömét lelte abban, hogy az emberek távollétében megnézzék, hogyan élnek. Ilyen jellegű látogatásai azonban ritkák voltak, mert nem volt hajlandó veszélybe sodorni magát azzal, hogy betör, így elsősorban azoknak a nőknek a lakását tudta megszemlélni, akikkel elég sokáig randevúzott. Boldogan vette tudomásul, hogy a bizalom és a könnyű románcok aranykorában alig egy hét alatt megkapta a lányok lakáskulcsát.

Cserébe persze Juniornak is kellett kulcsot adni, ez pedig oda vezetett, hogy a rövid kapcsó-

latok után Juniornak mindig zárat kellett cseréltetnie.

Mivel azonban Friedával nem állt szándékában többé randevúzni, kénytelen volt megragadni a lehetőséget, hogy felfedezőutat tegyen a lány különös birodalmában. A konyhában kezdte, ahol benézett a hűtőbe is, majd körútját a hálószobában fejezte be.

A felfedezett érdekességek közül, Frieda fegyverei érdekelték a leginkább. Az egész lakás tele volt fegyverekkel. Revolverek, pisztolyok, minden fiókban. Összesen tizenhatot talált.

A legtöbb fegyverben töltény is volt, ötöt azonban még eredeti csomagolásban talált a szekrényben. Valószínűleg legálisan jutott a fegyverekhez, mert a csomagoláson az árcédula is rajta volt.

Junior semmi magyarázatot nem talált a lány üldözési mániájára - bár legnagyobb meglepetésére, a hálószobai polcon hat könyvet is talált Zeddtől. Szinte egytől-egyig számárfülesre olvasták őket, és sok aláhúzást talált mindegyikben.

A lány azonban nyilvánvalóan nem sokat tanult Zeddtől. A tudós őszinte és eszüket használó tanítványai sokkal nagyobb önuralmat képesek tanúsítani, mint Frieda Bliss.

Junior magához vette az egyik dobozba csomagolt fegyvert, egy 9 mm-es félautomatát. Valószínűleg hónapok telnek majd el, mielőtt a lány észreveszi, hogy a szekrényből eltűnt az egyik fegyver. Addigra már azt sem fogja tudni, ki vitte el.

Az öltözőszekrény alsó fiókjában, a fehérneműk alatt, több doboz töltényt is talált. Magához vett egyet a 9 mm-esek közül.

Ezután elindult haza, magára hagyva a még mindig eszméletlen Friedát.

Húsz perc múlva már otthon volt, és jeges sherryt iszogatót. Italát szürcsölve megállt a nappaliban, és megcsodálta a falon lógó két festményt.

Tammy Beannek köszönhetően egy második Sklent festményt is meg tudott vásárolni, amely a *Végítélet parazitája a gyermek agyában, Hatodik változat* címet viselte, és olyan különlegesen visszataszító volt, hogy a művész zsenialitását senki sem kérdőjelezte meg.

Junior ekkor áthaladt a szobán, és megállt az *Ipari nő* szobra előtt. Levesestányér méretű mellei Frieda hatalmas kebleit, a szobor szája pedig a lány hányingerét juttatta eszébe.

Ezeknek az asszociációknak a hatására elment a kedve a művészet élvezetétől, így elfordult az *Ipari nő* szobrától, mert figyelmét hirtelen valami egészen más vonta magára. Három darab negyed dolláros érme hevert a földön, a szobor lába mellett. Korábban nem voltak ott.

A szobor fémkezei védekezőn borultak a mellére. A szobor ujján egy negyedik érmét is talált.

Mintha valaki járt volna a lakásban, amíg Junior távolt volt.

A 9 mm-es pisztoly és a töltények a folyosón levő asztalon voltak. Junior remegő kezekkel nyitotta ki a dobozt, és megtöltötte a fegyvert.

Igyekezett nem tudomást venni arról, hogy hiányzó lábujja viszket, és nyugtalanul járta körül a lakást. Vanadiumot sem élve, sem holtan nem találta.

Felhívott egy lakatost, és nagy borraivalót ígért neki, ha azonnal kijön és kicseréli a zárat.

Másnap reggel lemondta németóráit. Megtanulhatatlan nyelv volt, túlságosan hosszúnak találta a szavakat.

Úgy gondolta, nincs több ideje, hogy nyelvet tanuljon, vagy az operába járogasson. Az élete túlságosan eseményteli volt ahhoz, hogy ilyesmikkel töltse idejét, ráadásul egyre kevesebb ideje maradt Bartholomew felkutatására.

Ösztönei azt súgták, hogy ezek az újabb negyed dolláros érmék azért kerültek elő, mert képtelen volt megtalálni Seraphim White zabi-gyerekét, Bartholomew-t. Nem tudott logikus magyarázatot adni, de Zedd tanításai szerint hallgatott az ösztöneire.

Minden nap egyre több időt töltött a telefonkönyv átnézésével. A San Franciscói-öböl körül található kilenc megye összes telefonkönyvét megszerezte.

Úgy gondolta, hogy Seraphim fiát egy Bartholomew nevű egyén adoptálta, és saját nevét adta a fiúnak. Junior a meditáció során elsajátított türelemmel és kitartással lapozta a telefonkönyveket, és hamarosan egy motivációs mantrát is kitalált magának, amely állandóan a fejében kerिंगett a feladat végrehajtása közben: „Keresd meg az apát, öld meg a fiát.”

Seraphim gyermeke már legalább tizenöt hónapos lehet. Tizenöt hónap alatt pedig már igazán megtalálhatta volna a kis dögöt.

Éjszakánként rendszeresen arra ébredt, hogy hangosan mondogatja a mantrát, amelyet valószínűleg éjszaka álmában is ismételt: „Keresd meg az apát, öld meg a fiát”.

*

Április folyamán Junior három Bartholomew-t talált a telefonkönyvben. Felkutatta ezeket a címeket, és felkészült arra, hogy gyilkosságot kövessen el. De csupán azt tudta meg, hogy egyiknek sincs Bartholomew nevű fia, és gyermeket sem fogadtak örökbe.

Májusban újabb Bartholomew-ra bukkant, de ez sem az ő embere volt.

Junior minden férfiről aktát vezetett arra az esetre, ha később ösztönei mégis azt súgják, ő volt, akit keresett. Hogy biztos legyen a dolgában, mindegyiket megölhette volna, ám ha egyszerre túl sok Bartholomew nevű ember hal meg, az felkelthette volna az igazságszolgáltatás és a rendőrség gyanakvását.

Június 3-án újabb Bartholomew nevű férfire bukkant, majd 25-én, szombaton két rendkívül felkavaró dolog is történt vele. Amikor bekapcsolta a konyhában a rádiót, megtudta, hogy a hön utált Beatles egyik dala a listák tetejére jutott, és ugyanezen a napon telefonhívást kapott egy halott nőtől.

Junior mélyen elkésérítette, hogy saját országának énekesei képtelenek sikereket elérni. Úgy érezte, Amerika megadja magát a külföldi kultúra hatásának.

A telefon délután három óra húsz perckor szólalt meg, nem sokkal azután, hogy undorodva kapcsolta ki a rádiót. Éppen az oaklandi telefonkönyv előtt ült, és mantráját mondogatta magában, amikor felvette a telefont. - Halló.

- Bartholomew-val szeretnék beszélni - mondta a nő.

Junior a döbbenettől nem tudott megszólalni.

- Azonnal beszéljem kell Bartholomew-val - mondta a nő egyre sürgetőbben.

A telefonáló hangja lágy volt, már-már suttogó, ám tele aggodalommal.

- Ki beszél? - kérdezte Junior erőtlenül.

- Figyelmeztetnem kell Bartholomew-t. Muszáj.

- Ki beszél?

A vonal végén hirtelen csend támadt, a nő azonban még ott volt. Junior érezte, hogy ott van.

Junior attól félt, ha valami rosszat mond, elárulhatja magát, ezért az ajkába harapott és nem szólt egy szót sem.

Amikor a telefonáló végre újra megszólalt, hangját mintha fényévnnyi távolságról hallotta volna: - Megmondaná Bartholomew-nak...?

Junior olyan szorosan fogta a kagylót, hogy az majdnem összeroppant.

- Megmondaná neki...? - hallotta a nő hangját egyre távolabbról.

- Mit mondjak meg neki?

- Megmondaná neki, hogy Victoria telefonált, hogy figyelmeztesse őt?

Katt.

A nő letette.

*

Junior egyetlen percig sem hitt a halottak feltámadásában. Victoria Bressler hangját már hosszú ideje nem hallotta - és akkor is csak két alkalommal -, ezért képtelen volt eldönteni, hogy valóban ő volt-e, vagy sem.

Ilyen nincs. Victoriát csaknem másfél évvel ezelőtt ölte meg. Aki pedig meghalt, többé már nem létezik, és nem is támad fel.

Nem hitt sem az istenekben, sem az ördögökben, sőt, a mennyországban, a pokolban, és a halál utáni életben sem. Kizárólag egyetlen dologban hitt: saját magában.

A telefonhívás után azonban úgy érezte magát, mintha kísértetet látott volna. A legkisebb fuvallat hatására kirázta a hideg, és kénytelen volt megfordulni, hogy megnézze honnan jön. Az éjszaka közepén felriadt a legártatlanabb hangokra is, és azonnal körbe kellett járnia, hogy megbizonyosodjon róla, egyedül van. Azt hitte, hogy minden szoba sarkában egy szellem vár rá. Előfordult, hogy borotválkozás vagy fésülködés közben, amint a fürdőszobai tükörbe nézett, valami sötét, alakatlan és test nélküli dolgot látott a háta mögött. Máskor ugyanez a „lény”, mintha tükörből nézett vissza volna rá, alaposabban azonban nem tudta megnézni, mert mire a jelenléte tudatosult benne, a dolog már el is tűnt.

Természetesen pusztán a képzelet játszott vele.

Egyre gyakrabban menekült meditációba, hogy feszültségét oldja. Meditációs képességét olyan magas fokra fejlesztette, hogy elméje teljes kiürítésével már harminc perc múlva úgy érezte, mintha egész éjszakás pihentető álomból ébredne.

Szeptember 19-én, késő délután kimerülten tért vissza lakásába, miután ismét hiába próbált Bartholomew nyomára bukkanni, ezúttal az öböl túlsó felén található Corte Maderá-ból. Úgy gondolta, a meditálás majd felfrissíti.

A hálósobában leült a padlóra, és lóbuszülésbe helyezkedett egy puha párnán.

- Egy óra - mondta hangosan, és lassan elkezdett visszafelé számolni. Hatvan perc múlva belső órája majd visszahozza a mély, meditatív állapotból.

Amikor behunyta a szemét, egy pillanatra újra látta a tekebábut, helyét azonban hamarosan elfoglalta a néma, fehér csend és üresség.

Fehér. Üresség.

Rövid idő elteltével hangot hallott. Bob Chicane volt, az instruktora. Bob arra ösztönözte, hogy lassan, nagyon lassan, térjen vissza ebből az állapotból.

Bob hangja azonban nem volt valóság, csupán emlékképként merült fel gondolataiban. A tudat ugyanis akkor is ellenáll a boldog tudatlanság állapotának, és igyekszik képi és hangemlékekkel meggátolni ennek kialakulását, amikor már valaki egész magas fokra jutott a meditációban.

Junior minden erejével igyekezett elnyomni Chicane fantomját gondolataiban. Hangja először fokozatosan halványodott, ám hamarosan újra hangosabb és követelőzőbb lett.

A puha ürességben Junior nyomást érzett a szemén, majd vizuális hallucinációi kezdődtek, és zavarni kezdték belső csendjét. Úgy érezte, valaki felnyitja szemhéját, és arcától alig néhány centiméterre Bob Chicane arcát látta maga előtt.

Junior úgy gondolta, Chicane a valóságban nincs ott.

Megértette, hogy ez már nem csupán érzékszálódás, mert amikor az instruktor megpróbálta őt kibogozni a lóbuszülésből, Juniorra védekezésül némaság és mozdulatlanság telepedett, majd elképesztő fájdalmat érzett.

Egész teste lüktetett, lábujjától a feje tetejéig, lábai pedig szinte égtek a fájdalomtól.

Chicane nem volt egyedül, mögötte állt Sparky Vox, az épület gondnoka, aki hetvenkét éves létére egészen fűgén mozgott.

- Remélem nem baj, hogy beengedtem, Mr. Cain - szólalt meg Sparky. - Azt mondta, fontos ügyben jött.

Chicane kirángatta Juniort a lóbuszülésből, majd hátára fektette és alaposan, fájdalmasan megmasszírozta combjait és lábszárát. - Nagyon erős izomgörcsei vannak - magyarázta.

Junior észrevette, hogy nyál csurog a szája sarkából. Remegve emelte fel kezét, hogy letörölje arcát.

- Amikor nem válaszolt a csengetésemre, azonnal tudtam, hogy valami baj van - mondta Chicane Juniornak, aztán odaszólt Sparky-nak, aki erre elhagyta a szobát.

Junior a fájdalomtól egyetlen hangot sem tudott kiadni, szájából csorgott a nyál, torkát viszont száraznak érezte.

Az erőteljes masszázis hatására az élet lassan elkezdett visszatérni Junior lábaiba. Sparky ekkor visszatért kezében hat, jéggel teli zacskóval. - Elhoztam az összeset a gyógyszerertárból.

Chicane Junior lábára tette a jeget. - Az erős görcsök gyulladást okoznak. Ha húsz percenként váltogatjuk a jeget és a masszázst, hamarosan rendbe jön.

A javulás azonban még nagyon messze volt.

Junior akkor tudta meg, hogy legalább tizenhét órája mély transzban volt. Hétfőn délután öt órakor helyezkedett el lóbuszülésbe, Bob Chicane pedig kedden délelőtt tizenegy órakor csengett be hozzá a szokásos foglalkozásra.

- Maga jobb a célpont nélküli meditációban, mint bárki, akivel eddig találkoztam. Még nálam is. Ezért sosem szabad felügyelet nélkül, hosszan meditálnia - szidta meg Chicane. - De legalábbis ilyenkor mindig használjon elektromos időmérőt. Nem állította be ugye?

Junior megrázta a fejét.

- Nem - állapította meg Chicane, ahogy körülnézett. - Nincs értelme a maratoni hosszúságú meditációknak. Húsz perc is elég, de maximum fél óra. Ugye, most is a belső órájára hagyatkozott?

Junior némán bólintott.

- És egy órára programozta magát?

Mielőtt Junior bólinthatott volna, hirtelen görcsös hólyagroham jött rá.

Hálás lehetett a sorsnak, hogy a hosszú transz alatt nem vizelte magát össze. Most viszont bármit megadott volna, ha megszabadulhat a görcsös fájdalomtól.

- Édes Jézusom - sóhajtott fel Chicane, amikor Sparkyval felemelték, és bevitték a fürdőszobába.

Kétségbe ejtette a vizelési kényszer, ám vizeletét nem tudta elengedni. A természetes vizelési inger tizennyolc órán át elnyomta a meditáció, és a felhalmozódott méregtől nem tudott megszabadulni. Amikor úgy érezte, hogy végre sikerülhet, újabb és az előbbinél sokkal fájdalmasabb görcs bénította meg minden porcikáját.

Junior sosem élt át ekkora fájdalmat gyilkolás nélkül.

*

Bob Chicane nem volt hajlandó elindulni addig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy tanítványa fizikailag, érzelmileg és mentálisan is túl van a veszélyen, így egészen fél négyig vele maradt. Amikor elindult, rossz hírt közölt Juniorral: - Nem taníthatom tovább, Junior, mert a maga élete túl intenzív az én felfogásomhoz képest. Mindenben. A nőekkel való kapcsolatában, a művészekhez fűződő viszonyában. De itt van ez a telefonkönyv-história, és még a meditáció is. Ez nekem túl sok, ne haragudjon. Vigyázzon magára.

Junior egyedül maradt a konyhában egy kanna kávéval és egy egész csokoládétortával.

Amikor görcse elmúlt, Chicane tanácsára sok kávé és cukrot fogyasztott, hogy megakadályozza a transzállapotba való valószínűtlen, ám nem teljesen kizárt visszaesést. - Bár, amilyen sokáig volt alfa-állapotban, nem hinném, hogy egyhamar alvásra lenne szüksége - jegyezte meg Chicane.

Junior - bár gyenge volt, és mindene fájt - szellemileg frissnek és ébernek érezte magát. Eljött azonban az idő, hogy komolyabban elgondolkodjon helyzetéről és a jövőről. A személyiségfejlés és önművelés továbbra is kitűzött célja maradt, ám energiáit jobban kell összpontosítania.

Megvolt benne a képesség arra, hogy bármiben, amihez kezd, kiváló eredményeket érjen el. Bob Chicane-nek ebben igaza volt: Junior sokkal élénkebb volt másoknál, nagyobb tehetség birtokában volt, és rendelkezett azzal az energiával is, amellyel e tehetségét kiaknázhajta.

Ha alaposabban meggondolta, a meditáció nem is volt hozzá való foglalatosság. Csupán passzív időtöltésnek tartotta, ő azonban a tettek embere lévén, akkor volt a legboldogabb, ha csinálhatott valamit.

A meditációra mentsvárként tekintett, mert frusztrálta a tény, hogy mindhiába vadászik Bartholomew-ra, és zavarba ejtették a nyilvánvalóan érzékfeletti élmények a negyed dollárosokkal, és a halott nőtől érkezett telefonhívás. Sokkal jobban zavarta, mint gondolta, és önmagának be merete volna vallani.

Az ismeretlentől való félelem gyengeségre utal, mivel feltételezi, hogy léteznek az ember uralmán kívüli dimenziók. Zedd azt tanítja, hogy semmi nincs saját hatáskörünkön kívül, a természet pedig nem más, mint esztelenül daráló gépezet, amelyben ugyanannyi a titokzatosság, mint az élet bármely dolgában.

Az ismeretlentől való félelem azért is gyengeség, mert megalázottá tesz. Az alázat - jelentette ki Caesar Zedd - szigorúan a veszteseknek való. A társadalmi és pénzügyi előrehaladás érdekében azonban alázatot kell színlelnünk, mivel a félrevezetés a civilizáció egyik mozgatórugója. De ha valóban alázatossá válunk, mi sem leszünk különbek az emberek azon tömegeinél, akiket Zedd csupán szentimentális söpredéknek nevez, akik a sikertelenségbe szerelmesek, és egyenes út vezet őköt a kárhozat felé.

Miközben a süteményt eszegette és hozzá kávé ivott, hogy vissza ne zuhanjon a katatóniába, Junior férfiasan elismerte gyengeségét, hogy félelemmel reagált az ismeretlenre, és valódi konfrontáció helyett visszahúzódott. Mivel mindenki csak önmagában bízhat, az önámítás kifejezetten veszélyes lehet. Hirtelen tiszteletet érzett önmaga iránt, amiért ezt képes volt beismerni.

Az elmúlt órák eseményei kijózanították, és úgy döntött, nem meditál többé. Ahelyett, hogy félelemmel szemlélné, fel kell fedeznie az ismeretlent. Felfedezései révén be fogja bizonyítani, hogy az ismeretlen nem is olyan borzalmas, mint amilyennek látszik.

Azzal fogja kezdeni, hogy minél többet igyekszik megtudni a szellemekről, a kísértetjárásról és a halottak bosszúállásáról.

*

Az év hátralevő részében Junior életében csupán két paranormális jelenség fordult elő. Az első október 5-én, szerdán.

Aznap meglátogatta kedvenc galériáit, utolsónak hagyva a Galerie Coquin. A kirakatba egy emelvényen jól láthatóan kitették Wroth Griskin szobrait, amely két nagyobb - egyenként legalább kétszázötven kilós - és hét kisebb darabból állt.

Griskin korábban tizenegy évet ült börtönben gyilkosságért, majd művészek és írók összefogásával sikerült kihozni őt, és feltételesen szabadlábra helyezték. Igazi tehetség volt. Előtte senki-nek sem sikerült az erőszakot és a haragot ilyen expresszív módon megfogalmazni, és bronzba önteni. Junior már régóta meg akarta szerezni a művész egyik alkotását.

A galéria kirakatában látható kilenc alkotás közül nyolc olyan felkavaró volt, hogy az előtte elhaladó emberek a döbbenettől mind elfordították az arcukat. De nem baj, gondolta Junior, hisz nem lehet mindenki igazi műértő.

A kilencedik műtárgy - amelyet valószínűleg nem Griskin alkotott - nem is volt műtárgynak nevezhető, látványa pedig Junioron kívül valószínűleg senkit nem rázott meg különösebben. A fekete emelvényen ugyanis egy ugyanolyan ón gyertyatartó állt, amilyennel Junior betörte Thomas Vanadium koponyáját, és még inkább elcsúfította a nyomozó arcát.

A szürke ónréteget mintha valami fekete anyag borította volna, talán szén. De az is lehet, hogy tűzben égett meg.

A gyertyatartó tetején sötétvörös foltok látszottak, talán régi vérnyomok, amelyekbe emberi hajmaradványok ragadtak.

Junior torkát félelem szorította el, és lába a földbe gyökerezett. Úgy érezte, az agya bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Behunyta a szemét, elszámolt tízig, majd újra kinyitotta.

A gyertyatartó még mindig a helyén volt.

Junior emlékeztette magát arra, hogy a természet csupán ostoba gépezet, a rejtélyekről és az ismeretlenről is mindig bebizonyosodik, hogy semmi különös nincs bennük, ha van elég bátorságunk ahhoz, hogy lerántsuk róla a leplet, így hát összeszedte magát és rájött, hogy képes megmozdulni. Félelmét legyőzve besétált a galériába.

A három hatalmas szoba közül az elsőben sem vevőket, sem személyzetet nem talált. Junior azonban tudta, hogy csak az olcsó galériák vannak tele nézelődőkkel és dologtalan eladókkal. A Coquin rendkívül magas színvonalú galéria volt, ahová a nézelődők be sem mertek menni, a galéria személyzetének túlzott visszafogottsága pedig egyértelműen jelezte a kiállított tárgyak rendkívül magas értékét és piacképességét.

A második és harmadik terem szintén kihalt volt, a legbelső terem hátsó felében azonban megtalálta az irodát. Amint Junior keresztülment a kamerával figyelt harmadik helyiségen, váratlanul egy férfi lépett ki az irodából, hogy üdvözlje őt. A galéria tulajdonosa magas, ősz hajú, finom vonású férfi volt. Kitűnő szabású szürke öltönyt, és Rolex órát viselt.

- Az egyik kisebb Griskin érdekelne - mondta Junior, és igyekezett nyugodtan viselkedni, bár szája teljesen kiszáradt a félelemtől, fejében pedig egymást követték a megszállott nyomozóval kapcsolatos képek, akinek halott és oszladozó hulláját állandóan maga előtt látta.

- Igen? - szólalt meg az ezüsthajú úriember, és összeráncolta homlokát, mintha az a gyanúja támadt volna, hogy vevője azt is megkérdezi, a kiállított műtárgy árában vajon benne van-e az emelvény is.

- Mindig is jobban érdekelték a festmények, mint a többdimenziós alkotások - mondta Junior. - Az egyetlen szobor, amelyet hajlandó voltam megvenni, Poriferan egyik mesterműve.

Az *Ipari nő*, amit kilencezer dollárért vásárolt tizennyolc hónappal ezelőtt, egy másik galériában a mai piacon már legalább tizenháromezer dollárt érne, mert Baval Poriferan elismertsége gyorsan emelkedett.

A galériatulajdonos jeges merevsége valamelyest enyhült, amikor Junior viszonylag jó ízlésről tett tanúbizonyságot. A férfi alig észrevehetően elmosolyodott, és Maxim Coquin-ként mutatkozott be.

- A műtárgy, amely felkeltette az érdeklődésemet - szólalt meg ismét Junior -, úgy néz ki, mint egy gyertyatartó. Igazán különbözik a többitől.

A galéria tulajdonosa meglepetten vezette Juniort a kirakathoz.

A gyertyatartó egyszerűen eltűnt. Az emelvény, ahol korábban állt, most Griskin egyik bronzalkotásának adott helyet, amely olyan lenyűgözően csodálatos volt, hogy egyetlen rávetett pillantás után is rémálmaink lehettek volna. Amikor Junior megpróbálta megmagyarázni a helyzetet, Maxim Coquin furcsa pillantást lövellt Junior felé, majd így szólt: - Egészen biztos vagyok benne, hogy Wroth Griskin nem készít gyertyatartókat. Ha ezt keresi, akkor ajánlani tudnám a szomszédos lakberendezési áruház választékát.

Junior dühösen és megszégyenülten hagyta el a galériát.

Odakint ismét megnézte a kirakatot. Abban reménykedett, hogy látni fogja a gyertyatartót, amely talán csak az ablaküveg külső oldaláról volt látható, de tévedett.

*

Az őszi folyamán Junior egyre-másra olvasta a szellemekről, kopogó szellemekről, kísértet-házakról, szellemhajókról, szeánszokról, szellemidézésről, szellemek megjelenéséről, médiumokról, ördögűzésről és keresztzemes hímzésről szóló könyveket.

Hirtelen ráébredt arra, hogy minden érett személyiségnek jártasságot kellett szerezni valamilyen kézimunkában, a keresztzemes öltés pedig jobban tetszett neki, mint az agyagozás vagy a papírdíszítés. Az agyagozáshoz szüksége lett volna egy kerékre és agyagra; a papírokkal való pepecselés pedig túl aprólékos munka volt, amely után minden ragad a ragasztótól és a lakktól. Így a hímzést választotta. Decemberben látott hozzá első keresztzemes munkájához: egy apró párnahuzatot készített, amelyen geometrikus ábrákkal körülvéve Caesar Zedd egyik idézete volt olvasható: „Az alázat a veszteseknek való.”

December 13-án hajnali három óra huszonkét perckor, amikor épp az igazak álmát aludta, miután befejezte előző napi, szellemekkel kapcsolatos kutatásait, a Bartholomew név keresését a telefonkönyvben és a varrogatást is, Junior énekhangra ébredt. Egyetlen hangot hallott, hangszeres kíséret nélkül. Egy nő énekelt.

Kezdetben, ahogy álomtól kábán feküdt az ágyában, Junior úgy gondolta, hogy valahol az ébrenlét és álom határán lebeg, és az énekszó is csupán az álom része. A nő hangját nagyon halkán hallotta, ezért nem ismerte fel azonnal a dallamot. Amikor azonban rájött, hogy a hang a „Valaki figyel engem” című dalt éneklő, hirtelen felült az ágyban, és lerúgta magáról a paplant.

Azonnal kiugrott az ágyból, fölkapcsolta a világítást és elindult, hogy megkeresse a dal forrását. Magával vitte 9 mm-es fegyverét, bár tudta, ha szellem van a lakásban, azzal szemben mit sem ér. Mivel egyre többet olvasott a szellemekről, a könyvek lassan meggyőzték őt, hogy szellemek pedig léteznek. Rendületlenül hitt azonban a pisztolygolyók erejében is.

Az énekhangot hol erősebben, hol gyengébben hallotta. A hang azonban oly tiszta volt és olyan szép, hogy kifejezetten kellemes volt hallgatni. Volt benne némi zavarba ejtő vágyakozás és önmarcangoló szomorúság is. Junior *kísértetiesnek* érezte.

Üldözte a hang forrását, de nem sikerült megtalálnia. Mintha mindig a szomszéd szobából hallatszott volna, ám amikor belépett, már a háta mögött hallotta.

Az ének három alkalommal teljesen elhallgatott, kétszer azonban akkor, amikor már azt hitte, hogy véget ért, a nő újra énekelni kezdett. A harmadik alkalommal az ének végleg elhalt.

A méltóságteljes régi épületet, amelynek falai erődtítményhez hasonlítottak, kiválóan szigetelték. A szomszéd lakásokból jóformán soha nem szűrődött át zaj Juniorhoz. Egyetlen szomszéd hangját sem hallotta eddig olyan tisztán, hogy megértse a szavakat.

Gondolkodóba esett, hogy az énekes esetleg Victoria Bressler, a halott ápolónő lett volna. Úgy gondolta, ugyanezt a hangot hallotta a telefonban június 25-én, amikor valaki azt állította, hogy Victoria, és azonnal Bartholomew-val szeretne beszélni.

Három óra harmincegy perckor, hosszas kutatás után, Junior végül már nem tudott elaludni. Bármennyire is édes-bús volt az éneklő női hang, mégis úgy érezte, hogy valaki az életére tör.

Először úgy gondolta, lezuhanyozik és hozzálát a munkájához. Ekkor azonban eszébe jutott Anthony Perkins a Psycho című filmben, amint női ruhában, hatalmas késsel a kezében kaszabolja a nőt a zuhany alatt. Így inkább későbbre halasztotta a tisztálkodást.

A hímzés sem nyújtott megnyugvást. Kezei annyira remegtek, hogy képtelen volt hímezni.

Jelenlegi állapotában kopogó szellemekről, és ehhez hasonlókról sem tudott olvasni. Leült hát az ebédlőasztalhoz, maga elé húzta a telefonkönyveket, és folytatta kitarató kutatását Bartholomew után.

Keresd meg az apát, öld meg a fiát.

*

Alig kilenc nap alatt négy gyönyörű nővel bújt ágyba: az egyikkel karácsonyeste, a másodikkal karácsony másnapján, a harmadikkal újév estéjén, a negyedikkal pedig újév napján. Életében először azonban úgy érezte, hogy valami hiányzik az életéből.

Nem mintha kudarc érte volna. Mint mindig, most is kiváló teljesítményt nyújtott az ágyban, egyetlen szeretője sem panaszkodott, hiszen mindannyian kitűnő szolgáltatásban részesültek.

Valami azonban mégis hiányzott. Belülről érezte üresnek magát.

Mind a négy nő gyönyörű volt, de egyiküknek sem sikerült olyan boldogságot okoznia Juniornak, amilyet Naomi.

Azon töprengett, hogy talán a szerelem hiányozhat neki ennyire.

Naomival mindig nagyon élvezte a szexet, mert több szinten is erős kapcsolat létezett közöttük, nem pusztán fizikai közelség. Érzelmileg és intellektuálisan ők ketten annyira összefonódtak, hogy szeretkezéseik Junior számára olyanok voltak, mintha önmagával szeretkezett volna. Ilyen meghittséget azóta sem élt át senkivel.

Szívbéli társra vágyott. Tisztában volt azzal, hogy a puszta vágyakozás nem képes egy rossz nőből jót csinálni. A szerelmet nem lehetett megrendelni, előre eltervezni, vagy legyártani. Meglepetésszerűen jön, és akkor csap le ránk, amikor a legkevésbé várjuk.

Junior tehát nem tehetett mást, mint várt és remélt.

Vágyakozását könnyebb volt elviselni 1966 végétől, amikor beköszöntött a női divat egyik legforradalmibb viseletének, a miniszoknyának a korszaka. E fantasztikus kreációval Mary Quant - megint egy brit! - meghódította Angliát és Európát, majd megjelent Amerikában.

San Franciscóban mindenütt formás térdeket és hosszú combokat lehetett látni. A látvány kihozta Juniorból az álmodozó romantikust, és ettől kezdve még kétségbeesettebben álmodozott a tökéletes nőről, az ideális szeretőről, hozzáillő párjáról.

Leghosszabb kapcsolatát a szellemhangú énekesnővel bonyolította.

Február 18-án, amikor délután hazaért egy spiritiszta tanfolyamról, már a nyitott ajtóból meghallotta a nő hangját. Ugyanaz a hang. Ugyanaz a gyűlöletes dal. Az ének folyamatosan hol erősödött, hol elhalkult.

Gyorsan körbejárta a lakást, hátha megtalálja a hang forrását, de alig egy perc múlva, mielőtt megtalálta volna, a hang elhalkult. Az ének ezúttal teljesen abbamaradt.

Junior az zavarta, hogy a titokzatos énekesnő akkor is énekelt, amikor ő nem volt otthon. Úgy érezte, megbecstelenítik világát, és behatolnak az életébe.

Valójában senki sem volt a lakásban. A szellemekben nem hitt, ezért azt sem gondolta, hogy egy láthatatlan lélek kering a lakásában, amíg ő nincs otthon.

Frustráltsága és rettegése azonban egyre csak nőtt, ahogy körbejárta a lakást.

*

Április 19-én a *Surveyor 3* leszállt a Hold felszínére, és képeket továbbított a Föld felé. Amikor Junior aznap reggel kilépett a zuhanyozóból, ismét meghallotta a kísérteties éneket, ezúttal azonban sokkal távolabbról.

Meztelenül, víztől csöpögve, körberohant a lakásban. December 13-án éjszaka a hang mintha a levegőből szólt volna hozzá. Egyszer előtte volt, majd maga mögött hallotta. Aztán balról, majd rögtön utána jobbról.

Ezúttal azonban az énekhangot hosszabb ideig hallotta, mint eddig. Olyan sokáig, hogy úgy gondolta, talán a fűtéscsövekből jöhet. A szobák belmagassága három méter volt, a fűtés nyílásai pedig magasan a falban voltak.

Felállította a létráját, és elég magasra fel tudott mászni a nappali ventilátorához, hogy meghallgassa, vajon onnan jön-e a dal. Mire fölért, némaság telepedett a szobára.

Valamivel később Junior megtudta Sparky Voxtól, hogy az épületben négycsöves, ventilátoros fűtőrendszer található, amelyből minden lakáshoz külön vezetékek vezetnek. A hangok tehát nem juthatnak el egyik lakásból a másikba a fűtés- és hűtőrendszeren keresztül, mert nem voltak

közös vezetékek.

*

1967 tavaszán, nyarán és őszén Junior új nőkkal találkozott, néhányukkal le is feküdt és egyáltalán nem volt kétsége afelől, hogy minden nőt egészen rendkívüli élményben részesített. Szívében azonban még mindig üresség honolt. Néhány randevú után minden szépséggel szakított, a szakítás után pedig egyik sem kereste, bár Junior elvesztése miatt biztosan szomorkodtak.

A szelleménekesnő viszont minden este felkereste.

Egy júliusi reggelen Junior ellátogatott a közkönyvtárba, hogy az okkultizmus témakörében átnézzen néhány különleges kötetet, amikor újra meghallotta a fantom hangját. Az éneket ezúttal lágyabbnak hallotta, mint lakásán, dúdolásnál alig volt hangosabb.

A két könyvtári felügyelő a recepciók pultnál álldogált, Juniortól távol, és szerencsére elég messzire attól is, hogy az éneklést hallják. Junior már az ajtónál várt, amikor a könyvtár kinyitott, így nem találkozott másokkal.

A könyvespolcok résein nem látott át a következő folyosóra, mert a polcok háta tömör fából készült.

Először folyosóról folyosóra haladt, hamarosan viszont egyre gyorsabban lépkedett, mert meg volt győződve arról, hogy a következő fordulóban ráakad az énekesre. Talán az árnyéka volt, amit az egyik könyvsor sarkán maga előtt megpillantott? És valóban a nő illatát érzete a levegőben?

A könyvtári labirintusban új ösvényekre tévedt, majd újra megtalálta saját útját, ekkor azonban az okkultizmustól újra a modern irodalom felé fordult, azután a történelem felől az ismeretterjesztő művek felé, majd újra az okkultizmus részlegén találta magát. Az árnyat mintha egy pillanatra meglátta volna, ám az alak mindig hirtelen elillant, a nő illata pedig gyorsan felszívódott a régi papírok és a könyvkötő anyagok illaterdejében. Junior hirtelen megállt, és erősen zihálva ráeszmélt, hogy az éneklést egy ideje már nem is hallja.

*

1967 őszére több százezer címet nézett át a telefonkönyvben, és alkalmanként rá is bukkant egy-egy Bartholomew nevű előfizetőre. Mind San Francisco környékén lakott: San Rafaelben, Marinwoodban, Greenbrae-ben vagy San Alselmó-ban. Junior mindegyiket felkutatta, kikérdezte, és kiderítette, hogy semmi közük nincs Seraphim White gyermekéhez.

Ha éppen nem a nőket hajkurászta, kézimunkázott, szeánszokon vett részt, szellemvadászok által tartott előadásokra járt, kísértetházakba látogatott el és egyre több különös könyvet olvasott. Még arra is hajlandó volt, hogy beüljön egy híres médium fényképezőgépe elé, akinek a képein néha látni lehetett az illető személy auráját, illetve a rosszindulatú vagy gonosz szellemeket körülötte. Junior esetében nem talált semmiféle lélek jelenlétére utaló jelet.

Október 15-én Junior megvásárolta a harmadik Sklent festményét, *A szív a férgek és rovarok otthona állandóan. Izegnek-mozognak, és nyüzsgögnék. Harmadik változat.*

Hogy e jeles eseményt megünnepelje, a galériából kifelé a Fairmont Hotel kávézójába ment, a Nob Hill tetején, és úgy döntött, elfogyaszt egy sört és egy sajtburgert.

Bár elég gyakran étkezett éttermekben, már legalább huszonkét hónapja nem evett sajtburgert, mert 1965 decemberében mélyen megrendítette az olvadt sajtba ágyazódott negyed dolláros. Sőt, azóta egyáltalán nem rendelt étteremben szendvicset.

A szálloda kávézójában Junior sült krumplit rendelt, sajtburgert és káposztasalátát. A teljesen elképedt pincért arra kérte, hogy a szendvicset és a hozzávalókat készítsék el, de ne rakják egymásra. A félbevágott szendvicskenyeret felfelé fordítva tegyék a tányérra, a húspogácsát külön helyezték mellé, a paradicsom- és hagymaszeleteket a hús mellé halmozzák, a nem megolvasztott sajtot pedig külön tányéron hozza.

Amikor felszolgálták neki az ételt, Junior egy villával felemelte a húspogácsát, de nem találta alatta negyed dollárost, ezért rátette a szendvics egyik felére. Minden hozzávalót alaposan megvizsgálva, összerakta a szendvicset, majd ketchupot és mustárt tett rá, és végre jóízűen megebédelhetett.

A szomszédos boxból egy nő figyelte, aki elmosolyodott és rákacsintott. Junior nem találta elég vonzónak, de nem akart vele udvariatlan lenni.

A nő bizonyára megérezte, hogy Juniornál nincs esélye, mert azonnal elfordult és többé nem nézett rá.

Junior régóta nem érezte magát ilyen elégedettnek: kitűnő ebédet fogyasztott, és legnagyobb öröme, újabb képpel gyarapította Sklent-gyűjteményét. Jó hangulatához hozzájárult az a tény is, hogy fantomhangú énekesnőjét már több mint három hónapja nem hallotta.

Két nappal ezután azonban ismét felébresztette énekével.

Legnagyobb meglepetésére felült az ágyban, és azt kiabálta:

- Pofa be, pofa be, pofa be!

A „Valaki figyel engem” kezdetű dal azonban zavartalanul folytatódott tovább.

Valószínűleg egy ideje már kiabálhatta, hogy *pofa be*, mert a szomszédok verni kezdték a falat, hogy lecsendesítsék.

Rengeteg könyvet olvasott el a természetfeletti jelenségekről, de még ezek sem tudták feltétel nélkül elfogadtatni vele a tényt, hogy szellemek igenis léteznek. Változatlanul csak önmagában, Enoch Cain Juniorban hitt, és senkinek vagy semminek nem volt hajlandó helyet csinálni maga mellett.

Magára húzta a paplant, és fülére tett egy párnát, hogy ne hallja az éneket, majd mondogatni kezdte magában: „Keresd meg az apát, öld meg a fiát”. Egészen addig ezt hajtogatta, amíg a kimerültségtől álomba nem zuhant.

Reggeli közben, immár nyugodtabban tekinthetett vissza az éjszaka közepén lejátszódó eseményekre, és azon gondolkodott, hogy talán valamilyen lelki eredetű betegségben szenved. Aztán elvetette az ötletet.

*

Novemberben és decemberben Junior természettel foglalkozó misztikus szövegeket tanulmányozott, gyors tempóban elfogyasztott néhány nőt, talált három újabb Bartholomew-t, és tíz hímzett párnát is elkészített.

Olvasmányai közül egyik sem szolgált kielégítő magyarázattal arra, ami vele történik. Egyetlen nő sem volt képes kitölteni a szívében uralkodó űrt, a Bartholomew-k sem vezették őt sehová. A hímzésben talált ugyan némi nyugalmat, és bár Junior büszke volt kezűgyességére, tudta, hogy egyetlen felnőtt férfi sem találhat kielégülést kizárólag a kézimunkázásban.

December 18-án, miközben a Beatles „Hello, goodbye” című dala egyre feljebb kúszott a slágerlistákon, Junior kis híján felrobbant a frusztráltságtól, hogy képtelen megtalálni a szerelmet vagy Seraphim gyermekét, ezért áthajtott a Golden Gate-hídon, Marin megyébe, egészen Terra Linda városáig, ahol megölte Bartholomew Prossert. Az ötvenhat éves özvegy, könyvelőként dolgozó Prossernek volt egy harmincéves lánya, Zelda, aki San Franciscóban dolgozott ügyvédként. Junior már korábban ellátogatott Terra Lindába, hogy felderítse, milyen körülmények között él a könyvelő. Azt is kiderítette, hogy Prossernek egyáltalán nem volt köze Seraphim gyermekéhez.

A három Bartholomew közül, akikre az elmúlt napokban talált rá, azért választotta Prossert, mert szimpátiát érzett a lánya iránt, akinek szülei a borzalmas Zelda nevet adták.

A könyvelő egy fehérre meszelt, György-korabeli stílusban épült házban élt, egy óriási örökzöld fákkal szegélyezett utcában.

Este nyolc órakor Junior leparkolt a háztól két utcányira, majd gyalog sétált vissza Prosser házához. Kezére már korábban felhúzta a kesztyűt.

Sok házon karácsonyi égők lógtak, amelyek a ködben csak elmosódottan látszódtak, így olyan érzése támadt, mintha álmovideken járna, amelyet japán lámpások világítanak meg.

Becsöngetett Prosser házába és várt. Bartholomew Prosser, egy jó könyvelőtől elvárható módon, elég gyorsan megjelent az ajtónál, ezért Juniornak nem kellett kétszer csengetnie. Hamarosan kigyulladt a terasz lámpája.

Prosser habozás nélkül nyitotta ki az ajtót.

- Ezt Zeldaért kapod! - közölte vele Junior, és késsel a kezében berontott a házba. Vad jókedv futott végig rajta, és hirtelen eszébe juttatta azt az izgalmat, ami a tűztoronybeli bátor tette után fogta el. Szerencsére azonban Juniort egyáltalán nem fűzték olyan érzelmi szálak Prosserhez, mint szeretett Naomijához; így a tapasztalat élményét nem rontotta a megbánás vagy az együttérzés.

Alig kezdte el, már vége is volt. Nem érdekelt, hogy mi fog történni később, Juniort egyáltalán nem zavarta az esemény és az izgalom rövidsége. A múlt végül is már a múlté, gondolta, miközben bezárta maga mögött a bejárati ajtót, és átlépett a hullán. Igyekezett a jövőre koncentrálni.

Bátran és kíméletlenül cselekedett, méghozzá anélkül, hogy meggyőződött volna róla, hogy

Prosser egyedül van otthon. A könyvelő egyedül élt, látogató azonban bármikor felbukkanhatott volna.

Hallgatózott egészen addig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy nincs szüksége a késre, mert egyedül van a házban. Egyenesen a konyhába ment, és engedett magának egy pohár vizet, majd lenyelt két hányás elleni tablettát, amelyet előzetesen a zsebébe tett.

Amikor elindult otthonról, bevett egy adag fájdalomcsillapítót is, így legalább gyomra nem háborgott.

Kíváncsi volt arra, hogyan élt a könyvelő, ezért körbejárta a házat, minden fiókba és szekrénybe benézett. Ahhoz képest, hogy özvegyember volt, Bartholomew Prosser szerette a rendet és a tisztaságot.

A könyvelő lakása közel sem volt olyan érdekes, mint az eddigi lakások. A férfinak nem volt titkos élete, nem voltak perverz titkai, amelyeket elrejtett a világ elől.

A legizléstelenebbnek a falakon lógó képeket találta. Mind közönséges, szentimentális realizmusról árulkodott. Napfényes tájképek, csendéletek gyümölcscsal és virágokkal, sőt, még egy családi fotót is talált a falon Presserről, elhunyt feleségéről és Zeldáról. Egyetlen festmény sem szólt az emberi élet ürességéről és borzalmáról: pusztá dekorációk voltak, művészetnek nem lehetett őket nevezni.

A nappaliban állt egy karácsonyfa, a fa alatt pedig néhány szépen becsomagolt ajándék. Junior élvezettel nyitogatta ki mindegyiket, de egyikben sem talált olyat, amit szívesen megtartott volna.

A hátsó ajtón keresztül hagyta el a házat, hogy ne kelljen a folyosón végigmennie, és a holttesten újra keresztül lépnie. Kint azonnal körülölelte a köd. Hideg volt, ám az idő frissítőleg hatott rá. Hazafelé tartva, Lakspurben bedobta a kést egy csatornába, a kesztyűt pedig egy személtlerakónál Corte Maderában. A városban odaadta az esőkabátját egy hajléktalannak, aki nem vette észre a kabátot borító furcsa foltokat. A szánalmas hobó boldogan fogadta el a jó állapotban lévő kabátot, magára vette, aztán átkozódni kezdett, és leköpte Juniort, és egy kalapáccsal kezdett el hadonászni előtte.

Junior azonban egyáltalán nem lepődött meg a fogadtatáson.

Amikor már újra a lakásában volt, leült a konyhába, hogy megigyon néhány pohár konyakot, miközben pisztáciát rágsált. Elgondolkodott azon, hogy nem árt felkészülnie arra az eshetőségre is, hogy egy nap talán - minden elővigyázatossága ellenére - hátrahagy valamilyen inkrimináló bizonyítékot. Úgy gondolta, vagyonának egy részét könnyen mozgósítható tőkévé kell tennie, mint például arany pénzérmék vagy gyémántok. Szüksége lesz arra is, hogy két vagy három különböző személyazonosság legyen, amelyhez dokumentumokat kell szereznie. Az eltelt néhány órában élete ismét megváltozott. Méghozzá éppoly drámai módon, ahogy három évvel ezelőtt, a tűztoronynál.

Amikor Naomit lelökte a toronyból, a nyereség volt az egyetlen motívuma. Victoriát és Vanadiumot önvédelemből ölte meg. E három gyilkosság elkerülhetetlen volt.

Prossert azonban kizárólag frusztrációjának enyhítése érdekében szúrta le, hogy felpezsdítse az unalmas hétköznapiakat, amelyeket egyre kimerítőbbé tett a Bartholomew utáni hajsza és a szeretet nélküli szex. Hogy minél nagyobb izgalomban legyen része, Juniornak egyre nagyobb rizikót kellett vállalnia. Ahhoz, hogy a rizikót csökkenthesse, biztosítókra volt szüksége.

Junior eloltotta a lámpát, lefeküdt és elgondolkodott azon, hogy milyen vakmerő cselekedeteket képes végrehajtani. Egyre-másra okozta magának a meglepetéseket.

A gyilkosságok miatt sem büntudatot, sem megbánást nem érzett. Számára nem volt fontos, hogy valami jó vagy rossz, helyes vagy helytelen. Tettei hatékonyak, vagy kevésbé hatékonyak voltak, esetleg bölcssek, vagy buták, de mindez nem számított, mert a lényeg az volt, hogy értéksemlegesek legyenek.

Az erkölcsi tisztaság kérdése sem foglalkoztatta.

Azon töprengett, hogy vajon miért éppen ezt az éjszakát választotta kalandja megvalósítására, és miért nem egy hónappal ezelőttit, vagy későbbit. Ösztönei azt súgták, hogy próbára kell tennie önmagát, mert gyorsan közeleg a válság, és fel kell rá készülnie. Biztosnak akart lenni abban, hogy meg tudja tenni, amit meg kell tennie, ha eljön az idő. Elalvás előtti utolsó gondolata az volt, hogy Prosser megölése nem csupán feszültségoldás volt, hanem talán egy nagyobb válságra való felkészülés is.

A további előkészületeket - az aranyérmék és a gyémánt megvásárlása, a hamis személyazonossági igazolványok elkészíttetése -, egy időre el kellett halasztania a kiütések miatt. Hajnalban ugyanis Junior arra ébredt, hogy nemcsak a hiányzó lábujja, hanem az egész teste iszonyatosan viszket.

Vadul rángatózott és veszettül vakarta testét, majd bement a fürdőszobába. Amikor belenézett a tükörbe, kis híján visszariadt képmásától: arca duzzadt volt, és minden négyzetcentiméterét vörös kiütések borították.

Ezután negyvennyolc órán keresztül egymás után vette be az allergia elleni szereket és áztatva magát hideg vízben, majd nyugtató hatású krémekkel kente be testét. E kétségbeejtő helyzetben eluralkodott rajta az önsajnálat, és inkább nem is mert a 9 mm-es pisztolyra gondolni, amelyet Frieda Blisstől lopott.

Csütörtökre a csalánkiütés elmúlt. Volt annyi önuralma, hogy ne vakarja össze arcát és kezét, így be tudott menni a városba az emberek közé. Ha azonban a körülötte járkáló emberek megpillantották volna a testét borító sebeket, gyorsan elhúzódtak volna mellőle, mert bárki azt gondolhatta volna, hogy újra elszabadult a fekete halál.

Az elkövetkező tíz napban több különböző számláról is vett fel készpénzt. Néhány részvényt és kötvényt is pénzzé tett.

Hamarosan sikerült találnia egy hamis személyi igazolványokkal foglalkozó személyt is, ami könnyebbnek bizonyult, mint előzőleg gondolta volna.

Azoknak a nőknek a nagy része, akik az elmúlt időszakban rövidebb hosszabb időre Junior mellé szegődtek, használtak könnyű drogokat, így az elmúlt néhány évben kábítószer-kereskedőkkel is összehozta Juniort a sorsa. Találgatás beszélt meg a legkevésbé véreskezűvel, és ötezer dollárért vásárolt tőle kokaint és LSD-t, hogy elég hitelesnek tűnjön, majd egy idő múlva rákérdezett a hamisított dokumentumok elkészítésére.

A diler összehozta Juniort egy okirathamisítóval, akit Google-nek hívtak. Természetesen ez nem a valódi neve volt, de a kancsal, düllelt szemű, széles ajkú férfire nagyon is jól illett a név.

Junior jól tudta, hogy a kábítószer az önfejlesztésre irányuló minden erőfeszítését meggátolja, ezért ő sosem használt sem kokaint, sem egyéb szert. A droggereskedőtől vásárolt kábítószer nem merte eladni, így nem jutott pénzéhez. Úgy gondolta, hogy ötezer dollár nem éri meg, hogy tartóztassák. Ehelyett a drogokat egy csapat fiúnak adta, akik az iskola udvarán kosárlabdáztak, és boldog karácsonyt kívánt hozzá.

*

December 24-én reggel esni kezdett az eső, a vihar azonban még a délelőtti folyamán gyorsan elvonult. A ragyogó napfényben bevásárlók tolongtak a zsúfolt utcákon.

Junior is belevetette magát a tömegbe, bár nem volt ajándéklisztája, sőt, egyáltalán nem is érdekelte a karácsony. Nem akart otthon lenni, mert meg volt róla győződve, hogy a fantoménekes nemsokára újra jelentkezik. Utoljára október 18-án kora reggel hallotta, azóta pedig más rendkívüli esemény nem történt. A várakozás egyre jobban felőrölte idegeit.

Valaminek történnie kell ezen a napon. A kísértet már több mint két éve folyamatosan énekel neki azóta, hogy megtalálta sajtburgerében a negyed dollárost. Az emberek felszabadultan, jó hangulatban tülekedtek az utcán, Junior azonban nem volt jókedvű, egy pillanatra arról is elfeledkezett, hogy a dolgok pozitív oldalát nézze.

Mivel mindennél jobban érdekelte a művészet, elkerülhetetlenül a galériák felé sodródott. Az egyik galéria kirakatában megpillantott egy Seraphim White-ot ábrázoló képet.

A lány mosolygott a képen, és éppen olyan sugárzóan szép volt, mint ahogyan Junior emlékezetében élt. A képen azonban már nem a tizenöt éves lányt látta. Három évvel ezelőtti halála óta érettebb lett és még szebb.

Racionális ember lévén, aki a logikán és Caesar Zedd könyveinek mondanivalóján nevelkedett, nem esett össze az utcán Seraphim képe előtt, és zokogni sem kezdett. Térdei remegtek, de elég erősnek érezte magát. Egy pillanatra nem kapott levegőt, látása is elsötétült, de megpróbálta összeszedni gondolatait és egy idő múlva azt is észrevette, hogy a kép alatt a művész neve nem Seraphim, hanem *Celestina White*.

A poszter egy kiállítás megnyitóját hirdette, amelynek címe: „Egy jelentőségteljes nap”, és egy fiatal művész, Celestina White képeit mutatják be. A kiállítás január 12-27-ig, péntektől szom-

batig tekinthető meg.

Junior idegesen lépett be a galériába, hogy több információt szerezzen. Attól tartott, hogy a galériában majd értetlenkedni fognak a White név hallatán, mert úgy gondolta, ez a kép is eltűnik, mint a gyertyatartó.

Ehelyett azonban kapott egy kis színes brosrát, amelyben bemutattak néhányat a művész nő munkái közül. Megtalálta benne ugyanazt a képet is, amelyet a kirakatban talált. Elolvasta a rövid életrajzot és megtudta belőle, hogy Celestina White a San Franciscó-i Művészeti Akadémia hallgatója volt. Spruce Hills-ben, Oregonban született és nevelkedett, egy lelkész lányaként.

58. fejezet

Agnes mindig élvezte a karácsonyi vacsorát Edom és Jacob társaságában, mert ezen a csodálatos estén még ők is félretették pesszimizmusukat. Agnes nem tudta, vajon tényleg megérintette-e őket az ünnep hangulata, vagy csak a szokásosnál is jobban szerettek volna nővérüknek örömet okozni.

A kis Barty jelenléte még kellemesebbé tette a vacsorát. A kisfiú mesélt arról, hogy anyjával barátokat látogattak délelőtt, aztán mesélt a pocsolyában ugráló békákról, akik a hátsó udvarban énekeltek, amikor Agnessel hazaértek a temetőből. Gyermekien bájos csacsogását mindenki elbűvölve hallgatta.

Egyetlen szót sem ejtett arról, hogyan úszta meg száraz bőrrel az esőt. Nem kérte, hogy tartsa titokban az élményt nagybátyjai előtt. Agnes olyan különös lelkiállapotban érkezett haza a temetőből, hogy azon gondolkodott, miközben Jacobbal és Edommal megterítették az asztalt, vajon elmondja-e nekik mi történt, amikor Joey sírjától az autójukig rohantak. Hangulata az eufória és a pánik között ingadozott, de nem mert beszámolni erről a felkavaró élményről, amíg ő maga nem dolgozta fel magában.

Aznap este Barty szobájában, miután közösen elmondták az imádságot, Agnes betakargatta a kisfiút, és leült az ágya szélére. - Drágám, azon gondolkodtam... el tudnád nekem magyarázni, mi történt ma délután?

Barty ingatta a fejét. - Nem. Ezt érezned kell mami. Azt, hogy milyenek a dolgok.

- Azt hiszem, sokat kell még beszélgetnünk erről az elkövetkezendő napokban.

- Igen, szerintem is.

- Beszéltél róla Edomnak és Jacobnak? - kérdezte anyja.

- Jobb, ha nem beszélek róla.

- Miért?

- Te is meg voltál ijedve, nem?

- De igen. - Agnesnek eszébe jutott, hogyan próbálta kisfia megnyugtatni őt, és biztosítani arról, hogy egyáltalán nem veszélyes az esőben sétálni.

- Pedig te - mondta Barty - sosem félsz semmitől.

- Úgy gondolod, hogy Edom és Jacob mindentől félnek?

A kisfiú bólintott. - Ha beszélnék erről, lehet, hogy összezsínálnák magukat a félelemtől.

- Hát ezt meg hol tanultad? - kérdezte Agnes, bár alig bírta elfojtani mosolygását.

Barty pajkosan elmosolyodott. - Az egyik helyen, amit ma meglátogattunk, voltak nagyfiúk. Ők mesélték, hogy láttak egy filmet, és annyira meg voltak ijedve, hogy majdnem a nadrágjukba csináltak.

- De tudod, hogy a nagyfiúk néha butaságokat mondanak.

- Igen, tudom.

- Edomnak és Jacobnak nagyon nehéz élete volt, tudod, Barty? - mondta Agnes lassan.

- Ők bányászok voltak?

- Micsoda?

- A tévében azt mondták, hogy a bányászoknak nehéz élete van.

- Nemcsak a bányászoknak. Azt hiszem, túl fiatal vagy ahhoz, hogy ezt megértsd. De egy nap majd elmesélem.

- Rendben van.

- Emlékszel? Korábban már beszélgettünk azokról a történetekről, amiket mindig monda-

nak.

- Igen, az 1900-as texasi hurrikán Galvestone-ban, amely hatezer embert ölt meg.

- Igen, azok a történetek. Drágám, amikor Edom és Jacob nagybátyád ezekről a hatalmas viharokról beszélnek, amelyek elsodorják az embereket és robbantásokról, amelyek maguk alá temetik őket, akkor tudnod kell, hogy az élet nemcsak erről szól.

- De néha megtörténik az ilyesmi - válaszolta a kisfiú.

- Igen, néha valóban megesik.

Agnes meg akarta találni a módját, hogy elmagyarázza a kisfiúnak, miért vesztették el a reményt nagybátyjai, és meg akarta értetni vele, hogy mit jelent remény nélkül élni. Úgy akarta ezt elmesélni, hogy közben ne kelljen Barty borzalmas nagyapjáról beszámolnia, aki megnyomorította az ő és bátyjai életét. Úgy érezte, a feladat meghaladja képességeit. Az sem könnyítette meg helyzetét, hogy Barty valódi csodagyermek volt, mert ahhoz, hogy a kisfiú megérthesse őt, tapasztalatra és megfelelő érzelmi érettségre volt szükség, nem csupán értelemre.

Ezért egyszerűen így folytatta: - Amikor Edom és Jacob ezekről a dolgokról beszél, azt szeretném, ha nem felejtened el, hogy az élet nem arról szól, hogy egyszer meghalunk, hanem arról, hogy élünk és boldogok vagyunk.

- Bárcsak ők is tudnák ezt - mondta Barty.

Agnes hálás volt kisfiának ezekért a szavakért.

- Én is annyira szeretném - mondta Agnes, és megcsókolta a kisfiú homlokát. - Tudod, kisfiám, történeteik és furcsa viselkedéseik ellenére, a nagybátyáid igazán jó emberek.

- Igen, tudom.

- Szeretnek téged.

- Én is szeretem őket, mami.

- Álmos vagy? - kérdezte Agnes.

- Egy kicsit.

- A Télapó csak akkor jön, ha elalszol.

- Nem nagyon hiszek a Télapóban.

- Ezt most miért mondd?

- Valahol ezt olvastam.

Agnes torkát hirtelen sírás szorította el kisfia koraérettségének láttán. - Pedig létezik - mondta Agnes határozottan.

- Te úgy gondolod?

- Én nemcsak gondolom és tudom, hanem érzem, úgy ahogy te is, hogyan történnek a dolgok. Fogadni mernék, hogy te is érzed.

Barty csillogó szemekkel mondta: - Talán. Talán én is érzem.

- Ha nem érzed, akkor az érzőgumóid nem jól működnek. Akarod, hogy felolvassak neked egy mesét?

- Nem, majd behunyom a szememet, és mesélek magamnak egy történetet.

Agnes arcon csókolta a kisfiút, aki karjaival szorosan átölelte anyja nyakát.

Miközben megigazgatta az ágyon a paplant, Agnes így szólt: - Barty, nem hiszem, hogy bárkinek is beszélned kellene arról, hogy tudsz az esőben sétálni anélkül, hogy megáznál. Még Edomnak és Jacobnak sem kell tudnia róla, sem senki másnak. És azt hiszem, az lenne a legjobb, ha minden különleges dolgot, amit felfedezel magadban, csak nekem mondanál el.

- Miért?

Agnes közelebb hajolt a kisfiúhoz, egészen addig, amíg orruk egymáshoz nem ért, és így suttogott: - Mert sokkal jobb mulatság, ha a kettőnk titka marad.

A kisfiú fellelkesült az összeesküvés lehetőségén, és szintén suttogva így válaszolt: - Titkos társaságot alapítunk.

- Mit tudsz a titkos társaságokról?

- Csak amit a könyvekben olvastam, és a tévében láttam.

- Tehát?

A kisfiú szeme hirtelen elkerekedett, hangjában Agnes pedig megérezte a félelmet. - A titkos társaságok mindig... *gonoszak*.

- Akkor mi is legyünk gonoszak? - folytatta Agnes még mindig suttogva.

- Nem tudom.
- És mi történik az emberekkel egy gonosz, titkos társaságban?
- Börtönbe csukják őket - suttogta Barty.
- Akkor inkább ne legyünk gonoszak.
- Jól van.
- A mi társaságunk jó titkos társaság lesz.
- Erre kezet is kell ráznunk.
- Nem, szinte minden titkos társaságban kezet ráznak. A mi egyezményes jelünk legyen inkább ez - mondta Agnes és egészen közel hajolt kisfiához, majd orrát Barty orrához dörzsölte. A kisfiú felkacagott. - És legyen titkos jelszavunk is!
- Eszkimó.
- És legyen nevünk is!
- Barátságos Kalandorok Északi Sarki Társasága.
- Tökjő név!
Agnes újra kisfia orrához dörzsölte orrát, majd felegyenesedett. Barty felnézett rá és így szólt: - Glória van a fejed fölött, mami.
- Nagyon édes vagy, hogy ezt mondd.
- Tényleg van.
Agnes lekapcsolta a lámpát. - Aludj jól, kis angyal.
A szobába bevilágított a folyosó halvány fénye. A paplan alól ekkor Barty így szólt: - Nézd csak, mami, karácsonyi fények.
Agnes azt hitte, a kisfiú már behunyta a szemét, és magában beszél valahol az álom és az ébrenlét határán, ezért csendben kiment a szobából, és félig behúzta maga mögött az ajtót.
- Jó éjt, mami.
- Jó éjt - suttogta Agnes.
Lekapcsolta a folyosói lámpát és megállt a félig nyitott ajtónál. Várakozott.
A házban mindenhol csend honolt.
Ekkor Agnes meghallotta, amint a sötét szobában Barty megszólal, és kimondja azt a három szót, amelyre várt. - Jó éjszakát, papa.
Sokszor hallotta már, ahogy elbúcsúzik édesapjától, és mélységesen meghatódott. Eszébe jutott a beszélgetés, amelyet Joey sírjánál folytattak:
Bárcsak ismerhetett volna a papád.
Valahol ismer. A papa itt meghalt, de nem mindenhol halott, ahol vagyok. Itt néha magányosnak érzem magam, de nem vagyok mindenhol magányos.
Agnes lassan behúzta a gyermekszoba ajtaját, majd lement a konyhába, és az asztalnál elgondolkodva megivott egy csésze kávé.

*

Karácsony reggelén a fa alatt kibontogatott ajándékok közül Barty Robert Heinlein könyvének, *A csillaglány*-nek örült a legjobban. Azonnal lenyűgözte, hogy egy kedves földönkívüli lényről, úrutazásról és a titokzatos jövőről olvashat, sok-sok kalanddal fűszerezve, és minden lehetőséget megragadott a nap folyamán, hogy kinyithassa a könyvet és belevethesse magát az idegen világba.

Bár nagybátyjai rendkívül befelé fordulóak voltak, Barty teljes gőzzel vett részt a karácsonyi ünneplésben. Agnesnek sosem kellett figyelmeztetnie, hogy a könyv elbűvölő szereplőinél fontosabbak a meghívott vendégek és a családja. A kisfiú mindig élvezte mások társaságát, s ez anyját büszkeséggel töltötte el.

A vendégek egész nap jöttek-mentek a Lampion-házban. Mindenki benézett, hogy boldog karácsonyt kívánjon. Agnes leültette őket, és kávé meg sütemények mellett csendesen beszélgettek a hónap elején Dél-Afrikában végrehajtott szívatültetéséről, imádkoztak a Vietnamban harcoló amerikai katonáért, és azért, hogy Bright Beachnek egyetlen fiát se kelljen elveszítenie a messzi ország őserdőiben.

Az évek folyamán egyre több barát és kedves szomszéd látogatta meg őket, amelynek köszönhetően Agnes apjának emléke végleg elhalványult. Agnes remélte, hogy bátyjai is hamarosan belátják, a haragot és a gyűlöletet ki kell vetniük szívükből, helyüket pedig a szeretetnek kell elfog-

Agnes hajnali két óra előtt tíz perccel felébredt, de nem tudta megmagyarázni az okát.

A ház csendes volt.

A különös zavaró érzés azonban nem múlt el, ezért Agnes átsétált a folyosó másik végére, fia szobájához. A kisfiú ülve, olvasás közben aludt el. A könyv kicsúszott Barty kezéből, anyja pedig a borítóval megjelölte hol tart, majd összecsuksa és letette az éjjeliszekrényre.

Agnes lefektette a kisfiút, Barty azonban félig felébredt és valamit motyogott arról, hogy a rendőrség meg fogja ölni szegény Lummoxt, aki egyáltalán nem akart kárt okozni, de nagyon megijedt a lövöldözéstől, és ha valaki hat tonnát nyom, és nyolc lába van, elkerülhetetlenül lever ezt-azt mozgás közben.

- Nem lesz semmi baj - suttogta Agnes. - Lummoxnak nem esik baja.

Barty behunyta szemét, és úgy tűnt, hogy alszik, de amikor Agnes lekapcsolta a lámpát, a kisfiú így szólt: - Megint glóriád van, mami.

*

Reggel Agnes lezuhanyozott és felöltözött, majd lement a konyhába. Barty-t már az asztal mellett találta, és miközben gabonapelyhet evett, folyamatosan olvasott. Amikor befejezte a reggelit, visszatért a szobájába és még menet közben sem hagyta abba az olvasást.

Mire az ebéidő eljött, Barty kiolvasta a könyvet. Annyira a mese hatása alá került, hogy alig maradt hely az ebédnek. Miközben édesanyja folyamatosan arra emlékeztette, hogy ennie kell, ő a mese részleteivel foglalkozott, és mintha minden egyes szavát elhitte volna. Aztán összekucorodott a nappali egyik nagy karosszékében, és újra kezdte olvasni a könyvet. Ez volt az első alkalom, hogy egy regényt másodszor is elolvasott, és éjfélre be is fejezte.

Másnap, december 27-én, anyjával elmentek a könyvtárba, ahonnan kikölcsönözték Heinlein két korábbi könyvét, amelyet a könyvtáros ajánlott nekik: *A vörös bolygó*-t és *A gördülő kövek*-et. Hazafelé az autóban, Barty már izgatottan várta, hogy belekezdhesen az olvasásba.

Az olvasás élménye, és az új világ felfedezése igazi lelkesedéssel töltötte el.

Miközben Barty-t figyelte, akit teljesen magával ragadott ez az új szenvedély, Agnes szíve csordultig telt örömmel. Elgondolkodott, vajon milyen lehetett volna saját gyermekkorra, ha apja engedte volna, hogy valóban gyerekek lehessenek. Ahogy a kisfiú történeteit hallgatta az úrben utazó Stone családról, boldogan fedezte fel, hogy benne is él még gyermeki énje, amelyet sem az idő, sem az átélt rossz élmények nem tudtak elpusztítani. Csütörtökön délután, valamivel három óra előtt, Barty izgatottan rontott be a konyhába, ahol Agnes éppen sütött. *A vörös bolygó* című könyvet a 104. oldalnál tartotta nyitva, és arról panaszkodott, hogy a könyv hibás: - Furcsa foltok és pontok vannak a lapon, és nem lehet rendesen olvasni. Vegyünk egy másikat, jó, mami? Most azonnal menjünk, és vegyünk egy hibátlant, jó?

Agnes megtörölte lisztes kezét, elvette tőle a könyvet és alaposan megvizsgálta, de mindent rendben talált. Előre, majd visszalapozott néhány oldalt, de minden betűt olvashatónak látott. - Mutasd meg, kicsim.

A kisfiú nem válaszolt azonnal és amikor Agnes felpillantott a könyvből, látta, hogy Barty furcsán néz rá. Hunyorgott, majd így szólt: - Azok a pontok leugrottak a papírról, és most a te arcodon látom őket.

A megmagyarázhatatlan feszültség, amely csütörtökön hajnalban kettő óra előtt felébresztette, az elmúlt néhány nap során időről-időre visszatért, és egyre nagyobb félelemmel töltötte el. Most újra érezte, hogy valami elszorítja torkát és mellkasát, de most már kezdte megérteni, hogy mi a baj.

Barty elfordult tőle, körülnézett a konyhában és így szólt: - Hiszen rajtam is vannak!

Agnes letérdelt a kisfiú elé, és gyengéden megfogta a vállát. - Hadd nézzelek.

Barty hunyorogva tekintett anyjára.

- Nyisd ki a szemedet, kisfiam.

Barty nagyra nyitotta a szemét.

Agnes belenézett, de amennyire meg tudta állapítani, semmi különösét nem látott.

Talán csak az fárasztotta el a kisfiú szemét, hogy az elmúlt néhány napban állandóan olvasott. Arra gondolt, hogy a szemcsepp majd megoldja a problémát. Legszívesebben azonban azt mondta volna Barty-nak, hogy egy időre tegye le a könyvet, és inkább játsszon a hátsó udvarban. Szeretett volna megnyugodni, és nem pánikba esni, mint a legtöbb anyja, akik egyetlen tüsszentésben tüdőgyulladást, és fejfájásban agytumort sejtene.

De nem így tett, hanem egyre növekvő aggodalmát palástolva ráadta Barty-ra kabátját, majd sajátjába is belebújt, és a félig kész süteményt otthagya, elindultak az orvosi rendelőbe.

*

Joshua Nunn még csak negyvennyolc éves volt, de Agnes már tíz évvel ezelőtt is - amikor apja halála után először látogatta meg betegként - a nagypapát látta benne. Haja harmincéves kora előtt teljesen megöszült. A doktor szabadnapjain vagy hajóján, a *Hippocratic Boat*-on dolgozott - amelyről saját kezével kaparta le a festéket, majd festette és lakkozta újra -, vagy Bright Bay-ben horgászgatott. Olyan sok időt töltött a szabad levegőn, hogy arcát kicserizte a szél és a napsütés, és ennek köszönhetően mindenkinek a kedves és mosolygós nagyapát juttatta eszébe. Joviális öregúr volt, kerek pocakkal és hatalmas tokával, aki minden betegére megnyugtató hatással van.

Barty-hoz mindig kedves volt, most azonban a szokásosnál is többet viccelődött a kisfiúval, mert szerette volna, ha elolvassa a falon lévő betűket és számokat. Aztán eloltotta a lámpát, és műszerekkel is megvizsgálta Barty szemét.

Agnes a szoba sarkából figyelte a doktort, aki ezúttal szokatlanul hosszú időt töltött a vizsgálattal. Agnes szorongása egyre nőtt.

Amikor befejezte a vizsgálatot, Joshua elnézést kért, és átment az irodájába. Öt perc múlva visszatért, és elküldte Barty-t a várószobába, ahol a pulton állt egy citrom- és narancsízű cukorkákkal teli üvegedény. - Vegyél magadnak néhány szemet.

Az enyhe látástorzulás - amelytől összefolytak előtte a sorok - szerencsére nem zavarta Barty-t. Ugyanolyan fűgően és biztonságosan mozgott, mint mindig.

Amikor egyedül maradtak, az orvos így szólt: - Szeretném, ha elvinné Barty-t egy specialista-hoz Newport Beach-be. A neve Franklin Chan. Kiváló orvos és sebész.

- És mi a baj? - kérdezte Agnes rettegve.

- Nem vagyok szemész, Agnes.

- De nyilván van valami elképzelése.

- Nem szívesen nyugtalanítanám fölöslegesen, ha...

- Kérem, hadd készüljek fel.

Joshua bólintott. - Rendben van, üljön fel ide - mutatott a vizsgálóasztalra. A doktor kinyújtotta a kezét, Agnes pedig belekapaszkodott.

- Egy fehér foltot láttam Barty jobb pupilláján, ami valamiféle növekedést jelez. A látástorzulás is ebből származik, bár, ha a jobb szemét behunyja, akkor nem zavarja annyira. Ez azt jelzi, hogy a bal szemében is van probléma, bár én abban nem látok semmit. Dr. Chan naptára tele van előjegyzésekkel holnapra, de mivel régi barátok vagyunk, fogadja magukat rendelési idő előtt. Korán el kell indulniuk.

Newport Beach majdnem egy órányi távolságban volt északi irányban, a tengerparton.

- És még jobb, ha felkészülnek, hogy akár az egész napot ott kell tölteniük. Biztos vagyok benne, hogy Dr. Chan egy onkológussal is konzultálni akar majd.

- Rák? - suttogta Agnes, mert nem merte hangosan kimondani a szót, mintha azzal segítené a rosszindulatú erőket, és hinne létezésükben.

- Még nem tudjuk pontosan - válaszolta Joshua.

Agnes azonban biztos volt benne.

*

A kis Barty-t láthatóan nem zavarta látási problémája. Úgy gondolta, egyszer majd elmúlik, mint bármelyik tüsszögési roham, vagy megfázás.

Kizárólag egyetlen dolog érdekelt, a *vörös bolygó*, és ami a 103. oldal után történik benne. A könyvet magával vitte az orvosi rendelőbe is, majd hazafelé a kocsiban is végig nála volt. Néha kinyitotta, hunyorogva nézegette a lapokat és megpróbált olvasni, de az ugráló foltoktól nem tudott.

Agnes ebédet készített neki, hogy jobb kedvre derítse: sajtos hot dogot, burgonyaszirrommal.

Nem akart olyan nyíltan beszélni Barty-val, mint ahogyan a doktor beszélt vele, mert az elhangzottak túlságosan megrázták, hogy beszélni tudjon róla.

A jelenlegi helyzetben nem találta könnyűnek, hogy a szokásos stílusban beszélgesse fia-
val. Hangjában minduntalan hallotta a merevséget, amely előbb vagy utóbb Barty számára is nyilvánvalóvá válik. Aggasztotta, hogy nyugtalansága esetleg fiára is átragadhat, hogy a félelem hatás-
sal lesz rá, és nem lesz képes megküzdeni azzal, ami előtte áll.

Robert Heinlein mentette meg ismét. Amíg Barty a vacsorát eszegette, Agnes felolvasott neki a könyvből. A 104. oldal tetején kezdte. A kisfiú már elég sokat mesélt anyjának a történetből, így Agnes azonnal fel tudta venni a mese fonalát. Hamarosan annyira beleélte magát a regénybe, hogy idegességét is könnyebben tudta palástolni.

Barty szobájában, az ágyon üldögéltek egymás mellett, és csokoládés süteményt majszoltak. Ezen az estén maguk mögött hagyták a Földet annak minden bajával, és elutaztak a kalandok világába, ahol a barátság, a hűség, a bátorság és a tisztelet bármilyen rosszindulattal képes volt elbánni.

Amikor Agnes befejezte a könyvet, Barty arról kezdett el beszélni, hogy vajon mi történik a főhősökkel ezután. Akkor sem hagyta abba, amikor anyja átöltöztette, majd megmosta a fogát. Agnes pedig azon törte a fejét, hogyan tudná megnyugtatni kisfiát, hogy végre elaludjon.

Barty hamarosan elcsöndesedett, és elaludt.

Nehéz szívvel hagyta magára fiát szobájában, most, amikor tudta, hogy szemében ott van az a gyűlöletes valami, és alattomosan növekszik. Legszívesebben közelebb húzta volna székét az ágyhoz, hogy vele maradjon egész éjjel.

Ha azonban Barty véletlenül felébred éjszaka, és meglátja anyját az ágya mellett, azonnal rájönne, milyen súlyos az állapota.

Agnes csendesen átment hálószobájába, és imádkozni kezdett. Kérte az Urat, hogy kegyelmezzen neki, és ha a kegyelmet mégsem adja meg, akkor adjon elég bölcsességet ahhoz, hogy megértse, miért kell kicsi fiának szenvednie.

59. fejezet

Karácsonyeste Junior hazasétált a galéria prospektusával.

Töltött magának egy pohár Dry Sack-et, és Celestina White képével a kezében leült az ablakkal szemben, a kanapéra.

Tudta, hogy Seraphim belehalt a gyermekszülésbe. Láttá az embereket a temetésen, ugyanazon a napon, amikor Naomit is eltemették. És hallotta Max Bellini üzenetét a megszállott nyomozó üzenetrögzítőjén is.

Ha Seraphim élne, most lenne tizenkilenc éves. Túl fiatal ahhoz, hogy a Művészeti Akadémiát elvégezhette volna.

A képen látható művész és Seraphim képe közötti hasonlóság, valamint a kép alatti aláírás mind arra utalt, hogy a két lány testvér volt.

Juniort meglepte ez a tény. Amennyire vissza tudott emlékezni, annak idején, amikor a lány fizioterápiára járt hozzá, egyáltalán nem beszélt a nővéréről.

Erősen koncentrált, hogy felidézze beszélgetéseiket, de nem jutott eszébe semmi abból, amit a lány a terápia alatt mondott. Junior mintha teljesen süket lett volna abban az időben. Az egyetlen dolog, amit képes volt felidézni Seraphimmal kapcsolatban, arcának szépsége, bőrének finomsága és feszes izmai voltak.

Újra eszébe jutott az a szenvedélyes éjszaka, amit a lánnyal töltött a lelkészlakban, de ebből is csak Seraphim testének tökéletessége maradt meg benne.

A tiszteletes házában semmi arra utaló jelet nem látott, hogy Seraphimnak még egy testvére lenne. Sem családi fotókat, sem iskolai tablóképeket nem látott a falon. Bár az is igaz, hogy akkor egyáltalán nem a családdal volt elfoglalva.

Ráadásul Junior alapvetően a jövő felé fordulónak tekintette magát, és soha nem fektetett súlyt a múlt emlékeinek megőrzésére. Sosem találta vonzónak a szentimentális múltba révedést.

Valami azonban mégis eszébe jutott az este eseményeiből. Seraphim apjának a hangja, amely a magnetofonról szólt. A tiszteletes folyamatosan beszélt, miközben Junior kislányával szórakozott az ágyon.

Ahogy visszagondolt, kifejezetten izgatónak tartotta, hogy úgy szeretkezhet a lánnyal, hogy a háttérben közben az apja egyik szentbeszéde szólt, amelyet Seraphim előzőleg másolt papírra. Junior már nem emlékezett arra, mit mondott a tiszteletes, csupán a hangja és hangszíne maradt meg emlékezetében. Talán az ösztöneinek, az idegességnek, vagy a sherrynek köszönhetően érezte úgy, hogy fontos lenne visszaemlékeznie a szalag tartalmára.

Újra a brosúra fedelét nézte. Fokozatosan megerősödött benne a gyanú, hogy a kiállítás címe

lehetett az, ami a tiszteletes régi beszédének emlékét újra a felszínre hozta.

Egy jelentőségteljes nap.

Junior hangosan is megismételte a három szót, és hirtelen különös kapcsolatot érzett a kiállítás címe, és White tiszteletes hangjának halovány emléke között. E kapcsolatot azonban - ha egyáltalán létezett - egyelőre nem tudta megnevezni.

A háromlapos füzetben megtalálta Celestina White néhány festményének másolatát is. Junior naivnak és unalmasnak tartotta őket. A lány munkáiban mindaz megtalálható volt, amit az igazi művészek megvetettek: valóság-hű részletek, szépség, optimizmus.

Junior nem tekintette művészetnek Celestina képeit, csupán illusztrációknak, amelyeket nem is vászonra kellett volna festeni.

A brosrát nézegetve, Juniornak olyan érzése támadt, hogy a legmegfelelőbb válasz e művész munkáira, ha az ember a vécébe megy és ledugja a torkán az egyik ujját, hogy alaposan megtisztuljon. Orvosi múltját tekintve azonban Junior nem vállalkozhatott a kritikus szerepére.

Amikor visszatért a konyhába, hogy sherryt és jeget tegyen a poharába, kikereste Celestina White nevét a telefonkönyvből. A címet nem adták meg mellé.

Gondolkodott, hogy felhívja-e a lányt, de nem tudta, hogy mit mondjon, ezért inkább nem tette.

Bár nem hitt sem a sorsszerűségben, sem a végzetben, csak saját magában és abban, hogy képes a jövőjét alakítani, Junior nem tagadhatta annak a rendkívüliségét, hogy Celestina éppen most keresztezi útját. Most, amikor már majdnem megőrül, hogy képtelen megtalálni Bartholomew-t, zavarodott és egyre idegesebb a láthatatlan énekes és a többi természetfeletti esemény miatt és egyáltalán, jobban fél, mint eddig bármikor. De végre rátalált egy szála, amely nyomán eljuthat Seraphimhoz, rajta keresztül pedig megtalálhatja Bartholomew-t.

Az örökbefogadási papírokat nyilván Celestina elől is elzárták, de a lány tudhat valamit húga fattyának sorsáról, egy egészen apró részletet, amely Juniort a jó irányba terelheti.

Vigyáznia kell, hogyan kerül hozzá közelebb. Nem szabad elhamarkodnia, mindent alaposan végig kell gondolni. Kidolgoz egy stratégiát, hogy el ne szalassza ezt a kiváló lehetőséget.

Junior az itallal a kezében visszament a nappaliba. Celestina épp olyan gyönyörű volt, mint húga, de vele ellentétben, még nagyon is élt, s mint ilyen, még partnerként is számításba jöhetett. Mindent meg kell tőle tudnia, ami segíthet a Bartholomew utáni vadászatban, anélkül, hogy a lányban a legkisebb gyanakvást ébresztené. Emellett még arra is volt lehetőség, hogy összejöjjenek, egymásba szeressenek, még esetleg közös jövőjük is lehet.

Milyen ironikusan hangzik, hogy talán épp Celestina lesz Junior lelkitársa, akire az elmúlt évek futó kapcsolatai után vágyott. Elég valószínűtlenül hangzott - főleg, ha képei színvonalára gondolt -, bár Junior talán segíthetne neki, hogy valódi művész váljon belőle. Junior nyitott volt, mentes minden előítéllettől, és bármi megeshet, ha megtalálta és megölte a gyermeket.

A Seraphimmal töltött este emlékei egyre izgatottabbá tették Juniort. A környezetében lévő egyetlen nő az *Ipari nő* szobra volt, Junior mégsem fanyalodott rá.

Karácsony estére meghívást kapott egy sátánista csoporttól, de nem volt nagy kedve elmenni a buliba. A partit nem igazi sátánhívók adták - amelytől akár érdekes is lehetett volna -, hanem egy fiatal művészekből álló csoport, amelynek egyetlen tagja sem hitt a gonoszban.

Végül mégis rászánta magát, hogy elmenjen. Remélte, hogy a bulin végre hús-vér nővel is találkozhat.

Mielőtt kilépett volna a lakásból, begyűrte a zsebébe Celestina White kiállításának katalógusát.

Szívesen meghallgatta volna, amint egy csoport kiváló fiatal művész Celestina üdvözlőlaphoz hasonló színvonalú képeit elemzi. A Művészeti Főiskola a nyugati part egyik legfelkapottabb intézménye volt, s talán akad majd a partin néhány olyan ember, aki ismeri a lányt, és hasznos információkkal is szolgálhat.

*

A partit egy átalakított üzemcsarnok legfelső, harmadik emeletén rendezték, amely közös lakóhelye és stúdiója volt egy csapat fiatal művészeknek, akik úgy gondolták, hogy a lázadás három legfontosabb eleme a művészet, a szexualitás és a politika. A hatalmas hangszórókból bömbölt a Doors, a Jefferson Airplane, a Mamas and the Papas, a Strawberry Alarm Clock, Country Joe and

The Fish, a Lovin' Spoonful, Donovan, a Rolling Stones és a Beatles zenéje. A ritmusok visszaverődtek a téglafalról és a fémkeretes ablakokról, és elképesztő zenei káoszt idéztek elő.

A felszolgált fehér és vörös borokat Junior nem találta elég színvonalasnak, ezért inkább Don Equis sört ivott. A teremben mindenféle kábítószerrel is kipróbálhatott volna, de passzívan belelegezve is jutott neki elég. A legalább háromszáz jelenlévő egy része speed-et, más része heroint, a többiek pedig kokaint fogyasztottak. Ő azonban egyetlen kísértésnek sem engedett. Számára kizárólag az önfejlesztés és az önuralom számított. Egyáltalán nem helyeselte a mértéktelen élvhajhászt.

Másfelől azt is észrevette, hogy a kábítószerrel élvezők egy idő elteltével érzélgős, közvetlen hangulatba esnek, és kiöntik lelküket az első olyan embernek, aki eléjük vetődik. Junior úgy gondolta, hogy ebbe a csapdába semmiképpen nem szabad beleesnie, mert fecsegésének végzetes következményei lehetnek: az igazságszolgáltatás szigorától függően könnyen börtönben vagy villamoszékben végezheti.

Ha körülnézett a teremben, mindenhol olyan lányokat látott, akik pulóvereik, trikóik és ujjatlan blúzaik alatt nem viseltek melltartót. Figyelmét azonban igazán csak egyetlen ember kötötte le, Sklent, a festő, akinek Junior lakásában három festménye is lógott.

A művész csaknem két méter magas, legalább százkilós férfi volt és a valóságban még ijesztőbbnek látszott, mint a róla megjelent fotókon. Bár harmincadik évét sem töltötte be, Sklent haja teljesen megöszült és a válláig ért. Bőre hullasápadt, szemei mélyen ülők, pillantása pedig bárki ereiben megfagyasztotta volna a vért. Arcát és kezét hosszú, mély sebhelyek csúfították, mintha pusztá kézzel hadakozott volna kardok ellen.

Bár a hangszórók a helyiség túlsó felében álltak, nem lehetett normális hangerővel beszélgetni. Szinte mindenki kiabált. A művésznak azonban mély és erős hangja volt, így Juniornak nem kellett füleit megerőltetnie.

Úgy tűnt, Sklent dühös és gyanakvó, ugyanakkor rendkívüli intellektuális képességekkel rendelkező férfi. Kitűnő társalkodó lévén, könnyen merült el az emberi faj elemzésében, miközben kifejtette megdöbbentő, ám kétségbevonhatatlan álláspontját a művészetekről, és forradalmi filozófiai nézeteit is megismertette az őt ámulva hallgatókkal. Később azonban, sajnos, Junior egyetlen szavára sem fog majd visszaemlékezni, csupán arra, hogy fantasztikus dolgokat mondott.

Sklent ateistának vallotta magát, de hitt a lélekben is. Véleménye szerint a mennyország, a pokol és az isten nem léteznek, az ember viszont legalább annyira energia, mint test, és ha a test elpusztul, az energia tovább él. - Mi vagyunk a világegyetem legmakacsabb, legönzőbb, legmohóbb, legörültebb és leggonoszabb teremtményei - magyarázta Sklent -, és vannak közöttünk olyan keményfejűek, akik nem hajlandók meghalni. A lélek olyan nehezen lerázható energia, amely kullancsként tapad olyan helyekhez és emberekhez, amelyek valaha fontosak voltak számunkra, ezért fordulhat elő az, hogy bizonyos házakban még mindig találunk szellemeket. Néha ez a kullancs prostituáltak embrióihoz kapcsolódik, és így reinkarnálódik. Ehhez pedig nincs szükségünk Istenre. Ez egész egyszerűen így van. Az élet és a túlvilág ugyanaz a hely, pontosan az, ahol most állunk. Az emberiség pedig nem más, mint egy csapat koszos és bűdös majom, akik próbálják magukat átverekedni hordók végeláthatatlan során.

Azóta, hogy két évvel ezelőtt megtalálta sajtburgerében a negyed dollárost, Junior olyan filozófiát keresett, amelyet ő is megért, amely magában foglalja az összes igazságot, amelyet Zeddtől tanult, és nem kívánja tőle azt, hogy nálánál magasabb erő létezését elismerje. És most megtalálta. Teljesen váratlanul. Nem értette a majmokról és hordókról szóló mondatot, de a többi teljesen világos volt. Hirtelen béke szállta meg.

Junior szívesen beszélgetett volna Sklenttel spirituális témáról, de a többi jelenlévő is szeretett volna kérdezni a nagy művésztől. Mielőtt arrébb sétált volna, Junior elővette zsebéből Celestina White kiállításának prospektusát, és odanyújtotta Sklentnek, hogy mondja el róla véleményét.

Junior azt hitte, hogy megneveteti a művészt, Sklent azonban ritkán mosolygott, talán még akkor sem, ha igazán szellemes viccet hallott. Alaposan végignézte a brosurában látható festményeket, majd Junior kezébe nyomta, és hangosan így szólt: - Lőjétek le a szukát.

Junior úgy gondolta, a művész igazán vicces megjegyzést tett, ezért elnevette magát, Sklent szigorú tekintete azonban hamarosan arcára fagyasztotta a mosolyt. - Talán valaki meg is teszi - felelt Junior, mert be akart vágódni Sklentnél, de aztán meg is bánta, hogy közönség előtt ilyen kijelentést tett.

A brosúrával a kezében, Junior körbejárt a hatalmas teremben, próbált olyan embereket keresni, akik szintén a művészeti kollégiumba jártak, és ismerték Celestina White-ot. A képeiről alkotott vélemény általában negatív volt, gyakran kifejezetten nevetésre ingerlő, de soha nem olyan szélsőséges, mint Sklent véleménye.

Hosszas próbálkozás után egy csillogó, fehér műanyag csizmát, fehér miniszoknyát és dögös rózsaszín blúzt viselő lány végre ezt mondta: - Persze, ismerem őt, néhány órára együtt jártam vele. Kedves, de fekete létére elég unalmas lány. Már úgy értem, a feketék sosem unalmasak, nem?

- Igazad van, az egyetlen kivétel talán Buckwheat.

- Kicsoda? - kiabálta a lány, annak ellenére, hogy egymás mellett ültek.

Junior kiabálva válaszolt: - Egy régi filmben láttam.

- Én egyáltalán nem szeretek semmit, ami régi. Ez a festőcsaj valahogy mindig vonzódott az öregekhez, a régi épületekhez, és egyáltalán mindenhez, ami régi, mintha nem fogná fel, hogy *ő fiatal*. Mindig meg akartam őt rázni, és rákiáltani, hogy ébredj fel, lépj már tovább.

- Ami elmúlt, elmúlt.

- Micsoda? - kiabálta a lány.

- Elmúlt!

- Igazad van.

- A feleségem nagyon szerette azt a régi sorozatot.

- Nős vagy?

- A feleségem meghalt.

- Ilyen fiatalon?

- Rákos volt - válaszolta Junior, mert sokkal tragikusabban hangzott, és kevésbé ébresztheti föl mások gyanakvását.

A lány együttérzően tette kezét Junior combjára.

- Volt néhány kemény évem - válaszolta Junior. - Először elveszítettem őt, aztán sikerült túlélnem Vietnamban.

A szöke elkerekedett a szeme. - Hát *ott* is jártál?

Csak nehezen tudta ebben a hangzavarban kifejezni legmélyebb személyes érzéseit, de még így is sikerült könnyet csalnia a lány szemébe. - A bal lábfejem elég csúnyán összeroncsolódott.

- Ó, Jézusom, hát ez elég borzasztóan hangzik. Hogy gyűlölöm a háborút!

Junior úgy látta, a szöke egyre jobban érdeklődik iránta, ő azonban igyekezett távol tartani magát tőle, hogy megfelelő információkat gyűjthessen be. Kezét gyengéden a lány kezére tette, és így szólt: - Ismertem a bátyját Vietnamban. De amikor megsebesültem, és visszatértem Amerikába, elvesztettem vele a kapcsolatot. Most szeretném újra megtalálni.

A szöke értetlenkedve nézett rá. - Kinek a bátyját?

- Celestina White bátyját.

- Nem is tudtam, hogy van bátyja.

- Nagyszerű fickó. Nincs meg véletlenül a lány címe, vagy nem tudod, hogyan léphetnék vele kapcsolatba?

- Nem ismertem annyira a lányt. Nem járt el partikra túlságosan gyakran, főleg nem a gyerek után.

- Szóval férjnél van - mondta Junior és csalódottan gondolt arra, hogy Celestina mégsem lehet az ő szíve választottja.

- Talán. Már jó ideje nem láttam.

- Nem, úgy értem, azt mondtad, hogy van gyereke.

- Ó, nem, nem. Az a testvére gyereke. A húga meghalt.

- Igen, ezt tudom, de...

- Celestinánál van a gyereke.

- Micsoda?

- A gyerek, a kisbaba.

- Mit csinált? Magához vette a húga gyerekeit?

- Furcsa, nem?

- És a kisfiút Bartholomew-nak hívják? - kérdezte Junior.

- Nem tudom, sosem láttam.

- De a gyerek neve Bartholomew, igaz?
- Mit tudom én, mi a neve!
- Micsoda?
- Csak azt mondtam, hogy nem tudom, hogy hívják. - A szőke elvette kezét a fiú combjáról.
- És elmondanád, hogy miért érdekel téged Celestina ennyire?
- Ne haragudj, most el kell mennem - válaszolta Junior.

Kilépett az épületből, és az utcán álldogált egy darabig, igyekezett lassan, egyenletesen lélegezni. Szerette volna kiszellőztetni a fejét, hogy megtisztuljon a marihuána füstjétől. A frissen begyűjtött információk hatására gyorsan kijózanodott.

Megdöbbsent azon, hogy az örökbefogadási papírokat elzárták, és ilyen erősen őrzik még akkor is, ha a család egyik közvetlen tagja, az anya nővére veszi magához a kisbabát.

Két magyarázat jutott eszébe. Az egyik, hogy a bürokrácia akkor is követi a szabályokat, ha a szabályoknak egyáltalán nincs értelme, másodsor pedig, hogy Nolly Wulfstan, a világ legrondább magándetektívje nem más, mint tehetségtelen barom.

Juniort nem érdekelt, hogy melyik magyarázat a helyes. Csak arra tudott gondolni, hogy a Bartholomew utáni hajszája nemsokára befejeződik.

*

December 27-én Junior találkozott Google-lal, akitől a hamis dokumentumokat szerezte be. Egy moziban találkoztak a *Bonnie és Clyde* című film délelőtti előadásán.

Google már korábban a telefonban azt az instrukciót adta neki, hogy Junior vegyen egy nagy doboz pattogatott kukoricát és egy literes kólát. Ezután leült az utolsó sorba, és rágszálni kezdte a kukoricát.

Juniornak nem tetszett a film, mert túl erőszakosnak találta. Ő inkább a *Doctor Doolittle* című film előadását választotta volna, Google azonban ragaszkodott a *Bonnie és Clyde*-hoz.

Az értékes világban Junior kedvelte az erkölcs viszonylagosságáról és a személyes autonómiáról szóló filmeket. A film erőszakos jelenetei azonban egyre növelték benne a feszültséget. A vér látványától kifejezetten undorodott, és mindig behunyta a szemét. Google csak másfél óra múlva jelent meg. - Jó kis tyúk ez a Faye Dunaway, nem? - kérdezte Juniort, és alaposan oldalba bökte könyökével.

Junior undorodva méregette a sötétben, Google azonban nem vette észre.

Az előadáson csak kevesen voltak, a közelben senki sem ült, így nyugodtan kicserélhették a csomagjaikat. Google egy A4-es borítékot nyújtott át, Junior pedig egy A5-öst. Google kinyitotta a borítékot, a vibráló fényben belenézett, majd így szólt: - Én most elmegyek, de te meg nem mozdulj, amíg nincs vége a filmnek!

- Miért nem mehetek én előbb?
- Mert ha megpróbálsz, beverem a pofádat.
- Jó-jó, csak megkérdeztem - mondta Junior.
- Ha mégis korábban el akarnál indulni, az nem volna jó ötlet, mert egy barátom folyamatosan szemmel tart, pisztollyal a zsebében.
- Útálom ezt a filmet.
- Te tiszta hülye vagy, ez egy igazi klasszikus. Nem kell már a kukorica?
- Mondtam a telefonban is, nem szeretem.
- Akkor ide vele.

Junior átadta Google-nak a literes poharat, aki azonnal elhagyta a mozit. Az a jelenet, amelyben Bonnie-t és Clyde-ot lassítva szitává lövik, Junior legrémesebb filmes élményei közé tartozott. De egyetlen kockát sem látott belőle, mert a szemét végig csukva tartotta.

*

Kilenc nappal korábban, szintén Google utasítására, Junior két postafiókot bérelt. Az egyiket John Pinchbeck, a másikat Richard Gammoner nevére, a hamisító ezekre a nevekre állította ki a dokumentumokat.

December 28-án, csütörtökön, a hamis jogosítványt és társadalombiztosítási kártyát használva azonosításul, Junior folyószámlákat nyitott és széfeket bérelt Pinchbeck és Gammoner nevére különböző bankoknál, amelyekkel korábban még nem állt üzleti kapcsolatban, és a dokumentumokban feltüntetett címeiket használta.

Minden egyes számlára ötszáz dollárt helyezett el készpénzben. A széfekbe pedig húszezer dollárt tett. Google mind Gammoner, mind pedig Pinchbeck nevére az alábbiakat állította ki: jogosítvány, amelyet a kaliforniai közlekedésrendészetnél jegyeztek be, tehát bármilyen igazoltatásnál elfogadják, egy társadalombiztosítási kártyát, születési anyakönyvi kivonatot és érvényes útlevelet.

Junior mindkét hamisított, és a saját nevére kiállított jogosítványt is a tárcájában tartotta.

A Pinchbeck és Gammoner nevére kiállított egyéb dokumentumokat pedig a széfbe tette, a készpénz mellé.

Ezután Gammoner nevére nyitott egy bankszámlát a Nagy-Kajmán-szigeteken, Pinchbeck nevére pedig egy svájci bankban.

Aznap este nagyobb izgalmat érzett, mint San Franciscóba érkezése óta bármikor. Ezért úgy gondolta, megengedheti magának, hogy bemenjen abba az elegáns San Franciscói szállodába, ahol az első este megszállt, és elfogyasztott három pohár kitűnő bordeaux-i bort és egy marhaszeletet.

A csillogó teremben semmi sem változott. Még a zongorista is ugyanaz volt, aki három évvel ezelőtt a hangszeren játszott. Jónéhány nő ült a bárban egyedül, ami azt bizonyította, hogy az elmúlt években a társadalmi morál jelentős változáson ment keresztül. Junior magán érezte perzselő tekintetüket, és tudta, hogy bármelyiket megkaphatná.

Ám ezúttal nem azt a feszültséget érezte, amely nők társaságában olyan könnyen feloldódott benne. A feszültség most energiával töltötte fel, kellemesen feszítette idegeit, és bizsergető várakozással tekintett Celestina White kiállításának január 12-i megnyitójára. E feszültséget nem tudta volna csupán szexszel feloldani. Egyedül Bartholomew meggyilkolása lehetne gyógyír rá, és Junior úgy gondolta, ha az a régóta várt pillanat eléri, az élmény felér majd bármilyen orgazmussal.

Azt tervezte, hogy még a kiállítás előtt felkutatja Celestinát és a kis fattyút. A főiskola tanulmányi osztálya vagy a város művészeti irodája biztosan tud ebben segíteni.

A kisgyerek megölése után viszont biztosan eszükbe jutna a férfi, aki a gyerek anyja, Celestina White után érdeklődött, Junior pedig nem akármilyen férfi volt, hanem ellenállhatatlanul jóképű, aki minden bizonnyal maradandó nyomot hagy az emberekben, de leginkább a nőkben. Aztán valószínűleg hamarosan bekopogtatna hozzá a rendőrség.

Szerencsére már volt két hamis személyi igazolványa, de egyelőre nem akarta használni őket. Szeretett Russian Hill-en élni, és még nem volt kedve elköltözni onnan.

Tudta, hol találja Celestinát január 12-én, így nem volt értelme kockáztatni. Rengeteg ideje volt, hogy felkészüljön a találkozásra.

Junior éppen fizetett, és a borraivalót számolgatta, amikor a zongorista a „Valaki figyel engem” című dalt kezdte játszani. Bár felkészült rá, hogy az este folyamán felhangzik a dal, mégis összerándult, amikor meghallotta. Tisztában volt vele, hogy a szám része a zongorista repertoárjának, tehát nem kell természetfeletti jelenségektől tartania, mégis remegett a keze, amikor aláírta a hitelkártya szelvényét.

Junior október 18-án hajnal óta nem tapasztalt rendkívüli jelenségeket maga körül, most azonban ez a rettenetes zene kihozta a sodrából. Hirtelen biztos lett abban, hogy amint hazaér, a gyűlöletes énekesnő, akár Victoria Bressler, akár valaki más szelleme, azonnal énekelni kezd. Nem volt kedve egyedül hazamenni.

A bárban megpillantott egy kivételes szépségű nőt, aki egyedül ült a pultnál, és mintha csak rá várt volna. Fényes fekete haja volt és halvány barna bőre, szemei hívogatóan tekintettek Juniorra.

A nő rendkívül elegáns volt: rózsaszín Chanel-kosztümbe öltözött, nyakában gyöngysort viselt. Juniort lenyűgözte a nő csodálatos alakja, pedig egyáltalán nem hangsúlyozta ki. Sőt, még melltartót is viselt. A nyílt erotika évszázadában zárkózottsága szinte felajzotta Junior érzékeit.

Odaült mellé a bárpulthoz, és megkérdezte, meghívhatja-e egy italra. A nő elfogadta.

Renée Vivi lány, déli akcentusban beszélt. Rendkívül jó társalgó volt, anélkül hogy túl kihívó lett volna, és a beszélgetés folyamán kiderült, hogy kiválóan képzett és sokat olvas, véleményét azonban soha nem hangsúlyozza a másik rovására. Junior jól érezte magát a társaságában.

A lány a harmincas éveinek elején járhatott, talán öt-hat évvel lehetett idősebb Juniornál, de ezt egyáltalán nem róta fel neki. Nem volt benne előítélet az idősebbekkel szemben, legalábbis nem jobban, mint a más fajhoz vagy etnikumhoz tartozókkal szemben.

A szexben és a gyilkolásban sosem voltak előítéletei.

Elgondolkodott, vajon milyen lenne megölni Renée-t, miután szeretkezett vele. Életében ed-

dig egyetlen egyszer ölt igazi ok nélkül. Megölte az egyik idegesítő Bartholomew-et, a Terra Linda-i Prossert. Akkor egyáltalán nem játszott szerepet az erotika. Az volt az első ilyen esete.

Junior Cain nem tartotta magát örült, szexmániás gyilkosnak, akit pusztá kéjvágy vezetett a gyilkolásra. Ámbár, ha egyetlen éjszakányi szex után gyilkosságot követne el, még nem kellene komoly és alapos önvizsgálatot tartania, vagy önmagáról alkotott képét újragondolnia.

Ha két ilyen gyilkosságot követne el, az már veszélyes szenvedélynek tűnhetne, hármat pedig már meg sem tudna magyarázni. Egyet azonban még nyugodtan lehet egészséges kísérletezésnek nevezni. Ez is része a tanulási folyamatnak.

Amikor Renée, aki mit sem sejtett a közeledő végzetről, arról beszélt, hogy jelentős vagyont örökölt, Junior úgy gondolta, hogy talán kitalálja az egész történetet, vagy legalábbis túloz, hogy ezzel is vonzóbbá tegye magát. Amikor azonban felkísérte a lányt otthonába, a lakásban látott luxus egyértelműen igazolta, hogy a lány nem hazudott.

Ahhoz, hogy hazakísérje, nem kellett sétálni, sem autóba ülni, mert a lány ott lakott a szálloda fölött. Az épület legfelső három szintjén ugyanis hatalmas, saját tulajdonú lakosztályok foglaltak helyet.

Ahogy belépett a lakásba, úgy érezte, egy másik világba csöppent, egy másik évszázadba, a XIV. Lajos-kori Franciaországba. A hatalmas, tágas szobák látványa lenyűgözte Juniort, elsősorban gyönyörű színeivel, valamint barokk művészeti és lakberendezési tárgyaival. A muzeális értékű antik bútorokat, székeket, komódokat, asztalokat, hatalmas tükröket, szekrényeket több helyen aranyozott kagylók, levelek, girlandok és tekercesek díszítették.

Junior rájött, hogyha ma este megölné Renée-t, azzal elképesztő károkat okozna magának. Ehelyett inkább feleségül veszi, élvezi a lány testét, majd kicsivel később megszervez egy balesetet vagy öngyilkosságot, aztán rámaradnak a javai.

Ebben az esetben nemcsak kedvtelésből ölne, amelyet - ha egy kicsit jobban belegondol - nem is tartott méltónak magához. Ez egy igazán jó ügy érdekében elkövetett gyilkosság lesz.

Az elmúlt néhány évben rájött, hogy rongyos milliókkal mérhetetlenül nagyobb szabadságot tud megvenni magának, mint korábban gondolta. A nagyobb vagyon, ötven- vagy hatvanmillió, nemcsak óriási szabadságot adhatna neki, valamint az önfejlesztés sokkal ambiciózusabb képességét biztosítaná neki, hanem a hatalmat is.

A hatalom mindig is izgatta Juniort.

Legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy bele tudná kényszeríteni Renée-t a házasságba, függetlenül vagyonától és kifinomultságától. Olyan könnyedséggel tudta a nőket saját kénye-kedve szerint formálni, ahogyan Sklent festette vászonra a képeit, vagy Wroth Griskin öntötte bronzba műalkotásait.

Junior még meg sem mutatta a lánynak, hogy mit tud, Renée máris teljesen oda volt érte.

A nappali hatalmas ablakaiból gyönyörű kilátás nyílt a városra. Az ablak előtt egy kézzel festett, dúsan aranyozott rekamié állt, Renée pedig egy hirtelen mozdulattal a fekhelyre döntötte Juniort.

A lány ajka és teste lüktetett a vágytól, amint Junior kezét a ruhája alá csúsztatta. De amikor a lába közé nyúlt, a legnagyobb megdöbbenésére észrevette, hogy Renée - férfi.

Hirtelen felugrott az ágyról, és a szoba másik felébe sétált, miközben köpködött és átkozódott.

Renée meglepő módon utánament, és próbálta megnyugtatni a fiút.

Junior legszívesebben megölte volna. Valami azonban azt súgta neki, hogy Renée képes lett volna megverekedni vele, és az összecsapásból nem biztos, hogy Junior került volna ki győztesen.

Amikor Renée felfogta, hogy Junior visszautasítása végleges, a gyönyörű déli hölgy hirtelen rosszindulatú, nyálkás hüllővé változott. Szemeiben harag villogott, vicsorgott, és mindenféle ocsmányságot vágott a fejéhez: - Te épp olyan jól tudod, kicsi fiú hogy ki vagyok én, már az első perc-től kezdve tudtad, különben nem hívtál volna meg egy italra! Tudtad és akartad! Akartál engem, és amikor már végre eljutunk a lényeghez, akkor hirtelen összeomlasz. Összecsínáltad magad, kicsi fiú!

A tiráda közben Junior egyre csak hátrált, próbálta megkeresni a folyosót és a bejárati ajtót, de attól félt, ha felbukik egy székben, a nő ráugrik, és darabokra szedi. Junior tagadta a vádakat. - Örült vagy, honnan tudhattam volna? Csak nézz magadra! Honnan a fenéből tudhattam volna?

- Elég nagy az ádámcsutkám, nem? - ordította a nő.

Igen, valóban volt ádámcsutkája, de nem olyan nagy, ami felhívta volna a figyelmet. Igazából Juniornak fel sem tűnt.

- És mi van a kezeimmel, kicsi fiú, mit szólsz a kezeimhez? - üvöltött tovább.

Junior még soha nem látott ennél nőiesebb kezeket. Hosszú, vékony ujjai voltak és puha keze, csinosabb, mint Naomié. Fogalma sem volt arról, miket beszél a nő.

Ekkor minden bátorságát összeszedve hátat fordított a nőnek, és elrohant a bejárati ajtó irányába. A nő engedte.

Később otthon addig gargarizált, amíg elfogyasztott egy fél tubus fogkrémet és egy csomag mentolos szájvizet, majd órákon át csak zuhanyozott.

Eldobta a nyakkendőjét, mert a liftben a nő, vagy inkább férfi, hozzáért a nyelvével. Később azonban úgy döntött, hogy az összes ruháját eldobja, ami aznap rajta volt, még a cipőjét is.

Megesküdött, hogy e megrázkódtatás minden pillanatát elfelejti. Caesar Zedd híres könyvében, amelynek címe *Hogyan tagadjuk meg a múlt erőit?*, a szerző bemutat néhány technikát arra, hogyan vessük ki emlékezetünkéből azokat az eseményeket, amelyek pszichés károkat, fájdalmat vagy szégyenérzetet okoznak. Lefekvés előtt Junior még megivott egy pohár konyakot, majd Zedd könyvével a hóna alatt, lefeküdt.

A Renée Vivi-vel való találkozásából egy hasznos tanulságot leszűrhet: az életben nagyon sok minden nem az, aminek először látszik.

Caesar Zedd és a konyak segítségével Junior hamarosan mély álomba merült, és erőt merített ama hitéből, hogy a holnap biztosan jobb nap lesz, mint a mai.

Ebben viszont nagyot tévedett.

*

Minden hónap utolsó péntekjén, akár esett, akár fűjt, Junior végigsétált hat kedvenc galériáján, mindegyikben nyugodtan elnézelődött, beszélgetett a tulajdonosokkal, majd egy óraker ebédelni ment a St. Francis Szállodába.

A december 29-i péntek gyönyörű napnak indult: hideg volt, de nem fagyott. Az égen apró felhők úsztak. Az utcákon nyugodtan lehetett közlekedni, nem lökdöstek az arra haladók. A San Franciscóiak, akik viszonylag kellemes emberek, még mindig karácsonyi hangulatban voltak, ezért szinte mindenki mosolygott, és udvariasabb volt, mint valaha.

Egy kiváló ebéd után, éppen befejezte a negyedik galéria látogatását, és az ötödik felé sétált, amikor Juniorra hirtelen záporozni kezdtek a negyed dollárosok. Először nem tudta, honnan jönnek az érmék. Sőt, amikor az első néhány közülük eltalálta az arcát, azt sem tudta, mi történik. Megállt, és döbbenetesen nézett a járdára, ahová az érmék potyogtak. Ekkor újabb három találta el az arcát.

A pénz csilingelve hullott a járdára a lába mellett, és ekkor Junior felfedezte hogy az újságotomaták nyílásából záporozott a pénzeső. Az egyik az orrát találta el, a másik a fogsorának vágódott.

A négy gép közül az egyik napilapokat tartalmazott, amelynek az ára csupán tíz cent volt.

Junior szíve rémülten zakatolt. Hátralépett, és igyekezett kikerülni az automaták hatósugarából.

Fejében ekkor hirtelen megszólalt Vanadium hangja. Eszébe jutott, miket mondott neki a Spruce Hills-i kórházban, azon az éjszakán, amikor Naomi meghalt: *Amikor Naomit megölte, véget vetett az életének, amely hatással lehetett volna mások életére, és a jövő alakulására is...*

Ebben a pillanatban megint fémpénzek kezdtek röpködni a második gépből, amelyben homoszexuálisoknak nyomtatott lapok voltak. Junior orrára és homlokára záporoztak az érmék.

...Naomi halálával véget vetett egy olyan dallamnak, amelyet halványan, de az univerzum másik végében is lehetett hallani...

Juniort szinte megbénította a félelem. Nem érezte lábait.

Mivel meg sem tudott mozdulni, karjait védekezőn maga elé emelte, és eltakarta arcát, jóllehet, az érmék nem okoztak neki fájdalmak.

...Naomi halála sok más rezgést is elindít, amelyek majd elérnek magához, és ezekről tudni fog...

Az automatákba az emberek általában bedobják a pénzt. Egy automata nem szokott pénzt lövöldözni, ez műszakilag nem is lehetséges.

...Néhány rezgés azonban egészen váratlanul jut el majd magához...

Két tinédzser fiú és egy idősebb hölgy rohant oda hozzá, és elkezdtek kapkodni a földről a pénzt. Sikerült is jó néhányat megfogniuk, az érmék többsége azonban a csatornába gurult.

...És a rezgések közül, amelyek váratlanul érnek el magához, én vagyok a legrosszabb...

A dögevőkön kívül valami más is volt ott, amelynek a jelenlétét Junior érezte. A láthatatlan lény jelenlététől felállt a hátán a szőr. A csökönyös, gonosz, pszichotikus, és kullancsként rátapadó Thomas Vanadium, a megszállott zsarú szellemét érezte, aki nem elégedett meg azzal, hogy a házat kísértse, amelyben meghalt; halála után is üldözi, és ostromolja gyanúsítottját. Sklent hasonlatával élve, úgy viselkedik, mint egy láthatatlan, koszos majom, aki fényes nappal az utcákat rója.

...És azok közül, amelyeket nem láthat, én vagyok a legrosszabb...

Az egyik, érmék után kapkodó járókelő Juniornak ütközött, és kibillentette benutságából, ám amikor végre kikerült a második automata hatósugarából, akkor a harmadik kezdett céllövöldét játszani.

És azok közül, amelyeket nem láthat, én vagyok a legrosszabb... én vagyok a legrosszabb...

Junior futni kezdett.

60. fejezet

A gyertyafényben Kathleen szemei figyelmesen csillogtak. Jeges martinit iszogott, amelyhez olajbogyót rágcsált. Egy ablak melletti asztalnál ültek, ahonnan csodás kilátás nyílt az éjszakai kivilágításban úszó öbölre.

Miközben Nolly beszámolt az aznap elvégzett munkájáról, a pincér kihozta az előételt. - Nolly, Mrs. Wulfstan, jó étvágyat kívánok.

Nolly egy pillanatra felfüggesztette a beszélgetést, amíg bekapott néhány falatot a ráksalátából. Fenséges íz!

Kathleen nyugodtan figyelte férjét, és várta a folytatást.

A szomszédos bárból lágy muzsikaszó szűrődött be az étterembe.

Nolly végre megszólalt: - Szóval ott állt az ürge, arcát eltakarva, azok a kölykök meg az idős hölgy pedig próbáltak minél több pénzt összeszedni.

Kathleen mosolyogva jegyezte meg: - Akkor hát működött a terv.

Nolly bólintott. - Jimmy Gadget ezúttal megdolgozott a pénzéért.

A nyomozásba bevonták James Hunnicolt specialistát is, aki az elektronikus lehallgatás nagymestere volt, és bárhová be tudott építeni kamerát vagy magnetofont. Ha kreatív tervekre és elképzelésekre volt szükség, mindenki hozzá fordult segítségért.

- Néhány érme a fogát találta el - jegyezte meg Nolly.

- Nagyra értékelem, hogy nekem is összehozol egy kis munkát.

- Látnod kellett volna az arcát. Halottsápadt volt. A megfigyelő kocsí éppen vele szemben parkolt.

- Akkor egészen közelről láthattad.

- Nagyon mulatságos volt, mintha páholyból néztem volna az előadást. Amikor a harmadik gép is elkezdte ontani rá az érméket, hirtelen inába szállt a bátorsága és rohanni kezdett - emlékezett vissza Nolly nevetve.

- Jobb, mint egy válóperben nyomozni, ugye?

- Kár, hogy nem voltál ott, Kathleen. Mindenkit félrelökdösött az útjából. Sokáig követtük szemünkkel a fickót. Képzeld, teljes erővel futott felfelé egy emelkedőn, ami még egy olimpiai atlétát is megkínzott volna, ő azonban egyetlen egyszer sem állt meg. Még csak nem is lassított.

- Valami nagyon megijeszthette - jegyezte meg a nő.

- Azt hiszem, bevette a tréfát. Amint Cain eltűnt a szemünk elől, felpakoltuk a trükkös gépeket a kocsira, és visszatettük az eredetiket. Az emberek még mindig ott tülekedtek, hogy felszedjék a pénzt. És képzeld, mind azt akarta tudni, hol rejtettük el a kamerát.

- Csak nem...?

- De, azt hitték, hogy a Kandi kamerát forgatjuk. Jimmy pedig az utca másik oldalán lévő UPS furgonra mutatott, és közölte, hogy abban van.

Kathleen örömeiben összecsapta a kezét, és felnevetett.

- Amikor elindultunk, láttuk, hogy mindenki integet a furgonnak. A sofőr, szegény, nem tudta mi történhetett, de azért visszaintegetett nekik.

Kathleen ismét felnevetett. Nolly imádta felesége kedves, kislányos kacaját. Bármit hajlandó volt megtenni azért, hogy megnevetesse.

A pincér újabb tálakkal érkezett, és két pohár martinit is hozott.

- Szerinted miért költ ennyit erre az ügyre? - kérdezte Kathleen.

- Azt mondja, erkölcsi kötelessége.

- Ezt értem, de akkor az elején miért vállalta el Cain védelmét?

- Végül is ügyvéd, akit egy gyászoló férj keresett meg kártérítési ügyben. Ebben minden jogász meglátja a nagy pénzt.

- De hiszen végig úgy gondolta, hogy Cain lökte le a feleségét!

Nolly vállat vont. - Ezt senki sem tudja biztosan. Egyébként ő is csak akkor gondolt erre, amikor már elvállalta az ügyet.

- Cain több milliót kapott. Simon mennyit?

- Húsz százalékot, nyolcszázötvenezer dollárt.

- Ha levonod belőle, amit neked fizet, még akkor is lesz mit aprítania a tejbe.

- Simon jó ember. Majdnem biztos benne, hogy Cain ölte meg a feleségét, és egyáltalán nem okozott neki örömet, hogy képviselheti. Csak azért tette, mert nagy pénz üti a markát. Most viszont már nem Cain ügyvédje, nincs érdekütközés, sem egyéb etikai probléma, így talán valamelyest helyrehozhatja a dolgot.

1965 januárjában, Magusson Nollyhoz irányította Juniort, de még nem tudta, miért akar korábbi védenca magándetektívet fogadni. Aztán kiderült, hogy Seraphim White gyermekéről van szó. Simon Magusson figyelmeztette Nollyt, hogy legyen óvatos Enoch Cain-nel, ami végleg eldöntötte, hogy Nolly visszatartja a gyermek elhelyezésével kapcsolatos információt.

Tíz hónap múlva, Simon újra telefonált. Ismét Cain-ről volt szó, ezúttal azonban maga az ügyvéd volt a megrendelő, Cain pedig a célpont. Simon különös dolgokat kért Nollytól, olyasmit, ami már-már a zaklatás határát súrolja, bár nem nevezhető egyértelműen törvényellenesnek. Megállapodásuk immár két éve tartott, és az első pillanattól kezdve - amikor a sajtburgerbe rejtették a negyed dollárost - az utolsóig - azaz az érméket köpködő automaták esetéig - igazi kihívást jelentett Nollynak.

- Lehet, hogy nem fizetett sokat, de sajnálni fogom, ha véget ér ez az ügy - mondta Kathleen.

- Én is. De csak akkor lesz vége, ha elkapjuk a fickót.

- Még két hét. Alig várom. Minden előjegyzésemet lemondtam arra a hétre.

Nolly felemelte a poharát. - Ürítem poharamat Kathleen Klerke Wulfstanra, a legkiválóbb fogorvosra és segédnyomozóra.

- Én pedig Nollyra iszom, a férjemre, és leghűségesebb barátomra.

A pincér kihozta a főételt.

Az alattuk elterülő csillogó öböl, és a gyertyák fénye meghitt hangulatot varázsolt a vacsorához. Ebben a pillanatban megszólalt a zongora. Bár az étteremben nagy volt a zaj, Kathleen azonnal felismerte a dalt. Felnézett és elmosolyodott.

- Én kértem - vallotta be Nolly. - Reméltem, hogy elénekeled nekem ma este.

Kathleen óvatosan körülpillantott a teremben.

- Végül is a barátod vagyok, és ez a *mi dalunk*. De eddig mindig csak egyetlen férfinak énekelted.

A nő letette az evőeszközt, még egyszer körülnézett, és közelebb hajolt férjéhez. Énekelni kezdte a „Valaki figyel engem” első sorát.

A szomszéd asztalnál megszólalt egy idős hölgy: - Gyönyörű hangja van, drágám.

Kathleen zavarba jött, és abbahagyta az éneklést. Nolly így válaszolt az idős hölgynek: - Szerintem is az. Kísértetiesen csodálatos hang.

61. fejezet

Newport Beach felé haladva az autópályán Agnes csupa rossz előjelet látott.

A verőfényes reggeli napsütésben a keletre hosszan elnyúló dombságot látta. A tenger felől azonban hamarosan a szárazföld fölé húzódtak a fellegek, a dombok egy pillanat alatt zöldesfekete árnyalatúvá váltak, a táj pedig hirtelen ijesztőnek és zordnak tűnt.

Amikor elindultak, a Csendes-óceán vizét még nem lehetett látni a fölötté lebegő, áttetsző pára miatt. A köd azonban hamarosan feloszlott, és előtűnt a szürke víztömeg, amelyet még a szél sem borzolt a kora reggeli órán.

Amikor Barty felébredt, látása tiszta volt, és olvasni is tudott. Szemei előtt nem ugráltak sötét karikák, és nem folytak össze a sorok.

Agnes nem tudott mást tenni, reménykedett. Érezte, hogy esetleg hiú reményeket táplál, ezért nem akart túl sokat arra gondolni, hogy a probléma magától megoldódik. Más tünetek - glóriák és szivárványok - is eltűntek egy időre, aztán újra visszatértek.

Agnes alig fejezte be *A vörös bolygó* felolvasását tegnap este, Barty ismét magával hozta a könyvet, hogy újra kezdje a történetet.

Agnes szerette volna, ha Barty minden élményt, utazást, és sok apró részletet elraktároz a fejében.

A kisgyerekeket azonban általában nem nagyon érdekli az elsuhanó táj szépsége, főleg akkor nem, ha képzeletben éppen a Marson járnak.

Barty útközben hangosan olvasta a könyvet Agnesnek, aki csak a 104. oldaltól élvezhette a történetet az előző alkalommal. Szerette volna megosztani vele Jim, Frank és Willis kalandjait.

Agnes attól tartott, az olvasás kimeríti Barty szemét, és tovább rontja az állapotát, de nem szólt. Az izmok sem fáradnak el a használattól, és a szem sem fárad el, ha néznek vele.

Newport Beach-be érkezésük után nemsokkal Franklin Chan, a halk szavú, nyugodt férfi, fél órán át vizsgálta Barty szemeit különféle eszközökkel és gépekkel. Utána pedig - ahogy Joshua Nunn jósolta - azonnal időpontot egyeztetett egy onkológussal.

Amikor Agnes rákérdezett a diagnózisra, Dr. Chan csak annyit mondott, hogy további információkra van szüksége. Miután Barty-t megvizsgálta az onkológus, és elvégezték a további teszteket, délután az irodában megkapják a diagnózist, és a kezelés lehetséges módjait is megbeszélik.

Agnes hálás volt azért, hogy ilyen gyorsan lezajlott minden, ugyanakkor zavarban is volt. Chan alaposan kivizsgálta a fiát, amit részben Joshuához fűződő barátságának köszönhetett, de Agnes úgy érezte, vizsgálat közben kiderített még valamit, amit nem akart megosztani velük.

*

Dr. Morley Schurr onkológus rendelője a Hoag Kórház közelében volt. A férfi ugyanolyan kedvességgel és nyugalommal fogadta őket, mint Dr. Chan.

Agnes azonban félt tőle, mert olyan titokzatos ismeret birtokában volt, amely a nő szemében élet-halál urává tette őt.

A vizsgálat után kórházba utalta Barty-t, további tesztek elvégzése céljából. A nap hátralevő részét ott töltötték, és csak egyetlen órára mentek ki ebédelni egy közeli bárba.

Barty sem ebéd alatt, sem pedig a vizsgálatok során nem adta jelét, hogy foglalkozna azzal, ami vele történik. Továbbra is vidám volt, kedvességével és csacsogásával minden orvost és ápolót levett a lábáról.

Délután Dr. Schurr is bejött a kórházba, hogy átnézze a vizsgálati eredményeket, és újra megvizsgálja Barty-t. Már esteledett, amikor az onkológus visszaküldte őket Dr. Chan rendelőjébe, Agnes pedig nem kérdezte a diagnózisról. Egész álló nap türelmetlenül várta a vizsgálatok eredményét, most azonban hirtelen nem akart hallani róla.

Miközben a szemész rendelője felé autóztak, Agnesnek átvillant a fején, hogy esetleg nem áll meg Dr. Channál, hanem továbbhajt. De nem megy vissza Bright Beachbe sem, ahol a rossz hírt telefonon is közölhetik vele, hanem egy olyan helyet keres, ahol senki nem éri el őket, ahol a betegségnak nem is lesz neve, s talán nem lesz Barty-ra sem hatása.

- Mami, tudtad, hogy a Marson minden nap harminchét perccel és huszonhét másodperccel hosszabb, mint nálunk?

- Egyik marsbéli barátom sem mondta.

- És mit gondolsz, hány nap van ott egy évben?

- Hát, sokkal messzebb van a naptól...

- Legalább kétszázmillió kilométerre!

- Mondjuk, négyszáz nap.
- Sokkal több. Hatszáznyolcvanhét nap van. Én szeretnék a Marson élni, te nem?
- Akkor hosszabb idő telne el karácsonyig - válaszolta anyja. - Meg két születésnap között is. Sok pénzt megtakaríthatnék az ajándékokkal.
- Sosem csapnál be, ismerlek. Évente kétszer ünnepelnék a karácsonyt, és megünnepelnék a földi születésnapokat is.
Barty mintha megérezte volna, hogy anyja nem szívesen tér vissza Dr. Chan rendelőjébe, ezért egész úton odafelé be nem állt a szája.

*

Öt óra negyvenöt perckor, jóval a rendelési idő vége után, Dr. Chan rendelőjében teljes csend honolt.

A recepciós, Rebecca, tovább bent maradt, hogy Barty-val legyen a váróban. Amint leült a kisfiú mellé, Barty azonnal megkérdezte tőle, hogy mekkora a gravitáció a Marson, és amikor a nő beismerte tudatlanságát, a kisfiú így szólt: - Az itteninek csupán harminchét százaléka. Nagyokat lehet ugrálni a Marson.

Dr. Chan Agnest bevezette az irodájába, és magukra zárta az ajtót.

Az asszony kezei és egész teste remegtek, minden porcikájában félelmet érzett.

Amikor a doktor látta nyugtalanságát, arca ellágyult, és sajnálkozó arckifejezéssel nézett rá.

Abban a pillanatban Agnes tudta, hogy nagy baj van. A doktor nem az asztalához ült, hanem Agnes mellé, a másik székre.

- Mrs. Lampion, úgy gondolom, hogy akkor vagyok legtisztességesebb, ha nyíltan beszélek. A kisfia retináján rosszindulatú elváltozást találtunk.

Bár az elmúlt három évben Agnes kétségbeesetten érezte Joey hiányát, annyira még sosem hiányzott neki a férje, mint most. A házasság nemcsak a szeretet, tisztelet és bizalom kifejezése a másik iránt, hanem a közös jövőbe vetett hit megnyilvánulása is. Férj és feleség szövetségre lép, hogy együtt küzdjenek meg az élet nehézségeivel és tragédiáival. A házasság azt ígéri a partnereknek, hogy sosem kell egyedül lenniük. Agnes most teljesen egyedül volt.

- Fennáll annak a veszélye - magyarázta dr. Chan -, hogy a rák áttérjedhet a szemüregre, majd a látóidegeken át az agyba is.

Agnes behunyta a szemét, amint a doktor felvázolta előtte a helyzetet, de azonnal ki is nyitotta, mert azt juttatta eszébe, hogy Barty most már mindig csak ezt a sötétséget fogja látni.

Egész testében remegett. Ő egyszerre Barty anyja és apja, a kisfiú egyetlen támasza, és mindig erősnek kell maradnia. Összeszorította fogát, kihúzta magát, és erős akaratral szüntette meg a remegést.

- A betegség általában egyoldalú, azaz csak az egyik szemben fordul elő, Barty-nál azonban mindkét szemben megtaláltuk a daganatot.

Agnes sejtette ezt, hiszen a kisfiú bármelyik szemét lehunyva is látta az ugráló foltokat, a valóság mégis arcul csapta.

- Az ilyen esetekben a daganat az egyik szemben gyakran előrehaladottabb állapotban van, így, ha a tumor nagysága megkívánja, eltávolítjuk a nagyobb daganatot, a másik szemnél pedig sugárkezelést alkalmazunk.

Bízam a kegyelmedben, jutott hirtelen Agnes eszébe a 13.-ik zsoltár.

- A tünetek általában elég korán jelentkeznek ahhoz, hogy a sugárterápiával az egyik, de gyakran mindkét szemnél sikert érjünk el. Néha a kancsalság - amikor az egyik szem elfordul, vagy az orr, vagy a halánték felé - korai tünet, gyakran azonban csak akkor szerzünk tudomást a daganatról, amikor a betegnél már látászavarok lépnek fel.

- Az ugráló sötét foltok.

Chan bólintott. - A Barty szemében lévő daganat előrehaladott állapotát tekintve akár korábban is panaszkodhatott volna.

- A tünetek jönnek-mennek. Ma például tud olvasni.

- Ez is szokatlan, és nagyon jó lenne, ha ebből arra lehetne következtetni, hogy még van remény, de sajnos azt kell mondanom, hogy nincsen.

Légy kegyelmes hozzám, ígéreted szerint.

Kevesen hajlandóak hosszú éveket, életük nagy részét tanulással tölteni, hogy megszerezzék

a megfelelő orvosi szakképesítést, hacsak nem szenvedélyük a gyógyítás. Franklin Chan igazi gyógyító volt, szenvedélyesen próbálta megőrizni az emberek szeme világát, de Agnes látta szemében a tehetetlenséget és az elkeseredést.

- A daganat méretéből arra lehet következtetni, hogy hamarosan továbbterjed a szemről a szemüregre. Ebben az esetben nem reménykedhetünk a sugárkezelés sikerében, de ha lenne is remény, sajnos az időnk már kevés. Tulajdonképpen egyáltalán nincs időnk, Mrs. Lampion. Dr. Schurr és én is azon a véleményen vagyunk, hogy Barty életének megmentése érdekében azonnal el kell távolítanunk a szemgolyókat.

Négy nappal karácsony után, két napos szenvedést követően Agnes már tudta, hogy a legrosszabb vár rá. Drága kisfiának választania kell a vakság vagy az agydaganat között.

Próbált felkészülni a borzalomra, de nem hitte, hogy ilyen szörnyű hírt fog hallani. Attól félt, hogy összeroppan, mert annyi ereje már nem volt, hogy ártatlan gyermeke szenvedésének hírére tartani tudja magát. De csak figyelt, és némán fogadta a hírt.

- Menyire sürgős? - kérdezte Agnes.

- Holnap reggel megműtjük.

Agnes összekulcsolt kezeit nézte. - Nyolc nap múlva lesz Barty születésnapja. Azt reméltem...

Dr. Chan közbeszólt: - A tumor annyira előrehaladott stádiumban van, hogy csak a műtétnél tudjuk megmondani azt is, hogy képződött-e már áttét. Már most is késésben vagyunk. De ha mégsem, akkor is csak kicsi az esély, hogy megmentjük az életét. Nyolc nap pedig túl hosszú idő.

Agnes bólintott, de nem tudta felemelni fejét, hogy a doktor szemébe nézzen.

Egy idő múlva Dr. Chan megkérdezte: - Szeretné, ha bent maradnék, amikor elmondja neki?

- Nem, köszönöm.

- Jó lesz itt az irodában?

- Igen.

- Gondolom, most szívesen maradna egy kicsit egyedül, mielőtt Barty-t behozom.

Agnes bólintott.

A doktor felállt, és így szólt: - Mrs. Lampion...?

- Tessék - mondta Agnes, anélkül, hogy felnézett volna.

- A kisfia csodálatos gyermek, nagyon okos és vidám fiúcska. A vakság nem könnyű helyzet, de nem a vég. Meglátja, boldogulni fog fény nélkül is. Először biztosan nagyon nehéz lesz, de Barty erős egyéniség, és ki fogja bírni.

Agnes összeszorította ajkait, hogy fel ne törjön belőle a zokogás, majd nagy lélegzetet vett: - Tudom.

Dr. Chan behúzta az ajtót maga mögött.

Agnes az asztalra borult.

Azt gondolta, már tudja, mi az alázat, és azt is tudja, hogy mennyire fontos, és mekkora erő, ha meg kell nyugtatni háborgó elméjét. A következő percekben azonban még nagyobb alázatra lesz szüksége.

Visszatért remegése, ezúttal még erősebben, majd hirtelen elmúlt. Aztán egy pillanatra úgy érezte, nem kap levegőt. Igyekezett tudatosan, egyenletesen lélegezni, hogy megnyugtassa magát, mert most mindennél fontosabb volt a higgadság.

Attól tartott, hogy Barty-t megijeszti a könnyei, ezért visszatartotta a sírást. Felállt a székről, odasétált az ablakhoz, és felhúzta a rolót.

Odakint az égen ragyogtak a csillagok.

A hatalmas univerzum, amelyben Barty csupán egyetlen aprócska pont. A kisfiút azonban halhatatlan lelke mégis fontossá teszi a világon, s ebben Agnes erősen hitt. Nem tudott anélkül élni, hogy ne higgyen abban, az életnek van értelme és célja. De most egészen kicsinek érezte magát.

Barty az orvosi asztal szélén ült, lábaival kalimpált, és kezében fogta *A vörös bolygó-t*.

Agnes megsimogatta a haját, megigazította az ingét, megszorította a cipőfűzőjét, de mindezzel csak időt akart nyerni, hogy végre kitalálja, mit mondjon. Átfutott a fején, hogy talán mégsem lenne baj, ha Dr. Chan bent lenne.

Amikor végre megtalálta a helyes szavakat, higgadtan és érthetően magyarázta el Barty-nak, hogy mi fog vele történni és miért.

Bár a fiú szellemi képességei sok területen meghaladták a legtöbb tizenéves szintjét, a valóságban még a harmadik életévét sem töltötte be. A csodagyerekek érzelmileg nem feltétlenül olyan érettek, mint szellemileg, Barty azonban komoly figyelemmel hallgatta anyját, kérdéseket tett fel, majd csendben ült, és a kezében tartott könyvet figyelte. Nem sírt.

Végül így szólt: - Szerinted is igazuk van a doktor bácsiknak?

- Igen, drágám.

- Akkor jó. - Barty letette a könyvet az asztalra, és kinyújtotta kezét anyja felé.

Agnes átölelte a kisfiút, aki fejét a nyakába fúrta.

- Várhatunk hétfőig? - kérdezte Barty.

Agnes nem mondott el mindent neki: hogy a rák talán már áttételes, hogy a műtét ellenére is meghalhat, ha pedig még nem terjedt át más szervekre, hát hamarosan át fog.

- Miért?

- Mert most tudok olvasni, a pöttyök eltűntek.

- Vissza fognak jönni.

- A hétvégén talán elolvashatnám azt a néhány könyvet.

- Mind Heinlein könyve, ugye?

Kívülről tudta a könyvcímeket: - Igen. *Alagút az égen, Bolygók között, Jones, a csillagember.*

Agnes odavitte a kisfiút az ablakhoz, és felnéztek a holdra és a csillagokra. - Én mindig szívesen olvasok majd neked, kicsim.

- Az más.

- Igen, ez igaz.

Heinlein arról álmódott, hogy távoli világokba utazik. Halála előtt John F. Kennedy azt ígérte, hogy még az évtized vége előtt ember fog a Holdra szállni. Barty azonban csak olvasni szeretett volna, hogy utoljára belefeljejtkezhessen a könyvek csodás világába, mert ezután már csak hallgatni fogja a történeteket.

Agnes érezte a bőrén a kisfiú leheletét: - Haza akarok menni, hogy arcokat lássak.

- Milyen arcokat?

- Edom bácsit, Jacob bácsit és Mariát. Hogy tudod..., hogy azután is emlékezhesek rájuk.

*

Bár Franklin Chan nem helyeselte, de megértette, hogy Barty haza szeretne menni, ezért engedte őket. Majd hétfőn jönnek vissza a Hoag Kórházba, és kedden megműtik.

A Bright Beach-i könyvtár pénteken este kilenc óráig nyitva volt. Zárás előtt egy órával értek oda, visszavitték a korábban kikölcsönzött Heinlein-regényeket, és kivették azt a hármat, amit Barty akart. A biztonság kedvéért még egy negyediket is kihoztak.

Hazafelé az autóban Barty így szólt: - Edom bácsinak és Jacob bácsinak csak vasárnap este mondjuk el, jó? Biztosan rosszul érintené őket, ugye?

Agnes bólintott. - Igazad van.

- Ha most elmondod, nagyon szomorú lesz a hétvége.

Meglepte, hogy Barty ilyen bátran viselkedik a bajban is.

Otthon Agnesnek nem volt étvágya, Barty-nak azonban készített egy sajtos szendvicset burgonyasalátával, és tálcán felvitte a szobába, ahol a kisfiú már ágyban volt, és az *Alagút az égbe* című könyvet olvasta.

Edom és Jacob is átjött, hogy megkérdezzék, mit mondott Dr. Chan, Agnes pedig hazudott nekik. - Hétfőre lesz meg az összes vizsgálat eredménye, de Dr. Chan szerint nem lesz semmi baj.

Edom érezte, hogy Agnes nem mond igazat, de nem firtatta a választ.

Agnes ekkor megkérte őt, hogy maradjon a házban Barty-val, amíg ő meglátogatja Maria Gonzalezt. Edom örömmel maradt, és azonnal leült a televízió elé, hogy megnézzen egy dokumentumfilmet a Martinique-en található Mont Pelee vulkán 1902-es kitöréséről, amely során huszonnyolcezer ember vesztette életét, alig néhány perc alatt.

Maria otthon várta Agnes hívását, ezért nagyon meglepődött, amikor megjelent. Agnes látogatása megrémítette.

Leültek a konyhában, és az elmúlt négy nap óta először, Agnes végre szabad folyást engedhetett könnyeinek.

*

Néhány óra múlva, amikor Agnes már otthon volt, hazaküldte Edom-ot, és kinyitott egy üveg vodkát. Narancslevet töltött hozzá, de csak bámulta a poharat, aztán az egészet a mosogatóba öntötte.

Megivott egy pohár tejet, majd hosszú ideig üldögélt a sötét nappaliban, Joey kedvenc karosszékében, és ismét eszébe jutott a temetőbeli különös eset.

Hajnali két óra után ment fel a szobájába, de még benézett Barty-hoz. A kisfiú olvasás közben aludt el, a könyv félrecsúszva hevert mellette.

Agnes leült az ágy melletti karosszékbe, és Barty-t figyelte. Túlsorduló szeretettel tekintett kisfiára, és azt hitte, nem fog tudni elaludni sem, de a kimerültség végül legyőzte.

Szombat reggel nem sokkal hat óra után riadt fel, egy rossz álomból. Barty már ébren volt, és csendben olvasott. Éjszaka a kisfiú felébredt, és amikor meglátta a fotelben alvó mamáját, egy plédet tett rá.

Agnes szorosabbra húzta maga körül a takarót, és mosolyogva így szólt: - Milyen figyelmes az én kisfiam!

- Megérdemled. Finom sütitet csinálsz.

Agnes elnevette magát. - Örülök, hogy legalább erre jó vagyok. Milyen sütit szeretnél ma?

- Mogyorókrémeset, kókuszosot és csokisat.

- Hármat is? Te mohó kismalac!

- Nem egyszerre akarom megenni - válaszolta Barty.

Így kezdődött régi életük utolsó hétvégéjének szombatja.

*

Délután Maria látogatta meg őket. Leült a konyhában és kézimunkázott, amíg Agnes sütött.

Barty az asztalnál ült, és a *Bolygók között* című könyvet olvasta. Agnes látta, hogy a kisfiú figyel, ahogy ő dolgozik, vagy Maria gyors kézmozdulatait és arcát szemlélte.

Késő délután a kisfiú a hátsó kertben álldogálva tekintett fel a nap fényére, a hatalmas tölgyfa koronáján keresztül. Később Agnes és Barty lesétáltak a tengerhez, hogy megcsodálják a partot nyaldosó hullámokat a lenyugvó nap aranyló fényében, hallgassák a kiabáló sirályokat, és kenyeret szórjanak nekik.

Vasárnap az év utolsó napja volt. Edom és Jacob átjöttek vacsorára, és amikor a desszert után Barty felment szobájába, hogy folytassa a *Jones, a csillagember* című könyvet, amelyet aznap délután kezdett el, Agnes végre elmondta bátyjainak az igazságot.

Testvérei nem tudták szavakba önteni fájdalomukat, amely mélyen megrendítette Agnest. Bár mindketten nap mint nap találkoztak a halállal, Barty betegségének hírére mégsem tudta felkészíteni őket. Először némán ültek, majd eleredt a könnyük.

Fel akartak menni Barty szobájába, de Agnes nem engedte. A kisfiúért nem tudtak volna többet tenni, arra pedig nem volt szükség, hogy még jobban felkavarják. - Szeretné befejezni a könyvet, most inkább ne zavarjuk. Majd holnap reggel, indulás előtt találkozhattok vele.

Edom és Jacob elfogadták Agnes érveit, és valamivel kilenc óra után hazamentek. Rögtön távozásuk után Barty jelent meg, könyvvel a kezében. - A pöttyök visszajöttek.

Agnes - hogy kedveskedjen neki - mindkettejüknek tejeskávét készített, amibe egy gombóc vaníliafagylaltot tett. Felvitték Barty szobájába, és az ágyban ülve elmajszolták, majd Agnes felolvasta a kisfiúnak a történet utolsó hatvan oldalát.

A hétféle gyorsan elröpült. Agnes rettegve várta a holnapot.

Aznap éjjel Agnes megengedte Barty-nak, hogy vele aludjon.

Nem sokkal lámpaoltás után Agnes így szólt: - Pontosan egy hete sétáltál ott, ahol nem esik az eső, és én nagyon sokat gondolok erre azóta is.

- Nem volt félelmetes - biztosította anyját Barty ismét.

- Nekem igen. Az jutott eszembe, hogy talán olyan hely is létezik, ahol a szemekkel nincs baj, ugye?

- Igen. Mindennel így van. Minden, ami megtörténhet, meg is történik, és mindennek a fordítottja is megtörténik valahol máshol.

- Ezt nem értem.

Barty felsóhajtott. - Tudom.

- Látod is azokat a helyeket?
- Csak érzem.
- És amikor ott sétálsz?
- Valójában nem vagyok ott. Csak mintha ott lennék.
- El tudnád ezt érthetőbben magyarázni a mamának?
- Egy nap talán igen, de nem most.
- Messze vannak ezek a helyek?
- Mind itt van közöttünk.
- Ugyanilyen Barty-k és Agnesek laknak ugyanilyen házakban? És itt vannak?
- Igen.
- És olyan is, ahol én haltam meg a születésem napján, és most a papával élsz? Bizonyos helyeken ennek így kell lennie.

- Van egy hely, ahol a szemeid is egészségesek, ugye?
- Sok olyan hely van. De olyan is van, ahol még betegebb a szemem.

Agnes nem sokat értett abból, amit Barty mondott, de a temetőben megtörtént eset óta már tudta, hogy van értelme. - Drágám - kezdte Agnes -, ha el tudsz oda menni, ahol egészségesek a szemeid, úgy ahogy a múltkor ott sétáltál, ahol nem esett az eső, nem tudnád a daganatot is ott hagyni? Tudnál ott sétálni, ahol jók a szemeid, és egészségesen visszajönni?

- Ez nem így működik.
- Miért nem?

Barty kicsit gondolkodott. - Nem tudom.

- Megteszed, hogy kicsit végiggondolod? A kedvemért.
- Hát persze, mami. Érdekes kérdés.

Agnes elmosolyodott. - Köszönöm. Nagyon szeretlek, kicsim.

- Én is téged, mami.

- Imádkoztál már?

- Még nem, majd most.

Agnes is imádkozott. Aztán, ahogy kisfia mellett feküdt, az elfüggönyözött ablakot nézte, amelyen halványan átvilágított a hold, és azt juttatta Agnes eszébe, hogy a fényen túl létezik egy különös, másik világ is.

Barty félálomban elköszönt apjától is, aki egy másik helyen vele élt: - Jó éjt, papa!

Agnest arra tanította a hite, hogy a világ végtelenül összetett, és tele van rejtélyekkel. Furcsa módon Barty is ezekről a végtelen lehetőségekről beszélt neki, és amit mondott, békével és nyugalommal töltötte el.

*

Hétfő reggel, újév napja. Agnes két bőröndöt vitt ki a tornácra, és meglepetten látta, hogy Edom Fordja a garázs előtt parkol. Ő és Jacob éppen saját táskáikat pakolják a kocsiba.

Elvették Agnestől a bőröndöket, Edom pedig megszólalt: - Majd én vezetek.

- Előre ülök Edommal - mondta Jacob. - Te pedig hátul lehetsz Barty-val.

Bátyjai soha életükben nem jártak a városka határán túl. Idegesnek, ugyanakkor elszántsággal is látszottak.

Ekkor Barty jelent meg az ajtóban az egyik könyvvel a kezében, amelyet Agnes később majd felolvas neki a kórházban. - Mindannyian megyünk? - kérdezte.

- Úgy tűnik - felelte Agnes.

- Jaj, de jó!

- Ugye?

A két testvér, Edom és Jacob minden veszélyt vállalva úgy döntöttek, hogy elhagyják Bright Beach-et, északra veszik az irányt, és elindulnak furcsa, ismeretlen és fenyegető tájak felé.

Útközben Agnes felolvasott Barty-nak: „Egész életemben meg akartam látogatni a földet. Nem akartam odaköltözni, csak megnézni. Mindenki tudja, hogy a Terra gyönyörű hely, de ott lakni nem igazán jó. Nem alkalmas az emberi életre.”

Elöl Edom és Jacob helyeslően hümmögött és bólogatott.

*

Hétfőn este Edom és Jacob hosszas keresgélés után a kórház mellett, egy közeli motelben ta-

láltak szállást. Barty szobájában azonnal felhívták Agnest, és megadták a szoba számát, ahol nővé-
rük elérheti őket. Tekintettel Barty életkorára, Dr. Franklin Chan engedélyezte Agnesnek, hogy a fi-
ával maradjon, még egy pótágyat is betettek a szobába neki.

Hosszú ideje először fordult elő, hogy Barty nem akart sötétben aludni, ezért nyitva hagyták
a terem ajtaját, amelyen át halvány fény szűrődött be a folyosóról.

Az éjszaka végtelen hosszúságúnak tűnt. Agnes éberem aludt, minduntalan felébredt, verejté-
kezett és reszketett, rémálmai voltak, amelyben kisfiát darabonként vették el tőle: először a szemét,
majd a karjait, a füleit, a lábait...

A kórházban síri csend honolt, amelyet csak néha tört meg egy-egy elhaladó orvos vagy
ápoló cipőjének zaja.

Hajnalban egy ápolónő érkezett, hogy előkészítse Barty-t a műtétre. A kisfiú fejére szoros
sapkát húzott, és leborotválta a szemöldökét.

Amikor az ápolónő kiment, Barty maga mellé hívta anyját.

Agnes lehajolt hozzá.

- Még közelebb - mondta Barty, s mikor Agnes arca már szinte hozzáért az övéhez, a kisfiú
felemelte a fejét, és orrát anyjáéhoz dörzsölte. - Eszkimó - mondta.

- Eszkimó - ismételte meg Agnes.

Barty suttogva jelentette be: - A titkos társaság ülését megnyitom.

- Minden tag jelen van - mondta komolyan Agnes.

- Van egy titkom.

- A titoktartási kötelezettség minden tagra vonatkozik.

- Félek - mondta a kisfiú.

Agnesnek minden erejére szükség volt, hogy ne törjön ki belőle a sírás, és kemény marad-
jon, Barty támasza. - Ne félj, kicsim. Végig veled leszek. - Megfogta kisfia kezét. - Sosem hagylak
magadra.

- Te nem félsz?

Agnes tisztában volt azzal, hogy az ő csodálatos kisfiának hiába próbálna hazudni. - Igen -
mondta -, én is félek. De Dr. Chan kiváló orvos, és a kórházban teljes biztonságban vagyunk.

- Mennyi ideig tart?

- Nem sokáig.

- Mit fogok érezni?

- Semmit, mert aludni fogsz, drágám.

- Az Úr vigyáz rám?

- Mint mindig, most is.

- Pedig olyan, mintha nem figyelne.

- Hidd el, hogy figyel. Csak nagyon el van foglalva; végül is az egész világon olyan sok em-
bert kell szemmel tartania. Más bolygókon is, tudod.

- Erre nem is gondoltam.

- Nagy terhet visz a vállán. Nem figyel minden pillanatban minket, de a szeme sarkából min-
dig látja, mi van velünk. Nem lesz semmi baj, meglátod.

Ekkor egy fiatal asszisztens kerek hordágyat tolt be a szobába, és visszajött az ápolónő is.

- Eszkimó - suttogta Barty.

- Eszkimó - válaszolt Agnes.

- Az ülést ezennel bezárom.

Agnes két kezébe fogta Barty arcát, és egy-egy csókot nyomott a kisfiú csillogó szemére. -
Készen vagy?

- Nem - mondta Barty halványan elmosolyodva.

- Én sem - vallotta be Agnes.

- Nem baj, azért induljunk.

Az asszisztens átemelte Barty-t a hordágyra. Az ápolónő lepedőt terített rá, és párnát tett a
feje alá.

Edom és Jacob a hallban várták. Mindketten megcsókolták a kisfiút, de megszólalni nem
tudtak.

Az ápolónő mutatta az irányt. Agnes fia mellett lépkedett, és szorította Barty jobb kezét.

Edom és Jacob a hordágy mögött haladtak, Barty lábát fogva a lepedőn keresztül. A liftnél a két testvérnek várnia kellett volna, mert már nem fértek be. Edom azonban nem volt hajlandó elengedni Barty lábát, Jacob pedig attól félt, hogy valamelyik lift lezuhan. Az ápolónő ekkor észrevette, hogy a lift nagyobb terhelést is kibír, így ha szorosán is, de mindannyian befértek.

A liftajtók kinyíltak, Barty-t pedig végigtolták a folyosón, egy zöld műtőruhás ápolónő elé. Egyedül ő mehetett be a fiúval a műtő steril helyiségébe.

Barty még egyszer felemelte fejét a párnáról, és anyját nézte, amíg az ajtó be nem zárult mögötte.

Agnes próbált mosolyogni, és remélte, hogy mosolya erőt ad kisfiának a műtét előtti pillanatokban. Aztán leültek a várószobába, ahol az automatából kávét vettek maguknak, és szótlanul kortyolgatták.

Agnesnek hirtelen eszébe jutott, hogy talán valóban eljött a bubi, ahogy a kártya megjósolta. Mindig azt gondolta, hogy a bubi egy gonosz szívű és szigorú tekintetű férfi, az átok azonban a rák képében sújtott le rájuk.

A Joshua Nunnal folytatott beszélgetés óta több mint négy napja volt, hogy felkészüljön a legrosszabbra. Lelkében azonban mindvégig élt a csodába vetett hit és remény. Hiszen kisfia - aki maga volt a csoda - képes olyan helyekre eljutni, ahol nem esik az eső, és akkor talán az a csoda is megeshet, hogy Dr. Chan váratlanul beront a várószobába, és ragyogó arccal bejelenti, hogy a rák magától eltűnt.

A sebész nemsokára valóban megjelent, és azt a jó hírt hozta, hogy a daganat még nem terjedt át sem a szemüregre, sem a látóidegekre. Más csodáról azonban nem tudott beszámolni.

1968. január 2-án, négy nappal születésnapja előtt Bartholomew Lampion életéért cserébe odaadta a szemeit, és elfogadta, hogy mostantól a sötétség világában él. És nincs remény, hogy újra lássa a napfényt egészen addig, amíg - ha eljön az ideje - egy másik, jobb világba nem távozik.

62. fejezet

Paul Damascus Kalifornia északi partvidékén haladt: Point Reyes-ből Tomales felé, onnan Bodega Bay-be, majd tovább Stewarts Point-ig, onnan Gualalá-ba és Mendocinó-ba. Akadtak napok, hogy csak tizenöt kilométert tett meg, máskor viszont akár negyven kilométerre is eljutott.

1968. január 3-án Paul kevesebb, mint kétszáz kilométerre járt az oregoni Spruce Hills-től. Fogalma sem volt a város közelségéről, és akkoriban még úticélként sem gondolt rá.

A kalandvadászok lelkesedésével vágott neki az útnak, és ment, akár esett, akár fújt. Sem a hőség, sem a fagy és a szél nem állíthatta meg.

A Perri halála óta eltelt három év alatt több ezer kilométert tett meg. Nem vezetett naplót a megtett kilométerek számáról, mert nem kívánt teljesítményével a Guinness Rekordok Könyvébe bekerülni.

Az első hónapokban még rövidebb, négy-öt kilométeres túrákat tett, Bright Beach-től északi és déli irányba a parton, valamint a szárazföld belseje felé a sivataghoz, és a dombokon túl. Reggel egyszerűen elindult otthonról, este pedig hazatért.

Az első két napon útja 1965 júniusában a San Diego-tól északra fekvő, La Jollá-ba vezetett. Túl nagy hátizsákot vitt magával, és hosszú nadrágot viselt, miközben a nyári melegben elég lett volna a rövidnadrág is.

Az volt az első - és ez idáig az utolsó - útja, amelyen határozott cél vezérelte. Egy hőssel akart találkozni.

Olvasott egy újságcikket egy hősről, és röviden arról is említést tettek, hogy van egy étterem, ahová a nagy ember alkalmanként betér, hogy megreggelizzen.

Sötétedés után indult el, és dél felé haladt, a parti autópálya mentén. Eleinte zsúfolt volt az út, később azonban már ritkán haladt el mellette jármű, és csak a fű és a szél susogását hallotta. Hajnalra La Jollá-ba ért.

Az étterem nem volt túl elegáns, inkább kávézónak lehetett nevezni. Ahogy belépett, finom szalonvás rántotta illata csapta meg az orrát, majd rögtön után a fahéjas sütemények, és az erős fekete-kávé illata. Tiszta, kellemes környezet vette körül.

A szerencse most is Paul mellé szegődött, mert a hős éppen itt volt, és reggelijét fogyasztot-

ta. Néhány társával egy asztalnál ülve, komoly beszélgetést folytatott.

Paul leült egy asztalhoz, majd narancslevet és almás pitét rendelt.

Nem mert odasétálni a hős asztalához, mert csak egy senki volt, egy kisvárosi gyógyszerész, aki hónapról-hónapra kevesebbet törődik a munkájával, akit szinte folyamatosan aggódó alkalmazottai helyettesítettek, és aki hamarosan tönkremegy, ha nem szedi magát össze. Sosem vitt véghez nagy tetteket, és életüket sem mentett meg. Nem volt joga ráerőltetni magát e férfire, és bátorsága sem volt hozzá.

Aztán egyszerre azon kapta magát, hogy ott áll a hős asztalánál. A három férfi meglepődve nézett fel.

Amíg odaért, azon gondolkodott, hogy mit mondjon, mit kellene mondania neki, ha egyáltalán hajlandó vele szóba állni. De hirtelen egyetlen szót sem tudott kinyögni.

Beszélni akart, de nem jöttek ki hangok a száján. Önkéntelen mozdulattal kitérte karjait. Idiótának érezte magát.

A hős, mintha jól ismerte volna az ilyen helyzeteket, felállt és helyet kínálta: - Kérem, üljön le közénk.

Paul nem tudott hirtelen némaságán úrrá lenni, pedig a következőket szeretne volna elmondani: *A hiú, hatalomimádó politikusok, akik éljenzést csálnak elő a tudatlan tömegeből, a sikeres sportolók és filmsztárok akiket mindenki hősnek nevez, és ez ellen sosem tiltakoznak, mind elsüllyedhetnek szégyenükben, ha az ön nevét meghallják. Az ön nézetei, küzdelme, hosszú évek során végzett kitartó munkája, mindig erős hite, és azok a veszélyek, amelyeket életútja és a hírnév érdekében vállalt, mind a tudomány egyik legjelentősebb alakjává teszik önt. Nagy megtiszteltetés lenne számomra, ha megrázhatnám a kezét.*

Paul azonban képtelen volt megszólalni, de talán így is volt rendjén, hiszen túlradó szózatával minden biztonnyal zavarba is hozta volna a férfit.

Igy hát leült a székre, és tárcájából előhúzta felesége, Perri képét. Régi, fekete-fehér iskolai kép volt, kicsit meg is sárgult. Még 1933-ban készült, amikor Paul beleszeretett. Mindketten tizenhárom évesek voltak akkor.

Jonas Salk a legtermészetesebb mozdulattal vette át a képet: - A lánya?

Paul megrázta a fejét, és elővett egy újabb képet, amelyet 1964 karácsonyán készített róla, alig egy hónappal halála előtt. Az asszony a nappaliban feküdt az ágyon, teste apró és törékeny volt, arcának szépségét azonban a betegség sem tudta megtörni.

- A feleségem, Perri. Perris Jean - mondta Paul megtört hangon, amikor végre megszólalt.

- Gyönyörű asszony.

- Huszonhárom évig voltunk házasok.

- Mikor lett beteg? - kérdezte Salk.

- Még nem volt tizenöt éves, 1935-ben.

- Abban az időben dühöngött a vírus.

Perri tizenhét évvel azelőtt bénult meg, hogy Jonas Salk védőoltása megmentette későbbi generációk életét a gyermekbénulás borzalmától.

- Szerettem volna, ha látja őt. Azt akartam mondani...

Paul ismét elnémult. Körülnézett a kávézóban, hátha valaki a segítségére siet. Közben érezte, hogy az asztalnál ülők mind őt nézik, s ettől még jobban lebéult.

- Miért nem sétálunk egyet? - kérdezte a doktor.

- Sajnálom, hogy megzavartam a beszélgetésüket idétlen viselkedésemmel - szólalt meg végül Paul.

- Egyáltalán nem zavar - biztosította Dr. Salk. - Szeretnék beszélgetni magával. Szánna rám egy kis időt?

Paul megbabonázva követte a férfit, és csak odakint jutott eszébe, hogy Salk nem fizette ki a számláját. Amikor visszafordult, látta, hogy egyik társa éppen akkor rendezte a dolgot a pincérel.

Dr. Salk barátságosan átölelte Paul vállát, és elindultak az eukaliptuszokkal és fenyőfákkal szegélyezett úton egy közeli park felé. Leültek egy napos padra, és a tóban úszkáló kacsákat figyelték.

A Perriről készült képek még mindig Salk kezében voltak. - Kérem, meséljen róla.

- Meghalt.

- Igazán sajnálom.
- Öt hónappal ezelőtt.
- Meséljen róla.

Paul képtelen volt szavakba önteni Salk iránt érzett csodálatát, Perriről azonban könnyedén és hosszasan beszélt. Dicsérte szellemességét, szívét, bölcsességét, kedvességét, szépségét, jóságát és bátorságát, amelyről Paul egész hátralevő élete folyamán szívesen beszélt volna. Halála óta senkivel sem osztotta meg Perrivel kapcsolatos gondolatait, mert barátai inkább vele és szenvedésével foglalkoztak, holott Paul meg akarta velük értetni, hogy Perri egészen kivételes egyéniség volt. Szerette volna, ha akkor is emlékeznek rá, amikor már nincs velük, ha szépségét és erejét nem felejtik el. Nem akarta elhinni és elfogadni, hogy egy ilyen nagyszerű asszonyt is pillanatok alatt elfelejtene; Pault a puszta gondolat is felháborította.

- Magával nyíltan beszélhetek, mert tudom, hogy megérti - mondta Paul. - Perri igazi hős volt, az egyetlen, akivel maga előtt találkoztam. Egész életemben hősookról olvastam, minden könyvben és újságban őket kerestem... Perri azonban valóság volt. Nem mentette meg gyermekek ezreinek, százezreinek az életét, mint ön, és nem változtatta meg a világot sem, de képes volt egyetlen panasz nélkül átvészelni betegsége nagyon hosszú idejét. Másokért élt. Az emberek felhívták, ha problémájuk volt, ő pedig mindenkit meghallgatott, és mindenkivel törődött. De a jó hírekről is beszámoltak neki, mert tudták, hogy velük együtt örül. Kikérték a tanácsát, s bár sok szempontból kevés volt a tapasztalata, ő mindig tudta, mit kell mondani. Mindig tudta a helyes választ. Csodálatos veleszületett bölcsességgel rendelkezett.

- Bárcsak ismerhettem volna - mondta Salk a képeket nézve.

- Hős volt, csakúgy, mint maga. Szerettem volna, ha látja őt, és tudja a nevét is. Perri Damascusnak hívták.

- Sosem felejttem el - ígérte meg Dr. Salk. - De azt hiszem, túl sokat gondol rólam, és nem érdemlem meg. Amit tettem, nem egyedül tettem. Rengeteg elkötelezett segítőtársam volt.

- Tudom, de mindenki azt mondja, hogy maga...

- Saját magában pedig alig hisz - folytatta Salk. - Nem kétlem, hogy Perri valóban hős volt, de a férje sem kevesebb.

Paul megrázta a fejét. - Nem így van. Akik ismertek bennünket, mind azt gondolták, hogy szegény Paulnak valóban sok áldozatot kell hoznia, de ezért sokkal többet kapok cserébe.

Dr. Salk visszaadta a fotókat, Paul vállára tette a kezét, és elmosolyodott. - Mindig ugyanaz a történet, nem? A hősök mindig sokkal többet kapnak, mint amennyit adnak. Ha adunk, mindig kapunk is.

A doktor felállt, és vele együtt Paul is.

A park túlsó felén egy autó állt. Dr. Salk két társa mellette beszélgetett. Úgy tűnt már várakoznak egy ideje.

- Elvihatjuk valameddig? - kérdezte a hős.

Paul megrázta a fejét. - Gyalog megyek, köszönöm.

- Köszönöm hogy megszólított.

Paul nem tudta, mint mondjon még.

- Gondolja végig, amit mondtam - mondta Dr. Salk. - Perri is azt akarná, higgye el.

A hős ekkor beszállt az autóba barátaival, és elhajtottak.

Paul ekkor végre megszólalt: - Isten áldja - mondta.

Állt, és nézte, ahogy az autó eltűnik a láthatáron, majd lassan megfordult, és elindult hazafelé.

*

Azóta is folyamatosan túrázik, már legalább két és fél éve, és csak rövid időszakokra tér vissza Bright Beach-be.

Hosszú idő után végre szembenézett azzal is, hogy valószínűleg soha többé nem tud komolyan foglalkozni az üzlettel, ezért a gyógyszertárat eladta segítőtársának, Jim Kessel-nek, aki mindig is a jobbkeze volt.

A házat megtartotta, hiszen mindig Perrit juttatta eszébe, és ez volt az a hely, ahová időről-időre visszatérhetett, hogy a következő nagy út előtt feltöltődjön.

Ekkor az első útja, egy több mint százhuszonöt kilométeres körút, Palm Springs-be vezetett,

és vissza, majd északnak indult Santa Barbará-ba.

1966 tavaszán és nyarán elrepült a Tennessee állambeli Memphis-be, ahol néhány napot töltött, majd százhatvan kilométert gyalogolt St. Louis-ig. St. Louis-ból újabb százötvennyolc kilométert tett meg a missouribeli Kansas City-be, majd délnyugatnak fordult Wichitá-ba. Onnan tovább ment Oklakahoma City-be, majd kelet felé az arkansasi Fort Smith-be, ahonnan Greyhound busszal tért haza Bright Beach-be.

Csak ritkán töltötte szabad ég alatt az éjszakát, többnyire talált olcsó moteleket vagy YM-CA-akat, ahol alhatott.

Könnyű hátizsákjában egyetlen váltás ruhát, néhány pár zoknit, csokoládét és vizet vitt magával. Úgy tervezte meg az útvonalat, hogy estére egy városba érjen, ahol kimoshatta a ruháit.

Keresztülgyalogolt préríken, hegyeken és völgyeken, szántóföldek mellett haladt el, erdőkön és vad folyókon vágott át. Csak ment és ment, nem számított, hogy dörög és villámlik, vagy a perzselő nap égeti a hátát.

Paul ritkán törte fejét azon, miért is gyalogol. Útközben többen megkérdezték ezt tőle, és bár mindig válaszolt a kérdésekre, maga sem tudta, hogy az igazat mondja-e.

Néha úgy gondolta, hogy Perriért rója a kilométereket, helyette teszi meg a sokezer lépést, ezzel adva kifejezést utazás iránti vágyának. Máskor úgy érezte, a magány kedvéért gyalogol, amely lehetővé teszi, hogy felidézze életét, és annak minden apró részletét, vagy éppen ellenkezőleg, elfelejtsen mindent. Hogy békét találjon - vagy kalandot keressen. Hogy gondolkodás közben megértse a világot, nagy kérdéseit - vagy mindent kitöröljön a fejéből. Hogy lássa a világot - vagy megszabaduljon tőle. Vagy talán arra várt, hogy egy oroszlán támadja meg egy éhes hajnalon, vagy egy részeg sofőr elüsse.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy kizárólag a gyaloglás kedvéért gyalogol. A gyaloglás feladatot adott neki, így célja volt az életének. A mozgásnak jelentéstartalmat tulajdonított. Gyógyír volt melankóliájára, és megakadályozta, hogy becsavarodjon.

1968. január 3-án jutott el Weott-ba, tölgyesekkel, bükkösökkel és a hatalmas vörös fenyőkkel borított dombokon át, és ott töltötte az éjszakát. Paul végállomása ezúttal az északra található Euréka nevű város volt, Weott-tól harminc kilométerre. Kizárólag azért készült oda, hogy a Humboldt-öbölből származó rákot egyen ott, ahol halásszák, mert ez volt a kedvenc ételük Perrivel.

Szállodai szobájából felhívta Hanna Rey-t Bright Beach-ben. Az asszony rész munkaidőben gondozta a házát, kifizette az esedékes számlákat, és beszámolt neki a városban zajló eseményekről. Tőle tudta meg azt is, hogy Barty Lampion a rák miatt elveszítette a szeme világát.

Ekkor eszébe jutott a levél, amelyet Harrison White tiszteletesnek írt néhány héttel Joey Lampion halála után. Hazavitte magával, hogy megmutassa Perrinek aznap, amikor az asszony meghalt. De levelet aztán nem küldte el.

A levél első bekezdése még mindig a fejében volt, olyan nagy gonddal fogalmazta meg: *Üdvözetemet küldöm e jelentőségteljes napon. Egy rendkívüli asszonyról, Agnes Lampionról írok Önnek, akinek az életére anélkül volt hatással, hogy tudna róla, és akinek története talán felkelti az érdeklődését.*

Paul úgy gondolta, hogy White tiszteletes olyan embernek találja majd Agnest, Bright Beach szeretett „Pítés Hölgy”-ét, aki újabb gyönyörű prédikáció megírására ösztönözheti. Paul - aki sem baptista, sem rendszeresen templomba járó nem volt - három évvel ezelőtt a rádióban hallotta a tiszteletes egyik prédikációját.

Most hirtelen nem az jutott eszébe, hogy Agnes története érdekelheti a tiszteletest, hanem az, hogy a tiszteletes talán vigaszt nyújthatna Agnesnek, aki egész életében annyi jót tett másokért.

Paul megvacsorázott egy útmenti étteremben, majd visszament szobájába, és tanulmányozni kezdte az Egyesült Államok nyugati részének ütött-kopott térképét, amelyből oly sokat elhasznált az elmúlt évek alatt. Az időjárástól és a tereptől függően tíz nap alatt az oregoni Spruce Hills-be érhet.

La Jollá-ba tett gyalogtúrája óta - ahol Jonas Salkkal találkozott - Paul most először tervezte meg tudatosan az útját.

Éjszakánként alvása gyakran nem volt pihentető, mert azt álmodta, hogy kietlen pusztaságban sétál. Néha sivatagot látott, amerre nézett, egyhangúságát csak néha törte meg egy-egy nagyobb szikla. A sivatagot gyakorta hó borította, a kősziklák pedig jégből voltak. A táj jellegétől függetle-

nül mindig lassan haladt, bár szíve szerint sokkal gyorsabban gyalogolt volna. Frusztrációja addig nőtt, amíg már nem tudta elviselni, és ekkor felébredt.

Ma este Weott-ban azonban - a vörösfenyő erdő méltóságos csendjében és nyugalomában - pihentető volt az álma.

63. fejezet

A negyed dollárosokat köpködő újságautomatákkal való összezsapás után Junior legszívesebben újabb Bartholomew-t ölt volna meg, bármilyen Bartholomew-t, és ezért Terra Lindá-ig is hajlandó lett volna utazni.

De ha megteszi, a rendőrség azonnal rájött volna a hasonlóságra. Zedd nyugodt hangja most is vele volt, és nyugalomra, összpontosításra intette.

Nem kezdett hát gyilkolni, hanem december 29-én délután visszatért otthonába, és ruhástul befeküdt az ágyába. Hogy megnyugodjon és összpontosítson.

Caesar Zedd azt mondja, hogy kizárólag az összpontosítás képessége az, amely világosan megkülönbözteti egymástól a milliomost és a bolhás, koszos, bűdös hajléktalanokat, akik az utcán élnek kartondobozokban. Ugyanez különbözteti meg az olimpiai atlétát a mozgássérülttől, aki egy balesetben elvesztette a lábait. Az atléta képes koncentrálni, a nyomorék nem. Végül is, mondja Zedd, ha a nyomoréknak is lett volna koncentrációs képessége, nem szenved balesetet, és akár olimpikon, vagy milliomos is válhatott volna belőle.

Junior kiváló tulajdonságai közül talán koncentrációs képessége volt a legfontosabb és a legfejlettebb. Még Bob Chicane - korábbi meditációtanára - is megszállottnak nevezte a múltkori, majdnem tragikus transzot követően, amit azonban Junior elutasított. Ő egyszerűen csak jól tudott összpontosítani. Legalábbis ahhoz elég jól, hogy Bob Chicane-t megtalálja, megölje, aztán meg is őrjíti a gyilkosságot.

A tapasztalat arra tanította, hogy nem mindig oldja a feszültséget, ha olyan valakit öl meg, akit ismer. Egy időre talán ez is könnyít a helyzetén, de a következmények még erősebb stresszt idéznek elő.

Másrészt egy idegen - mint Bartholomew Prosser - meggyilkolása nagyobb feszültségoldó volt Junior számára, mint a szex. Az értelmetlen gyilkolás legalább annyira kilazította, mint a meditáció, és nem is volt annyira veszélyes.

Szívesen ölt volna meg bárkit, akit Henry-nek vagy Larrynek hívtak, mert azzal nem keltené fel a San Franciscó-i kopók figyelmét. Junior azonban visszafogta magát.

Összpontosított.

Most arra kellett koncentrálnia, hogy felkészüljön január 12-re, Celestina White kiállításának megnyitójára. A lány örökbefogadta húga gyermekét. A kicsi Bartholomew-t most ő nevelte, Junior pedig hamarosan rátalál.

Már a nem megfelelő Bartholomew megölése is hihetetlen energiákat szabadított fel benne, ezért úgy gondolta, hogy az igazi halála valóságos katartikus élménnyé válik. És végre szabadabb lesz, mint egész eddigi életében volt.

Az igazi Bartholomew halálával az egész kísértethistóriának vége szakad. Junior gondolataiban Vanadium és Bartholomew eltéphetetlenül összekapcsolódtak, hiszen a megszállott nyomozó volt az, aki Junior szájából először hallotta e nevet álmában. De vajon mi közük van egymáshoz? Erre igazi választ még nem talált, azt azonban tudta, hogy ha valóban meg akar szabadulni a halottnak látszó, de talán mégis élő detektívtől, feltétlenül meg kell ölnie Bartholomew-t.

Akkor vége lesz a szenvedésének. Egész biztos volt benne. Végre megszűnik napjai céltalansága, és újra megtalálja élete értelmét az önfejlesztésben. Mindenféleképpen megtanul franciául és németül, aztán főzőtanfolyamra megy, és mesterszakácsá képzi magát. Karatézni is elkezd majd.

*

Junior titokban Vanadium gonosz szellemét okolta magánéletének sorozatos sikertelenségei miatt. Bár panaszra semmi oka, mert rajongókban nem volt hiány. Határozottan hitte, hogy Bartholomew halálával, és Vanadium lelkének végleges eltemetésével rátalál majd az igaz szerelemre is.

Junior embriópózban hevert a hatalmas franciaágyon, és próbálta végiggondolni a folyama-

tot, amely Bartholomew kétségbeesett keresését elindította benne. A gyökereket valahol három évvel korábban kellett keresnie, amely számára egy örökkévalósággal ért fel, és már nem is látta tisztán a kapcsolódási pontokat.

De nem számított. Csak a jövő számított, hogy Junior a jövőre összpontosítson. A múlt a veszteseknek való. Nem, nem is így van. Az *alázat* való a veszteseknek. „A múlt azoknak való, akik túl gyengék, hogy szembenézzenek a jövővel.” Igen, ez Zedd egyik tanítása volt, amelyet Junior a párnájára hímzett.

Összpontosítás. Fel kell készülnie arra, hogy megölje Bartholomew-t, és bárkit, aki január 12-én ebben meg akarja akadályozni. Minden eshetőségre fel kell készülnie.

*

Junior egy különös újévi partira volt hivatalos, amelyet a nukleáris holokauszt jegyében rendeztek. A rendezvényt egy olyan házban tartották, amely általában kiemelkedő művészek képeinek adott helyet, most azonban az összes festmény helyén poszter méretű képnagyítások lógtak a bombatámadásban lerombolt Nagaszakiról és Hirosimáról. Amint a svédasztal mellett salátával rakta meg tányérját, hirtelen feltűnt neki egy elképesztően szexis, vörös hajú lány. Myrtle volt a neve, de jobban szerette, ha Scampnek szólították, amit Junior teljesen megértett. A lány zöld miniszoknyát, fehér, hosszú ujjú pólót, és zöld baretet viselt.

Egy órát beszélgettek mindenféléről, aztán Junior javasolta, hogy menjenek fel hozzá, előtte a biztonság kedvéért azért még beterelte a lányt egy csendesebb zugba, hogy meggyőződjön róla, valóban nőnemű lényel van-e dolga.

Viharos éjszakát töltöttek együtt, de Junior nem érzett szerelmet.

Szerencsére a fantoménekesnő aludt, és amikor Junior reggel felvágott egy grapefruitot, negyed dollárost sem talált benne.

Január 2-án, kedden, találkozott a drogdílerrel - aki bemutatta Google-nek, az okirathamisítónak - és megállapodtak egy 9 mm-es, hangtompítós fegyver vásárlásáról. Még megvolt neki a Frieda Blisstől elhozott pisztolya, annak azonban nem volt hangtompítója. De minden eshetőségre fel kell készülnie, és összpontosítani akar.

A hangtompítós fegyveren kívül még egy zárnyitó eszközt is rendelt. Ez az eszköz - amely automatikusan kinyit bármilyen zárat a ravasz meghúzásával - kizárólag rendőrségi értékesítésre készült, eladását pedig szigorúan ellenőrizték. A feketepiacon olyan magas ára volt, hogy Junior akár egy új Sklent-festményt vehetett volna ennyi pénzért.

Előkészületek, apró részletek, összpontosítás.

Azon az éjszakán többször felébredt, és minduntalan azt várta, hogy a hang énekelni kezd, ám semmi nem történt.

A szerdát Scamp társaságában töltötte. A lány felment hozzá, és kedvesen elszórakoztatta. Egyikük sem volt szerelmes, de élvezték egymás társaságát.

Január 4-én, csütörtökön, a John Pinchbeck nevére kiállított okmányokkal vett egy új Ford furgont, és csekkel fizetett. A Presidio szomszédságában, szintén Pinchbeck néven, kibérelt egy garázst az autó számára.

Még ugyanazon a napon ellátogatott két képtárba is, de egyikben sem látta az ön gyertyatartót.

Thomas Vanadium szelleme, a makacsul visszatérő kullancs, azonban még most sem végzett Juniorral. Amíg Bartholomew él, a nyomozó lelke állandóan visszatér majd, és egyre gonoszabb módon kísérti őt.

Junior tudta, hogy folyamatosan ébernek kell maradnia. Egészen január 12-ig. Addig már csak nyolc nap volt hátra.

A pénteket ismét Scampel töltötte. Együttlétük olyan intenzív volt, hogy szombaton csak annyi energiája maradt, hogy lezuhanyozzon.

Szombaton már elege lett Scampból, és az üzenetrögzítőt is bekapcsolta, hogy a hívásait szűrje. Ezalatt olyan megszállottan varrt, hogy elfelejtett lefeküdni. Varrás közben aludt el, hétfőn délelőtt tíz órakor.

Január 9-én, kedden, a Nagy-Kajmán-szigeteken nyitott bankszámlájára átutalt másfél millió dollárt, hogy az elmúlt tíz nap során felhasznált készpénznek fedezete legyen.

Délelőtt tíz órakor a chinatown-i Old St. Mary templomban Junior átvette a zárnyitó eszközt

és a 9 mm-es, hangtompítós pisztolyt. A templomban e korai órán egy teremtett lélek sem tartózkodott. A sötét félhomály és a fenyegető szobrok rossz érzést keltettek Juniorban.

A küldönc - jéghideg tekintetű fiatal fickó - egy kínai étterem papírdobozzaiban és szatyrában adta át a fegyvereket. Két fehér dobozkában moo goo gai pan és párolt rizs volt, egy nagyobb, rózsaszín dobozban mandulás sütemény, a táska alján pedig egy másik rózsaszín dobozban megtalálta a fegyvereket, a hangtompítót, és egy bőr pisztolytartót, amelyen kézzel írt kártya lógott: KÖSZÖNJÜK A VÁSÁRLÁST.

Junior ezután betért egy fegyverboltba, ahol kétszáz töltényt vásárolt. Később, bár e mennyiséget ő is túlzásnak tartotta, vett még kétszázat.

Késeket és késtartókat is vett, meg egy késélező készletet, és az egész estét a kések élesítésével töltötte.

Teljes volt a nyugalom: sem érmék nem jelentek meg, sem az énekesnő nem énekelt. Halott nők sem telefonáltak.

Tudatában volt annak, hogy feszültsége egyre nő, ezért úgy döntött, mégis válaszol Scamp hívásaira. Csütörtök hajnalig tehát a fáradhatatlan vörössel töltötte idejét, a legfinomabb masszázsolajok társaságában. Következésképpen, csütörtökön napközben fáradtabb volt, mint annak előtte.

Scamp csodálatos, sima bőrű lány volt, kíváncsú, kerek idomokkal, Junior feszültségét azonban még ő sem enyhítette. Kizárólag Bartholomew megtalálása és megölése hozhatta el számára a békét.

Ellátogatott abba a bankba, ahol John Pinchbeck néven tartott fenn széfet. A dobozból magához vette a húszezer dolláros készpénzt, és a hamis iratokat.

Új Mercedesével háromszor tette meg az utat lakása és a garázs között, ahol a Pinchbeck néven vásárolt Ford furgont tartotta. Körültekintő volt, mert nem akarta, hogy kövessék.

A ruhákkal és illatszerekkel teli bőröndöket, valamint a széf tartalmát bepakolta a furgonba, majd melléjük tette mindazokat a fontos tárgyakat, amelyeket nem akart elveszíteni akkor sem, ha a Bartholomew-ra mért csapás balul sül el, és kénytelen megszökni az igazságszolgáltatás elől. A dobozba pakolta Caesar Zedd műveit, Sklent festményeit, és azt a százkét párnát, amelyet alig tizenhárom hónap alatt készített.

Ha a gyilkosságot sikerül büntetlenül megúsznia - amiben nagyon is reménykedett -, majd mindent visszavisz a lakásba a furgonnal. Egyszerűen elővigyázatos volt, és mindig előre gondolkodott, hiszen a jövőnek élt.

Szerette volna magával vinni az Ipari nő szobrát is, de sajnos túl nehéz volt, így egyedül nem birkózott meg vele. Felfogadni viszont senkit sem mert, hiszen azzal a Pinchbeck nevet, és személyazonosságát kockáztatta volna.

Az Ipari nő szobra egyébként is egyre inkább Scampot juttatta eszébe, akit most egy ideig nem akart látni.

*

Végre elérkezett január 12-e, péntek.

Junior minden idegszála pattanásig feszült, ám szerencsére ezzel tisztában is volt. A kiállítás megnyitója előtt ezért folyamatosan lazító gyakorlatokat végzett, amelyek megnyugtatták az idegeit. Úgy gondolta, ez majd segít abban, hogy megfontoltan cselekedjen, amikor eljön az idő.

Lassan, egyenletesen lélegzett.

Hosszasan zuhanyozott a perzselően forró vízzel, majd elfogyasztotta bőséges reggelijét, amely után egy dupla brandyt is felhajtott.

Szép idő volt, ezért sétára indult, de minduntalan átment az utca másik oldalára, hogy az újságautomatákat elkerülje.

Betért néhány elegáns butikba, ahol sokáig válogatott a nyakkendőitük és extravagáns övek között.

Éppen egy áruház mozgólépcsőjén haladt felfelé a második és harmadik emelet között, amikor a lefelé menő lépcsőn, tőle alig öt méterre, megpillantotta Vanadiumot.

Ahhoz képest, hogy halott volt, a törvény megszállott szolgája nagyon is valódinak tűnt. Tweed sportzakót és nadrágot viselt, mint halála estéjén.

Junior először profilból, majd - ahogy a lépcső lefelé haladt - hátulról is megszemlélte a nyomozót. Legalább három éve nem látta a férfit, de biztos volt benne, hogy nem pusztán véletlen

hasonlóságról van szó, hanem valóban a nyomozót látja.

Amikor felért a harmadik emeletre, Junior azonnal átrohant az ellenkező irányú mozgólépcsőhöz. Még látta, hogy a szellem lelép a lépcsőről a másodikon, és bemegy a női sportruházati osztályra.

Junior kettesével lépkedett lefelé a lépcsőn, de mire a másodikra ért, Vanadium szellemét már nem látta sehol.

*

A feszültségtől remegve úgy döntött, hogy befejezi a nézelődést az áruházban, és inkább megebédel a St. Francis Hotelben.

Az utca hemzsegett az öltönyös üzletemberektől, a színes ruhás hippiktől és a csinosan öltözött kertvárosi hölgyektől, akik bejöttek a városba pénzt költeni.

A mindennapos forgatagban Juniort gyakran elfogta a szédülés, a mai emberáradattól pedig szörnyű klausztrófia és paranoia kerítette hatalmába.

Minduntalan körülnézett, hogy követi-e a szellem, és az egyik alkalommal legnagyobb meődöbbenésére megpillantotta a háta mögött Vanadium kísértetét.

A nyomozó húsz méterrel mögötte sétált. Junior meggyorsította lépteit, és lökdösődve haladt előre, miközben időközönként hátranézett. Látta Vanadium arcát, bár a nyomozó sokkal rondább volt, mint előtte. A vörös anyajegy még mindig ott éktelenkedett a szeme körül. Vonásai eltorzulnak.

Mintha az arcát beverték volna egy gyertyatartóval.

A következő sarkon Junior durván félrelökött egy gyalogost, majd éktelen dudaszó és fékcsikorgás közepette átvágott a piros lámpán. Vanadiumot azonban nem sikerült leráznia. Amikor legközelebb hátranézett, torz fejét ismét megpillantotta maga mögött.

Junior kelet felé haladt, és vadul lökdöste az embereket az útjából. Megesküdött volna, hogy a szellemzsaru léptei kihallatszanak az élők és a közlekedés zajából is. A halott férfi cipőjének kopogása nemcsak Junior fejében visszhangzott, hanem egész teste, lelke is beleremegett.

Józan eszével tudta, hogy csak saját szívverését hallja, és nem üldözője lábának kopogását, de most rémülete kerekedett felül. Egyre gyorsabban haladt, már szinte futott Vanadium elöl.

Bármikor nézett hátra, Vanadium arcát állandóan a közelében látta. A gyorsuló tempó ellenére végig Junior mögött maradt. Sőt, mintha egyre közeledett volna.

Ekkor Junior megpillantott egy jobbra nyíló sikátort. Kilépett a tömegből, beszaladt a magas épületek által szegélyezett, keskeny utcába, és még jobban szaporázta lépteit. Nem futott, mert még most is úgy gondolta, hogy önfejlesztésben oly jártas ember lévén, képes nyugodtságát és önuralmát megőrizni.

A sikátorban félúton hátranézett.

Szorosan mögötte volt. Átverekedte magát a szeméthalmokon és szemetes zsákokon, kikerülte a járda alól felszálló gőzpamacsokat, a kukásautókat, és követte. A halott rendőr még mindig a nyomában volt.

Junior hirtelen egészen védtelennek érezte magát a kihalt sikátorban, és már nem tűnt olyan jó ötletnek, hogy itt rejtőzzön el üldözője elöl. Hirtelen elfelejtkezett a Zedd által sokat emlegetett önuralomról, és fejvesztve rohanni kezdett a sikátor túlsó végén levő utca irányába, ahol a hullámzó tömegben, és a barátságos téli napsütésben végre biztonságban érezheti magát.

És az előre nem látható dolgok közül, én vagyok a legrosszabb.

A férfi nehéz keze majd megragadja a vállát, ő pedig akarata ellenére megfordul, és megpillantja maga előtt a jéghideg szemeket, a vérvörös foltot a szeme körül, és az összetört arccsontot.

Ekkor végre elért a sikátor végére, és a nagy lendülettől összeütközött egy gyalogossal. Nem Vanadium volt az.

Visszanézett.

A halott nyomozó eltűnt.

A sikátor üres volt. Az árnyékos utca csendjét már nem verték fel a sportzakós szellem rohánól léptei.

Az idegességtől alaposan elment az étvágya, így Junior visszatért lakásába.

Pár pillanatilag habozott, hogy kinyissa-e az ajtót, mert attól tartott a nyomozó odabent vár rá. De senki sem volt a lakásban, csak az Ipari nő szobra állt kitaratóan a hallban.

Sem a varrás, sem a meditáció, sem a szex nem nyújtott mostanában megnyugvást. Sklent képei és Zedd könyvei pedig már a furgonban voltak, így azokból sem meríthetett erőt.

A kések és fegyverek előkészítésével valamelyest sikerült lecsillapítania nyugtalan idegeit.

Kétségbeesetten szerette volna megállítani a Naomi halálával elinduló lavinát. Az elmúlt három évben mindent ennek az érdekében tett.

Sklent milyen helyesen fogalmazta meg: „Néhányan közülünk halálunk után is tovább élnek lélekben, mert túl makacsok, önzők, mohók és gonoszak vagyunk, hogy elfogadjuk a visszafordíthatatlant.” Naomira e tulajdonságok egyike sem illett, hiszen ő túlságosan is kedves, szeretetteljes és béketűrő volt ahhoz, hogy miután teste elpusztult, lélekben tovább éljen. Naomi a föld alatt már semmilyen veszélyt nem jelentett Junior számára, az állam is szép pénzt fizetett haláláért, így az egész ügyet már régen le kellett volna zárni. Ebben még két fontos akadály tornyosul előtte, amelyeket véglegesen el kell távolítania: először is a makacs, önző, gonosz Thomas Vanadium szelleme, másodsor pedig Seraphim fattya, a gyermek, akit Bartholomew-nak hívnak.

A vérvizsgálat kimutathatja, hogy Junior az apja. A család elkeseredett és gyűlölettel teli tagjai előbb vagy utóbb vádaskodni kezhetnek ellene, és talán megpróbálják majd börtönbe is juttatni, *de kizárólag azért, hogy vagyona nagy részére rátegyék a kezüket, a gyermeknek járó jogos támogatás címén.*

Azután pedig a Spruce Hills-i rendőrség azt is tudni akarja, hogy vajon miért keveredett viszonyba egy kiskorú fekete lánnyal, ha Naomival való házassága annyira tökéletes volt, mint ahogy állítja. Elég igazságtalan, hogy a gyilkosságok sosem évülnek el. A lezárt aktákat ismét kinyithatják. És bár igen kicsi az esély arra, hogy a gyilkosságot a feltárt bizonyítékok alapján rá tudják bizonyítani, *kénytelen lesz ismét nagyobb összeget áldozni az ügyvéd honoráriumára.*

Nem engedi, hogy tönkretégyék, és anyagilag kisémmizzék. Soha. Sokat kellett kockáztatnia, hogy megszerezze vagyonát, és nagyon is megdolgozott érte. Bármi áron hajlandó megvédeni a pénzét.

Seraphim gyermekének halálával az apaságot sem fogják tudni rábizonyítani, így támogatási keresetet sem nyújthatnak be ellene. Vanadium makacs, önző, mohó és gonosz lelkének is be kell látnia, hogy minden, Junior eltiprására irányuló előfeszítése hiábavaló volt, és ez talán örökre eltünteteti őt, vagy végre reinkarnálódik valahol.

Közeledett az ügy lezárása.

Junior Cain úgy érezte, támadhatatlan logikával építette fel a tervét.

Előkészítette a késeket, a fegyvereket és a töltényeket. A szerencse mindig a bátrak, az okosak és az összpontosítani tudók oldalán áll.

64. fejezet

Nolly asztala mögött ült, kabátja a szék háttámlájára terítve, a fejről pedig elfelejtette levenni a sapkáját.

Mivel nem dohányzott, ügyfelei számára nem tudott a magándetektívekre oly jellemző, titokzatos hangulatot nyújtani az apró irodában.

Szerencsére azonban legalább az asztal - amelyet az irodával örökölt - tele volt égett cigaret-tanyomokkal. Korábban egy Ottó Zelm nevű ügynök tulajdona volt, aki elég szép jövedelemre tett szert olyan munkával, amelyet Nolly nem lett volna hajlandó csinálni: lenyomozta a lecsúszott pénzteleneket, és elszedte járműveiket. Egy alkalommal Zelm elaludt az autójában cigarettázás közben, és bennégett, így irodája felszabadult.

A szája sarkából kilógó cigaretta, és a cinikus mosoly hiánya ellenére Nolly mégis kemény fiúnak látszott, leginkább azért, mert a természet megfelelő álarccal ruházta fel a benne mélyen lakozó szentimentális lelket.

Ahogy felhajtott ingujjban ült asztalánál, valóban félelmetes benyomást keltett: mintha Humphrey Bogartot, Sydney Greenstreetet és Peter Lorre-t egyetlen emberré gyúrták volna össze.

Kathleen Klerke, Mrs. Wulfstan, Nolly asztalának szélén üldögélt, és csendben figyelte az asztal előtt ülő látogatót. Az asztal előtt két szék is volt, Kathleen tehát nyugodtan ülhetett volna ott is, az asztal sarka azonban sokkal vonzóbb ülőhely volt egy „segédnyomozó” számára. Ahogy ott üldögélt, Myrna Loy jutott eszébe Nora Charles szerepében: egyszerűségében elegáns, ugyanakkor

határozott nőt alakított.

Amíg Nollyval nem találkozott, Kathleen életéből hiányzott a romantika. Gyermek- és kamaszkora unalmasan telt, és azért választotta a fogorvosi karriert, mert addigi életével összehasonlítva még mindig változatosabbnak képzelte. Járt néhány férfivel, de mindet unalmasnak tartotta, és egyik sem volt kedves hozzá. Végül táncórákat kezdett venni, majd táncversenyeken is részt vett, és remélte, hogy egyszer megtalálja az Igazit, de a táncórák sem vidították fel, amíg az oktató egy este be nem mutatott neki egy kopaszodó, hanyag öltözötű, de minden szempontból kellemes Rómeót, Nollyt.

Nolly vendégeknek fenntartott székében éppen az összetört ábrázatú Thomas Vanadium ült. Arcát mély vágások csúfították, vonásai pedig furcsán szétcsúsztak. A vörös anyajegy gyermekkorától fogva ott volt az arcán a szeme körül, arcsontját azonban emberi kéz törte össze.

Az eltorzult arcon Thomas Vanadium füstös, szürke szemei hihetetlen fájdalmat és elkeseredést tükröztek. Önsajnálatnak azonban nyoma sem volt. A nyomozó nem tekintette áldozatnak magát. Kathleen úgy érezte, hogy olyan ember szomorúsága ez, aki túl sokat látott másokat szenvedni, és jól ismerte a világ gonoszságát. Olyan szemek voltak ezek, amelyek azonnal kiismerték az előtte állót, amelyek tudtak szenvedélyesen és hittel lobogni, de amelyek képesek voltak szörnyű villámokat is szórni, ha eljátszották a bizalmát.

Vanadium nem látta a férfit, aki hátulról leütötte, majd egy gyertyatartóval beverte az arcát, amikor azonban az Enoch Cain nevet kiejtette, szeme haragosan villogott. A bűntény helyszínein - sem a Bressler-házban a tűz után, sem az autóban - nem maradt ujjlenyomat, sem egyéb bizonyíték.

- De úgy gondolja, hogy ő volt - jegyezte meg Nolly.

Nem gondolom, tudom.

Az emlékezetes 1965 szeptemberi éjszaka után Vanadium nyolc hónapig feküdt kómában, és az orvosok teljesen lemondtak arról, hogy valaha is visszanyeri eszméletét. Egy arra haladó autós talált rá a bányató közelében, az országúton, csupa sár volt és víz. Amikor hosszú alvás után felébredt a kórházban, nem emlékezett semmire attól kezdve, hogy belépett Victoria konyhájába. Emlékfoszlányok azonban felderengtek arról, hogy egy süllyedő autóból úszik felfelé.

Bár Vanadium elméletileg tudta, hogy ki volt a támadója, bizonyítékok hiányában, csupán megérzéseire hagyatkozva nem tudta a rendőrséget mozgósítani, főleg nem egy olyan férfi ellen, aki felesége halála után 4 250 000 dollárt zsebelt be az államtól és a megyétől kártérítés címén. Azonnal rásütötték volna, hogy nem végzett megfelelő munkát a Naomi Cain halála utáni nyomozásban, vagy azzal vádolták volna, hogy bosszúból akarja elfogni Enoch-ot. Bizonyítékok hiányában nagy hiba lett volna ösztönösen cselekedni.

Simon Magusson - aki a megfelelő összegért hajlandó lett volna akár magát az ördögöt is képviselni, ugyanakkor valódi megbánást is tudott tanúsítani - meglátogatta Vanadiumot a kórházban, nem sokkal azután, hogy a nyomozó felébredt a kómából. Az ügyvéd is egyetértett azzal, hogy Cain a bűnös mind Vanadium balesetében, mind pedig Naomi meggyilkolásában.

Magusson természetesen gonosz bűntetteknek tartotta a Victoria és Vanadium elleni támadásokat, ugyanakkor ezek ügyvédi előmenetele és a hírnév szempontjából is fontos ügyek voltak. Bűnös ügyfelétől pedig - akinek börtönbüntetés helyett négy millió-kétszázötvenezer dollár kártérítést ítéltek meg - azt várta, hogy hálás legyen neki ezért és térjen egyenes útra.

- Simon furcsa szerzet - mondta Vanadium -, de azért kedvelem, és vakon megbízom benne. A kórházban megkérdezte, hogy miben segíthet nekem. Eleinte alig lehetett érteni, hogy mit mondtam, bal karom részben lebénult, és több mint húsz kilót le is fogytam. Nem hittem, hogy egyhamar Cain nyomára akadok, kiderült azonban, hogy Simon tudja, hol van.

- Mert Cain felhívta, és kérte őt, hogy javasoljon neki egy magándetektívet San Franciscóban - szólt közbe Kathleen. - Hogy kiderítse, mi történt Seraphim White gyermekével.

Vanadium tekintetéből sugárzó optimizmusával és mosolyával - amelyet a legtöbben nyilván riasztónak találtak volna - megmelengette Kathleen szívét.

- Az éltetett az elmúlt két és fél évben, hogy amikor már jól leszek, elkaphatom a gazembert.

A gyilkossági csoport nyomozójaként Vanadium igazi sikerember volt, kilencvenöt százalékos felderítési statisztikájával. Amikor már tudta, hogy ki a bűnös, nem csupán a megszokott nyomozási módszereket alkalmazta, hanem a saját maga által kidolgozott pszichológiai hadviselést is, amely - néha gyengéd, néha erőszakosabb módszereivel - gyakran hibák elkövetésére készítette a

gyanúsítottat, akit így könnyedén elkaphattak.

- A negyed dolláros a szendvicsben - mondta Nolly, mert ez volt az első trükk, amelyet Simon Magusson megrendelt tőlük.

Az érme most Vanadium jobb kezében csillogott, és a jól ismert bűvésztrükköt adta elő, hosszú idő után először.

- Amikor felébredtem a kómából, pár heti lábadozás után átszállítottak egy portlandi kórházba, ahol tizenegy műtétet hajtottak végre rajtam.

A körülötte állók arcán meglepetés tükröződött, mert hangosan nem merték volna feltenni a kérdést, hogy akkor miért ilyen még mindig az arca.

- Az orvosok először rendbe tették a bal elülső orrmelléküreget, majd az ékcsont üreget és a kavernás üreget, amelyet részben szétroncsolt a gyertyatartó. Homlok, pofacsont, rostacsont, belső állkapocs, ékcsont és szápadláscsontokat kellett újraépíteni, hogy jobb szemem megfelelően ülni tudjon, mert enyhén szólva lötyögött. És ez csak a kezdet. Ezután kezdődött a fogászati műtétek sora, amely után úgy döntöttem, nem kérek a plasztikai sebészetből.

Elhallgatott, hátha felteszik a szokásos kérdéseket, de nem tették, Vanadium pedig elmosolyodott visszafogottságukon.

- Sosem voltam egy Cary Grant - folytatta Vanadium, még mindig ujjai között forgatva az érmét -, így nem nagyon foglalkoztam a külsőmmel. A plasztikai műtétek után még legalább egy évig kellett volna lábadoznom, ha nem tovább, én azonban el akartam kapni Caint. És úgy gondoltam, ezt az apró testi hibát még használhatom valamire; hátha annyira megijed, hogy végzetes hibát követ el, vagy bevallja a bűnét.

Kathleen igazat adott neki. Őt nem rémítette meg Thomas Vanadium megjelenése, bár lélekben felkészült a látványra. De Kathleen nem volt gyilkos, aki retteg a megtorlástól, és aki számára Vanadium arca maga a megtestesült végítélet.

- De igyekszem megtartani a rendőri eskümet, amennyire lehet, bár azt hiszem, nekem van a leghosszabb folyamatos felmentésem. - Az előző mosoly talán valóban megható volt a nyomozó arcán, a szemében felvillanó gúny láttán azonban Kathleen hátán is végigfutott a hideg. - A hiúság olyan bűn, amellyel engem igazán nem lehet vádolni.

Az operációk között, majd utána, hosszú hónapokon át, Vanadium minden energiáját beszédterápiára, fizikai rehabilitációra, és Enoch Cain időszakos „kínzásainak” kiagyálására fordította, amelyet Simon Magusson Nolly és Kathleen segítségével meg is valósított. Nem az volt a cél, hogy Cain lelkiismeretét felpiszkálva állítsák őt a bíróság elé - hiszen a férfi lelkiismerete már régen el-sorvadt -, hanem az, hogy folyamatosan bizonytalanságban tartsák Vanadium létezésével kapcsolatban, majd az előkészítő szakasz végén személyes találkozásra kényszerítsék vele.

- Be kell ismernem - mondta Nolly -, nagyon meglepett, hogy ezek az apró trükkök milyen mélyen megrendítették.

- Felszínes, üres férfi - mondta Vanadium -, aki semmiben nem hisz. A felszínes emberek pedig mindenre fogékonyak, ami esetleg kitölti belsejünkben az űrt. Ezért hát...

Vanadium a levegőbe dobta a negyed dollárost.

- ...olcsó és könnyű trükkökkel igyekeztem megfogni...

Amikor elkapta a pénzt, azonnal újra kinyitotta összezárt tenyerét, és az érme benne csillogott.

- ...egy állandóan őt üldöző lelket, egy bosszúszomjas szellemet szabadítottam rá...

Vanadium összedörzsölte két kezét.

- ...tálcán kínáltam neki a félelmet...

Amikor újra kitárta karjait, az érme már eltűnt.

- ...hogy mindenét átjárja a rettegés - mondta a nyomozó.

Nolly gondterhelten szólalt meg: - Hol van? A kabátja ujjában?

- Nem, az inge zsebében - felelte Vanadium.

Nolly döbbenetesen tapogatta meg zsebét, és megtalálta benne az érmét. - Ez biztosan nem ugyanaz.

Vanadium felvonta a szemöldökét.

- Biztosan akkor tette a zsebembe, amikor bejött ide - jelentette ki Nolly.

- Akkor hol az érme, amit a levegőbe dobtam?

- Félelem? - kérdezte Kathleen, akit jobban érdekelték Vanadium szavai, mint bűvész-trükkjei. - Azt mondta, tálcán kínálta fel neki a félelmet, mintha maga Cain is akarta volna.

- Tulajdonképpen így is van - felelte Vanadium. - Ha valaki olyan üres és felszínes, mint Enoch Cain, akkor az üresség már fáj neki. Kétségbeesetten igyekezett eltüntetni az űrt, de nem volt türelme és akarata ahhoz, hogy valami értelmes dologba kezdjen. A szeretet, a nagylelkűség, a hit és a bölcsesség mind olyan erények, amelyekért meg kell dolgozni, és nagy kitartással szerezhetjük apránként. Cain gyorsan fel akart tölteni, hogy a belsejében levő ürességet teletöltsék, azonnal.

- Nagyon sok ember így él ma - jegyezte meg Nolly.

- Szerintem is - helyeselt Vanadium. - Egymás után habzsolják a rövid ideig tartó élvezeteket, a szexet, a pénzt, az ételeket, a hatalmat, a drogokat, az alkoholt, bármit, ami legalább egy időre értelmet adhat napjaiknak, ezekhez azonban nincs szükség saját maguk felfedezésére, vagy önfeláldozására. Így legalább rövid időre úgy érezhetik, hogy teljes életet élnek. De annak, amivel kitöltötte az űrt, nincs anyaga, ezért hamarosan elpárolog, és az illető újra teljesen kiürül.

- Szóval azt mondja, hogy a félelem éppúgy kitölthette a benne tomboló űrt, mint a szex vagy az alkohol? - kérdezte Kathleen csodálkozva.

- Sőt, még inkább. A félelem nem várja tőle, hogy nőket teperjen le, vagy vegyen egy üveg whiskyt. Egyszerűen kinyitja magát, és azonnal feltöltődik. Ezt talán nem könnyű megérteni, de Cain a legszívesebben egy félelemmel teli, feneketlen medencében ülne egész nap, ahol inkább kétségbeesve küzdene a felszínen maradásért, mintsem az állandó ürességet kelljen elviselnie. A félelem végre értelmet adott az életének, én azonban nem csupán félelemmel akarom eltölteni, hanem bele akarom fojtani a rettegésbe.

Összetört arcát látva, és ismerve élete tragikus, ám eseménydús történeteit, Vanadiumot egyáltalán nem rendítette meg, amiről beszélt. Hangja nyugodt volt, már-már monoton.

Kathleent azonban mélyen megrázta a nyomozó minden egyes szava. Vanadium halk, visszafogott mondataiból kihallotta a meggyőződést és az igazságot, de még valami mást is. De csak később jött rá, hogy mi lehet az: finom rezgés jött a kiváló, nemes lelkű férfi lelkéből, akinek szívében sok volt a fájdalom és olykor az üresség, erényei azonban sosem hagyták cserben.

Némán ültek. A pillanat megtelt várakozással, Kathleen pedig a feszült csendben azon sem lepődött volna meg, ha az eltűnt negyed dolláros hirtelen leesik a semmiből Nolly asztalának közepére, ahogy mindaddig pörög, amíg Vanadium fel nem veszi.

Nolly törte meg a csendet: - Nos, uram... maga igazi pszichológusnak látszik.

Vanadium elgyötört arcán halvány mosoly jelent meg. - Én ugyan nem. Az én szememben a pszichológia ugyancsak a hamis célokkal kecsegtető dolgok egyike, hasonlóan a szexhez, a pénzhez és a drogokhoz. De el kell ismernem, tudok egy-két dolgot a gonoszról.

Lassan besötétedett, leszállt a téli este.

Kathleen borzongva mondta: - Szeretnék többet tudni arról, hogy miért ezekre a dolgokra kér minket. Miért éppen a negyed dolláros? És a dal?

Vanadium bólintott. - Én pedig szívesen hallanék bővebben is Cain reakcióiról. Olvastam a jelentéseiket, természetesen igazi alaposággal írták meg őket, de nem elég részletesek. Sok olyan finomság van, amely csak a beszélgetések során jön a felszínre. Gyakran az egészen jelentéktelennek tűnő részletek lesznek a legfontosabbak, amikor a stratégiát kidolgozom.

Nolly felállt a székéből, lehajtotta ingujját és így szólt: - Nagy örömmel vennénk, ha meghívhatnánk vacsorázni. Azt hiszem, mindannyian kiválóan szórakoznánk.

Pár perccel később a folyosón, amikor Nolly bezárta az iroda ajtaját, Kathleen belekarolt Vanadiumba: - Hogyan szeretné, ha szólítanám? Vanadium nyomozó? Testvér?

- Kérem, szólítsanak egyszerűen Tomnak. Kénytelen voltam nyugdíjba vonulni az oregoni rendőrségtől az arcom miatt, így hivatalosan már nem vagyok nyomozó. De amíg Enoch Caint rács mögé nem juttatom, addig nagyon is annak érzem magamat.

65. fejezet

Angel tetőtől-talpig piros holmikat viselt: világospiros cipőt, zoknit, harisnyanadrágot, szoknyát, pulóvert és térdig érő piros kabátot, amelynek piros volt a kapucnija is.

A lakás bejáratí ajtaja előtt állt, és miközben türelmesen várt Celestinára, magát nézegette,

és csodálta az előszoba hatalmas tükreben. Celestina éppen a kislány babáit, kifestőkönyveit, tábláit és színes ceruzáit pakolta be egy cipzárás táskába.

Bár alig egy hete múlt három éves, Angel mindig maga válogatta ruháit, és öltözött fel. Rendszerint az egyszínű összeállításokat kedvelte, amelyet csak ritkán hangsúlyozott valamely más színű kiegészítővel, övvel, sapkával vagy sállal. Amikor több színt vegyített, a külső szemlélők úgy gondolhatták, a kislányra csupán ráaggatták a tarka ruhadarabokat, de miután alaposabban is szemügyre vették, rájöttek, hogy e valószínűtlen színekombinációk nagyon is harmonikus hatást keltenek.

Celestina jó ideig aggódott, hogy a kislány lassabban tanul meg járni és beszélni, mint a többi gyerek. Úgy tűnt, hiába olvas neki minden nap a mesekönyvekből, Angel szókinccse lassan fejlődik. Az elmúlt hat hónapban azonban a kislány elképesztő sebességre kapcsolt. Ez a gyors tempó meglepte Celestinát, aki nem erről olvasott a gyermekneveléssel foglalkozó szakkönyvekben. Az első szó, amit Angel megtanult, a MAMA volt, majd rögtön ezután következett a KÉK, amely jó ideig még KÉ-nek hangzott a kislány szájából. Hároméves koruk tájékán az átlagos kisgyermek rendszerint négy színt képesek megnevezni, ezzel szemben Angel már tizenegynek tudta a nevét, köztük a feketét és a fehéret, sőt, képes volt megkülönböztetni egymástól a pirosat és a rózsaszínt, valamint a lilát és a kéket is.

Wallyt - Dr. Walter Lipscombót, aki Angelt a világra segítette, majd később a keresztapja lett - egyáltalán nem aggasztotta, hogy a kislány mintha lassabban fejlődne a kellenél, mert tudta, hogy minden gyermek önálló személyiség, és mindegyiknek más a tanulási tempója. Celestina nagyra értékelte Wally szülési és gyermekgyógyászati ismereteit, amelyeknek többnyire hitelt is adott, az ifjú mama azonban mégis nyugtalanodott.

Az aggodalom minden anya sajátja. Angel számára Celestina volt az édesanya, mert úgy gondolták, még nem jött el az idő, hogy megmondják neki, hogy megértse, milyen szerencsésnek mondhatja magát, mert a sors két édesanyával is megáldotta: az egyik világrahozta, a másik pedig felneveli.

Wally nemrégiben néhány érettségi vizsgálatot végzett el Angelen, amelynek eredményei szerint a kislányból nem lesz matematikai zseni, talán szószonglőr sem, más területeken viszont annál tehetségesebbnek mutatkozott. Színfelismerő képessége - amely segített neki abban, hogy megkülönböztesse az elsődleges színeket a másodlagosaktól, valamint térlátásában és a tárgyak térben egymáshoz viszonyított helyzetének felismerésében - messze túlszárnyalta a vele egykorúak szintjét. Wally azt mondta, hogy nem annyira verbálisan, mint inkább vizuálisan mutatkozott meg tehetsége, és művészeti területen talán Celestina nyomdokaiba is léphet, de még az is bebizonyosodhat róla, hogy csodagyerek.

- Piroska - jelentette ki Angel, amint magát nézegette a tükörben.

Celestina végre bezárta a táskát. - Csak el ne kapjon a nagy fekete farkas.

- Engem ugyan nem. Jobb, ha a farkas vigyáz magára - mondta határozottan Angel.

- Majd ellátod a baját, ugye?

- Bumm! - mondta Angel, mindvégig magát figyelve a tükörben, ahogy megrugdalta a képzeletbeli farkast.

Celestina kivette a kislány kabátját a ruhásszekrényből, és így szólt: - Piroska, jobb lett volna, ha ma inkább zöld holmikat veszel fel. Akkor a farkas nem ismerne rád.

- Ma nem akartam úgy kinézni, mint egy béka.

- Egyébként sem látszol annak.

- Csinos vagy, mami.

- Köszönöm, drágám.

- Én is csinos vagyok?

- Nem illik ilyet kérdezni.

- De az vagyok?

- Gyönyörű vagy, kicsim.

- Néha nem vagyok biztos benne - mondta Angel a tükör előtt, homlokát ráncolva.

- Hidd el nekem, mindenki úgy gondolja, hogy nagyon csinos vagy.

Celestina letérdelt Angel elé, hogy a kislány állja alatt megkösse a kapucni zsinórját.

- Mami, miért van a kutyusnak olyan nagy bundája?

- Ez most hogy jutott eszedbe?

- Hát, szeretem a kutyusokat.
- Azt kérdeztem, miről jutottak eszedbe a kutyák ilyen hirtelen?
- Mert olyanok, mint a farkas.
- Ja, értem. Nem is tudom, az Isten ilyen nagy bundával teremtette őket.
- És engem miért nem?

- Mert nem akarta, hogy kutya légy. - Celestina felállt. - Olyan édes vagy, mint egy M&M csokigolyó.

- Köszönöm, mami.

A lépcsőházban összefutottak Rena Mollerrel, a velük szemben lakó idős asszonnyal. Éppen a lakása ajtaját fényesítette citromolajjal, ami biztos jele volt annak, hogy vendégeket vár estére.

- M&M csokigolyó vagyok - közölte Angel büszkén a szomszédasszonnyal, miközben Celestina bezárta az ajtót.

Rena vidám, mosolygós, gömbölyű teremtés volt, virágmintás ruhái pedig csak tovább hangsúlyozták kerekességét. Erős német kiejtéssel válaszolt: - *Madchen*, nekem inkább olyan vagy, mint egy kicsi karácsonyi gyertya.

- A gyertyák elolvadnak. Én nem akarok.
- Az M&M is elolvad.
- A farkasok szeretik az édességet?
- Talán. Nem sokat tudok farkasokról, *liebling*.

Angel ekkor így szólt: - Olyan vagy, mint egy virágoskert.

- Olyan, ugye, kicsim? - bólintott Rena, és egyik kezével végigsimította mintás ruháját.
- Mint egy *nagy* virágoskert.
- Angel! - szólt rá Celestina szemrehányóan.

Rena felnevetett: - Hagyja csak, igaza van. Tényleg olyan vagyok, mint egy hatalmas virágmező! - Elengedte a ruháját. - Szóval, ma este lesz a nagy esemény, ugye?

- Igen, szorítson nekem, Rena.
- Biztos vagyok benne, hogy igazi siker lesz. Minden képét megveszik.
- Boldog leszek, ha egy képet eladok.
- Mindet! Hiszen maga olyan tehetséges! Egy sem fog maradni, tudom!
- Remélem, odafent is hallgatták a szavait.

- Nem szoktam tévedni - bizonygatta Rena. Odakint Celestina megfogta Angel kezét, és lementek a lépcsőn.

Lakásuk egy négyemeletes, viktoriánus stílusban épült házban volt az elegáns Pacific Heights kerületben. Az épületet eredeti állapotában felújították, és kisebb lakásokra osztották, jóval azelőtt, hogy Wally megvette.

Wally maga is a környéken lakott, alig másfél háztömbnyire tőlük, egy háromszintes, szintén Viktória-korabeli épületben, amelyben egyedül élt.

A nap már lement, és a lenyugvó nappal együtt a hőmérséklet is jelentősen csökkent.

Celestina a karórájára nézett, és látta, hogy késésben van. Angel rövid lábacskaí azonban nem bírták a tempót.

- Hová megy a kék? - kérdezte a kislány.
- Milyen kék, szívem?
- Az ég.
- A nap után megy.
- És a nap hová megy?
- Hawaiiira.
- Miért oda?
- Mert ott van egy háza.
- Miért pont ott?
- Mert ott olcsón lehet telket venni.
- Nem is igaz!
- Szoktam én hazudni?
- Azt nem, de ugratni szoktál.

Az első kereszteződésnél átmentek az utca másik oldalára. A hidegtől látszott lehetetük a le-

vegőben.

- Ugye jól viselkedsz ma este? - kérdezte Celestina.
- Wally bácsival leszek?
- Mrs. Ornwallyal.
- Ő miért lakik Wally bácsival?
- Tudod jól, mert ő a házvezetőnője.
- Miért nem te laksz vele?
- Mert már van házvezetőnője.
- Wally bácsi nincs otthon ma este?
- Hazaszalad egy időre, aztán eljön a galériába a megnyitóra, utána pedig együtt vacsorá-

zunk.

- Sajtot is fogtok enni?
- Talán.
- És csirkét?
- Miért szeretnéd tudni, mit fogunk enni?
- Én fogok enni sajtot.
- Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Ornwally csinál neked sajtos melegszendvicset, ha megké-

red.

- Nézd az árnyékainkat. Hol előttünk vannak, hol mögöttünk.
- Mert a lámpák mellett haladunk.
- Biztosan piszkosak, fúj!
- Az utcai lámpák?
- Nem, az árnyékaink. Mindig a földön vannak.
- Igen, tényleg piszkosak.
- És hova megy a fekete?
- Milyen fekete?
- A fekete ég. Reggel. Hová megy, mami?
- Fogalmam sincs.
- Azt hittem, mindent tudsz.
- Valaha tudtam - sóhajtott Celestina -, de a fejem már nem a régi.
- Több sajtot kéne enned.
- Miért pont sajtot?
- Mert az jót tesz az agynak.
- Ezt meg ki mondta?
- A sajtos ember a tévében.
- Nem szabad mindent elhinni, amit a tévében látsz.
- Kenguru kapitány nem hazudik.
- Az igaz, de nem is ő a sajtos ember.

Wally háza már csak fél háznyira volt. A férfi a járdán állt, és a taxissal beszélgetett. A taxi rájuk várt.

- Siessünk, kicsim.
- Ismerik egymást?
- Wally bácsi és a taxis? Nem, nem hiszem.
- Nem ők, Kenguru kapitány és a sajtos ember.
- Azt hiszem, ők igen.
- Akkor a Kapitány majd meg fogja neki mondani, hogy ne hazudjon.
- Ebben biztos vagyok.
- Milyen étel jó az agynak?
- Talán a hal. Ne feleljts el imádkozni elalvás előtt.
- Nem szoktam.
- És nekem is kérj áldást, meg Wally bácsinak, meg a nagyinak és nagyapának...
- A sajtos emberért is imádkozni fogok.
- Jó ötlet.
- Kenyeret is fogtok enni?

- Azt hiszem, igen.
- Tegyéél rá halat is.

Wally mosolyogva tárta ki karjait, Angel pedig boldogan szalad feléje. A férfi felkapta a kislányt a járdáról. - Olyan piros vagy, mint egy chilipaprika.

- A sajtos ember csúnya hazudozó - jelentette ki Angel.

Celestina átnyújtotta a táskát Wallynak, és így szólt: - Játékok, ceruzák, fogkefe.

- Igazán csinos ez a kislány ma este - szólalt meg a taxis.
- Ma nem akartam kutyának öltözni - válaszolta a kislány.
- Értem már.
- Meg nincs is olyan nagy bundám.
- Adj egy puszit, édesem - mondta Celestina, a kislány pedig egy nedves puszit nyomott az arcára.
- Miről fogsz ma álmodni?
- Rólad - válaszolta Angel, aki néhanapján rosszat is álmodott.
- És milyen álom lesz?
- Nagyon jó.
- Mi fog történni, ha megjelenik a csúnya zsákos ember az álmodban?
- Eltöröd a derekát - mondta Angel.
- Így van.
- Jobb, ha sietsz - szólt közbe Wally, és megcsókolta Celestina arcának másik felét.

A fogadást hat és fél kilenc között rendezték. Remélte, hogy védőangyalai az összes közlekedési lámpát zöldre állították útközben.

A taxi elindult, a sofőr pedig így szólt: - Az úr épp most mondta, hogy ma este lesz az első kiállítása.

Celestina visszanézett Wallyra és Angelre, akik integetve álltak a járdán. - Így van.

- Mondják a művészkörökben azt, hogy kéz- és lábtörést?
- Miért ne?
- Akkor hát kéz- és lábtörést kívánok magának.
- Köszönöm.

A taxi befordult a sarkon, Wally és Angel eltűntek a szeme elől.

Celestina előrefordult, és hirtelen elnevette magát.

A taxis rápillantott a tükörben. - Nagy dolog az ember első kiállítása, ugye?

- Igen, de most nem ezért nevetek. Eszembe jutott valami, amit a lányom mondott.
- Celestina alig tudta abbahagyni a nevetést.
- Igazán különleges kislány - mondta a sofőr.
 - Valóban. Ő a mindenem. Azt hiszem, nagyon elkényeztettem.
 - Nem hinném. Azzal, hogy szereti, még nem rontja el.

Celestina elgondolkodott azon, hogy mennyire imádja ezt a kislányt. Ő a mindene, a szeme fénye. A három év, amelyet együtt töltöttek, úgy repült el, mint egy pillanat. Az eltelt időben volt izgalom és küzdelem is, és szinte minden nap kevésnek bizonyult; kevesebb időt tudott a festészettel tölteni, mint szeretett volna, magával pedig még kevesebbet tudott foglalkozni, de az anyaságot semmi mással nem lett volna hajlandó elcserélni... talán csak Phimie-t szeretete volna visszakapni. De Angel minden pillanatát bearanyozta.

Wally segítségére sietett a lakással, majd később egyre többet áldozott rájuk idejéből és szeretetéből.

Celestina gyakran gondolt a férfi feleségére és ikerfiaira - Rowenára, Dannyre és Harryre -, akik hat évvel ezelőtt egy légikatasztrófa során veszítették életüket, és néha éppoly fájdalmasnak érezte hiányukat, mintha a saját családjáról lett volna szó. Nem értette, hogy az égiek miért tették ezt velük, bár tudta, hogy Rowena, Danny és Harry már áthajóztak a vizeken, nem szenvednek többé, hanem boldogan élnek az örök királyságban. Egy napon pedig majd újra csatlakozik hozzájuk a férj és az apa, akit elvesztettek; de még a mennyország is jelentéktelen jóvátétel azért, ha itt kell hagyniuk a földön egy ilyen csodálatos és nagylelkű férfit, mint Walter Lipscomb.

A férfi többet akart segíteni, mint amit Celestina elfogadott. Még két évig továbbra is éjszakai műszakban dolgozott pincéernőként, közben azonban befejezte tanulmányait a Művészeti Főiskolán, de az éjszakázást csak akkor hagyta abba, amikor már megfelelő áron tudta eladni festmé-

nyeit.

Egy alkalommal a Greenbaum Galéria tulajdonosa, Helen Greenbaum kiállította három képét, és még abban a hónapban el is adta őket. Ezután még négyet átvett Celestinától, majd még hármat, amikor az előző négyből kettőt szinte azonnal el is adott. Nemsokára már tíz képét adta el gyűjtőknek, ezért először egy fiatal festők műveiből rendezett kiállításra hívta meg Celestinát, most pedig a lány végre saját, önálló tárlata megnyitójára igyekezett.

Első főiskolai éve alatt mindössze abban reménykedett, hogy egy nap majd illusztrátorként helyezkedhet el, vagy egy reklámügynökségen dolgozik majd. Természetesen minden festőművész álma a művészeti karrier, ahol teljes szabadságot élvezhet, hogy kibontakoztassa tehetségét. Ő azonban akkor is hálás lett volna, ha mindennek csak a töredékét megvalósíthatja. Most - alig huszonhárom évesen - itt áll a siker kapujában.

Néha elcsodálkozott, milyen finoman, szinte észrevétlenül szövik át életét a tragédiák és a boldog pillanatok. A későbbi öröm forrása gyakran a bánat, az örömből pedig később keserűség válhat. Úgy érezte, az emberi élet minden pillanata oly összetett, megragadó és félelmetes, hogy e témával számtalan vásznat tele tudna festeni.

S a létezés legnagyobb iróniája Celestina számára az volt, hogy miközben tehetsége egyre mélyült, a gyűjtők egyre lelkesebben vásárolták képeit, már-már megvalósulni látszottak céljai és egyre nagyobb lehetőségek tárultak fel előtte, ő keserűség nélkül hajlandó lett volna mindent eldobni magától, ha választania kellene a festészet és a gyermek között. Phimie már nem volt többé, szelleme azonban minden pillanatban áthatotta nővére életét.

- Megérkeztünk - szólalt meg a sofőr, félbeszakítva Celestina gondolatait.

Celestina megrázta a fejét, ahogy leszámolta a viteldíjat és a borralalót. - Félek. Talán jobb lenne, ha mégis inkább visszafordulnánk.

A taxis megfordult az ülésen, és figyelte, ahogy a lány dühösen keresgéli a pénzt. - Ne mondja nekem, hogy fél. Maga aztán nem. Egész úton teljes csendben ült. Biztos, hogy nem a hírnéven járt az esze, hanem a kicsi lányán.

- Hát igen.

- Tudtam én. Mostantól bármivel képes lesz megbirkózni, akár sikere lesz, akár nem, akár híres lesz, akár megmarad a hétköznapi emberek világában.

- Nem ismer engem. Csak úgy tűnik, hogy bátor vagyok.

A taxis megrázta a fejét. - Hallottam, amikor a kislányának azt mondta, hogy eltöri a zsákos ember derekát, ha megjelenik.

- Mostanában gyakran álmodik rosszat.

- Látja, még álmában is vele akar lenni, hogy megvédje. Szerintem, nincs miért aggódnia. Nyugodtan sétáljon be a galériába, hengerelje le azt a sznob népséget, tegye zsebre a pénzt, és örüljön a világnak.

Celestinát mindig meghatotta az idegenek kedvessége, mert magasabb kegyelmet érzett bennük. Valószínűleg az apjától örökölte az emberekbe vetett hitét. - Tudja a felesége, milyen szerencsés, hogy ilyen férje van?

- Ha feleségem volna, egyáltalán nem érezném szerencsésnek magam. Nem izgatnak a nők.

- Szóval egy férfivel él együtt?

- Már tizennyolc éve.

- Szép, hosszú idő. Remélem, tudja, milyen szerencsés.

- Azt hiszem, igen.

Celestina kiszállt a taxiból, és remegő térdekkal megállt a galéria előtti járdán. A kirakatban meglátta a saját képét. Sokkal nagyobb volt, mint ahogy emlékezetében élt. Úgy érezte, a kép méreténél fogva durva bírálatra készíti a műkritikusokat, és egyenesen kihívja vele a sorsot maga ellen. Azt kívánta, hogy bárcsak Helen Greenbaum inkább csak egy apró kártyán hirdette volna a kiállítást, amelyet az üveglakhoz ragaszt belülről.

A kép láttán érezte, hogy elvörösödik. Remélte, hogy a galéria előtt az utcán elhaladó járókelők nem pillantanak a fotóról egyenesen rá, és így inkognitóban maradhat. Mégis mire számított? A hírnév díszes és túlcicomázott kalapja nem illett hozzá, végül is egy lelkész lánya volt az oregoni Spruce Hills-ből, aki kényelmesebben érezte magát egyszerű baseball sapkában.

Képei közül a két legszebb és legnagyobb a kirakatban lógott, erőteljes megvilágítással. Le-

nyűgözte, ugyanakkor meg is ijesztette.

A megnyitót egyszerre érezte reménytelenül borzasztónak, idétlenül fölöslegesnek, ugyanakkor felemelően magasztosnak és édesnek.

Szerette volna, ha szülei is itt vannak, ám tegnap délután a tiszteletes egyik közeli barátja meghalt, így nem tudtak elrepülni hozzá San Franciscóba.

Celestina hangosan felolvasta a kiállítás nevét: „Egy jelentőségteljes nap”, aztán vett egy mély lélegzetet, felemelte a fejét, kihúzta magát és belépett oda, ahol új élmények várták.

66. fejezet

Junior a filiszteusok között járkált, a hétköznapiság szürke földjén, és próbált egy - legalább egy! - üdítően taszító vásznat találni, ám csak olyanokat látott, amelyek hívogatóak, sőt, bűbajosak voltak. Vágyott arra, hogy *valódi* művészetet lásson, vágyott a kétségek és a gonosz érzelmek örvényére, valamint az ennek nyomán feltámadó undorra, ehelyett azonban csupán emelkedettséget és reményteljes témákat talált. A galériában rajta kívül mintha mindenkinek tetszettek volna a képek. A megjelentek nyilvánvalóan életükben egyetlen napot sem töltöttek azzal, hogy elgondolkodjanak azon, a világvége még az évtized befejezése előtt rájuk köszönt; ezek az emberek túl sokat mosolyogtak ahhoz, hogy valóban értelmiségieknek lehessen őket tekinteni, így Junior magányosabbnak érezte magát, mint a leláncolt, vak Sámson.

Nem is akart bemenni a galériába. Saját köreiből valószínűleg senki nem látogatna el egy ilyen kiállításra, hacsak nem valamiféle módosult tudatállapotban, de másnapra akkor is mindent elfelejtene. Úgy érezte, nem szabad kockáztatnia, hogy a recepciónál lejelentkezik, ha később meg akarja ölni Celestina White-ot és fiát, Bartholomew-t. A rendőrség nyilván azonnal rájönne, hogy a kiállítás és a gyilkosságok között valamilyen kapcsolat van, s később talán minden vendéget felkutatnának és kihallgatnának.

Ráadásul a neve nem is szerepelt a Greenbaum Galéria meghívottjainak listáján, és meghívója sem volt.

Azokban a neves galériákban, ahová fogadásokra jár, nem fordulhat elő, hogy valakit meghívó nélkül beengedjenek. Sőt, még akkor is megtagadták a belépést, ha nem ismerték fel az ajtónál.

Junior elsétált a hatalmas ablak előtt, hogy alaposabban is megnézzék a kiállított képeket, amikor a galéria ajtaja hirtelen kinyílt, és az egyik alkalmazott behívta. Nem volt szükség sem belépőre, sem arra, hogy ismerjék, egyszerűen besétálhatott. Mindennél nyilvánvalóbb volt, hogy itt nem igazi művészettel áll szemben.

Elfelejtkezve minden óvatosságról, Junior besétált. Végére is, az elkötelezett operabarátok is elmennek néha - tízévente egyszer - country koncertre, hogy megerősítsék magukban ízlésük magasabbrendűségét, és megmártózzanak az alacsonyabb rétegek kultúrájában.

Az érdeklődés középpontjában természetesen Celestina White állt. Mindig ott lebzseltek körülötte a pezsgőt szürcsölő, szendvicset rágszáló kispolgárok, akik kizárólag akkor érezték jól magukat, ha bársonyszőnyeg simult a talpuk alá.

De Junior sem akart igazságtalan lenni, mert Celestina White kivételes szépségével még a valódi művészek között is az érdeklődés középpontjába került volna. Kevés esély volt azonban rá, hogy anélkül tudja megölni a Seraphim fattyat, hogy Celestina életét meghagyhatná. Kis szerencsével talán úgy el tudja intézni Bartholomew-t, hogy Celestina ne tudja meg, ki tette. Ezután esetleg arra is módja nyílhat, hogy kipróbálja, ő is olyan buja és kíváncsi-e, mint a húga.

Miután körbejárta a kiállítást, próbált Celestina közelébe kerülni, hogy legalább hallja, miről beszél.

A lány arról mesélt, hogy a kiállítás címét apja egyik szentbeszédéből vette, amelyet több, mint három évvel ezelőtt a rádió egyik műsorában le is adtak. Nem vallásos műsor volt, hanem az élet értelmét próbálta kutatni, és rendszerint kortárs filozófusokkal készített interjúkat adtak le benne, de időről időre megszólaltattak egyházi embereket is. A tiszteletes beszéde nyomán a rádióhallgatók ezrei telefonáltak be, és fejezték ki gratulációikat, a műsort pedig három héttel később közki-vánatra megismételték.

Juniornak eszébe jutott, milyen ismerősnek tűnt a kiállítás címe, amikor először megpillantotta a plakáton. Most már egészen biztos volt benne, hogy ugyanez a szentbeszéd szólt a magneto-

fonról, miközben ő és Seraphim kedvüket töltötték a lány szobájában. Egyetlen szót sem tudott felidézni a szövegből, és azt sem tudta, vajon mi ragadhatta meg a hallgatóság képzeletét, ez azonban nem jelentette azt, hogy felszínes lett volna, vagy ne érintették volna meg a filozófiai elképzelések. Annyira elvonta a figyelmét Seraphim fiatal testének erotikus tökéletessége, és olyan hamar magáévá akarta tenni, hogy akkor sem jutna eszébe semmi, ha maga Caesar Zedd ült volna az ágyán s megszokott kitűnő stílusában az ember állapotáról tartott volna kiselőadást.

White tiszteletes zsolozsmájában minden bizonnyal túltengett a szentimentalizmus és az olcsó optimizmus, csakúgy, mint lánya festményeiben, Junior valószínűleg ezért nem igyekezett megjegyezni a rádióműsor nevét.

Már éppen elindult, hogy megkeresse a szendvicses pultot, amikor fél füllel meghallotta, hogy az egyik vendég Bartholomew nevét említi a tiszteletes lányának. De szinte csak a nevet értette, alig figyelt arra, amit mondtak.

- Ó - válaszolt Celestina -, igen, minden nap. Éppen most dolgozom egy sorozaton, amelyre Bartholomew inspirált.

Biztosan csöpögősen szentimentális képek lesznek a kis fattyúról. Junior látta maga előtt a fiúcska nagy, csodálkozó szemeit, amint komolyan üldögél plüss kutyái és cicái társaságában. Az ilyen képek inkább illenek olcsó naptárak oldalaira, mint galériák falára.

Mindazonáltal izgatott lett a név hallatán, mert tudta, hogy Celestina arról a Bartholomew-ről beszélt, akit ő is keresett, aki álmaiban oly fenyegetően volt jelen, és aki veszélyt jelentett vagyónára és jövőjére is.

Kicsit közelebb merészkedett, hogy jobban hallhassa a beszélgetést, ám ekkor hirtelen érezte, hogy valaki figyel. Amikor felpillantott, egy metsző tekintetű szürke szempár meredt rá. A vékony férfi a harmincas éveiben járhatott.

Alig öt méter választotta el őket egymástól, közöttük jöttek-mentek a vendégek. Juniort zavarba hozta az idegen átható tekintete, és hirtelen nagyon egyedül érezte magát a hatalmas teremben.

Még jobban megrémült, amikor rájött, hogy az őt figyelő férfi nem is idegen. Az arcát ismerősnek találta, mintha valahol már találkoztak volna, bár a férfi kilétéről mit sem tudott.

Az idegen ekkor elkapta róla tekintetét, és elvegyült a beszélgető tömegben. Amikor hátat fordított neki, Junior meglátta, hogy az esőkabát alatt fehér inget, csokornyakkendőt és zsakettet viselt.

Junior fejében ekkor felcsendült a jól ismert dallam, a „Valaki figyel engem”, és már tudta, hogy a jeges tekintetű férfi az elegáns hotel bárjának zongoristája, ahol Junior San Franciscóba érkezésének első estéjén - majd azóta még kétszer - vacsorázott.

A zenészen látszott, hogy felismerte, amit Junior egészen rendkívülinek talált, mivel soha egyetlen szót sem váltottak egymással, ráadásul Junioron kívül több ezer vendég fordulhatott meg a bárban az elmúlt három évben.

Még különösebb volt, hogy a zongorista igazi, leplezetlen érdeklődéssel figyelte, amit még kevésbé tudott megmagyarázni, tekintve, hogy idegenek voltak egymásnak. Amikor Junior ránézett, a férfi hirtelen zavarba jött, és elfordult.

Junior remélte, hogy senki nem vette észre. Egyre csak bánta, hogy nem tartotta magát az eredeti tervéhez, és nem maradt odakint a kocsijában.

De mindenképpen magyarázatot akart a zongorista viselkedésére, ezért keresztülverekedte magát a tömegben. A férfit egy borzalmasan gyönyörű festmény előtt találta, amelyet minden valódi műértő első felindulásában keskeny csíkokra szeletelne.

- Nagyon élveztem a játékát - szólalt meg Junior.

A zongorista döbbséggel fordult hátra, és a meglepetéstől még egy lépést hátrált is, mintha Junior behatolt volna a személyes terébe. - Ó, igazán kedves, nagyon köszönöm. Tudja, szeretem a munkámat, egészen különleges foglalkozásnak tartom. Hatéves korom óta zongorázom, és mindig imádtam órákra járni.

Juniort mellbe vágta a hirtelen szóáradat. - És mi a véleménye a kiállításról? - kérdezte, amikor végre szóhoz jutott, egy lépéssel fenyegetően közelebb lépve a zenészhez.

A férfin látszott, hogy ideges, bár próbált nyugodtnak tűnni. Ismét hátralépett. - A képek gyönyörűek, le vagyok nyűgözve, igazán. Tudja, a művész régi barátom. Főiskolás korában nálam

lakott, amíg a gyermeket magához nem vette. Nagyszerű teremtés volt, mindig tudtam, hogy sikeres lesz, mert már korai műveiből is áradt a tehetség. Megkértem egy barátomat, hogy ugorjon be helyettem a bárba, amíg én megnézem a kiállítást. Muszáj volt eljőnnöm.

Rossz hír. Újabb vendéggel ismerkedett meg, s így könnyebben azonosítják majd a gyilkosság után. Ráadásul a férfi Celestina White közeli ismerőse, amivel még nagyobb veszélybe sodorja magát. Egyre fontosabbnak érezte, hogy megtudja, miért figyelte olyan erősen a zongorista.

Újabb lépés után Junior így szólt: - Meglep, hogy felismert, hiszen nem járok túl gyakran a bárba.

A zenész nem sokat tudott az átverés művészetéről, ezt elárulta ide-oda vándorló tekintete. - Tudja, elég hamar megjegyzek arcokat. Nem is tudom, miért, pedig különben csapnivaló a memóriám.

Junior előrenyújtotta a kezét, közben pedig le nem vette szemét a zongorista arcáról. - Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Richard Gammoner vagyok.

A zongorista egyetlen pillanatra Junior szemébe nézett. Szeme meglepetten kerekedett el. Nyilvánvalóan tudta, hogy a *Gammoner* név hazugság. Junior megértette, hogy a férfi pontosan tudja, ki ő.

- Emlékezem kéne a nevére, de sajnos, én arcokat tudok könnyebben felidézni.

A klimpírozóművész ekkor zavartan rázta meg a fejét. - Semmi gond - mondta kezét nyújtva -, Ned Gnathic vagyok, de mindenki csak Neddynek hív.

Neddy szeretett volna gyorsan túl lenni a bemutatkozáson, Junior azonban nem engedte el a kezét. Nem szorította a zongorista kezét, csak határozottan fogta. Szándéka szerint szerette volna a férfit összezavarni és felidegesíteni, kihasználva, hogy nyilvánvalóan gyűlöli, ha valaki ilyen erőszakosan merészkedik személyes terébe. Remélte, hogy némi nyomásra Neddy majd elmeséli, hogy miért is bámulta olyan nyilvánvalóan Juniort a terem túlsó végéből.

- Magam is mindig szerettem volna megtanulni zongorázni - jelentette ki Junior -, de azt hiszem, erről már lekéstem.

- Nem, sosincs késő.

Egyre jobban zavarba jött attól, hogy Junior még mindig szorította a kezét, ám Neddy nem akarta kirántani, és jelenetet sem akart csinálni. Junior pedig mosolyogva játszott el, hogy régi barátot üdvözöl. Neddy tehát nem tehetett mást, mint várt, miközben arca egyre vörösebb lett az idegességtől.

- Szokott órákat adni? - kérdezte Junior.

- Nem igazán.

- A pénz nem probléma. Megengedhetem magamnak, bármennyit kér. És ígérem, szorgalmas diák leszek.

- Ebben nem kételkedem, de attól tartok, nincs türelmem a tanításhoz. Előadó vagyok, nem oktató. De ha gondolja, szívesen megadom egy kitűnő tanár nevét.

Neddy arca már lángvörös volt a feszültségtől, Junior azonban még mindig fogta a kezét, és fenyegetően, alig pár centire állt előtte. Arcát egyre közelebb tolta a zenész arcához. - Nincs kétségem afelől, hogy kitűnő tanárt ajánl, és jó kezekben lennék, én azonban magánál szeretnék tanulni. Kérem, gondolja meg...

Neddy vöröslő arccal, suttogva szólalt meg. - Sajnálom, de azt hiszem, félreértett. Én nem vagyok olyan, mint Renee, vagy maga.

Egy pillanatig Juniornak fogalma sem volt, hogy ki az a Renee, aztán kellenül kutatni kezdett emlékezetében, és felidézte a fájdalmas emléket: a gyönyörű transzvesztita Chanel-kosztümben, és gazdagságot sugárzó lakása.

- Nem mintha bármi bajom lenne ezzel, megértem - suttogta Neddy megbocsátóan -, de én nem vagyok meleg, és nem is szeretném, ha zongorázni kéne tanítanom. Egyébként pedig azok után, amit Renee mesélt, fogalmam sincs, miért képzelem, hogy a barátai közül bárki is szóba áll magával. Magának segítségre van szüksége. Renee az, ami, de egyáltalán nem rossz ember, nagylelkű és kedves. Nem érdemli, hogy megverjék és zaklassák. Viszontlátásra.

Neddy hátat fordított Juniornak, és újra elvegyült a csevegő tömegbe.

Junior a füle hegyéig elvörösödött. Eszébe jutott, hogy Renee Vivi a szállodában lakott és valószínűleg a bárban szedte fel partnereit. A bárban dolgozók természetesen mind ismerték, jónan

voltak vele, és mindenkire emlékeztek, akit a transzvesztita felvitt a lakásába.

A bosszúálló, gonosz szuka - vagy gazember? - ráadásul mindenféle történeteket talált ki róla, amelyeket egy eseménytelen este megosztott Neddyvel, a pultossal, és ki tudja, kivel nem. A bár dolgozói tehát meg voltak győződve róla, hogy Junior veszélyes szadista.

Csodálatos. Tökéletes. Most már legalább Neddy - aki véletlenül Celestina ismerőse - is úgy tudja, hogy Junior gonosz állat, ráadásul hamis néven mutatkozott be a partin. Ha Junior valóban olyan kifinomult ízlésű perverz, akit még a világ legundorítóbb szemete is kerülni igyekszik, mint amilyen ez a hermafrodita, akkor talán gyilkosságra is képes.

Amikor eljut hozzá a hír Barholomew -és/vagy Celestina - haláláról, Neddy azonnal a telefonhoz szalad és felhívja a rendőrséget, hogy ujjal mutogasson Juniorra.

Junior akadálytalanul követte a zongoristát a hatalmas termen keresztül. Neddy egyszer sem nézett vissza, de hamarosan odament egy fiatalemberhez, aki - a kabáthajtókájára illesztett kitűzőről ítélve - a galéria dolgozója volt, majd egy boltíven át bement a második kiállítóhelyiségbe.

Kíváncsi volt arra, mit mondhatott Neddy, ezért gyorsan odalépett a férfihez. - Elnézést, egy barátomat keresem, de elveszítettem szem elől, és az imént láttam, hogy önnel beszélget. Az az esőkabátos úr. De azt hiszem, most megint nem tudom, hová lett. Csak nem hazaindult már? Úgy volt, hogy ő visz haza.

A fiatalember próbálta túlkiabálni a teremben uralkodó hangzavart. - Nem, uram. Csak azt kérdezte, merre van a férfi mosdó.

- Megmondaná, merre van?

- A második galéria végén balra talál egy folyosót. A mosdók annak a végén vannak, az irodákon túl.

Mire Junior elhaladt a három iroda mellett, és rátalált a férfi toalettre, Neddy már elfoglalta. Az ajtó be volt reteszelve, ami azt jelentette, hogy csak egyetlen férfimosdó van.

Junior az ajtónak támaszkodott, és körülnézett.

Az előtér teljesen kihalt volt, azután egy nő lépett ki az egyik irodából, és elindult a galéria felé, anélkül, hogy Juniorra nézett volna.

A 9 mm-es pisztoly ott lapult a hóna alatt a pisztolytáskában, a bőrkabátja alatt. A hangtompítót azonban nem szerelte fel, mert a cső hosszát növelte volna, ezért inkább az egyik zsebébe tette. Nem akarta itt az előtérben felszerelni a hangtompítót, mert bárki megláthatta volna. További komplikációt jelentene, ha Neddy vére ráfröccsen. Nemcsak undorítónak találta, hanem el is árulhatná. A kést is ezért utálta annyira.

Meghallotta a vécé vízöblítőjét.

Az elmúlt két nap alatt Junior kizárólag olyan ételeket evett, amelyek nem okozhatnak hasmenést, sőt, késő délután - a biztonság kedvéért - még egy adat széntablettát is bevett.

Az ajtón át hallotta a csobogó víz hangját. Neddy kezét mosott.

Kívülről nem látott csuklópántot, az ajtó tehát befelé nyílt.

Neddy elzárta a vizet, majd megtörölte kezét.

Az előtér üres.

Minden csupán időzítés kérdése.

Junior már nem könnyedén dőlt az ajtónak. Mindkét kézzel teljes erővel nekitámaszkodott, és amikor hallotta a nyíló zár kattánását, berontott a mosdóba.

A hatalmas lendülettel bevágódó Junior ledöntötte lábáról a megdöbbsent Neddyt.

Még mielőtt a zongorista felkiálthatott volna, Junior a vécé és a mosdó közé préselte a férfit, és olyan erősen a falhoz nyomta, hogy Neddy nem kapott levegőt.

Mögöttük hangos robajjal vágódott be az ajtó. A zár azonban nem volt ráhajtva, ezért bármikor meglephették őket.

Junior továbbra is iszonyatos erővel nyomta Neddyt a falhoz, keze a zongorista nyakát szorította.

Neddy kezei a levegőbe emelkedtek, és gerleszárnnyként csapkodtak, ahogy próbált menekülni a halálos szorításból.

Junior oldalra fordította a fejét, hogy elkerülje a zenész ütéseit. Ágyékon rúgta Neddyt, aki nek már nem maradt ereje, hogy küzdjön. Csapkodó karjai ernyedten zuhantak alá.

A zenész átható tekintetű szemei hirtelen kifejezéstelenné váltak. Rózsaszín nyelve kitü-

remkedett a szájából.

Junior elengedte Neddyt, aki lecsúszott a padlóra. Junior az ajtóhoz lépett, hogy beretteselje. Attól tartott, hogy mielőtt bezárja, kivágódik az ajtó és mögötte ott áll a halottaiból feltámadt Thomas Vanadium. A szellem ugyan nem jelent meg, Juniort azonban már a találkozás gondolatától is kirázta a hideg.

Junior megkereste zsebében a nyugtatót, és remegő kézzel bevett egy szemet. Közben tudatosan kényszerítette magát az egyenletes és mély lélegzetvételre. Ami történt, megtörtént. Most már előre kell tekintenie. Cselekednie kell, és összpontosítani. Meg kell találnia a pozitívumot a történetben.

Sem hányás elleni szert, sem antihisztamint nem vett be eddig, hogy leküzdje a hányást és a kiütéseket, mert közvetlenül azelőtt akarta megtenni, hogy végrehajtja a gyilkosságot. Azután, hogy Celestinát a galériából hazáig követi, és megbizonyosodik arról, hogy rátalált Bartholomew-ra.

Junior olyan erősen reszketett, hogy nem tudta levenni a gyógyszeres üveg tetejét. Büszke volt arra, hogy érzékenyebb, mint mások, ám ez néha átokként ült a fején.

Végre lecsavarta a kupakot. Sárga és kék kapszulák voltak az üvegben. Mindkettőből sikerült kihalászni egyet anélkül, hogy a többi a padlóra öntötte volna.

Már egészen közel jutott a nyomozás végéhez, az igazi Bartholomew szinte karnyújtásnyira volt. Neddy Gnathic megjelenése azonban majdnem elrontott mindent.

Visszatette az üveg tetejét, majd zsebredugta a fiolát, aztán rugdalni és köpködni kezdte a halottat.

Lassú, mély lélegzet és összpontosítás.

A történet egyetlen pozitívuma talán az lehetett, hogy a zenész nem vizelt vagy székel mag alá haláltusája közben. Néha - a viszonylag lassú halál alatt - az áldozat gyakran elveszíti az uralmat testi funkciói fölött. Ezt egy könyvben olvasta, de már nem emlékezett rá, ki írta. Talán Eudora Welty, vagy Norman Mailer? Mindegy, a lényeg az, hogy bár a férfimósdónak nem volt rózsailata, különösebben bűdös sem volt.

Ha valóban ez volt az események pozitív aspektusa, az nagyon elszomorította Juniort, mert még mindig egy hullával volt egy szűk térben, és élete végéig semmiképpen nem ülhet itt. Nem hagyhatja itt a hullát, mert a rendőrség már a fogadás befejezése előtt előzőnlené a galériát, neki pedig esélye sem lenne, hogy hazáig kövesse Celestinát.

Es egy másik gondolat: a fiatal alkalmazott biztosan emlékezne rá, hogy Junior Neddy után kérdezősködött, és utánament a férfimósdóba. Azonnal személyleírást adna róla, és mivel egy galériában dolgozott, valószínűleg elég jól emlékezne rá.

Ahogy a történet jobbik oldalát igyekezett megtalálni, Junior hirtelen felfedezett egy még rosszabb eshetőséget.

Érezte, hogy gyomra összecsavarodik, fejbőre pedig viszketni kezd, s ekkor már biztos volt abban, hogy egyszerre fog rátörni a hányás és az allergiás viszketés. Bedobott egy kapszulát a szájába, de nem tudott elég nyálát összegyűjteni, hogy lenyelje, így a kagyló fölé hajolt, és kezével mert vizet.

Amikor felemelte a fejét, a tükörben nem egy olyan arc nézett szembe vele, amely gazdája sikeresen fejlesztette és valósította meg önmagát, hanem egy sápadt, kerek szemű kisfiúé, aki elbújt a kokain rabságában vergődő anyja elől. Mintha az idő forgószele visszarepítette volna a gyűlöletes múltba, és Junior úgy érezte, nehezen megszerzett bátorsága és önbizalma pillanatok alatt semmivé lesz.

Túl sok aggodalom és hiábavaló küzdelem, és mind egyetlen cél érdekében: hogy végre elkapja Bartholomew-t. A tút a szénakazalban. És milyen áron? Allergiás rohamok, hányás és hasmenés, egy lábujját és szeretett feleségét is elveszítette. Mindezekkel egyedül kellett megküzdenie egy szívtelen és ellenséges világban, anélkül, hogy mellette állt volna egy lelki társ, miközben transzvesztiták alázták meg, bosszúálló lelkek kísértették, még a megnyugtató meditációt sem tudta élvezni. Zedd halott, a börtön lehetősége állandóan ott lebegett a feje fölött, és már sem a hímzésben, sem a szexben nem lelte örömét.

Juniornak valami hiányzott az életéből, amely nélkül nem lehet teljes a léte. Több, mint egy lelki társ, mint német vagy francia órák, vagy a karate, és amióta az eszét tudta, ezt a titokzatos valamit kereste, ezt a rejtélyes dolgot, különleges képességet, ezt az erőt vagy reményt. A gond azon-

ban az volt, hogy egyáltalán nem tudta megnevezni, mit keres. Gyakran, amikor azt hitte, rátalált, rájött, hogy mégsem, ezért aggódni kezdett, hogy ha egyáltalán megtalálja egyszer, lehet, hogy azonnal el is dobja magától, mert fogalma sincs arról, hogy valójában éppen ezt keresi, próbálja megtalálni gyermekkorától.

Zedd támogatja az önsajnálatot, de csak akkor, ha ugródeszkának használjuk a harag felé, mert a harag - hasonlóan a gyűlölethez - megfelelő irányítás mellett egészséges érzelem is lehet. A harag motiválhat bennünket eredményeinkben, hogy bebizonyítsuk a gazembereknek igazunkat, és belenyomjuk arcukat a sikereinkbe. Minden jelentős politikai vezetőt a harag és a gyűlölet motivált - Hitlertől Sztálinon át Maóig -, és ők mégis be tudták írni nevüket a történelembe, pedig mindannyiukat önsajnálattal marcangolta fiatalokkorukban.

Ahogy a tükörbe nézett, Junior Cain megpróbálta arcán felfedezni a haragot, és sikerült is. Sötét, keserű haragot pillantott meg a tükörben, és remélte, hogy viszonylag kis erőfeszítéssel képes lesz ezt tisztázzá dühé alakítani.

A lelkét átjáró, felvillanyozó harag hatására Junior jobb kedvre derült, és még egyszer próbált a pozitívumokra koncentrálni. Lehet, hogy az ablak volt a megoldás.

67. fejezet

Miközben Nolly Wulfstan és kísérete elhelyezkedett egy ablak melletti asztalnál, lassan sötét köd ereszkedett a városra.

A pincér - aki Nollyt mindig a keresztnévén, feleségét, Kathleent pedig Mrs. Wulsftannak szólította - az új vendéget, Tom Vanadiumot tisztelete jeléül folyamatosan „uram”-nak titulálta. Méghozzá nem is a megszokott, kötelezően udvarias, hanem megkülönböztető hangsúllyal ejtve. Bár a pincér nem ismerte a férfit, megjelenése és összetört arca már az első pillanatban nemcsak tiszteletet, hanem bizalmat is keltett a környezetében.

Martinit rendeltek.

Tom megérkezése kisebb felfordulást okozott az étterem vendégei között, mint Kathleen gondolta. Észrevették őket, de egy-két kíváncsiskodó vagy részvételtjes pillantás kivételével az egész étterem többnyire rezignáltán vett tudomást jelenlétükről. Ugyanaz a különös, Vanadiumot körüllegő aura készítette őket erre, amely a pincért is nyilvánvaló udvariasságra ösztönözte.

- Kíváncsi vagyok - kezdte Nolly -, ha már nem dolgozik a rendőrség kötelékében, milyen minőségben fog Cain nyomába eredni?

Tom Vanadium titokzatosan pillantott rá.

- Nem gondoltam volna, hogy személyesen is vállalkozna a szemmel tartására - jegyezte meg Nolly.

- Nem is. Én csupán Cain élő lelkiismerete szeretnék lenni, mert úgy látom, anélkül született.

- Fegyvere is van? - kérdezte Nolly.

- Nem akarok hazudni magának.

- Tehát igen. És legális?

Tom nem szólt egy szót sem.

Nolly felsóhajtott. - Nos, azt hiszem, ha akarta volna, már régen el tudta volna kapni akkor, amikor a városba érkezett.

- Kedvtelésből senkit sem zaklatnék, higgye el, még egy ilyen Cainhoz hasonló szemétládát sem. De ne feledje, én hiszek abban, hogy ha elkövetünk valamit, akkor örökké viselnünk kell a következményeit is.

Kathleen így szólt Nollyhoz: - Én is ezért mentem hozzád, drágám.

- Hogy örökké viseljem a házasságunk összes következményeit?

- Nem, a zaklatásodnak megett az eredménye.

A pincér olyan halkán közlekedett, hogy a három pohár martini szinte észrevétlenül lebegett oda eléjük.

Amikor a pincér elment, Tom így szólt: - Ne aggódjanak amiatt, hogy esetleg magukat is beleserángatom ebbe az ügybe. Ha le kell puffantanom Caint, mert csak így menthetem meg valakinek az életét, egyetlen percig sem fogok habozni. De nem akarom eljátszani sem a bírót, sem az esküdt-

széket.

Kathleen oldalba bökte férjét, és mosolyogva jegyezte meg: - Lepuffantja, ez tetszik.

Nolly felemelte poharát: - Igyunk az igazságra!

Kathleen beleivott a martinibe. - Mmm... isteni! Hideg, mint egy halott ember szíve, és bűnre csábító, mint az ördög pénztárcájából kivett új, ropogós százdolláros.

Tom szeme elkerekedett.

- Túl sok krimi olvas - jegyezte meg Nolly.

- Mostanában pedig egyenesen arról beszél, hogy szívesen írna is egyet.

- Biztosan el tudnám adni - szólalt meg Kathleen. - Lehet, hogy nem én vagyok a legjobb, de azt hiszem, tudnék jobbat is írni, mint azok, amiket mostanában olvastam.

- Az a gyanúm - szólalt közbe Tom -, hogy bármilyen munkára is adná a fejét, legalább olyan sikereket érne el vele, mint a fogászatban.

- Ez nem is kérdés - mosolyodott el Nolly, megvillantva hófehér fogsorát.

- Tom - szólalt meg Kathleen -, azt hiszem, rájöttem, miért lett magából zsarú. A St. Anselmo Árvaház miatt, ugye? Ahol megölték a gyerekeket...

Vanadium bólintott. - Utána mindenben elbizonytalanodtam.

- Azon törte a fejét, hogy vajon Isten miért engedi, hogy az ártatlanok szenvedjenek - mondta Nolly.

- Igen, de leginkább magamban kezdtem kételkedni. Úgy éreztem, vér tapad a kezemhez a gyerekek halála miatt. Hiszen én azért voltam ott, hogy megvédjem őket, és ez nem sikerült.

- Túl fiatal volt még, amikor megbízták az árvaház vezetésével.

- Igen. Huszonhárom éves voltam. Én voltam az első emelet hálótermi felügyelője, ahol a gyilkosságok történtek. Azután... azt gondoltam, rendőrként jobban meg tudom majd védeni az ártatlanokat. És egy ideig a törvény segített is ebben.

- Látom magában a rendőrt - mondta Kathleen -, mert repkednek a szájából a tipikus zsarú műszavak, mint „lepuffantani”, „zaklatni”, „személtáda”. De nehezen tudom elképzelni, mint papot.

- Már nem vagyok pap - helyesbített Vanadium. - De egyszer talán még leszek. Saját kérésre függesztettek fel a papi eskü és más kötelességeim alól, huszonhét évvel ezelőtt. Azóta, hogy a gyerekeket megölték.

- És miért döntött a papi pálya mellett? Valószínűleg nagyon fiatalon vették fel a szemináriumba.

- Igen, tizennégy éves voltam. Általában a család kényszeríti erre a gyerekeket ilyen fiatalon, az én esetemben azonban nem kellett a családommal vitatkoznom.

Vanadium kinézett az ablakon. A sűrű köd már teljesen az öbölre telepedett.

- A világot már egészen kis koromtól fogva másként láttam, mint a többi ember - szólalt meg újra. - Nem mintha okosabb lettem volna, nem erről van szó. Talán valamivel intelligensebb voltam, mint az átlag, de ez nem adott okot a dicsekvésre. Földrajzból kétszer, történelemből egyszer buktam. Senki nem képzelte rólam, hogy én leszek a második Einstein. De valahogy mégis... olyan hihetetlen egységet és titokzatosságot éreztem a világban, amit más nem. Éreztem a dolgok rétegzettségét és összetettségét, és, hogy minden réteg izgalmasabb dolgokat rejt, mint az előző. Nem tudom úgy elmagyarázni maguknak, hogy ne tűnjek szent örültnek, de már kisfiúként is Istent akartam szolgálni, aki mindezt a csodát megteremtette, és az sem számított, hogy szinte soha el nem érhető messzeségben van.

Tom ekkor visszafordult az ablaktól, és tekintete Kathleen-ével találkozott. A férfi hamuszürke szemei fagyosnak tűntek, mintha a kinti köd bekúszott volna az ablakon át, és beköltözött volna az étterembe. Aztán egy fuvallat meglebbentette az asztalon álló gyertya lángját. A pislákoló fény megolvasztotta szemében a jeget, és Kathleen újra megpillantotta benne a melegséget és a szomorúságot, amelyet már korábban is észrevett.

- Én nem vagyok olyan filozofikus alkat, mint Kathleen - szólalt meg Nolly -, de azért elgondolkodtatott, vajon hol tanulta azokat a jó kis trükköket a negyed dollárossal. Úgy látom, itt egy pappal, egy rendőrrel és egy bűvésszel állunk szemben.

- Ismertem egy bűvészt...

Tom rámutatott az előtte álló, majdnem üres martinis pohárra. A pohár peremének a szélén hihetetlen, de ott egyensúlyozott az érme.

- ...aki Obadiah királynak, a Fantasztikum Fáraójának nevezte magát. Körbeutazta az egész országot, és mindenütt bárókban mutatta be a trükkjeit.

Tom levette az érmét a pohárról, és jobb markába rejtette, de amikor újra kinyitotta tenyerét, a pénz már nem volt ott.

- ...de bárhová is ment, a fellépések között mindig szakított időt arra, hogy jótékony előadásokat tartson gyermekotthonokban és siketek iskolájában...

Kathleen és Nolly ekkor Tom bal öklét kezdték figyelni, bár lehetetlen volt, hogy a negyed dolláros hirtelen átvándorol egyik kezéből a másikba.

- ...Amikor a jó fáraó San Franciscóban járt, általában évente néhány alkalommal, mindig beugrott a St. Anselmóba, hogy szórakoztassa a fiúkat...

Ekkor jobb kezével felemelte a martinis poharat, és az érme, csodák csodájára, ott fénylett alatta.

- ...így hát megkértem, hogy tanítson meg néhány egyszerűbb trükkre.

Tom végül megmutatta bal tenyerét, amelyen két tíz- és egy ötcentes hevert.

- És még azt mondja, hogy egyszerű trükkök - jegyezte meg Nolly.

Tom elmosolyodott. - Sokat gyakoroltam az évek során.

Újra rázárta a tenyerét a három érmére, majd egyetlen mozdulattal mintha Nolly felé hajított volna valamit, aki hirtelen összerándult az ijedségtől. Amikor kinyitotta a tenyerét, nem volt benne semmi - az érmék eltűntek valahol a levegőben.

Kathleen nem vette észre, hogy Tom visszatette poharát az előbbi helyre, a negyed dollárosra. Amikor újra felemelte, hogy felhőrpintse az utolsó korty martinis, már két húszcentes és egy tízcentes csillogott az asztalterítón a huszonötös helyett.

Kathleen egy ideig értetlenül bámulta az érméket, majd így szólt: - Nem emlékszem, hogy bárkinek is eszébe jutott volna regényt írni egy pap-nyomozóról, aki melleleg bűvészkedik is.

- Még egy kört erre a fantasztikus bűvészmutatványra? - kérdezte Nolly.

Mindenki egyetértett, majd leadták a rendelést, amikor a pincér kihozta az italokat és az előételt. Nollynak sörkorcsolyát, Kathleennek ráksalátát, Tomnak pedig tintahalat.

- Nehéz elképzelni - szólalt meg Tom, amikor a második ital megérkezett -, hogy vannak helyek, ahol egyáltalán nem ismerik a martinis.

Nolly megrántotta a vállát. - Talán az oregoni vad vidéken. Nincs is kedvem ellátogatni oda, amíg be nem tör a civilizáció.

- Nemcsak Oregonban, még San Franciscóban is akadnak ilyen helyek.

- Az ég tartson minket biztonságos távolságban az ilyen helyektől - felelte Nolly, majd koccintottak.

68. fejezet

A férfimosdó apró ablaka keservesen megnyikordult, amikor Junior kinyitotta.

A tetején riasztóérzékelőket talált, de a rendszer valószínűleg éppen nem volt bekapcsolva. A párkány a mosdó padlója fölött mintegy két méterrel lehetett, így Junior két kézzel könnyedén fel tudott rá kapaszkodni.

A bukóablak nem nyílt ki teljesen, ezért nem látott ki az utcára, de tovább préselte magát ki felé a szűkös nyíláson.

Odakint mindent sűrű, tejszerű köd borított. Junior megállapította, hogy időzítése nem is lehetett volna jobb. A háztömb két végén halvány lámpákat látott pislákolni, amely kereszteződést sejtetett, de a kisebb, köztes utcákat nem világították meg. Az üzletek bejárata fölött is biztonsági lámpák égtek, amelyek szintén Juniort segítették halovány fényükkel.

A vastag ködben a város csendesnek és titokzatosnak tűnt, és a sikátor is meglepően kihalt volt. Az üzletek nagy részét már bezárták, és amennyire Junior látta, sem teherautók, sem más jármű nem parkolt a közelben.

Tisztában volt azzal, hogy hamarosan bekopog majd valaki a mosdó ajtaján, ezért gyorsan kellett cselekednie.

Neddy a fal mellett hevert, feje előrebukott a mellkasára. Karjai tehetetlenül heverték az oldala mellett.

Junior felemelte a zongoristát. - Te rohadt, dagadtképű, pletykás barom - sziszegte dühösen, mert még mindig annyira haragudott a férfire, hogy legszívesebben belenyomta volna fejét a vécébe. Aztán megtaposta volna. Végül leöblítette volna.

Ha igazán jó munkát akart végezni, irányítania kell haragját, ahogy Zedd csodálatos művében, „*A harag szépsége: irányítsd haragodat, és nyertes lehetsz*”-ben is megírta. Nagyon kínos lenne, ha fel kéne hívnia a duguláselhárítókat, mert a zenész feje beragadt a lefolyóba. Ezen a gondolatton majdnem hangosan felnevetett.

Gyönyörű haragját a megfelelő irányba terelve, Junior magasabbra emelte Neddyt, egészen a párkányig, majd fejével előre kilökte az ablakon. A test tompa puffanással esett a járdára.

Kimászott az ablakon, és sikerült úgy leereszkednie a földre, hogy közben nem tiport rá a hullára.

Az utca csendes volt. Junior egyedül volt a hullával a ködös éjszakában, de remélte, hogy nem sokáig. A vállára vette az élettelen testet, és körülnézett.

Jó néhány hatalmas szemétkonténert látott a közelben, de nem tudta eldönteni, hogy melyikbe tüntesse el a hullát.

Csak egyetlen dolog aggasztotta, hogy Neddyt még azelőtt megtalálja valaki a szemetesben, hogy a szemeteskocsi elvinné. Ha itt lelnek rá a hullára, jobb, ha minél messzebb viszi a galéria által használt kukáktól. Akkor talán nehezebben találnak kapcsolatot Neddy és a Greenbaum Galéria között, és még kisebb az esélye, hogy valami módon Juniorral is kapcsolatba hozzák a gyilkosságot.

Végighaladt a sikátoron, a zenéssel a hátán. Az eredetileg macskaköves utat lebetonozták, felülete azonban több helyen is megrepedezett. Junior minduntalan megbotlott és csúszkált, de sikerült megőriznie az egyensúlyát, amíg odaért a megfelelő, távoli kukához.

A szemetes - amelynek széle szemmagasságig ért - nagyobb volt, mint a többi a sikátorban, a teteje pedig kétfelé nyílt. A fedél mindkét fele nyitva volt.

Junior különösebb teketóriázás nélkül bedobta a halott zenésze testét a szemetesbe. Bal karja egy rövid pillanatra beakadt a férfi esőkabátjának övébe, de kétségbeesett rángatás után végül kiszabadította magát a hulla fogságából.

A kuka csak félig volt tele. Junior ennek örült, mert így legalább csak jóval később fedezhetik fel a hullát, amikor a kuka tartalmát kiürítik a szemételepen. De meglátni talán akkor sem fogják, és így a patkányok is nyugodtan lakmározhatnak belőle.

Azonnal visszafordult a galéria felé, hogy bemásszon a férfimosdóba. Még akkor is tombolt a dühtől, amikor már újra odabent berántotta maga után az ablakot.

A biztonság kedvéért leöblítette még a vécét, nehogy gyanakvást keltsen az odakinn várakozókban.

Amikor a mosdó felett végre ismét a tükörbe mert nézni, azt várta, hogy beesett arcot és karikás szemeket lát majd. Az elmúlt percek rémálomszerű élményei azonban nem hagytak látható nyomokat rajta. Gyorsan megfésülködött, és megállapította, hogy kifejezetten jól néz ki. A nők bizonyára ezúttal is az őt megillető simogató pillantásokkal méregetik majd, ha visszatér a galériába.

Végignézett ruháján is, de semmi gyanúsat nem fedezett fel. Ezután fürgén kezét mosott, majd a biztonság kedvéért bevett még egy adag gyógyszert.

Alaposan szemrevételezte a mosdó padlóját is. A zenész után semmi nem maradt, sem egy leszakadt gomb, sem elhullott szírom a hajtókájára tűzött virágból.

Junior kinyitotta az ajtót, és kinézett a folyosóra. Senkit nem látott.

A fogadás még folyt mindkét helyiségben. Műveletlen, rossz ízlésű emberek csámcsogtak a művészetről, és olcsó pezsgő mellett osztották meg egymással véleményüket a középszerű festményekről.

Juniornak elege volt belőlük és az egész kiállításból, szíve mélyén azt kívánta, bárcsak ledőntené a lábáról egy heveny hányási roham. Imádta volna, ha gyomrának tartalmát szertesztét fröcskölhette volna a teremben: akkor legalább a megfelelő kritikával illetné a kiállítás festményeit.

Amint az ajtó felé haladt, a nagyobb teremben megpillantotta Celestina White-ot, akit csodálók hada vett körül. A lányt még mindig gyönyörűnek tartotta, rémes festményei ellenére. Ha alkalom adódik, majd próbára teszi, hogy vajon mint nő tehetségesebb-e a művészeténél.

A galériából kilépve Juniort szinte elnyelte a sűrű köd, mint korábban, a hátsó kis utcában. Az autók fényszórói erőlködve próbáltak áthatolni a tejszínű fehérségen.

Korábban lefizetett egy parkolóért, hogy autóját a szomszédos étterem előtt hagyhassa, hát-ha váratlanul szüksége lesz rá. Ha Celestina a fogadás után gyalog sétál haza, az autót akár ott is hagyhatja éjszakára.

Úgy döntött, visszaül kocsijába, hogy a kormány mögül figyelje a galéria bejáratát. Ahogy az autó felé sétált, órájára pillantott. Helyesebben, pillantott volna, mert a karóra nem volt a csuklóján. A Rolex eltűnt.

Pár lépésre az autótól megállt, mert szinte megbénította a hirtelen ránehezedő, közelgő végzet szele.

Az aranyóra szíja kapoccsal záródott, így mindig csak lecsúsztatta a csuklójáról. Junior azonnal tudta, hogy akkor kapcsolódott ki, amikor keze beleakadt Neddy kabátjának övébe. A hulla akkor kicsúszott a kezéből, belezuhant a szemetesbe, és magával rántotta a karóráat is. Csak így történhetett.

Bár a Rolex drága óra, Juniort egyáltalán nem az anyagi veszteség nyugtalanította. Annyi Rolexet vehetett volna magának, amennyit csak akart.

Annak is csekély volt a lehetősége, hogy az órán ujjenyomatot hagyott, a felülete ugyanis annyira érdes volt, hogy a rendőrség biztosan nem tudna használható lenyomatot venni róla.

Az óra hátlapjára vésett szavak azonban Juniort hátrányos helyzetbe hozták volna: „Eeninek szeretettel Tammy Beantól”.

Az órát Tammy - a tőzsdei elemző, bróker és macskakonzerv-zabáló fetisiszta szuka - ajándékozta neki, akivel még 1965 karácsonya és 1966 februárja között járt, ezzel hálálva meg Junior magas színvonalú szexuális szolgáltatásait és kereskedelmi tanácsait.

Junior megdöbben, hogy a lány ilyenformán megint megjelent az életében, több mint két év elteltével is. Zedd azt tanítja, hogy a jelen nem más, mint egyetlen pillanat a múlt és a jövő között, és mindössze két lehetőséget hagy számunkra: vagy a jövőben kell élnünk, vagy a múltban. A múltnak - amelyet egyszer s mindenkorra lezártunk - nincs következménye, hacsak nem teljes mértékig a jövőben élünk. Junior azonban mindig igyekezett a jövőre koncentrálni, és hitte is, hogy erőfeszítéseit siker koronázza. Ám nyilvánvalóan még nem tanulta meg, hogyan alkalmazza sikeresen Zedd bölcsességét, mert a múlt állandóan ott kísértett életében. Mindennél jobban szerette volna, ha nem olyan egyszerű módon szakít Tammy Beannel, mert szíve szerint megfojtotta volna, hulláját elvitte volna Oregonba, hogy lelökje a tűztoronyból, szétverte volna a fejét egy ón gyertyatartóval, majd egy arany Rolexet tömve a szájába, bedobta volna a bányatóba.

Lehet, hogy nem jól közelíti meg a jövőre koncentrálnás problémáját, ám kiváló képességekkel rendelkezik a harag irányításában.

Lehet, hogy az órát meg sem találják a hulla mellett. Az is lehet, hogy mélyen elmerült a szemétkben, ahonnan már csak archeológusok fogják kétezer év múlva kiásni.

A sok *talán* és a még több *lehet* nem a bátraknak való, mondta Zedd az „*Először cselekedj, aztán gondolkodj: tanuljunk meg bízni ösztöneinkben*” című könyvében.

Lelőhetné Tammyt, miután Bartholomew-val végzett, még hajnal előtt elintézhethné, mielőtt a rendőrség megtalálja, hogy soha ne tudja azonosítani a karórába vésett Eenie név tulajdonosát. De akár a sikátorba is visszamehet, hogy a kukában megkeresse a Rolexet.

Junior nem tudott megmozdulni. Csak állt a járda közepén, és nem volt sok kedve bemászni a szeméttárolóba.

Ha őszinte akart lenni magához, Tammy megölésével egyáltalán nem oldana meg semmit. A lány ugyanis már beszélhetett barátainak és kollégáinak a Rolexról, ahogyan barátnőinek is nyilván beszámolt már Junior kivételes szexuális képességeiről. A két hónap alatt, amíg ő és a lány együtt jártak, mások is hallhatták, hogy Eenie-nek szólította. Nem ölheti meg Tammyt, összes barátjával és kollégájával együtt! Erre már nincs ideje.

Az autójában levő elsősegélydobozban elemlámpa is volt. Kivette, és megint pénzt nyomott a parkolóőr kezébe.

Újra elindult a sikátor felé, sietve kerülte meg a háztömböt.

Ha nem sikerül megtalálnia a Rolexet, és nem ér vissza a kocsijához, mielőtt a fogadás véget ér, elpuskázza a legjobb alkalmat, hogy Celestinát követve eljuthasson Bartholomew-hoz.

Junior lelki szemei előtt hirtelen egy régi film kockái jelentek meg, amelyet Naomi akart megnézni. Egy pestisjárvány idején játszódó szerelmi történet volt, amelyben egy lóvontatta kocsí

haladt végig London vagy Párizs utcáin, a kocsis pedig ezt kiabálta: „Hozzátok ki a halottaitokat!” Ha San Franciscóban is lenne ilyen szolgáltatás, nem kellett volna a szemetesbe löknie Neddy Gnat-hic-et.

Végighaladt a csúszós kövezeten, elsétált a férfi mosdó kivilágított ablaka alatt.

Junior attól félt, hogy nem ismeri fel, melyik szemetesbe dobta a zenészt. Egyelőre nem kapcsolta fel az elemlámpát, mert úgy gondolta, könnyebben odatalál, ha ugyanolyan körülmények között teszi meg az utat, mint korábban. Szerencséje volt, mert azonnal megtalálta a szemetest.

Az elemlámpát az övébe dugta, és mindkét kézzel megragadta a kuka fedelét. Keze fázott a hideg, nedves fém érintésétől. Ezután átlendült, és minden igyekezetével azon volt, hogy talpra érkezzen, de sajnos elvétette, és térdre zuhant a szemétkben, majd hasra esett.

Az esés elég nagy robajjal járt, így egy ideig várt, amíg újra csend nem lett.

Nem érzett undorító szagokat, amiből rájött, hogy ebbe a szemetesbe nem dobnak szerves anyagot, körülötte csupán papír- és műanyag hulladék hevert.

Jobb oldalon azonban valami keményebb, nagyobb tömegű tárgyat érzett. Amint feje kicsit kitisztult, rájött, hogy az a különös alakú, kissé meleg, puha valami Neddy teste. Zuhanás közben fejével egyenesen a férfi feje mellé esett, akinek kilógó nyelve most Junior arcához ért.

Undorodva húzódott arrébb, majd elővette övéből az elemlámpát, és fűlelt, hogy jön-e arra valaki. Nem hallott sem lépteket, sem hangokat. A távolból csupán a közlekedés tompa moraja hallatszott.

Felkapcsolta a lámpát, és rávilágított Neddyre. A férfi a hátán feküdt, fejét jobbra fordítva, kilógó nyelvvel.

Junior alaposan megtörölte arcát, és boldog volt, hogy dupla adag hányás elleni szert vett be, mert a látvány ellenére erősnek érezte a gyomrát.

Neddy arca már nem volt olyan sápadt, mint korábban. Megjelent bőrén egy szürkés-kék árnyalat, amelytől sötétebbnek látszott a bőre.

A Rolex. A legtöbb szemetet hatalmas zsákokba csomagolták, így nem lesz nehéz megtalálnia.

Rendben.

Minél előbb meg akarta keresni az órát, és továbbállni a konténerből, mert képtelen volt levenni a szemét a zenésztől. Valami egyre idegesebbé tette, ahogy a hullát nézte - úgy érezte, innen már egyenes út vezet a gázkamrába.

Nem mintha most először látott volna hullát. Az elmúlt néhány évben egészen hozzászokott a halottak látványához. Már egyáltalán nem rázta meg közelségük.

Most azonban szíve egyre gyorsabban vert, és a félelem felfelé kúszott a gerincén.

Figyelmét ekkor a zongorista keze vonta magára. A bal keze nyitva volt, tenyérrel lefelé nézett. A jobb azonban ökölbe szorítva hevert.

Lenyúlt a halott kezéhez, de nem volt bátorsága megérinteni. Attól félt, ha hozzáér, az ujjak hirtelen kinyílnak, a tenyerében pedig egy negyed dollárost pillant meg.

Nevetséges. Lehetetlen.

De mi történik, ha mégis?

Talán mégsem kéne megnéznie.

Nem fontos. Csak a Rolex az érdekes.

Továbbra sem tudta levenni a szemét a kézről.

Összpontosítania kell. Nem engedhette, hogy a harag helyét átvegye a félelem.

Eszébe jutott a harag szépsége. Irányítania kell a haragját, akkor biztosan nyerni fog. Most cselekednie kell, majd később gondolkodik.

Hirtelen kétségbeesésében Junior megragadta a halott kezét, és szétfeszítette a zárt ujjakat. A tenyere üres volt. Se tízcentesek, se húszasok. Semmi. Nulla.

Majdnem hangosan felnevetett saját butaságán, de mégsem tette. Inkább összeszorította fogát, tovább koncentrált és kotorászott.

A Rolex.

Először a halott körül keresgélt, de rájött, hogy az óra valószínűleg még mindig be van akadva a kabát övébe vagy ujjába, mert Neddy mellett nem találta meg.

Átfordította a hullát a másik oldalára, de ott sem lelte, így hagyta, hogy a zenész visszafor-

duljon a hátára.

Hirtelen úgy érezte, Neddy folyamatosan figyel, hogy mit csinál.

Tudta, hogy csak a fény verődik vissza üres tekintetéből, és fölöslegesen idegeskedik, de mégsem mert hátat fordítani a hullának. Kutatás közben minduntalan idegesen pillantgatott Neddyre, mert biztos volt benne, hogy a férfi a szeme sarkából követi minden mozdulatát.

Ekkor mintha lépések zaja ütötte volna meg a fülét.

Eloltotta az elemlámpát, és mozdulatlanul guggolt a sötétségben. A szemetes falának támaszkodott, hogy megnyugtassa magát, de igyekeznie kellett, hogy meg ne csússzon a lába alatti műanyag zacskókban.

Ha valóban meghallotta valakinek a lépteit, az illető ugyanabban a pillanatban állt meg, ahogy Junior figyelni kezdett. A lépéseket még szívének zakatolásán át is hallotta volna, hiszen a puha köd még jobban felerősítette és vezette a zajokat.

Ahogy ott guggolt, és már szinte levegőt sem mert venni, egyre erősödött benne a meggyőződés, hogy a férfi valójában már ott állt a szemetes előtt, és éppúgy hallgatózik, ahogy Junior.

És ha tényleg...?

Nem, nem fogja engedni, hogy eluralkodjon rajta a rettegés.

De mi van akkor, ha mégis...?

A sok *ha*, és a még több *lehet* nem illik a bátrakhoz, de Zedd elfelejtette közölni, hogy mivel üzhetné el a bizonytalanságát.

Mert lehet, hogy Thomas Vanadium makacs, önző és gonosz lelke - amely nemrég fényes nappal képes volt üldözőbe venni Juniort egy belvárosi sikátorban - továbbra is követi, és most talán éppen itt álldogál a konténer előtt. Sőt, lehet, hogy már rá is zárta a kuka fedelét, ő pedig itt marad a megfojtott Neddy Gnathic társaságában. Vajon be tudja-e majd kapcsolni az elemlámpát? És ha a sötétben Neddy hirtelen megszólal, mintha a bár vendégeitől kérdezné: „Van valakinek különleges kívánsága?”

69. fejezet

Azt mondják, ha hajnalban vöröslik az ég, az a tengerészeknek balszerencse, ám ha napnyugtakor vöröslik az ég alja, akkor örülhetnek a matrózok.

A januári alkonyatban Maria Elena Gonzalez dél felé autózott a tengerparton, Newport Beach-ből hazafelé. Az ég nyugaton érett cseresznye, fölül vérnarancs, keleten pedig sötétlila színben pompázott.

Agnes Barty-val a hátsó ülésen ült, és egyikük sem figyelte, ahogy a bíborvörös ég visszatükröződik az óceán vizében.

Agnes azon gondolkodott, vajon elmondja-e vak kisfiának, milyen gyönyörű a naplemente, végül azonban úgy döntött, nem teszi, így egyetlen szót sem szólt, amíg a csillagok elő nem bújtak. Aggasztotta, hogy a leírás, amit adna, meg sem közelítené a valóságot, és szavaival talán Barty-t is untatná. De leginkább azért hallgatott a csodás naplementéről, mert attól tartott, felkavarná vele a kisfiút.

Az elmúlt tíz nap élete legnehezebb időszakára volt, nehezebb, mint amikor Joey meghalt. Akkor - bár férjét, szeretett társát és leghűségesebb barátját veszítette el - még mindig ott volt neki kisfia születése, valamint az életbe és a jövőbe vetett hite. Fia még mindig vele volt, és bár a jövőt kilátástalannak érezte, Agnes reménye megmaradt.

Barty-t egy fertőzés miatt később engedték ki a kórházból, majd három napot egy Newport környéki rehabilitációs intézetben töltött. Itt megpróbálták vele elfogadtatni az új helyzetet, mivel az elvesztett látási funkciót többé sem gyakorlással, sem kezeléssel nem lehetett visszaállítani.

Egy átlagos hároméves még rendszerint túl fiatal, hogy megszokja a fehér bot használatát, Barty azonban nem tartozott közéjük. Ilyen kicsi gyermeknek még nem gyártanak botot, így kezdetben egy rövidebbre vágott felnőtt bottal járt. Az utolsó napon aztán megkapta sajátját, amelynek látván Agnesnek könnyek szöktek a szemébe, pedig már azt hitte, megerősödve tekint az előtte tornyosuló feladatok elé.

A Braille-írást sem javasolták a hároméveseknek, Barty esetében azonban ezúttal is kivételt tettek. Agnes megszervezte, hogy vehessen néhány órát, bár majdnem biztos volt benne, hogy egy-

két alkalom is elég lenne neki az írás elsajátítására.

Eközben a műszemeket is megrendelték, amelynek beültetése előtt hamarosan vissza kell térniük Newportba, a harmadik próba alkalmából. Barty nem üvegszemet kap majd, hanem tömör műanyagból készült implantátumot, amely tökéletesen illeszkedik a szemgödör falához. Az átlátszó mű szaruhártya külső felületére kézzel festik az íriszt, a szemprotézis mozgását pedig úgy fogják elérni, hogy a szemmozgató izmokat a kötőhártyához erősítik.

Agnes lenyűgözve nézte a mintákat, nem reménykedett azonban, hogy Barty csodálatos smaragd-zafir szemeit újjávarázsolják. A munkát valószínűleg kiválóan elvégzik, kézzel azonban semmiképpen nem tudnak Isten keze munkájához hasonló, tökéletes színeket alkotni.

Barty a hátsó ülésen anyjához bújt. Szemei még le voltak ragasztva, és napszemüveget viselt. Fehér botja mellette hevert az ülésen.

Előző nap Jacob és Edom hazaautózott Bright Beach-be, hogy felkészüljenek Barty fogadására. Amint meghallották a kocsni érkezését, azonnal lesiettek a ház hátsó lépcsőjén, át a gyepen, miközben Maria befordult a ház felhajtójára, és leparkolt a garázs előtt.

Jacob akarta bevinni a csomagokat, Edom pedig kijelentette, hogy Barty-t ő viszi be a házba. Barty azonban ragaszkodott hozzá, hogy egyedül tegye meg a házhoz vezető utat.

- De Barty - zsörtölődött Edom - , már sötét van.

- Nagyon is - válaszolta a kisfiú, majd, amikor halálos csend lett körülötte, mosolyogva hozzátette: - Azt hiszem, jó multság lesz.

Miközben anyja, nagybátyjai és Maria két lépéssel a háta mögött mentek, Barty elindult a felhajtón. Egyik lábával a betonon, másikkal a fűvön addig lépegetett, amíg oda nem ért a járdához, amelyet keresett. Megállt arccal északnak, egy pillanatig gondolkozott, majd nyugati irányba mutatott: - Arra van a tölgyfa.

- Így van - válaszolta Agnes.

Ezután teljes fordulatot tett balra, ahonnan úgy gondolta, már könnyen rátalál a hátsó terasz lépcsőjére. Botjával előre mutatott: - Arra van a tornác, ugye?

- Pontosan - mondta Agnes.

Egyetlen percig sem tévovázva, elindult a fűvön át a tornác felé. Sokkal egyenesebben haladt, mint ahogy Agnes tudott volna behunyt szemmel.

Agnes mellett állva Jacob tanácstalanul kérdezte: - Most mit tegyünk?

- Semmit - válaszolta Agnes -, egyszerűen engedjük, hogy megszokja a helyzetet.

Amikor Barty úgy becsülte meg, hogy nem járhat messze a terasztól, kinyújtotta a botját. Mindössze egy lépéssel volt a lépcső előtt, így a bot elérte az alsó lépcsőfokot.

Kinyújtotta kezét a korlát felé. Először egy pillanatra a levegőt markolta, de rögtön ezután apró kezeivel megtalálta a korlát végét, és fellépdelt a lépcsőn.

A konyhaajtó tárva volt, a kisfiú azonban két lépéssel elvétette a bejáratot. Végigtapogatózott a ház falán, megtalálta az ajtókat, majd a nyílást, botjával megkereste a küszöböt, és belépett az ajtón.

Ezután szembefordult négy aggódó kísérőjével, és boldog mosollyal az arcán megkérdezte: - Mi lesz a vacsora?

Jacob az elmúlt két napot azzal töltötte, hogy elkészítette Barty kedvenc süteményeit, és hatalmas vacsorát főzött. Maria szintén velük maradt vacsorára, mert kislányaira aznap este a húga vigyázott. Edom mindenkinek bort töltött, Barty-nak pedig gyömbérsört. Bár nem volt kimondottan ünnepi a hangulat, Agnes mégis örült, mert végre újra igazi, normális családban érezte magát.

Vacsora után, amikor elmosogattak, és mindenki hazament, Agnes és Barty együtt vágtak neki az emeletre vezető lépcsőnek. Agnes bittal a kezében követte a kisfiút, mert Barty úgy döntött, itthon inkább nem használja. Agnes tehát felkészült, hogy elkapja, ha szükséges.

Barty egyik kezével a korlátba kapaszkodva, lassan tette meg az első három lépcsőfokot. Mindegyiken megállt, lábcskáját egészen a belső széléig előretolta, majd vissza, hogy megbecsülje a fokok szélességét, s ugyanezzel a módszerrel lemérte a fokok magasságát is.

Barty a lépcsőmászást is matematikai problémaként kezelte, és pontosan kiszámolta, hová kell lábát helyeznie, hogy sikeresen legyőzze az akadályt. A következő három lépcsőt még lassabban tette meg, ezután azonban egyre növekvő magabiztossággal lépegetett fel a többin.

Agnes szinte maga előtt látta a háromdimenziós geometriai modellt, amelyet csodagyermek

a fejében lerajzolt. Mostantól kezdve erre támaszkodott, így minden komolyabb probléma nélkül jutott el a felső szintre. Agnes szívét majdnem szétfeszítette a büszkeség, és a csodálattal vegyes keserűség.

Kisfia új helyzetben tanúsított okos és kitartó viselkedését látva, Agnes már bánta, hogy nem mesélt neki a csodás naplementéről, amit hazafelé jövet látott. Szavakkal talán nem tudta volna igazán hünen leírni a látványt, a kisfiú azonban egészen biztosan tovább képzelte volna fejében az elmondottakat. A látás hiánya miatt elveszített külvilágot Barty talán a képzeletében újra fel tudja építeni.

Agnes remélte, hogy Barty egy-két éjszakát az ő hálószobájában alszik, amíg hozzá nem szokik a házhoz, ő azonban a saját ágyába szeretett volna lefeküdni.

Anyja aggódott, hogy mi lesz, ha éjjel ki kell mennie a mosdóba, mert félálomban esetleg rossz irányba indul, és leesik a lépcsőn, ezért háromszor végigmentek a kisfiú hálószobája és a fürdőszoba közötti útvonalon. Ha kell, Agnes akár százszor is hajlandó lett volna megtenni, Barty azonban a harmadik után kijelentette, hogy elég.

Barty kórházi tartózkodása alatt áttértek a Robert Heinlein által fiatal felnőttek számára írt könyvekről az igazi, felnőtt tudományos-fantasztikus irodalomra. Barty gyorsan pizsamába bújt, és alig várta, hogy anyja olvasni kezdje a *Kettős csillag* című könyvet.

Agnes már nem tudta megállapítani a kisfiú szeméből, hogy álmos-e vagy sem, így arra hagyatkozott, hogy Barty majd szól neki, amikor anyja abbahagyhatja az olvasást. Kérésére a negyvenhetedik oldalnál megállt, és a második fejezetnél összecsukta a könyvet.

Agnes odahajolt Barty-hoz, hogy elalvás előtt megpuszilja.

- Mami, kérhetek tőled valamit? - kérdezte Barty.

- Persze, drágám.

Barty felült az ágyban. - Talán nem lesz könnyű teljesíteni, de nagyon szeretném.

Agnes az ágy szélére ült, és kezébe fogta a kisfiú kezét. Figyelmesen nézte, mit mond az apró szájacská. - Mondd csak nyugodtan.

- Azt szeretném, hogy ne légy szomorú.

Agnes azt hitte, hogy mindvégig képes volt elrejteni fájdalmát és kétségbeesését kisfia előtt, Barty azonban - mint már annyiszor - ezúttal is sokkal érzékenyebbnek és érettebbnek tűnt, mint anyja gondolta. Iszonyú büntudata támadt.

Barty ekkor így szólt: - Te vagy a Pítés Hölgy, mami.

- Valaha az voltam.

- Az is leszel. A Pítés Hölgy pedig sosem szomorú.

- Pedig néha ő is kesereg.

- Mindig jól teszel az emberekkel, mint a Mikulás.

Agnes megszorította kisfia kezét, de nem tudott megszólalni.

- Még akkor is érzem a szomorúságot, amikor olvasol nekem. Más lesz így a történet, nem olyan jó, mert hallom a hangodban, hogy szomorú vagy.

Agnes összeszedte magát, és megszólalt: - Sajnálom, drágám - hallotta a hangját, de valahogy idegenül csengett.

Egy idő múlva Barty megkérdezte: - Mami, te hiszel nekem, ugye?

- Hát persze - felelte Agnes.

- Most engem nézel?

- Igen - válaszolta Agnes, bár tekintete hirtelen lesiklott a kisfiú szájáról a kezeiben tartott apró kezekre.

- Mami, én szomorúnak látszom?

Agnes ekkor megszokásból a szemébe nézett, mert bár a tudósok azt állítják, hogy a szem nem alkalmas érzelmek kifejezésére, Agnes inkább a költőknek hitt, akik szerint a szív legrejtettebb titkait a szemek árulják el.

A fehér ragtapaszok látványa taszította Agnest, és ekkor hirtelen felfogta, mostantól milyen nehéz lesz kisfia érzelmeit kibogozni, és gondolatait megismerni. Az eleinte jelentéktelennek tűnő veszteség hirtelen óriási méretű tragédiának tűnt. Most, hogy Barty elveszítette szeme világát, sokkal jobban kell figyelnie a finomságokra, testének apró rezdüléseire, és hangjára, hiszen a kézzel festett, műanyag szemek nem tükrözik majd érzéseit.

- Szomorúnak látszom? - ismételte Barty.

Agnes eloltotta az éjjeli lámpát, és így szólt:

- Menj beljebb.

A kisfiú helyet csinált az anyjának maga mellett.

Agnes lerúgta cipőit, és bebújt mellé a paplan alá. Bár a sötétség a szobában korántsem volt olyan tökéletes, mint Barty szemei helyén, Agnes úgy érezte, jobban uralja majd érzéseit, ha nem látja a kisfiút. - Azt hiszem, szomorú vagy, de nagyon jól elrejtetted - mondta végül.

- Pedig nem vagyok az. Nem szeretem ezt a helyzetet, hogy vak vagyok. Nem könnyű. - Barty egészen védtelennek tűnt, ahogy e komoly dolgokról beszélt. - Nagyon nehéz, de a szomorúság nem segít, mert attól nem jön vissza a látásom.

- Ez igaz - bólintott Agnes.

- És tudod, most éppen itt vagyok, ahol nem látok, de nem mindenhol vagyok vak.

Újra a jól ismert történet.

Titokzatosan folytatta: - Sőt, sokkal több helyen látok. Igen. Szívesebben lennék ott, ahol jó a szemem, de most itt kell lennem. És azt hiszem, van valami oka annak, hogy itt vak vagyok, de nem mindenhol.

- És mi lehet az oka?

- Biztosan van valami fontos dolog, amit itt kell megtennem, és nem máshol. Valami, amit jobban meg tudok csinálni, ha nem látok.

- Mint például?

- Nem tudom - egy pillanatra elhallgatott. - De éppen ez az érdekes.

Agnes, aki sokáig nem tudott megszólalni, végül azt mondta: - Tudod, még most sem egészen értem, amikor ilyesmikről beszélsz.

- Tudom, mami. Egyszer majd én is jobban megértem, és akkor elmagyarázom neked.

- Már nagyon várom, és elhiszem, amit mondtál.

- A szomorúságról? - kérdezte Barty.

- Igen, hogy nem vagy szomorú, és ez igazán meglep.

- Néha azért ideges vagyok - ismerte el Barty. - Mindent újra meg kell tanulnom a sötétben csinálni. És ettől néha begurulok, de nem leszek szomorú. És neked sem szabad szomorkodnod, mert akkor minden elromlik.

- Megígérem, hogy megpróbálom. És talán nem is lesz nehéz, mert te segítesz nekem.

Az elmúlt két hétben Agnes szíve mindig elszorult, ha kisfiára nézett, és mardosta a keserűség. Most azonban hirtelen nyugalom szállta meg, békességet érzett, és ha kitart, egy napon talán a boldogságot is újra felfedezi majd.

- Megfoghatom az arcod? - kérdezte Barty.

- Hát persze.

A puha gyermekkezek a sötétben tapogatózva megérintették Agnes arcát. Végigsimították szemöldökét, megtapogatták a szemeit, az orrát, az ajkait.

- Sirtál, mami?

- Igen - vallotta be Agnes.

- De már nem fogsz sírni, ugye? Azt akarom, hogy újra olyan legyél, mint régen.

Agnes megcsókolta Barty kezét.

- Mindig emlékezni fogok az arcodra. Ha távol leszel tőlem, akár százévnnyi távolságban, akkor sem fogom elfelejteni.

- Nem hagylak el, ne félj - mondta Agnes. Hallotta Barty hangjában, hogy egyre álmosabb lesz. - Ideje, hogy aludj.

Agnes felállt, felkapcsolta a lámpát, és betakargatta a kisfiút. - Imádkoztál már?

- Most imádkozom - mondta Barty álmosan.

Agnes bebújt cipőjébe, egy ideig fiát figyelve állt az ágy mellett, akinek ajkai hangtalanul mozogtak ima közben, majd eloltotta a lámpát. - Jó éjt, kis hercegem.

- Jó éjt, tündérr királynő.

Agnes elindult az ajtó felé, majd visszafordult. - Barty?

- Igen.

- Meséltem már a nevedről? - kérdezte.

70. fejezet

Jelentős nap volt ez Celestina életében, de legalább ilyen fontos volt az este, amely után új korszak kezdődött számára. Már kislány kora óta erről álmodott.

Az ünneplő tömeg lassan kezdett hazaszállingózni, és ő boldog volt a jól sikerült fogadás után.

Az asztalokon mindenütt üres szendvicsestálak és pezsgőspoharak álltak.

Celestina egész este túl izgatott volt ahhoz, hogy egyen és igyon. Egyetlen poharat szorongatott a kezében, amelybe bele sem kóstolt.

Most pedig repesett a szíve az örömtől, mert megérkezett Wally Lipscomb - szülész, gyermekgyógyász, háziúr és leghűségesebb barát. Miközben Helen Greenbaum beszámolóját hallgatta az eladott képekről, Celestina erősen szorította a férfi kezét.

Helen szerint a képeknek több mint a felét sikerült eladni a fogadás végéig, amely a galéria történetében is rekordnak számított. A kiállítást két teljes hétre tervezték, Helen pedig biztos volt benne, hogy az összes képet eladják majd.

- Mostantól hozzá kell szoknia, hogy mindig a sajtó érdeklődésének középpontjában áll majd - figyelmeztette Celestinát Helen. - Készüljön fel egy-két keményebb kritikára is, amelyek pellengérré tűzik az optimizmusát.

- Az apámtól elég erőt kaptam ehhez - biztosította Celestina. - Ő azt mondja, a művészet örök, a kritikusok pedig csak olyanok, mint meleg nyári estén az éjszakai bogarak.

Olyan boldognak érezte magát, hogy akár egy egész sáskahaddal is képes lett volna megbirkózni.

*

Pár perccel tíz óra előtt Tom Vanadium megkérte a taxist, hogy tegye ki ideiglenes lakóhelyétől egy saroknyira.

Bár a vattaszerű köd gondoskodott a láthatatlanságról, elővigyázatosságból mégis gyalog akarta megközelíteni az épületet. Még nem tudta, mennyi időt tölt majd a lakásban, de eldöntötte, hogy mindig a hátsó kijáratot veszi igénybe a ki- és bejutáshoz. Az utolsó napon talán majd megengedheti magának, hogy a főbejáraton, vagy a földszinti garázson keresztül távozzon.

Az épület szolgálati bejáratához ment, amelyhez kapott kulcsot is. Kinyitotta a fémajtót, és belépett a szűk, halványan megvilágított helyiségbe. A baloldali ajtó a hátsó lépcsőhöz vezetett, a jobb oldali pedig egy szolgálati lift ajtaja volt. A lifttel - amelyet a lakók csak költözködéskor és bútorszállításra használhattak - felment az ötemeletes ház harmadik emeletére.

A harmadik emeleti lakást - közvetlenül Enoch Cain fölött - Simon Magusson bérelte vállalkozásán keresztül 1966 márciusától, azaz huszonkét hónapja.

A nyomozás lezárásáig - amikor remélhetőleg Mr. Cain is elnyeri méltó büntetését - Simon a Naomi halála után felvett kártérítési összegből neki kifizetett ügyvédi díj már legalább 20-25 százalékát fogja erre az ügyre költeni. Jelentős árat fizetett méltósága, önbecsülése és hírneve visszaszerzéséért.

Bár néha viccelődött azon, hogy az ügyvédeknek nincs lelkiismerete, Simon nagyon is erős erkölcsi érzékkel rendelkezett. Amikor már túl messzire merészkedett a rossz úton, egy mágnes mintha hirtelen visszarántotta volna a helyes irányba.

A lakás egészen puritán módon volt berendezve, mindössze egy szivacsmatrac és két szék állt a nappaliban. A konyhában talált egy rádiót, egy kenyérpírtót, egy kávéfőzőt, néhány tányért, bögrét, a hűtő pedig dugig volt fagyasztott ételekkel és édességekkel.

A spártai berendezés teljesen megfelelt Vanadiumnak. Előző éjszaka mindössze három bőrönddel érkezett Oregonból, és ruháin kívül csak a legfontosabb dolgait hozta magával. Úgy gondolta, a nyomozói munka és a lelki terror egyedülálló kombinációja révén egy hónap alatt csapdába csalhatja Caint. Az egy hónap talán túl optimista beclésnek tűnhet, Vanadium azonban már eddig is elég hosszú időt töltött a megfelelő stratégia kidolgozásával.

Nolly és Kathleen is ugyanezt a lakást használták bázisként, amikor a „háború” elején bevették apró trükkjeiket, köztük a szelleménekesnő dalát.

A telefon is működött, Vanadium azonnal felhívta a ház gondnokát, Sparky Vox-ot. Sparky

lakása a földszinten volt, a garázs bejárata mellett.

A hetvenéves Sparky imádta az életet, és néhanapján elugrott Renóba, hogy próbára tegye a pénznyelő automatákat, valamint a szerencsáját blackjackben. Simontól igen szép összeget kapott szolgálataiért cserébe.

Sparky-t nem nevezhetnénk rossz embernek, épp ezért megvásárolni sem volt túl egyszerű, de mivel Cain-ról volt szó, hamarosan beadta a derekát. Tiszta szívből utálta a fickót, mert undorító csúszómászónak tartotta, és azt mondta, olyan, mint egy szifilisz majom.

Vanadium először nem értette a hasonlatot, később azonban kiderült, hogy Sparky korábban egy orvosi kutatólaboratórium főkarbantartójaként dolgozott, ahol - többek között - majmokat fertőztek meg szifilisszel, majd megfigyelték, hogyan reagálnak. A végső stádiumban néhány állat annyira elképesztő módon viselkedett, hogy azok után Sparky már Junioron sem lepődött meg.

Előző este a gondnok lakásában Sparky és Vanadium egy üveg bor mellett elbeszélgetett, és Sparky különös történeteket mesélt Cainról. Beszélt arról, amikor a férfi lelőtte egyik lábujját, amikor vissza kellett hozni a meditatív transzból, és amikor egyik idegbeteg barátnője Cain távollétében egy vietnami csüngőhasú malacot hozott neki, megetette hashajtóval, majd rázárta a hálószoba ajtaját...

Bár ő maga is eleget szenvedett Cain brutalitásától, Vanadium azon kapta magát, hogy nevet a Sparky által elmesélt történeteken. Kicsit szégyellte is magát, amikor eszébe jutott a halott Victoria Bressler és Naomi Cain, de szinte vágyott rá, hogy még több szórakoztató történetet hallhasson.

Sparky Vox ugyan a teológia és a pszichológia területén nem volt olyan művelt, mint Vanadium, de hihetetlen éleslátása megnyugtatóan hatott Vanadium lelkiismeretére. - Az a baj a filmekkel és a könyvekkel - mondta Sparky -, hogy vonzóvá, izgalmassá és követendővé teszik a gonoszságokat is, miközben erről szó sincs. Épp ellenkezőleg. A bűnözőket mindig az olcsó izgalom és a könnyen megszerezhető pénz hajtja, és ha megszerezték, még többet akarnak. Ezek mind üres, unalmas emberek, akikkel öt percig nem lehetne normális beszélgetést folytatni. Vannak köztük kimondottan okosak, a legtöbb azonban rendkívül ostoba. Isten nyilván azt akarja, hogy ne vessünk ezeken a szerencsétleneken, mert ha nem nevetünk, akkor azzal mintha elismernénk őket. Ha nem leckéztetjük meg az olyan gazembereket, mint Cain, ha túlságosan félünk tőlük, vagy netán komolyan tekintünk rájuk, sokkal több tiszteletet adunk nekik, mint amennyit megérdemelnek. Kér még egy pohár bort, Tom?

Huszonnégy órával az előző beszélgetés után, amikor Sparky meghallotta a telefonban Vanadium hangját, azonnal azt kérdezte: - Társaságra vágyik? Van még egy üveg Merlot-m.

- Köszönöm, Sparky, de ma este nem érek rá. Szeretnék egy kicsit körülnézni kilenc lábujjú barátunknál, ha ma este éppen nem tartózkodik itthon.

- Amikor utoljára körbejártam odalent, a kocsija még nem állt a helyén, de azért megnézem még egyszer. - Sparky letette a kagylót, hogy körülnézzen a garázsban, majd hamarosan visszajött. - Nincs itthon. Ha bulizik, rendszerint későn jön haza.

- Hallani fogja, amikor megérkezik?

- Igen, majd odafigyelek.

- Ha a következő egy órában visszajönne, a lakásában hívjon, hogy időben ki tudjak surranni.

- Rendben van. Ne felejtse el megnézni a képeket a falon! És van, aki ezekért még fizetni is hajlandó!

*

Wally és Celestina ugyanabba az örmény étterembe mentek a fogadás után, ahonnan Wally a vacsorát hozta még 1965-ben, azon a bizonyos estén, amikor Neddy Gnathic felmondott Celestinának és Angelnek. Vörös asztalterítők, fehér tányérok, sötét színű fa falborítás, minden asztalon gyertya, és a levegőben úszó finom fokhagyma, kebab és sístergő olaj illat fogadta őket, amikor beléptek. Az éttermet egy család üzemeltette, amely még barátságosabbá tette az egyébként is kellemes hangulatot. Celestinának pedig minden oka megvolt arra, hogy több okból is különösen jól érezze magát e jelentőségteljes napon.

Az elmúlt három év Wallynak is okot adott az ünneplésre. Miután eladta orvosi praxisát, nyolc hónapos szabadságot vett ki, majd egy gyermekklinikán helyezkedett el, ahol hetente egy alkalommal huszonnégy órás, ingyenes ügyeletet látott el. Egész életében keményen dolgozott -

gyakran heti hatvan órát is -, és szorgalmasan tett félre pénzt, ezért most végre azzal foglalkozhatott, amiben valóban kedvét lelte.

Celestinát a gondviselés küldte az útjába, mert gyermekszeretetét, és újra visszanyert jókedvét végre Angelre és anyjára önthette. A kislánynak ő volt Wally bácsi. Angel imádta, Wally pedig saját gyermekeként szerette. Lenyűgözte Celestina munkabírása, ahogy nappal a főiskolára járt, éjjel pincérmőként dolgozott, fennmaradó idejében pedig festett. Celestina mindig számíthatott rá, mert Wally része volt a kicsiny család életének. Nemcsak Angel tiszteletbeli nagybátyja, hanem a szó legteljesebb értelmében az apja volt, bár sem jogi, sem biológiai értelemben nem lehetett annak nevezni. Nemcsak az orvosa volt, hanem a védőangyala is, aki felfigyelt a legapróbb hőemelkedésre, és mindig aggódott a kislány miatt.

- Én fizetek - jelentette ki Celestina, amikor elhelyezkedtek az asztalnál. - Sikeres művész vagyok, akit számtalan kritikus akar máris megalázni.

Wally felkapta az itallapot, mielőtt Celestina megnézhetné volna. - Ha te fizetsz, akkor a legdrágábbat rendelem, nem számít, milyen az íze.

- Rendben van.

- Akkor legyen Chateau Le Bucks, 1886-os évjáratú. Ez olyan drága, hogy az áraért egy autót is vehetnénk.

- Láttad Neddy Gnathicot? - kérdezte ekkor Celestina.

- Hol? - nézett körül Wally az étteremben.

- A fogadáson.

- Komolyan?

- Igen, és úgy viselkedett, mintha ő lenne az, aki megmentett bennünket a viharból annak idején, holott kis híján megfagyasztott a hóban.

Wally mosolyogva jegyezte meg: - Ti, művészek, szeretitek túldramatizálni a dolgokat, vagy csak én nem emlékszem az 1965-ös nagy San Franciscó-i hóviharra?

- Hogyan felejthetted el a Lombard Streeten síelő rengeteg embert?

- Hát, persze, emlékszem már. Jegesmedvék támadták meg a turistákat a Union Square-en, a Pacific Heights-on pedig farkascordák garázdálkodtak.

Wally arcán széles mosoly áradt szét. Hol volt már a hajdan szigorú tekintetű háziúr! Mosolya az évek folyamán melegséggel telt meg, szívéről leolvadt a vastag jégpáncél, és a reményvesztettség helyére újra beköltözött a vágyakozás. A férfit kedvesebbnek és gyengédebbnek látta, mint azelőtt. Celestina egyszerűen imádta e barátságos, hosszúkás arcot, és vele együtt a férfit is.

Pedig minden az ellen szólt, hogy ők ketten együtt járjanak. Ez idő tájt ugyan mintha eltűnőben lettek volna a faji előítéletek, ám valahogy mégis úgy tűnt, hogy mindenki évről-évre többet foglalkozik a témával. Ráadásul a köztük lévő korkülönbség sem volt elhanyagolható, Wally ugyanis ötvenéves volt, azaz Celestinánál huszonhat évvel idősebb. Elég idős, hogy akár az apja is lehetne, amit White tiszteletes nyilván az első adandó alkalommal szóvá is fog tenni. Mindemellett azonban magasan képzett, többdiplomás orvostól volt szó.

De minél magasabbra tornyosultak előttük az akadályok, annál inkább úgy érezték, hogy végre szavakkal is ki kell fejezniük egymás iránti érzéseiket, és dönteniük kell sorsukról. Celestina tisztában volt azzal, hogy ugyanazt a mély szerelmet érzik egymás iránt. Wally azonban - talán a lány iránti tiszteletből, vagy mert saját maga is kételkedett érzéseiben - próbálta elrejtteni valódi érzelmeit, és el is hitte, hogy sikerült, pedig minden pillanatban sugárzott a szerelemtől. A férfi egykor baráti csókjai, az érintések, és elismerő pillantások mind-mind gyengédebbé váltak az idők folyamán. Ahogy Celestina kezét fogta a galériában, a lány észrevette, hogy Wallyt olyan erős vágy kerítette hatalmába, amelyet a lány kamaszkorában tapasztalt utoljára. A tizenhárom éves fiúk tekintetéből akkoriban sütött az őszinte csodálat, és szinte megnémította őket a vágy és tapasztalatlanáguk. Wally az elmúlt időszakban legalább háromszor állt egészen közel ahhoz, hogy felfedje érzéseit Celestina előtt, de az idő sosem volt ehhez megfelelő.

Celestina is egyre feszültebb lett, de nem amiatt, hogy Wally felveti-e majd a kérdést vagy sem, mert ha nem, akkor ő mindenképpen magához ragadta volna a kezdeményezést. Inkább az aggasztotta, hogy vajon Wally elvárja-e tőle, hogy érzései megvallása után vele is aludjon.

Celestina nem tudta, mit tegyen. Kívánta és akarta Wallyt, de mégiscsak egy lelkész lánya volt. A bűn és következményei talán nem éltek ilyen elevenen a bankárok és üzletemberek lányai-

ban. De Celestina mindig is érezte, hogy más mint a többiek, mert e szabados világban ő inkább szüzessége megőrzését választotta. Nemrégiben olvasott egy újságcikket, amely arról számolt be, hogy a lányok negyvenkilenc százaléka még ártatlanul megy férjhez, de ezt nem akarta elhinni. Nem tartotta magát prűdnek, de a tisztességét becsben tartotta, és úgy érezte, nem szabad meggon-
dolatlanul eldobnia. *Tisztesség!* Ez úgy hangzik, mintha a lovagkorban élne, és toronyszobába zárt hercegkisasszony lenne, aki egyre csak arra vár, hogy Lancelot lovag megmentse. *Nemcsak szűz va-
gyok, hanem hülye is!* Megpróbálta egy pillanatra elhessegetni magától a büntudatot, és elhinni, hogy a szűzies tisztesség csak múló idea. De úgy gondolta, hogy nem baj, ha megvárja, amíg való-
ban eljön a megfelelő, meghitt pillanat, és úgy indulnak neki közös életüknek, hogy nincs mit meg-
bánniuk. Celestina úgy döntött, ha Wally készen áll elkötelezni magát - amelyről már háromszor is megpróbált vele beszélni -, akkor a szerelem nevében félreteszi aggodalmait, és ágyba bújik vele.

A vacsora alatt Wally legalább kétszer rugaszkodott neki a témának, de hirtelen mindig el-
kanyarodott, és semmiségekről kezdett el beszélni.

Mindketten kiitták a bort, és a desszerteket tanulmányozták, amikor Celestina elbizonytala-
nodott. Valóban helyesen vélekedik Wally érzelmeiről? A jelek mind egyértelműek voltak, de ha mégsem a szerelem az, amit a férfi szemében lát, akkor borzasztóan csalódna. Jó emberismerőnek tartotta magát, érzelmi ügyekben azonban rendszeresen cserbenhagyták ösztönei, és egészen naiv-
nak érezte magát. Ahogy az édességek között válogatott, egyre jobban elhatalmasodott rajta a két-
ségbeesés, hogy Wally esetleg mégsem szereti. Mindenképpen meg akarta tudni, hogy mit érez, mert csak így tud véget vetni a benne tomboló feszültségnek. De ha Wally mégsem ugyanazt érez-
né, amit ő, akkor Angel is, és ő is borzasztóan szomorúak lennének.

Celestina már falféher volt az idegességtől, amikor váratlanul megszólalt: - Talán nem ez a megfelelő hely és idő, bár az is lehet, hogy az idő megfelelő, a hely viszont nem, vagy fordítva... is-
tenem, segíts! Tudnom kell, hogy mit érzel irántam, és... szóval el tudnád-e képzelni, hogy...

Wally gyorsan benyúlt a kabátja zsebébe, elővett egy apró dobozkat, és minden teketória nélkül megkérdezte: - Hozzám jössz feleségül?

Végre kimondta hát! Feltette Celestinának a kérdést, éppen akkor fojtotta bele a szót, amikor a lány levegőt vett, hogy tovább folytassa a sületlenségeket. Már azt érezte, hogy mellkasát egyre erősebben markolja a feszültség, alig kap levegőt, de akkor Wally letette elé a gyűrűs dobozt, és egyszerre minden szép lett. Újra tudott lélegezni, bár az örömtől könnyek szöktek a szemébe. - Sze-
retlek, Wally.

A férfi némi bizonytalansággal tekintett a könnyes szemű lányra, és megkérdezte: - Ez azt jelenti, hogy igen?

- Igen, egész életemben, örökké szeretni foglak, drágám.

- Úgy értem, hozzám jössz?

- Jaj, hát ezt kérdezted?

- Miért, te nem erre válaszoltál?

- Istenem! - Celestina kezébe temette arcát. - Várj, várj egy pillanatot. Kezdjük előlről, jó?

- Igazad van. - Wally visszazárta a gyűrűs dobozt, és nagyot sóhajtva újra belevágott: - Celestina, amikor először találkoztam veled, a szívem fagyos volt. Semmit nem éreztem. Azt hittem, sosem fogok újra szeretni, de szerencsére nem így történt. Te visszaadtad nekem az élet szeretetét, én pedig most már csak veled tudom elképzelni az életemet. Hozzám jössz feleségül?

Celestina megszorította a férfi kezét. - Igen, Wally.

Egyikük sem vette észre, hogy beszélgetésük a kis étteremben szinte mindenki figyelmét magára vonta. Amikor Celestina végre igent mondott, a vendégek üdvívalgásban törtek ki. Celestina olyan ideges volt, hogy kezével ellökte Wally kezéből a gyűrűt, amikor megpróbálta az ujjára húzni. Az arany karika végiggurult az asztalon, de Wally-nek az utolsó pillanatban szerencsére sikerült elkapnia, így a gyűrű végre - nagy derűtség közepette - elfoglalta méltó helyét Celestina ujján.

A desszertet az étterem fizette. A pincér a legfinomabb süteményeket tette le eléjük. Amikor a kávé felszolgálták, már nem figyelt rájuk senki, így nyugodtan megkóstolhatták az édességeket.

Celestina elérzékenyült Wally kedvességétől. - Mindig is vonzódtam a múlt századhoz. Honnan tudad, hogy mi jár a fejemben?

- Valahogy megéreztem, mert mindenki látja a belőled sugárzó kedvességet. Szerinted az édesapád hajlandó lesz összeadni minket?

- Amint felocsúdik az első meglepetésből, igen.
- Gyönyörű, nagy esküvőnk lesz.
- Nem kell, hogy világra szóló legyen - mondta Celestina sokatmondó pillantással -, és remélem, nem kell sokáig várnunk.

*

Tom Vanadium kölcsönvett Sparky-tól egy tolvajkulcsot, amivel ki tudta nyitni Cain lakását, de csak akkor akarta használni, ha másként nem lehetséges. Igyekezett mindig a hátsó útvonalakat használni, és minél ritkábban előfordulni a lakók által látogatott helyeken. Remélte, hogy így meg tudja őrizni inkognitóját Cain előtt is, és megőrizheti a halottaiból feltámadott szellem képzetét. Ha a lakók megpillantják nem túl könnyen elfelejthető arcát, a szomszédok elkezdnek majd beszélni róla, s az igazság előbb vagy utóbb a gyilkos fülébe is eljut.

Felhúzta a konyhaablakot, és kimászott a tűzlépcsőhöz. Elindult lefelé a ködös éjszakában, hogy a konyhán át jusson be Cain lakásába. A tűzlépcsőre nyíló ablakok mindegyike többrétegű üvegből készült, hogy távol tartsa a betörőket. Tom Vanadium minden trükköt ismert, neki a bejutáshoz nem kellett betörnie.

A hasmenéses malac után ugyanis Cain az egész lakást kitakarította, új szőnyeget fektetett le, és mindent kifestetett. Ebben az időszakban átmenetileg egy szállodában lakott, és ezt használta ki Nolly, hogy James Hunnicolt, alias Jimmy Gadget segítségével egy rejtett, külső ablaknyitót szereljenek fel.

Vanadium az utasításnak megfelelően végigtapogatta a párkány faragott mészkő burkolatának külső szélét, amíg rá nem talált egy kiálló acélgombra, és segítségével kinyithatta az ablak zárát. Igaz, hogy kicsit erősen kellett megrántani az ablakot, de a belső zár valóban kinyílt.

Feltolta hát az ablak alsó felét, és halkan bemászott a konyhába. Mivel az ablak vészkijáratként is funkcionált, nem volt előtte sem pult, sem más, amely a ki- és bejutást akadályozta volna.

A szoba, amelyen keresztül majd Cain belép a lakásba, nem az utcára nézett, ezért Vanadium nyugodtan felkapcsolhatta a lámpát. Tizenöt percet töltött azzal, hogy megszemlélte a konyhaszekrény tartalmát, bár semmit nem keresett; egyszerűen átfogó képet szeretett volna kapni arról, hogyan él a gyanúsított. Titokban azonban reménykedett abban, hogy talál valami bűnjelet, amely segíti a nyomozásban.

Sajnos semmi használhatót nem fedezett fel, így eloltotta a lámpát, és tovább lépdelt a napaliba. Ennek a helyiségnek már az utcai frontra nyíltak az ablakai, ezért Vanadium csak egy kicsi elemlámpát használt, amelynek fényét igyekezett kezével eltakarni.

Nolly, Kathleen és Sparky jó előre felkészítették őt az Ipari nő szobrára, ám amikor az elemlámpa hirtelen megvillant a műalkotás villából és ventilátorlapátokból összerakott arcán, Vanadium összerándult a félelemtől. Szinte öntudatlanul keresztet vetett.

*

A fehér Buick csendben haladt a tejszerű ködben. Wally a szokásosnál is óvatosabban vezetett, így a hazáig vezető utat kétszer annyi idő alatt tették meg.

Celestina úgy viselkedett, mint egy iskolás kamaszlány, mert egész úton hozzábújt, hiába szerette volna Wally, hogy bekösse magát a biztonsági övvel.

Bár valószínűleg ez volt Celestina életének legboldogabb estéje, némi szomorúságot is érzett, mert eszébe jutott halott húga, Phimie.

De még a legszörnyűbb tragédia talaján is gyorsan kisarjad a boldogság. Testvére halála jelentette a legfontosabb inspirációt képei témájához, s ezzel azt igyekezett bizonyítani, hogy a világon igenis létezik megbocsátás, él a jövőbeli boldogságba vetett hit.

Phimie megaláztatásának, rémületének, szenvedéseinek és halálának eredményeként jött a világra Angel, akit Celestina először rövid ideig teljes szívéből gyűlölt, ám most már Wallynál, sőt talán az életénél is jobban szeretett. Celestina Phimie-nek köszönhette, hogy Angel révén közelebb került Wallyhoz, valamint ahhoz, hogy jobban megértse, miért is beszélt apjuk *a jelentőségteljes napról*, amelynek eredményeként képei oly erőteljesek lettek, és rendkívüli hatást gyakoroltak az emberekre.

Édesapjuk azt tanította, hogy az élet minden egyes napja jelentős, és mélyebb értelmet hordoz, még ha látszatra eseménytelen és unalmas is. Nem számít, hogy mi a foglalkozásunk, hová születtünk a földön, hogy betegek vagyunk vagy egészségesek, mert életünk minden napja lehetőség

get ad arra, hogy kifejezzük kedvességünket és szeretetünket mások felé, akár tudatos, akár nem tudatos cselekedetek révén. A legapróbb kedvesség a legnagyobb messzeségből, és a legtávolabbi időből is visszasugároz felénk, és hatással van életünkre, amelyről a pozitív sugár forrása mit sem sejt. E kedvesség pedig egyre csak növekszik, és mi tovább adjuk, egészen addig, amíg évekkel később és mérföldekkel távolabb már az egyszerű szívesség is az önzetlen bátorság képében jelenik meg. Ehhez hasonlóan alakul át gonoszsággá az egyszerű irigység és a gyűlölet, amely nagyságától és erejétől függetlenül hatással lehet másokra. Ez az a mag, amelyből a gonoszság virága végül kicsírázik, és megmérgezi az embereket, akikkel sosem találkoztunk és sosem fogunk megismerni. Minden emberi élet - a halottaké, az élőké és a jövőben megszülető generációké egyaránt - olyan mélyen és kibogozhatatlanul fonódik össze, hogy mindenki sorsa ugyanakkor az egyén sorsa is, az emberiség reménye pedig ott pihen a szívekben és a kezekben. Ezért van az, hogy minden bukás után újra meg kell küzdenünk a sikerekért, és amikor valaminek a végére érünk, akkor fájdalommal és bánattal a szívünkben hamuból mindig valami új és jobb dolog építésébe fogunk. Tovább kell éltetnünk a reményt, mert mindenki fontos láncszem az emberi alkotásban, és szerepet játszik fennmaradásában. Minden élet minden egyes órája fel nem ismert lehetőségeket rejt, amelyek révén hatással lehetünk a világra, és már azok a fontos napok is velünk vannak, amelyekre - állandó elégedetlenségünkől kifolyólag - annyira vágyunk; minden fontos nap és izgalmas lehetőség ebben az *egyetlen*, jelentőségteljes napban összegződik.

Apja azt is gyakran mondogatta, hogy: - Világíts magad körül, és az egész világ kivilágosodik.

- Bartholomew, igaz? - kérdezte Wally, miközben keresztülhajtottak a vastag hófehérségen.

Celestina megdöbbenve kapta fel a fejét: - Egek ura, ez nagyon kísértetiesen hangzott. Hogy találd ki, hogy mire gondolok?

- Mondtam már, ami a szívedben van, az olyan nekem, mint egy nyitott könyv.

Abban a szentbeszédben, amely meghozta számára a hírnevet - és amelyet nem kedvelt különösebben -, az édesapja, Bertalan, azaz Bartholomew életén keresztül mutatta be, hogy az élet minden pillanata nagy jelentőséggel bír. Bertalan vitathatatlanul a tizenkét tanítvány közül a legkevésbé ismert. Néhányan azt mondják, hogy *Lebbaeus* még kevésbé ismert, míg mások szerint Hitetlen Tamás a legtitokzatosabb közülük. Bertalan valóban rövidebb ideig gyakorolt hatást a világra, mint Péter, Mátyás, Jónás, János vagy Fülöp. Celestina apjának az volt ezzel a célja, hogy a legapróbb részletekig leírja: az apostol tevékenysége - aki látszólag oly kevés nyomot hagyott maga után - miként hatott a történelem folyamán több százmillió ember életére, és így megerősítse mindenkiben, hogy egyéni életünk éppoly fontos, mint Bertalan visszhangzó élete, bár a hétköznapi ember igen messze van a hírnévtől és a tömegek ünneplésétől.

A híres beszéd végén White tiszteletes azt kívánta a hallgatóságnak, hogy életükben sok olyan jótéteménnyel találkozzanak, amelyeket sosem látott, kedves és önzetlen Bertalanok hajtanak végre. Az önző és féltékeny, minden résztvevőtől mentes embereknek pedig - akik nagy gonoszságokat követnek el - azt üzenté, hogy tetteik egyszer majd visszahullanak a fejükre, méghozzá többszörös erővel. Ha Bertalan lelke képtelen szívükbe hatolni, hogy megváltoztassa őket, akkor rossz cselekedeteik megtalálják őket, és végrehajtják rajtuk azt a szörnyű ítéletet, amelyet megérdemelnek.

- Tudtam - mondta Wally egy piros lámpánál -, hogy Phimie-re gondolsz, ha pedig ő jár a fejedben, akkor hamarosan apád szavai jutnak az eszedbe, mert rövid életében Phimie pont olyan volt, mint Bertalan. Ő is nyomot hagyott maga után.

Phimie-t most inkább nevetéssel, mint könnyekkel kellene megtisztelni, mert Angel sorsán keresztül élete oly sok kedves emléket hagyott hátra Celestinának. Hogy tréfával űzze el a könnyeit, így szólt: - Ide figyelj, Superman, mindenki szeretné, ha lehetnének titkai és magánjellegű gondolatai. Ha te ilyen könnyen olvasol a szívemben, hamarosan ólom melltartót kell majd viselnem.

- Biztosan kényelmes lesz.

- Ne aggódj, drágám, majd olyat választok, amelynek a csatját egy pillanat alatt ki tudod kapcsolni.

- Azt hiszem, te legalább olyan jól olvasol a gondolataimban, és ami még félelmetesebb, mintha a lelkemben is olvasnál. Úgy látom, a lelkész lánya nem áll messze a boszorkánytól.

- Jobban teszed, ha nem is dühítesz fel.

A lámpa zöldre váltott, és végre indulhattak haza.

*

Visszaszerzett, csillogó Rolexével a karján, Junior Cain olyan feszült állapotban ült a Mercedes kormányánál, hogy önuralmát még Zedd segítségével is alig tudta megőrizni.

Tombolt benne a harag, legszívesebben végigvágatott volna a város utcáin, figyelmen kívül hagyva a közlekedési lámpákat és a stoptáblákat; a gázpedált tövig nyomva remélte, hogy a sebesség majd lehűti. Kedve támadt átgázolni a figyelmetlen járókelőkön, és apró darabokra törni csontjaikat.

Ha dühét hőenergiává alakítaná, kormányt markoló kezei az autót úgy felmelegítették volna, hogy a hideg, januári éjszakában hamarosan vörös fényben izzana, és még a ködöt is megolvasztotta volna maga körül.

A tejszerű köd azonban szerencsére nem oszlott fel a Mercedes körül, hiszen akkor nem követhette volna Celestinát olyan könnyedén. A sűrű köd azonban a fehér Buickot is körülvette, amelyben a lány utazott, így fennállt a veszély, hogy egyetlen szempillantás alatt elveszíti a szeme elől. Junior autóját szintén köd borította, így a lánynak és kísérőjének nem tűnt fel, hogy már jó ideje ugyanaz a jármű megy mögöttük.

Juniornak fogalma sem volt róla, ki vezeti a Buickot, de ismeretlenül is gyűlölte a magas, nyúlánk rohadékot, aki valószínűleg a lány szeretője volt. Celestinának Junioron kívül nem volt joga mással lefeküdni, mert ő is, hűgához hasonlóan, ellenállhatatlan gerjedelmet érez majd iránta. Úgy gondolta, elsőbbségi joga van a lányra, mert szoros szálak fűzik a család többi tagjához; ő az apja húga fattyának, így a családhoz tartozik.

„*A harag szépsége: irányítsd a haragodat és győztes leszel*” című művében Zedd elmagyarázza, hogy minden felnőtt képes haragot érezni valamely személy vagy dolog iránt, majd szinte azonnal másfelé irányítani az érzéseit; ennek segítségével elérheti dominanciáját, és megvalósíthatja céljait, vágyait. Nem szabad azonban, hogy a harag fokozatosan ébredjen bennünk, hanem mindig a szívünkben kell tartanunk, folyamatos ellenőrzés alatt, kitartóan táplálnunk, hogy tűzvörös ereje azonnal, bármikor előpattanhasson szükség esetén, akár provokáció ér bennünket, akár nem.

Junior kitartó energiával, legnagyobb meglepedésére, Celestina felé tudta irányítani haragját. Azok ketten végül is az igazi Bartholomew őrangyalai, tehát Junior ellenségei.

A szemetes és a halott zenész körüli kavarodásban már úgyis annyira megalázta magát, amennyire még életében soha, mintha egy hányásroham és egy iszonyú erejű hasmenés egyszerre tört volna rá, így már nem tűrhette a további megaláztatásokat. Az alázat egyébként is a veszteseknek való.

A sötét konténerben ülve, ahol olyan hosszú ideig kínozták a kérdések és kételyek - meg volt győződve arról, hogy Vanadium lelke rázárja a fedelet, és élve eltemeti egy hullával együtt. Junior tehetetlen kisgyermeknek érezte magát. A félelemtől bénultan kúszott a kukában a rothadó hullától minél messzebbre, minden porcikájában reszketve, és fogai vacogását talán még a kukán kívül is hallani lehetett. Mindeközben hallgatta saját nyöszörgését, és képtelen volt abbahagyni. Aztán elindultak szeméből a szégyen könnyei, és a félelemtől kis híján a nadrágjába vizelt.

Egy ideig úgy gondolta, hogy a félelem csak akkor múlik el, ha már nincs senki a közelében. Nemsokára mégis elhalványult, helyét pedig elfoglalta az önsajnálát. Az önsajnálát pedig a harag legjobb táptalaja, és ez ösztönözte arra is, hogy a sűrű ködben kövesse a Buick-ot Pacific Heights felé. Junior gyilkos hangulatban volt.

*

Ahogy Cain lakásában nézelődött, Tom Vanadium rájött, hogy a lakás berendezése valószínűleg saját otthonának spártai berendezését utánozta. Úgy tűnik, Cain alaposan körülnézett Vanadium lakásában. E különös felfedezés zavarta a nyomozót, de magyarázatot nem talált rá.

Cain Spruce Hills-i otthona - ahol Naomival lakott - egyáltalán nem így volt berendezve. A különbség a két lakás között - és a hasonlóság Vanadium lakásával - nem magyarázható csak a gazdagsággal, vagy a városi élet hatására Junior életében bekövetkezett ízlésváltozással.

A csupasz fehér falak, a szobákban itt-ott elhelyezett egyszerű bútorok, és az emlékek miatt Vanadium úgy érezte magát, mintha egy zárda cellájában állna. Az egyetlen világi érték, amelyet a lakásban felfedezett, a tágasság volt, ám ha az Ipari nő szobra helyére egy feszületet állítanának, bármely szerzetes szívesen vállalná, hogy beköltözik.

Mielőtt a hálószobát átkutatta, Vanadium gyorsan újra végigsétált a szobákon, mert hirtelen

eszébe jutott a három bizarr festmény, amelyekről Nolly, Kathleen és Sparky is beszélt. Nem értette, hogyan tudott átsiklani rajtuk. Aztán rájött, hogy azért nem vette észre őket, mert nem voltak a helyükön. A képek nyomát megtalálta a falon, a műalkotások azonban nem lógtak ott.

Valami azt súgta Vanadiumnak, hogy a festmények eltávolítása jelentőséggel bír, de nem volt elég furfangos ahhoz, hogy azonnal rátaláljon a megoldásra.

Újra visszatért a hálóba, ahol átnézte az éjjeliszekrény és az öltözőasztal tartalmát, majd a gardróbba, aztán bepillantott a szomszédos fürdőszobába is, ahol villanyt gyűjtött, mert nem volt ablak. Az egyik falra Cain felírta a Bartholomew nevet, amelyet többször összekarcolt és átluggatott.

*

Wally a ház előtt parkolt le a Buick-kal, és amikor Celestina az ajtóhoz csúszott, így szólt: - Nem, maradj csak itt, majd lehozom Angelt, és hazaviszlek benneteket.

- Ugyan, Wally, nem szükséges, haza tudunk sétálni innen.

- Hideg van, köd van és késő van. Ilyenkor már sok bűnöző garázdálkodik az utcán - válaszolta Wally némi kajánsággal a hangjában. - Ti ketten mostantól fogva a Lipscomb családhoz tartoztok, és hamarosan viselni is fogjátok e nevet, a családom nőtagjai pedig nem járkálhatnak kíséret nélkül a veszélyes városi utcákon, különösen éjszaka nem.

- Ó, hát ez igazán nagyon kedvesen hangzik.

Wally hosszú, szenvedélyes csókot lehelt Celestina ajkára. - Szeretlek, Celie.

- Szeretlek, Wally. Nagyon boldog vagyok.

Nem állította le az autót, a fűtést is bekapcsolva hagyta, majd kiszállt az autóból, és a járdáról még visszaszólt: - Jobb, ha bezárod, amíg visszaérek.

Az autó belsejében Celestina megkereste a központi zár gombját, és bezárta az ajtókat.

A Lipscomb család női tagja tehát engedelmeskedett a Lipscomb család férfi tagjának.

*

A tágas fürdőszoba padlóját bézs színű márványlapok borították, amelyek közé helyenként fekete gránitlapokat helyeztek el. Ugyanilyen borítás fedte a zuhanyozót és a falakat is. A csempe fölött a falat vastag vászon borította. Az egyik oldalra Enoch Cain háromszor felírta a Bartholomew nevet.

Cain tomboló haragja sugárzott az egyenetlen vörös betűk kuszaságából, amely azonban csak előrevetítette a név felírása utáni agressziót. Cain egy hegyes eszközzel, valószínűleg késsel, összeszurkálta a vörös betűket, és olyan vad düh tombolhatott benne, hogy a három feliratból kettő már szinte olvashatatlan volt. A vásznakat több száz lyuk és hasadás csúfította.

Ahogy Vanadium közelebbről is megnézte, rájött, hogy a betűket nem filctollal írták, ahogy először gondolta, hanem inkább vörös festékekkel, amely lefolyt, mielőtt megszáradt volna. Ezt igazolta az is, hogy a véccé lezárt tetején és a padlón is megszáradt vörös festéknyomokat talált.

Megnyálazta az ujját, és megdörzsölte a padlón az egyik foltot. Vér szagát érezte.

De kinek a vére?

*

A hároméves gyerekek, akiket éjjel tizenegykor felvernek álmukból, általában morcosak, nyűgösek és nincs kedvük beszélgetni. Ám amikor Angel felébredt, mindig pontosan tudta, hogy mi történik vele, azonnal kitűnő hangulatba került, és részt tudott venni a társalgásban. Amikor a nyitott ajtón keresztül felmászott Celestina ölébe, a kislány így szólt: - Wally bácsitól kaptam egy Oreó-t.

- A cipődbe tetted?

- Miért pont a cipőmbe?

- Akkor a kapucnidban van?

- Nem. A gyomromban!

- Csak nem etted meg?

- De igen, már megettem.

- Akkor mindörökre odavan. Milyen szomorú!

- De nem ez az egyetlen Oreó a világon, tudod. Milyen nagy köd van!

- Én sem láttam még ekkorát.

Amikor Wally beszállt a kormány mögé, és becsukta az ajtót, Angel így szólt: - Mami, honnan jön a köd? De ne mondd azt, hogy Hawaii-ból.

- New Jersey-ből.
 - Még mielőtt elárul a kislány - mondta Wally -, adtam neki egy Oreó-t.
 - Már késő.
 - Mami azt hitte, hogy a cipőmbe tettem.
 - Kénytelen voltam valamivel lekenyerezni, hogy ráadhassam a cipőjét és a kabátját - mondta Wally.
 - Mi az a köd? - kérdezte Angel.
 - Felhők - válaszolta Celestina.
 - És mit csinálnak a felhők ideleln?
 - Lefeküdtek, mert nagyon elfáradtak - mondta Wally, miközben elindította az autót, és kiengedte a kézféket. - Te nem vagy fáradt?
 - Kérek még egy Oreó-t.
 - Az Oreo nem a fán nő, tudod - válaszolta Wally.
 - Most bennem is felhő van belül?
 Celestina így szólt: - Miért gondolod, drágaságom?
 - Mert belélegeztem a ködöt.
 - Akkor jobb, ha erősen szorítod - figyelmeztette Wally Celestinát, amikor lefékezett egy kereszteződésben. - Olyan könnyű lesz, hogy mindjárt ellebeg, aztán hívhatjuk a tűzoltókat, hogy lehozzák.
 - Hol nő az Oreo? - kérdezte Angel.
 - A virágokon - válaszolta Wally.
 Celestina pedig így szólt: - Az Oreó-k a virágszirmok.
 - Hol nőnek az Oreo-virágok? - kérdezte Angel gyanakodva.
 - Hawaii-ban - válaszolta Wally.
 - Én is úgy gondoltam - válaszolta Angel, kételkedve hunyorítva szemecskéivel.
 - Mrs. Orwall csinált nekem sajtot.
 - Mrs. Orwall igazán kitűnő sajt készítő - helyeselt Wally.
 - Szendvicsben csinálta - helyesbített Angel. - Ő miért él veled, Wally bácsi?
 - Ő a házvezetőnőm.
 - Miért nem lehet a mami a te házvezetőnőd?
 - Mert a mami festőművész. És egyébként sem akarhatjuk, hogy Mrs. Orwall elveszítse a munkáját, ugye?
 - Mindenkinek szüksége van a sajtra - mondta Angel, ami nyilvánvalóan azt akarta jelenteni, hogy Mrs. Orwallnak állandóan sok munkája lesz. - Mami, nincs igazad.
 - Miben nincs igazam, drágám? - kérdezte Celestina, miközben Wally ismét félrehúzódott, és leparkolt.
 - Az Oreo nem tűnt el örökre.
 - Hát mégis a cipődben van?
 Angel megfordult Celestina ölében, és így szólt: - Csak szagold meg - mondta, és közvetlenül anyja orra elé dugta jobb kezének mutatóujját.
 - Nem túl udvarias dolog ilyet csinálni, de valóban nagyon jó illata van.
 - Hát ez az Oreo. Miután megettem, a cukor egyenesen *huss-huss*, az ujjamba ment.
 - Ha mindegyik Oreo *huss-huss* odamegy, akkor egészen kövér ujjad lesz.
 Wally leállította a motort, és kikapcsolta a fényszórókat. - Otthon, édes otthon.
 - Milyen otthon? - kérdezte Angel.
 Wally kinyitotta a száját, de nem jutott eszébe semmi okos.
 Celestina nevetve mondta neki: - Mégsem nyerhetsz mindig, drágám.

*

A fürdőszobai mosdó másik oldalán egy doboz sebtapaszt látott, egy üveg bedörzsölőszeszt és egy jódot.

Tom Vanadium belenézett a mosdó melletti kis szemetesbe, és egy összegyűrt, véres papírzsebkendőt talált. Megtalálta két ragtapsz papírját is.

A vér tehát Cain vére volt.

Ha a feleséggyilkos véletlenül vágta meg magát, az írás mindenképpen hajmeresztő lelkiál-

lapotra, és régóta felgyülemelő dühre utal. Ha szándékosan vágta meg magát, kifejezetten azért, hogy a nevet vérrel írhasa a falra, akkor Cain haragja még mélyebben gyökerezhet, és szinte szétfeszíti őt a megszállottság.

Bármelyik változat is az igazi, egy név vérrel történő felírása mindenképp rituális cselekedetnek számít, amely rendkívül kiegyensúlyozatlan jellemre utal. Úgy gondolta, hogy a gyilkost könnyebb lesz összeroppantani, mint ahogy eleinte várta, mert a védőpajzsa már darabokban hever.

Ez az Enoch Cain azonban már nem ugyanaz a férfi volt, akit Vanadium három éve megismert Spruce Hills-ben. Akkoriban Cain elképesztően kegyetlen gyilkos volt, de nem vad, tomboló állat. Hideg számítás jellemezte, de nem volt megszállott. Akkoriban Cain túlságosan is számító volt, és kitűnően tudta érzelmeit kontrollálni, ahhoz hogy ne kelljen magát behajszolni abba az érzelmi örületbe, amely nemrégiben mégis elvezette e véres falfírka megfestéséhez, és arra készítette, hogy szimbolikus értelemben, egy késsel megcsönkítsa Bartholomew-t.

Ahogy Vanadium az összekaszabolt, vérfoltos falat nézte, gerincén jeges rémület kúszott felfelé, amely beette magát a vérébe és a csontjaiba is. Olyan érzése támadt, mintha már nem ugyanazzal az emberrel volna dolga, akit három évvel ezelőtt, hanem egy új, sokkal ijesztőbb Enoch Cain-nel.

*

Wally átsétált a járdán Celestina előtt, és felment a lépcsőn, kezében vitte a táskát, amely tele volt Angel ruháival és kifestőkönyveivel.

Celestina Angellel a karjában követte őt. A kislány nagyokat szippantott a ködből: - Jobb, ha erősen fogsz, mami, mert mindjárt elrepülök.

- Nem hiszem, mert tele van a pocakod sajttal és Oreó-val.

- Miért követ bennünket az az autó?

- Milyen autó? - kérdezte Celestina, és megállt a lépcsőfeljárónál, hogy visszanézzen. Angel a Buick mögött leparkolt Mercedesre mutatott, amely épp akkor kapcsolta ki a reflektorait. - Nem minket követ, valószínűleg az egyik szomszéd.

- Kaphatok még egy Oreó-t?

Celestina így szólt: - Már kaptál.

- Akkor kaphatok Snickerst?

- Nem kapsz.

- És Mr. Goodbart?

- Nem egy bizonyos fajtát nem kaphatsz, hanem egyáltalán nem ehetsz édességet.

Wally kinyitotta a bejárati ajtót, és belépett.

- Akkor vaníliás nápolyit kérek.

Celestina a nyitott ajtón át belépett, Angellel karjában. - Vaníliás nápolyit sem kaphatsz. Mert egész éjjel ébren leszel tőle.

Wally követte őket a hallba. Angel hirtelen így szólt: - Akkor autót szeretnék.

- Autót?

- Kaphatok?

- De hát nem is tudsz vezetni - emlékezette Celestina.

- Majd én megtanítom vezetni - mondta Wally, miközben elhaladt előttük a lakás ajtaja felé, zsebében kotorászva.

- Ő megtanít vezetni - jelentette ki Angel győzedelmesen.

- Akkor, azt hiszem, veszünk neked egy autót.

- Olyat szeretnék, amelyik repül.

- Nem gyártanak repülő autót.

- Biztosan gyártanak - mondta Wally, ahogy kinyitotta a zárat. - De legalább huszonegy évesnek kell lenned, hogy vezethesd is.

- Hároméves vagyok.

- Akkor már csak tizennyolc évig kell várnod - mondta Wally, és félreállt az ajtóból, hogy beengedje Celestinát és a kislányt.

Odabent Celestina rámosolygott Wallyra: - Mire a nappaliba értünk, már az autót is megvettük a gyerekeknek. Elég szépen haladunk a házasságunkban, nem?

- Pisilni kell - mondta Angel.

- Ezt nem kell bejelentened mindenkinek - figyelmeztette Celestina.
- Csak akkor, ha nagyon kell pisilni.
- Még akkor sem.
- Először adj egy puszit - mondta Wally. A kislány egy puszit nyomott az arcára.
- Én is. Én is! - mondta Celestina. - Egyébként is, előbb a menyasszonyoknak kell puszit adni.

Bár Celestina még mindig karjában tartotta Angelt, Wally megcsókolta őt, és csókja hosszú volt és finom. Angel így szólt: - Ez nem csak sima puszi volt.

- Reggel nyolckor átjövök reggelizni - mondta Wally. - Hamarosan be kell jelentkeznünk.
- Két hét múlva túl korán volna?
- Nagyon kell pisilni - szólalt meg ismét Angel.
- Szeretlek - mondta Wally. Celestina újra megismételte. Aztán a férfi megszólalt: - Addig állok kint a folyosón, amíg nem hallom, hogy mind a két zár kattán.

Celestina letette Angelt, a kislány pedig azonnal a fürdőszobába rohant. Wally kilépett a folyosóra és behúzta maga mögött az ajtót.

Katt, katt. Először az egyik zár, azután a másik.

Celestina addig állt az ajtónál, amíg nem hallotta, hogy Wally behúzza maga után a folyosó ajtaját.

Egy hosszú pillanatig az ajtónak támasztva állt, és szorította a kilincset, mintha attól tartana, ha elengedi, ő is lebegni kezd a levegőben, mint kislánya.

*

Bartholomew először az Ichabod Crane-re hasonlító, magas, nyúlánk férfi karján jelent meg a ház kapujában, piros kabátban és kapucniban. A férfi vállán egy hatalmas táská is lógott.

Egyik karján a gyermekkel, a másikon pedig a táskával eléggé védtelennek tűnt, és Junior elgondolkodott, hogy talán jó lenne most kiugrani a Mercedesből, egyenesen nekiesni Celestina szeretőjének, és közélről fejbe löni. Ha az agyát találná el, akkor gyorsabban meghalna. Valószínűleg a gyerekekkel együtt a földre esne, és Junior a gyereket löhetné le másodiknak. Három golyót eresztene bele, hogy biztos legyen a dolgában.

Problémát egyedül csak Celestina okozott, aki még mindig a Buickban ült, mert ha meglátná, mi történik, akkor biztosan a kormány mögé ugrana, és elhajtana. Az autó motorja még mindig járt, ezt a kipufogóból felszálló fehér füst is jelezte, ezért úgy döntött, inkább mégsem kockáztat.

Talán az volna a legjobb, ha odaszaladna az autóhoz, és a lányt a kocsiban lőné le. Még akkor is maradna öt töltény a pisztolyában, ha egyet a férfire, négyet pedig Bartholomew-re használ el.

Ha a hangtompítót felszereli, a pisztolyt már csak közeli célponthoz használhatja. Mert miután áthalad a hangtompítón, a golyó sokkal lassabban jut ki a fegyver csővé, ezért nagy távolságból egyáltalán nem garantálható a pontosság.

Erre az a férfi figyelmeztette, aki a St. Mary templomban átadta neki a fegyvert egy kínai étterem papírzacskójában. Junior pedig elhitte neki, amit mondott. A fickónak ugyanis csak nyolc ujjja volt, és Junior feltételezte, hogy talán elfelejtette átadni ezt a fontos üzenetet az egyik ügyfélnek, aki ezt így hálálta meg.

De az is előfordulhatott, hogy saját ujját lőtte le, nehogy besorozzák, és Vietnamba küldjék.

A lényeg az, hogy ha Celestina elmenekül, akkor szemtanúja is lesz a gyilkosságoknak, és az esküdteket egyáltalán nem fogja érdekelni, hogy a lány egy tehetségtelen szuka, aki giccseket fest. Bizonyára meglátná Juniort, amint kiszáll a Mercedeséből, és a köd ellenére is kitűnő leírást adna autójáról. Szerette volna úgy megúszni az egészet, hogy ne kelljen kiköltöznie Russian Hill-i otthonából.

Junior egyébként sem volt mesterlövész. Jobban kedvelte, ha közélről végezhet áldozataival.

Az Ichabod külsejű férfi beadta Bartholomew-t az autó nyitott ajtaján át Celestinának, majd átment a Buick másik oldalára, ahol a táskát a hátsó ülésre dobta, és ő is beszállt a kormány mögé.

Ha Junior tudta volna, hogy csak másfél háztömbnyit mennek az autóval, akkor nem a Mercedes-szel követte volna őket. Az utat gyalog is megtehette volna. Amikor újra a járdához húzódott, néhány autóval a Buick mögött, azon gondolkodott, észrevették-e.

Most végre mindhárman az utcán vannak: a férfi, Celestina és a fattyú.

Ha egyszerre ölné meg őket, akkor elég sok negatív tényezővel kellene megküzdenie később, különösen, ha szemből akarna löni. Junior azonban teletömte magát hányás, hasmenés és allergia elleni szerekkel, ezért úgy érezte, megfelelő védelmet biztosított magának érzékenysége ellen. Tulajdonképpen az elsődleges célja az volt, hogy ezúttal számos negatív következménnyel találja szembe magát, mert így végre minden kétséget kizáróan bizonyítani tudná, hogy a fiú halott és az ő kínjainak vége.

Junior aggódott, hogy észrevették, amikor másodszorra is behúzódtott mögéjük a parkolóba. Attól félt, hogy rajta tartják a szemüket, és abban a pillanatban kiugranak az autóból, ahogy Juniort közeledni látják, és mire odaérne, már mindannyian beérnének az épületbe.

Amint ez átfutott a fején, Celestina és a gyerek a lépcső aljához ért, és a gyerek éppen feléje mutatott, a nő pedig megfordult, hogy odanézzon. Úgy tűnt, egyenesen a Mercedest nézik, bár a ködben Junior ezt nem tudta pontosan megállapítani.

Lehet, hogy észrevették, de akkor semmi jelét nem mutatták. Nem siettek különösebben befelé, így viselkedésükből arra következtetett, hogy tévedett.

Nem sokkal azután, hogy bementek a házba, fény gyúlt a bejárati ajtótól jobbra, a földszinti ablakokban.

Junior azt mondta magában, hogy vár az autójában, időt hagy nekik, hogy nyugodtan leparkoljanak. Elég késő van, ezért valószínűleg a gyereket fektetik le először. Majd Ichabod és Celestina is bemegy a hálósobába, hogy lefeküdjenek. Ha türelmesen vár, egyszerűen be tud surranni, megkeresi Bartholomew-t, megöli a fiút az ágyában, utána megöli Ichabodot, és még mindig lesz ideje arra, hogy Celestinával szerelmeskedjen.

Többé nem reménykedett abban, hogy közös jövője lehet a lánnyal. Miután próbára tette Junior Cain szexuális képességeit, Celestina biztos többet szeretne majd - ahogy más nők is -, Juniornak azonban már elment a kedve a romantikától. De mostanra már olyan sok feszültségen és idegességen ment keresztül, hogy úgy érezte, legalább egyszer megérdemli, hogy a lány testével vigasztalódjon. Némi kártérítés neki is jár. Most legalább visszavághat.

Ha nincs Celestina könnyűvérű húgocskája, Bartholomew meg sem születik. Nincs, ami fenyegetse az életét. Akkor pedig Junior élete is egészen más, sokkal jobb lehetne.

Celestina vállalta, hogy befogadja a fattyú fiút, és ezzel a tettével magát is Junior ellenségei közé sorolta, bár Junior soha, semmit nem tett ellene. Valójában meg sem érdemli Juniort, arra sem méltó, hogy szerelmeskedjen vele; és miután lelőtte Ichabodot, talán hagyja, hogy könnyörögiön neki, de nem teljesíti a kívánságát.

Ekkor elhaladt mellette egy teherautó, amely felkavarta a ködöt.

Junior furcsán érezte magát, a feje könnyű volt. Remélte, hogy nem esik ágynak influenzával.

Jobb kezének középső ujjja fájdalmasan lüktetett a ragtapasz alatt. Még korábban vágta meg, amikor egy elektromos élezővel fente a késeket, a seb pedig elmérgesedett, amikor Neddy Gnathicot megfojtotta. Bosszankodott, mert nem vágta volna meg magát, ha nem kellene állandóan készenlétben állnia, és fegyvereket viselnie, hogy megölje Bartholomew-t és őrangyalait.

Az elmúlt három évben nagyon sokat szenvedett a két lánytestvértől. Említhetné a legutóbbi esetet, amikor Celestina halott zenészbarátjával rövid időt töltött egy szemetesben. Ha arra a néhány percre gondolt, még most is kiverte a veríték. Az este minden részlete élénken és zavarba ejtően élt a fejében. Ahogy erre gondolt, Juniornak hirtelen vizelési ingere támadt, noha amíg Ichabod és a képeslapfestő bohóc az étteremben vacsoráztak, ő a szemközti bárban elintézte folyó ügyeit.

Még ez is, gondolta Junior. Pedig még ebédelni sem volt ideje, mert Vanadium szelleme majdnem utolérte, amikor ebéd előtt nyakkendőtüket és selyem zsebkendőket keresett magának. Azután a vacsorát is elhalasztotta, mert Celestinát kellett szemmel tartania, aki nem ment egyenesen haza a galériából. Éhes volt, kopogott szeme az éhségtől. És erről is ez a ribanc tehet.

Tetteid egyszer majd visszahullanak rád, még hozzá többszörösére nagyítva, mivel örök hadban állsz az élet értelmével. Bartholomew lelke pedig megtalál téged, és szörnyű ítéletet ró majd rád, amelyet megérdemelsz.

Minduntalan e szavak visszhangoztak Junior fejében, világosan, erőteljesen és egyre riasztóbban, ugyanazzal az intenzitással, ahogy a szemetesben átélt kínjai bevillantak emlékezetébe.

Mielőtt tovább merenghetett volna emlékein, Junior megpillantotta a házból kifelé tartó Ic-

habodot. A férfi visszatért a Buickhoz, beindította a motort, gyorsan megfordult, majd elhajtott a ház irányába, ahonnan az imént Bartholomew-t kihozták.

*

Cain hálósobájában Tom Vanadium elemlámpája egy két méter magas könyvespolcot világított meg, amelyen közel száz kötet látszott. A legfelső polc üres volt, csakúgy mint az utolsó előtti.

Emlékezett rá, hogy Junior Cain Spruce Hills-i lakásában látta Caesar Zedd önségítő ostobaságainak teljes gyűjteményét. A feleséggyilkos a könyveket nemcsak puha, hanem keményfedeles változatban is megvásárolta. A drágább kiadások, mintha teljesen érintetlenek lettek volna, valószínűleg kesztyűvel nyúlt hozzájuk. A puhafedelű változatokban azonban rengeteg aláhúzást látott, és több oldal sarka be volt hajtvva.

Ahogy közelebből megnézte a könyvespolcokat, látta, hogy a Zedd-gyűjtemény legértékesebb része nincs a helyén.

Vanadium ezután odasétált a beépített szekrényekhez, ahol kevesebb ruhát talált, mint gondolta. Az akasztós szekrénynek csupán a felében voltak ruhák. A vállfák üresen lógtak egymás mellett.

A szekrény tetején lévő polcon csupán egyetlen bőröndöt talált, egy elegáns Mark Cross gyártmányú táskát. A polc többi része üres volt - legalább háromszor ennyi táska elfért volna még.

*

Angel lehúzta a vécét, és megmosta a kezét.

- Ne felejtse el a fogadat sem! - mondta Celestina, aki még mindig a bejárati ajtó melletti ajtófélfának támaszkodott.

- Már megmostam.

- Az még az Oreó előtt volt.

- Nem piszkoltam össze a fogaimat - tiltakozott Angel.

- Az meg hogy lehet?

- Nem rágtam velük.

- Szóval az Oreó-t az orrodon keresztül lélegeztetted be?

- Egyben nyeltem le.

- Tudod mi történik azokkal, akik füllentenek?

A kislány elkerekedett szemekkel mondta: - Én nem füllentek, mami.

- Akkor mit csinálsz?

- Én csak...

- Igen?

- Én csak azt mondom, hogy...

- Igen?

- Jól van, megmosom a fogamat - adta meg magát Angel.

- Jó kislány vagy. Én majd hozom a pizsamád.

*

Junior kint várakozott a ködben. Milyen erősen próbált a jövőben élni, ott, ahol a győztesek is! Emlékei azonban minduntalan visszarántották a múltba.

Fejéből képtelen volt kiverni a titokzatos figyelmeztetést: *Bartholomew lelke... megtalál majd... és kirója rád a legszörnyűbb büntetést, amelyet megérdemelsz.*

Visszapörgette a szavakat, majd újra lejátszotta, a fenyegetés forrását azonban nem sikerült megfejtenie. A saját hangján elmondva hallotta a gondolatot, mintha valahol egy könyvben olvasta volna, de mégis arra gyanakodott, hogy e szavakat valaki mondta neki...

Autója mellett ekkor, szirénázva és villogva, elsüvített egy járőrkeszi.

Junior megijedt a hirtelen fénytől és zajtól, kiegyenesedett, megragadta a pisztolyt, amelyre már a hangtompítót is föltette, ám a rendőrautó nem fékezett, és nem is húzódott a Mercedes elé a járdához, ahogy azt várta.

Egyszerűen elhaladt mellette a hófehér, tejszerű ködben, és rövid idő múlva már csak a lámpáit látta a távolban.

Amikor Junior ránézett a karórájára, rájött, hogy fogalma sincs mennyi ideje ül már itt azóta, hogy Ichabod elhajtott a Buickján. Lehet, hogy egy perce, de az is lehet, hogy tíz.

A földszinten, a bejárattól jobbra az ablakokból még mindig fény szűrődött ki.

Úgy döntött, addig megy be a házba, amíg égnek a lámpák odabent. Nem szeretne volna, ha azt gondolják róla, hogy piti besurranó, aki a sötétben járja végig az idegen szobákat: már az ötlettől is borsózdott a háta.

Elővett egy pár vékony, latex sebészkesztyűt, és felhúzta a kezére.

Kilépett az autóból, végigsétált a járdán, felment a lépcsőkön a Mercedestől egész a házig. Jobb kezében szorongatta a pisztolyt, a zárnyitó eszközt pedig a baljában, míg testéhez további három kést ragasztott.

A bejárati ajtó nem volt bezárva, mert nem csupán egy ház, hanem egy egész épületkomplexum főbejárata volt.

Végigment a folyosón a földszinti lakásokig, és látta, hogy három felső emeletre innen indulnak a lépcsők. Tehát valószínűleg idejében hallani fogja, ha valaki elindul odafentről.

A házban nem volt lift, így nem kellett amiatt aggódnia, hogy egyetlen csengőszó után ki nyílnak az ajtók, és a liftben levők azonnal szemtanúvá válnak.

Egy lakást látott jobbra, egyet pedig balra. Junior a jobb oldalra, az egyes számú lakáshoz ment, amelynek ablakai világítottak.

*

Wally Lipscomb leparkolt a garázsban, leállította a motort, és éppen ki akart szállni a Buickból, amikor meglátta, hogy Celestina az autóban felejtette a táskáját.

Meglepődött, hogy viszonylag zökkenőmentesen tudták átvinni a kislányt egyik lakásból a másikba, és csak a táska maradt az autóban, annak ellenére, hogy mind ő, mind Celestina izgatott volt az eljegyzés és a sikeres kiállítás miatt. És a kései óra dacára - valószínűleg az Oreónak köszönhetően - még Angel is csupa energia volt. Wally úgy gondolta, hogy ez az időszak csak átmeneti rend a káoszban, abban a reményekkel, örömmel, frusztrációval, boldogsággal és izgalmakkal teli rendetlenségben, amelynek élet a neve, és amelyet semmi kincsért nem cserélt volna el.

Egyetlen sóhaj vagy zokszó nélkül fordult vissza, és úgy döntött, visszasétál Celestina házához. Tulajdonképpen örült is, hogy újra láthatja jövődöbéli családját, és még egy búcsúcsókot lehelhet Celestina ajkára.

*

Éjjeliszekrény, két fiók.

Tom Vanadium a felső fiókban - a szokásos tárgyakon kívül - egy kiállítási meghívót is talált. Rávilágított elemlámpájával, és a borítón megpillantotta *Celestina White* nevét.

1965 januárjában, nem sokkal azután, hogy Vanadium kómába esett, Enoch Cain megkérte Nolly Wulfstant, hogy kutassa fel Seraphim újszülött gyermekét. Amikor jóval később Magussontól tudomást szerzett az esetről, Vanadium feltételezte, hogy Cain hallotta Max Bellini üzenetét az üzenetrögzítőjén, és a hallottakat összekapcsolta Seraphim halálával. A szalagon egy San Franciscó-i balesetet emlegettek, ezért Cain elindult, hogy megtalálja a gyermeket, aki az övé volt. Az apaság az egyetlen elképzelhető indok, amiért a gyermek érdekelt.

Később, 1966 elején, amikor Vanadium már magához tért a kómából, és eléggé megerősödött ahhoz, hogy látogatókat fogadhasson, hosszú beszélgetést folytatott régi barátjával, Harrison White-tal. A tiszteletes - valószínűleg lánya emléke iránti tiszteletből, és nem azért, hogy megőrizze lelkesi jóhírért - nem volt hajlandó elismerni, hogy Seraphim gyermeket várt, sem azt, hogy megerősözték, bár Max Bellini megerősítette a terhesség tényét, és úgy gondolta, legalábbis zsaruzimata azt súgta neki, hogy a lányt megerősözték. Harrison azonban, úgy tűnt, elfogadta, hogy Phimie nincs többé, és nincs értelme újra feltépní a sebeket. De még ha lenne is bűnös, a keresztény vallás azt kívánja, hogy megbocsássonak neki. Jóllehet, bűneit nem felejtik el, az isteni igazságtételben bíznak.

Harrison baptista volt, Vanadium pedig katolikus, és bár mind a ketten különböző nézőpontból közelítettek ugyanahhoz a valláshoz, álláspontjaik mégsem tértek el jelentősen egymástól, legalábbis Vanadium ezt érezte beszélgetésük után. Az igazság azonban az, hogy Enoch Cain-re sosem tudnák sikeresen rábizonyítani Phimie megerősöztetését és halálát, elsősorban azért, mert a lány nem tett tanúvallomást. A másik probléma pedig az volt, hogy ha Cain bűnösségét be akarnák bizonyítani, csupán újabb sebeket szakítanának fel a White családban, különösebb eredmény nélkül. Vanadium úgy gondolta, pusztán az isteni igazságra építeni meglehetősen naiv gondolat, bár erkölcsi-

leg nem megkérdőjelezhető.

Vanadium megértette régi barátjának fájdalmát, és tudta, hogy a gyermek elvesztése feletti gyász bárkiből előhozhat nem józanul mérlegelő, hanem érzelmi alapon meghozott döntéseket, ezért elfogadta Harrison tiszteletes döntését, és nem bolygatta tovább az ügyet.

Azon a napon, amikor Vanadium részt vett Seraphim temetésén, majd később megállt Naomi sírjánál is, már gyanította, hogy Phimie nem közlekedési balesetben halt meg, ahogy állították, ám az meg sem fordult a fejében, hogy a feleséggyilkosnak bármi köze lehet hozzá. Most, hogy megtalálta a galéria prospektusát az éjjeliszekrény fiókjában, úgy érezte, újabb bizonyítékot talált Cain bűnösségére.

A brosúra jelenléte azért is zavarta Vanadiumot, mert feltételezte, hogy miután Nolly már nem tudott többet segíteni neki, Cain végül rájött, hogy Celestina vette magához a gyereket, hogy sajátjaként nevelje fel. A kilenc lábujjú csoda azonban valami oknál fogva azt hitte, hogy a gyermek fiú, ám ha felkutatta Celestinát, mostanra már tudhatja az igazságot.

Tom Vanadium számára maga volt a rejtély, hogy Cain - ha egyáltalán ő az apa -, miért mutat ilyen mély érdeklődést a kislány iránt. E végletesen önző, üres lelkű férfi semmit sem tekintett szentnek; az apaság egyáltalán nem vonzotta, és semmiképpen sem érezhetett elkötelezettséget a gyermek iránt, aki a Phimie elleni erőszakból született.

Lehet, hogy pusztán kíváncsiságból jár utána a dolognak, mert meg akarta tudni, hogyan néz ki a gyermeke; de ha más is motiválja, az semmiképpen sem lehet jóindulatú. Bármi is legyen Cain szándéka, egészen biztos, hogy sok kellemetlenséget, esetleg veszélyt is jelenthet Celestina és a kislány számára.

Mivel Harrison legjobb szándéka ellenére sem hajlandó felnyitni a régi sebeket, Cain akár-mikor, akárhol felkeresheti Celestinát, a lány pedig nem fogja sejteni, hogy a férfi erőszakolta meg hűgát. Számára Cain arca csupán egy idegen arc.

Most viszont Cain már tud róla, sőt, érdeklődik is Celestina iránt. Ha beszámolna erről Harrisonnak, a lelkész talán felülvizsgálná korábbi álláspontját.

A prospektussal a kezében, Vanadium visszatért a fürdőszobába, és lekapcsolta a lámpát. Még egy utolsó pillantást vetett a névvel telefirkált, felszabdalt vászonra.

Az ösztönei és az esze is azt súgta neki, hogy Cain, Bartholomew és Celestina között létezik valamilyen kapcsolat. A név megrémítette Caint álmában, méghozzá azon az éjszakán, amikor Naomit megölte, Vanadium ezért tudatosan építette be a nevet pszichológiai stratégiájába, anélkül hogy pontosan tudná, milyen jelentősége van a gyanúsított számára. Bármennyire biztos volt a kapcsolatban, még nem találta a közös pontot. Fontos információk nem álltak még a rendelkezésére.

Újra átlapozta a galéria kiadványát, és rátalált Celestina fényképére. Bár a lányok nem voltak ikrek, a köztük lévő hasonlóság mégis megdöbbentő volt.

Arra gondolt, ha Cain vonzódott az egyik lánytestvérhez, akkor valószínűleg a másik is tetszhet neki. És mivel a testvérek nemcsak szépek voltak, hanem okosak is, még nagyobb erővel vonzották Caint. Az ártatlanság vagy a jóság: mindkettő kiváló vonzerőt jelent a démonoknak.

A kiállítás címe: „Egy jelentőségteljes nap”.

Vanadium hirtelen különös bizsergést érzett a gerince mentén.

Természetesen ismerte a tiszteletes szentbeszédét, a Bertalanról szóló példázatot. Az emberi életben lezajló láncreakciót. Azt a megfigyelést, hogy egyetlen apró kedvesség még nagyobb kedvességekre ösztönözhet, olyanokra, amelyekről nem is tudunk, tőlünk időben és térben távoli helyeken és embereken.

Sosem kapcsolta össze Enoch Cain rettegett Bartholomew-ját, a Harrison White szentbeszédében említett Bartholomew-val, amelyet 1964 decemberében közvetített a rádió, egy hónappal Naomi meggyilkolása előtt, majd 1965 januárjában újra megismételték. Thomas Vanadium még azután sem tudta összerakni az eseményeket, hogy látta a falra vérrel festett és agyonszurkált Bartholomew feliratot, és Celestina előtte heverő katalógusát egy kiállításról, amelynek a címe *Egy jelentőségteljes nap*. Minden erejével próbálta megtalálni a bizonyítékok közötti kapcsolatot, de egyetlen láncszem még hiányzott.

Ahogy továbblapozott a katalógusban, olyasmit talált, amelytől kezében hirtelen remegni kezdett a vékonyka kiadvány. Celestina kiállítását aznap este tartották, a fogadás több mint három órája fejeződött be.

Véletlen. Semmi több. Pusztá véletlen.

Ám mind az egyház, mind a kvantumfizika azt állítja, hogy ilyesmi nem létezik. A véletlen titokzatos tervezés és jelentés eredményeként születik, de az is lehet, hogy olyan különös rend, amely előkészíti a káosz megjelenését. Bármelyik változat igaz lehet. Ha úgy tetszik, hihetjük azt is, hogy a kettő egy és ugyanaz.

Akkor tehát nem véletlenről van szó.

Számtalan lyuk a falon. Vágások. Csakis óriási harag hozhatta ezeket ki Cain-ből.

Hiányzó bőröndök. Alig látott ruhákat a szekrényben. Akár hétvégi vakációt is jelenthet.

Lehetséges, hogy valaki először saját vérével neveket ír a falra, hogy agyonszurkálja, mint ahogy Norman Bates tette Janet Leigh-vel a *Psychó-ban*, majd elrepül Renóba a hétvégére, hogy kaszinókban üldögéljen, színházba menjen és svédasztalos vacsorákon vegyen részt? Nem valószínű.

Besietett a hálósobába, felkapcsolta az éjjeli lámpát, és már azzal sem törődött, hogy az utcáról valaki meglátja.

A festmények üres helye a falon. Zedd könyveinek hiányzó gyűjteménye. Renóba biztosan nem vinné magával senki. Csak akkor, ha tudná, hogy sosem jön vissza.

A kései óra ellenére felhívta otthonában Max Bellinit.

Ő és a nyomozó már több mint harminc éve jó barátok voltak. Akkor ismerkedtek meg, amikor Max-et felvették a San Franciscói rendőrséghez, Vanadium pedig fiatal papként szolgált a San Alselmo Árvaházban. Mielőtt belépett volna a rendőrséghez, Max is gondolkodott azon, hogy pap lesz, sőt Tom Vanadiumban talán már akkor meglátta a későbbi rendőrt.

Amikor Max felvette a telefont, Vanadium megkönnyebbülten sóhajtott fel, majd rögtön belefogott: - Én vagyok az, Tom. Lehet, hogy csak egy rossz megérzés, de van itt valami, szükségem volna rád, és jó lenne, ha most azonnal indulnál.

- Neked nem szoktak rossz megérzéseid lenni - válaszolta Max. - Mondd el, mi történt.

*

Az ajtót két erős zár védte. Megfelelő védelmet nyújthat az átlagos behatoló ellen, de semmit sem jelent a Juniorhoz hasonló képességű és tehetségű ember ellen, aki még a haragját is képes irányítani.

Junior bal karja alatt a tokban tartotta 9 mm-es, hangtompítós pisztolyát, így mindkét kezét szabadon használhatta.

Újra könnyűnek érezte a fejét, de ezúttal azt is tudta, hogy miért. Nem az influenza okozta. Éppen most próbál kitörni a selyemgubó létből, hogy magasabb rendű lényként születhessen újjá. Mostanáig lárva volt, a félelem és zavarodottság bábjába zárva, de végre teljesen kifejlődött és pillangóvá alakult, köszönhetően haragja csodás erejének, amelyet önmaga tökéletesítésére használt. Ha Bartholomew meghal, Junior Cain végre kiterjesztheti szárnyait, és *elrepülhet*.

Jobb fülét az ajtóra tapasztotta, és visszafojtott lélegzettel figyelt, de nem hallott semmit, ezért hozzálátott a záruk kinyitásához. A felső zárral kezdte. Halkan becsúsztatta a zárnyitó vékony drótját a kulcslyukba, a pecek alá.

Amikor meghúzta a zárnyitó szerkezetet, hirtelen megijedt, hogy odabent meghallják. A pecek ekkor hirtelen felugrott. A művelet nem járt túl nagy zajjal, de az ajtó túlsó oldalán tartózkodók biztosan meghallották volna. Reménykedett benne, hogy Celestina a lakás belsejében van, és nem sejt semmit.

Az első mozdulatnál még nem jött ki minden szegecs a helyéből, de Junior tudta, hogy a zártól függően legalább háromszor kell megismételni a manővert.

Úgy döntött, minden zárnál háromszor ismétli meg a mozdulatot, mielőtt kipróbálná, hogy nyílik-e az ajtó. Minél kevesebb zajt csap, annál jobb. Remélte, hogy a szerencse is mellé szegődik.

Katt-katt-katt. Katt-katt-katt.

Elfordította az ajtó gombját. Könnyedén nyílt befelé, de csak körülbelül két centiméterre nyitotta ki.

Zedd azt mondja, hogy az igazán érett személyiség sosem hagyatkozik pusztán a szerencséire, hanem ő maga *csinálja* meg a szerencsését, méghozzá olyan megbízhatósággal, hogy a szerencse isteneit akár nyugodtan szembe is köpheti.

Junior bőrkabátja zsebébe dugta a zárnyitó gépet.

Az igazi lőfegyvert - amelybe előzőleg tíz töltényt tett - most a jobb kezébe vette. Úgy érezte, szinte természetfeletti erővel ruházta fel.

*

Angel levetette az egész nap viselt piros ruháskákat, sárga pizsamát öltött és sárga zoknit viselt hozzá. Kérésére Celestina egy puha, sárga masnit kötött a kislány hajába.

A masnik korszaka néhány hónappal ezelőtt kezdődött. Angel azt mondta, hogy csinos szeretne lenni alvás közben is, hátha álmában találkozik egy herceggel.

- Sárga, sárga, sárga, sárga - jelentette ki Angel elégedetten, amikor megszemlélte magát a szekrényajtóra elhelyezett tükörben.

- De még mindig az én M&M csokigolyóm vagy.

- Kiscsirkéről fogok álmodni - mondta Celestinának -, és ha sárgában vagyok, azt fogják gondolni, én is közéjük tartozom.

- Akkor banánokról is álmodhatsz - mondta Celestina, és visszahajtotta az ágytakarót.

- Nem akarok banán lenni.

Mivel a kislány néha rosszat álmodott, Celestina megengedte neki, hogy alkalmanként - mint ez alkalommal is - az ő hálószobájában aludjon.

- Miért akarsz kiscsirke lenni?

- Mert még sosem voltam. Mami, te és Wally bácsi már házasok vagytok?

Celestina meglepődött: - Ez most hogy jutott eszedbe?

- Pont olyan a gyűrűd, mint Mrs. Moheré.

Mivel a kislány kitűnő megfigyelőképességgel volt megáldva, azonnal észrevett minden változást a környezetében. A Celestina bal kezén csillogó eljegyzési gyűrű pedig semmiképpen nem kerülhette el a figyelmét.

- A szádra adta a puszit - jegyezte meg Angel. - Pont úgy, mint azokban a giccses mozifilmekben.

- Te szorgos kis nyomozó.

- Megváltoztatjuk a nevünket is?

- Talán.

- Akkor engem Angel Wallynak fognak hívni.

- Angel Lipscombnak. Bár az nem hangzik olyan jól, mint a White, ugye?

- De én azt akarom, hogy Wallynak hívjanak.

- Arra várhatsz. Most pedig nyomás az ágyba!

Angel, a sárga kiscsibe, azonnal beugrott édesanyja ágyába.

*

Bartholomew halott volt, bár még nem tudott róla. Pisztollyal a kezében, készen állva arra, hogy pillangószárnyait végre kiterjeszthesse, Junior belökte a lakás ajtaját, és egy kellemesen megvilágított, szépen berendezett nappaliban találta magát. Éppen át akarta lépni a küszöböt, amikor hirtelen kinyílt a ház bejárati ajtaja, és Ichabod jelent meg a folyosón.

A kezében egy női táska volt, és amikor belépett az ajtón, még különös mosoly volt az arcán, de ahogy meglátta Juniort, tekintete és arckifejezése megváltozott.

Tessék, már megint itt van a gyűlölt múlt. Mindig visszatér, amikor Junior azt hiszi, hogy már megszabadult tőle. Itt van megint ez a nyúlánk, vékony fickó, Celestina szeretője, Bartholomew őrangyala, aki egyszer már elhúzott, hazahajtott. Akkor meg miért nem tudott végleg ott maradni a múltban, ahová tartozik? Abban a pillanatban, amikor Ichabod kinyitotta a száját, talán azért, hogy megkérdezze „*Ki maga!*”, vagy a rémülettől akart felkiáltani, Junior háromszor rálőtt.

*

Celestina megigazította Angelen a takarót és így szólt: - Szeretnéd, ha Wally bácsi lenne a papád?

- Azt hiszem, az nagyon jó volna.

- Szerintem is.

- Tudod, még sosem volt apukám.

- De megérte várni Wallyra, ugye?

- Majd odaköltözünk Wally bácsihoz?

- Igen, általában így szokott történni.

- Mrs. Orwall elköltözik?
- Ezt még meg kell beszélünk.
- Ha elköltözik, neked kell csinálnod a sajtot.

*

A hangtompító nem némította el teljesen a fegyvert, de csupán három tompa, puffanás-szerű hangot lehetett hallani, ami semmiképpen nem jutott túl a földszinten.

Az első lövés Ichabod bal combját találta el, mert Junior már akkor lőtt, amikor oldalt felemelte a fegyvert, a második kettő azonban a törzsét találta el. Amatőr létére, nem is célzott rosszul, bár igaz, hogy a távolság sem volt túl nagy. Junior úgy gondolta, ha bal lábának deformitása nem akadályozta volna meg, hogy részt vegyen a vietnami háborúban, valószínűleg kiválóan teljesített volna a fronton.

A férfi elesett, megremegett, majd mozdulatlanra dermedve feküdt a földön. Kezében továbbra is szorongatta a táskát, mintha a rablásnak még halálában is teljes elszántsággal ellenállt volna. Úgy esett össze, hogy egyetlen hangot sem hallatott, és zajt sem csapott, aminek Junior annyira örült, hogy kis híján megcsókolta a férfit. Ettől kizárólag az tartotta vissza, hogy sem élve, sem holtan nem volt hajlandó férfiakat megcsókolni; igaz, hogy egy alkalommal egy nőnek öltözött férfi csúfot üzött belőle, máskor pedig egy halott zongorista nyalta meg az arcát a sötét szemetesben.

*

Angel felemelte a fejét a párnáról, és megkérdezte: - És össze is fogtok házasodni?

- Gyönyörű esküvőnk lesz - ígérte meg Celestina, és kivette hálóingét a hálószobai szekrény fiókjából.

Angel ásítva kérdezte: - Torta is lesz?

- Esküvőkön mindig van torta.
- Szeretem a tortát és a kiskutyákat is.

Celestina kigombolta a blúzát, és így szólt: - Esküvőkre általában nem hívnak kiskutyákat. Megcsörrent a telefon.

- Nem szállítunk házhoz pizzát - mondta Angel, mert mostanában elég sok téves hívást kaptak. Az emberek egy új pizzériát hívtak, amelynek a telefonszáma csupán egy számjegyben különbözött az övéktől.

Celestina a második csöngés előtt felemelte a kagylót. - Halló.

- Miss White? Bellini nyomozó vagyok, a San Franciscó-i Rendőrkapitányságtól. Minden rendben van ott?

- Hogy minden rendben van-e?
- Egyedül van?

- A kislánnyal - válaszolta, és csak most jött rá, hogy a telefonáló talán nem is rendőr, hanem valaki, aki azt próbálja kideríteni, hogy egyedül vannak-e a lakásban.

- Kérem, ne ijedjen meg, Miss White, de úton vagyok egy járőr-kocsival a lakása felé.

Ekkor végre Celestina is elhitte, hogy Bellini rendőr. Nem mintha a hangjából érezte volna, hanem a szíve azt súgta, hogy a régóta várt veszély ezúttal valóban testet öltött: megérkezett a sötétség, amire Phimie három évvel ezelőtt figyelmeztette őt.

- Okunk van azt hinni, hogy a férfi, aki megerősöskolta a hűgát, most önre vadászik.

El fog jönni. Tudta. Mindig is tudta, de próbálta elfelejteni. Érezte, hogy Angel különleges kislány, és fenyegettségben él, éppúgy mint Heródes király alatt a halálraítélt betlehemi újszülöttek. Celestina régen felfedezte ebben a komplex és rejtélyes szabályszerűséget, és művészként is úgy gondolta, hogy az apa - a szimmetria szabályainak megfelelően - előbb-utóbb felbukkan.

- Be vannak zárva az ajtók?
- A bejáratú ajtó be van zárva.
- Hol vannak most?
- A hálószobámban.
- Hol van a lánya?
- Itt van velem.

Angel ijedten ült fel az ágyban.

- Van zár a hálószoba ajtaján is? - kérdezte Bellini.
- Igen, van, de nincs túl jó állapotban.

- Mindenesetre zárja be azt is. És tartsa a kagylót, amíg oda nem ér a rendőrautó. Ne tegye le!

*

Junior nem akarta a hullát a folyosón hagyni, de közben szeretne volna, ha Celestinával szórakozni is marad ideje.

A hullákat mindig felfedezik. Gyakran a legrosszabb pillanatban. Mozifilmekben és valódi bűnügyekben is így szokott lenni, de Juniort személyes tapasztalatai is erről győzték meg. A rendőrség ilyen esetekben - bekapcsolt szirénáikkal és villogó fényárban - rendkívüli gyorsasággal a helyszínre ér. A rendőrök a világ legrémesebb, „múltba révedő” bagázsa, akiket kizárólag a következmények érdekelnek.

9 mm-es pisztolyát az övébe dugta, majd megragadta Ichabod lábát, és gyorsan az egyes számú lakás ajtaja felé kezdte húzni. Nyomában vérfoltos lett a mészke padló.

Nem volt sok vér, csak foltok, így Junior gyorsan fel tudja majd törölni, ha bevitte a hullát az előtérbe. A vér látványa azonban feldühítette. Azért jött, hogy végre lezárja azokat a befejezetlen ügyeket, amelyek még Spruce Hills-ben kezdődtek, hogy megszabadítsa magát egy bosszúszomjas szellemtől, hogy jobbra tegye az életét, és ezután teljes energiával egy vidámabb, új jövő felé tekintsen. Arról nem volt szó, hogy eközben takarítói feladatokat is el kell látnia!

A telefon zsinórja nem volt elég hosszú, hogy Celestina a készüléket magával vigye, ezért letette az éjjeliszekrényre, a lámpa mellé.

- Mi baj van? - kérdezte Angel.

- Maradj csendben, drágám - mondta Celestina, és odasétált a hálószoba ajtajához, amely még mindig nyitva volt.

Minden ablakot bezárt, de újra ellenőrizte. Tudta, hogy a bejárati ajtót is bezárta, mert Wally mindaddig várt, amíg nem hallotta belülről a két zár kattánását. A biztonság kedvéért azonban úgy döntött, még egyszer megnézi. Kilépett a sötét előszobába, gyorsan elhaladt Angel hálószobája mellett, és ebben a pillanatban a gyér fényvel megvilágított nappaliban meglátott egy férfit, aki a bejárati ajtón háttal lépdelt befelé, és valamit húzott magával. Egy nagy véres valamit... Úristen, *nem*...

*

Már félig áthúzta Ichabodot a küszöbön, amikor meghallotta, hogy valaki így szól: - *Nem!*

Junior épp akkor pillantott hátra a válla fölött, amikor Celestina megfordult, hogy visszahajjon a hálószobába. A szeme sarkából még éppen látta a lányt.

Összpontosítás. Be kell vinnie Ichabodot a lakásba. Cselekedj most, gondolkodj később. Nem, nem. A megfelelő összpontosításhoz bizonyos fogalmakat is tisztázni kell, mint például: figyelem, elemzés és prioritás. Először el kell kapnia a szukat! Lassan, egyenletesen kell lélegeznie, és irányítania kell a benne tomboló, gyönyörű haragot. Az igazán érett egyéniség mindig uralkodik önmagán, és képes megőrizni nyugalma. *Mozgás, mozgás, mozgás!*

Hirtelen úgy tűnt, hogy Zedd legnagyobb aforizmái ütköznek benne egymással, holott korábban megbízható filozófiai alapot és útmutatást kínáltak a sikerhez.

Ekkor hirtelen meghallotta egy ajtó becsapódását, így rövid belső vívódás után otthagyta Ichabodot a nyitott ajtó küszöbén. El kell kapnia Celestinát, még mielőtt telefonálna, majd utána visszatér, és elintézi Ichabodot.

Celestina bevágta az ajtót, ráfordította a zárat, és az ajtó elé tolta az öltözőszekrényt. Saját erejétől is megdöbben. Hallotta, amint Angel beleszól a telefonba: - Mami tologatja a bútorokat.

Ekkor Celestina kiragadta Angel kezéből a telefont, és beleszól: - Itt van! - Ledobta a telefont az ágyra, és odakiáltott Angelnek: - Maradj mellettem! - Azzal odafutott az ablakhoz, és elhúzta a sötétítőfüggönyöket.

*

Légy elkötelezett, és ragadd magadhoz az irányítást! Nem számít, hogy óvatosan vagy elhamarkodottan követsz el egy cselekményt, még kevésbé, hogy a társadalom helyesnek ítéli-e vagy sem, hogy bünt követsz el. Ha fenntartások nélkül teszed, amit elterveztél, akkor kezében lesz az irányítás! Oly kevesen hajlandók bármit is elkövetni, akár jót, akár rosszat, bölcsét vagy butaságot, hogy akik végül rászánják magukat, gyakrabban érnek el sikereket, még akkor is, ha tetteik túlzottan vakmerőek, céljuk pedig értelmetlen.

Junior egyáltalán nem tartotta a célját értelmetlennek, hiszen a túlélésért és a megdicsőülé-

sért küzdött. Minden porcikájával, teljes szívével és lelkével erre összpontosított.

A sötét folyosóról három ajtó nyílt: az egyik a jobb oldalon nyitva volt, a másik kettő viszont balra, zárva.

A jobb oldallal kezdett. Berúgta az ajtót, és közben kilőtt két töltényt, mert lehet, hogy ez Celestina hálószobája, ahol a fegyvert tartja. Összetörte a tükröt: háta mögött még sokáig hallotta a földre hulló üvegszilánkok csilingelését.

Csak ekkor jutott el a tudatáig, hogy egy üres fürdőszobát zúzott össze.

Túl sok a zaj, könnyen felhívja magára a figyelmet. Most már nincs ideje romantikára, nem tudja megszerezni mind a két lánytestvért. Egyszerűen meg kell ölnie Celestinát és Bartholomew-t, aztán el kell tűnnie.

Balra az első szoba. Lábával berúgta az ajtót, amely mögött egy nagyobb helyiség volt, teljes sötétségbe burkolózva. Két kezével szorította a pisztolyt, és kaszált maga előtt a sötétben. Két gyors lövés: puff - puff.

Felkapcsolta a lámpát, szeme káprázott a fényben. A gyerekszoba. Bartholomew szobája. Vidám színű bútorokkal berendezve, Micimackó poszterek a falon.

Meglepetésére babákat is látott a szobában. Elég sok babát. Úgy látszik a fattyú nőies; ezt a tulajdonságát biztos nem az apjától örökölte.

Sehol senki.

Lehet, hogy az ágy alatt vannak vagy a szekrényben. Időpocsékolás volna végigkutatni mindet. A nő és a fiú valószínűleg az utolsó szobában rejtőznek.

*

Angel gyorsan odaszaladt édesanyjához, és megkapaszkodott az egyik függönyben, mintha el akarna bújni mögötte.

A szobában kifelé nyíló, magas franciaablak volt, így Celestina nem tudta egyszerűen kitörni az üveget, hogy kimásszanak rajta. Ráadásul az ablak nagyon mélyen volt. A jobb oldalán két zár, az egyik fent, a másik lent.

Alul egy harminc centiméteres kart látott, ha kiakasztja, teljesen ki tudja tární az ablakot. A kar azonban beragadt. Celestina keze remegett a rémülettől és az igyekezettől, de tovább próbálkozott.

Istenem, kérlek, segíts, segíts!

A megszállott odakint rugdalta az ajtót.

Egy perccel ezelőtt hallották, hogy bevágta Angel szobájába. Most pedig a háló ajtaját rugdosta olyan elszántsággal, hogy talán a ház összes lakóját felébresztette vele. A kar végre engedett.

Hol vannak a járőrökcsik, miért nem hall szirénákat?

Az ablak nyitószervezete megmozdult, és az ablaktábla lassan elkezdett kifelé nyílani.

A férfi tovább rugdalta az ajtót, amely az elért öltözőszekrény miatt nem engedett, ezért egyre dühösebb lett.

- Gyorsan - suttogta Angel.

*

Junior hátralépett, és kétszer a kilincsre lőtt. Az egyik lövés hatalmas darabot szakított ki az ajtófélfából, a másik azonban az ajtógomb mellett hatolt be, és kilazította azt.

Junior nekifeszült az ajtónak, de az még mindig ellenállt. Ekkor legnagyobb meglepetésére, frusztráltságában hatalmasat ordított, amely egyáltalán nem önuralomra vallott. A kiáltás hallatán senkinek nem lehetett kétsége afelől, hogy mennyire elszánt, és kész arra, hogy magához ragadja az irányítást.

Újra célba vette a zárat, másodszor is meghúzta a ravaszt, de ekkor észrevette, hogy nem maradt töltény a tárban. Bár a zsebében jó néhány tartalék töltény volt, nem akart időt vesztesíteni arra, hogy megtölti a fegyvert, hiszen a siker vagy a sikertelenség már alig néhány másodpercre volt tőle. A fegyver megtöltésére csak olyan ember vesztesítene időt, aki először gondolkodik, és aztán cselekszik, ő azonban nem tartotta magát született vesztésnek.

Az ajtóból már egy tányérszerű darab hiányzott. A hálószobából kiszűrődő fényben Junior látta, hogy a zár teljesen megsemmisült. Bekukucskált a lyukon át a szobába, és felfedezte, hogy az ajtót egy hatalmas bútordarab torlaszolja el, így megértette, miért nem tudja kinyitni az ajtót.

Összeszedte minden erejét, és bal oldalával nekiment az ajtónak. A bútordarab nehéz volt,

de érezte, hogy néhány centivel elmozdul, ha pedig el tudja mozdítani, akkor van rá reménye, hogy eltolja, és be tud jutni.

*

Celestina még soha életében nem hallott lövéseket, ám abban egészen biztos volt, hogy pisztolygolyók vágódnak az ajtóba.

Az öltözőszekrény tetején egy tükör is állt. Az egyik becsapódó lövedék áthatolt a bútor furnér hátlapján, pókhálószerű rajzolatot hagyott az ezüstözött üvegen, majd az ágy felett bevágódott a falba.

Celestina közben próbálta nyitni az ablakot, ami azonban tíz centiméter után beragadt. Mivel az ablakokat ritkán használták, ezért a vas alkatrészek berozsdásodtak, és nem mozdultak.

A tíz centis nyíláson még Angel, a kis tündér sem tudott volna kiférni.

Az életükre törő férfi egyre vadabban dühöngött az előszobában.

Az átkozott ablak. Az átkozott, beragadt ablak. Celestina minden erejét összeszedve feszült neki, és úgy érezte, valamit enged is, de egy idő után mégsem mozdult tovább.

Az előszobából ezúttal nem hallott lövéseket, de a darabokra törő fa hangja legalább két golyó erejével felért.

Elfordult az ablaktól, megragadta a kislányt, és az ágy felé tolt, miközben suttogva azt mondta: - Azonnal menj be az ágy alá.

Angel nem akart bebújni oda, talán azért nem, mert az álmaiban minduntalan megjelenő zsákos ember is ott lakott.

- Azonnal bújj oda! - mondta Celestina egyre ingerültebben.

Angel végül engedelmeskedett, lehasalt, és bemászott az ágy alá.

Három évvel ezelőtt, a St. Mary Kórházban, Phimie figyelmeztetésével a fejében, Celestina megesküdt, hogy készen fog állni, amikor a gonosz megérkezik és lám, most itt van, ő pedig *egyáltalán nincs* készen. Mert hosszú idő eltelt azóta, egyre kevésbé érezed a veszélyt, életed egyre mozgalmassabbá válik, halálra dolgozod magadat pincérmőként, elvégzed a főiskolát, miközben neveled kislányodat, aki csupa élet és vidámság, és úgy gondold, hogy neki mindörökké kell élnie. Végül is egy lelkész lánya volnál, aki hisz a megbocsátás erejében, a béke hercegeiben, és meg van győződve arról, hogy a világ valóban a lelki szegényeké lesz, így aztán három éven keresztül eszedbe sem jut, hogy fegyvert vegyél, hogy elvégezz egy önvédelmi tanfolyamot. Valahogy arról is elfeledkezel, hogy azok a lelki szegények, akik egy napon birtokolni fogják a Földet, és akik előre látják az agressziót, de semmiképpen *nem* azok, akik olyan szántalmasan aláztosak, hogy még magukat sem hajlandók megvédeni. Mert ha nem állsz ellen a Gonosznak, az bűn, és ha tudatosan utasítod vissza, hogy megvédjed életedet, az passzív öngyilkosságnak nevezett halálos bűn. Ha nem sikerül megvédened ezt a kicsi sárga, M&M csokigolyó kislányt, akkor egyenes út vezet a pokolba, mégpedig ugyanazon a vonaton, amelyen a rabszolgakereskedők utaznak az örök rabszolgaság földjére, és amelyen Dachau urai és Sztálin is utazott a hatalomból, méltó büntetése felé. És mivel épp itt van ajtód előtt a szörnyeteg, aki megpróbálja eltolni a barikádot, és talán maradt még egy kis idő, hát *harcolnod kell!*

*

Junior beviharzott az eltorlaszolt ajtón keresztül a hálószobába, és az átkozott ringyó fejbe vágta egy székkal. Úgy tartotta a széket a kezében, mint egy baseballütőt, és Junior úgy gondolta, bizonyára van a White családban egy kis Jackie Robinson-vér, mert a lánynak elég ereje volt, hogy egy labdát Brooklyntól egészen Bronxig elüssön.

Ha a bal oldalát találta volna el a székkal, ahogy akarta, eltörhette volna a karját, sőt, néhány bordáját is. Junior azonban látta a feléje zuhanó széket, és időben elfordult, így az ütés a hátát érte.

Hatalmas erejű ütés volt, amelyről vietnami kalandjainak mesélése közben is szívesen beszámolna a nőknek. Junior a földre zuhant, majd azonnal arrébb gurult a lány útjából. Hihetetlenül megkönnyebbült, hogy mozdulni tud, mert az ütés erejét számításba véve, a lány akár a gerincét is eltörhette volna. Celestina ekkor újra lecsapott a székkal, de ekkor már csak Junior húlt helyét találta.

Az örült szuka olyan erővel vágta a széket a padlóhoz, hogy valószínűleg ő maga is megütötte a karját. Egy ideig nem tudja újra felemelni a széket.

Amikor belépett a hálószobába, Junior úgy gondolta, félreteheti a pisztolyt, és előhúzhatja a

kést. De nem volt kedve a közelharchoz. Szerencsére meg tudta fogni a fegyvert. Túlságosan fájt mindene ahhoz, hogy gyorsan összeszedje magát, és kihasználja a nő átmeneti védtelenségét. Feltá-pázkodott, és hátralépett, majd benyúlt a zsebébe a tartalék töltényekért.

A nő valahová elrejtette Bartholomew-t. Valószínűleg a gardróbban van.

Le kell kapcsolnia a nőt, és meg kell találnia a gyermeket.

Junior olyan férfi volt, aki megtervezi lépéseit, összpontosít, majd végrehajtja. Készen áll arra, hogy cselekedjen, csak azután gondolkodjon. A fájdalom azonban elgyengítette a kezét. A töl-tények kicsúsztak a kezéből, és a padlóra hullottak.

Tetteid... többszörösére nagyítva visszahullnak majd rád.

Megint ezek a fenyegető szavak, amelyek állandóan visszatérnek az emlékezetébe, és foly-ton ismétlődnek. Ezúttal mintha valóban hallotta volna, hogy valaki kimondja a mondatot. Akarata ellenére is vonzotta a figyelmét.

Kivette a tölténytárat a pisztoly markolatából. Majdnem elejtette.

Celestina közeledett felé, félig maga után vonszolva a széket, talán azért, mert idegei még mindig lüktettek, karja pedig gyenge volt, de az is lehet, hogy csupán tettette a gyengeséget, abban a reményben, hogy valamilyen meggondolatlan lépésbe hajszolhatja őt. Junior figyelte a lányt, mi-közben közeledett felé. Vadul igyekezett megtölteni a pisztolytárat, de nem merte a szemét levenni a lányról.

Szirénák.

Bartholomew lelke... megtalál téged... és kirója rád azt a szörnyű ítéletet, amelyet megérde-melsz.

White tiszteletes csiszolt, némileg teátrális, ám őszinte hangja szólt hozzá a múltból, hogy Junior fejében megismételje fenyegetéseit, éppen úgy, ahogy azon a bizonyos estén is tette a mag-nószalagon, miközben Junior a lelkészlak hálósobájában szórakozott Seraphimmal.

A lelkipásztor fenyegetését elfelejtette, elnyomta magában. Azon az estén csak félig hallotta, és csupán háttérzajként szolgált szerelmeskedésükhöz, és akkoriban ezek a szavak szórakoztatták is Juniort. Nem tulajdonított komolyabb jelentőséget nekik, pedig a megtorlás üzenetét hordozták. Most azonban, a veszély e rettenetes pillanatában, az emlékek hirtelen kirobbantak a nyomás alól, és Junior megdöbbenve fogta fel, hogy *a tiszteletes megátkozta őt!*

A szirénák hangja egyre erősödött.

A töltények a padlóra hullottak. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy leguggol értük, de aztán úgy döntött, mégsem teszi, mert akkor a nő biztosan fejbe vágna a székkal.

Celestina, a veszett baptista, újra akcióba lendült, és megtámadta. A szék azonban, amelynek egyik lába eltört, a másik megrepedt, a háttámla rúdjai pedig darabokra törtek, már koránt sem volt olyan hatásos fegyver, mint korábban. A lány nem törődött ezzel, hanem meglendítette a bútordara-bot. Junior kicselezte, a lány újra lesújtott, de Junior eltáncolt előle, a lány pedig levegő után kap-kodva, elfordult.

A szuka egyre fáradtabb, Juniornak azonban még mindig nem tetszett a közelharc és a konf-rontáció lehetősége. A nő teljesen megvadult, haja összekócolódott, szemei pedig olyan elszántan villogtak, hogy Junior mintha egy elszánt vadmacskát látott volna az őserdőben, amely vadul vi-csorgatja fogait.

Épp olyan eszelősnek látszott, mint Junior anyja.

A szirénák már *túl közel* voltak.

A másik zsebéből újabb töltényeket vett elő. Megpróbált két töltényt a tárba helyezni, kezei azonban remegtek, és nedvesek voltak az izzadságtól.

A szék. Újra lecsapott rá, de nem okozott különösebb kárt, Junior viszont egyre inkább az ablak felé hátrált. A szirénák már a ház előtt voltak.

A rendőrök a bejáratnál, vele szemben pedig itt áll ez az eszelős szuka, székkal a kezében. Junior fejében állandóan a pap átka járt - úgy érezte, ez már több, mint amit egy érett és elszánt em-bernek el kell viselnie. Jobb, ha a háta mögött hagyja a jelent, és elindul a jövő felé.

Ledobta a pisztolyt, a tárat és a töltényeket.

Amikor a szuka újra felé lendítette a széket, Junior megfogta a lábait. Nem akarta kitépni a kezéből, csak el akarta lökni magától. Celestina ekkor rálépett a szék egyik lábára, elveszítette az egyensúlyát, és háttal az ágyra zuhant.

Junior felugrott a mély ablakpárkányra, és teljes erejével az ablaknak feszült. Az ablakok azonban be voltak ragadva.

*

A férfi megpróbált kijutni a hálósobából az ablakon keresztül. Felugrott az ablakpárkányra, és nekitámaszkodott az ablakszárnyaknak. Nemcsak izmaival, hanem teste teljes súlyával. Bár szíve iszonyatos hangerővel zakatolt a fülében, és sípoló lélegzettel zihált, Celestina mégis hallotta a fa nyikorgását, aztán az egyik üvegtábla összetört, a fémcsukló pedig nyikorogni kezdett. Az a szemét el fog menekülni.

Az ablak nem az utcai frontra nézett, hanem egy két méter széles átjáróra a szomszédos ház és az ő házuk között. A rendőrség nem fogja észrevenni, hogy megszökött.

Még egyszer nekironthatott volna a székkel, de az már darabjaira hullt. Ezért hagyta, és inkább lehajolt a félig megtöltött pisztolyért.

A szirénák hangja ekkor hirtelen elhalt. A rendőrség valószínűleg megállt a ház előtt.

Celestina felvett egy töltenyt a szőnyegről. Hallotta, hogy újabb üveg törik be. Hallotta a fa keserves nyikorgását. A férfi Celestinának háttal rángatta az ablakot, és dühöngött, mint egy ketrecbe zárt állat.

A lány semmit sem tudott a fegyverekről, de figyelte a férfit, amint próbálta megtölteni a tárat. Úgy gondolta, két lőszer elég lesz.

Az ablak elrozsdásodott nyitórésze lassan megadta magát a küzdelemben, csakúgy, mint a sarokvasak, és az ablak kiszakadt a helyéből.

A lakás bejárata felől hangokat hallott: - Rendőrség!

Celestina felkiáltott: - Ide! Itt vagyunk! - majd egyetlen mozdulattal betolta a tárat a pisztolyba.

Felemelte a fegyvert, és látta, hogy kénytelen lesz hátba löni a támadót, nincs más választása, mert tapasztalatlansága nem tette lehetővé, hogy a karjára, vagy a lábára célozzon.

Egy pillanatra hatalmába kerítette az erkölcsi dilemma, de rögtön ezután lelki szemei előtt megjelent Phimie, amint a műtőasztalon fekszik, véres lepedők között. Meghúzta a ravaszt, és hátatántorodott az erős lökéstől.

Az ablak egy pillanattal azelőtt adta meg magát, hogy Celestina rálőtt a támadóra. A férfi kiugrott az ablakon, így Celestina nem tudta, hogy eltalálta-e vagy sem. Az ablakhoz rohant. A meleg szobába hirtelen beáramlott a csontig hatoló, ködös hideg. Celestina kihajolt az ablakon, és körülnézett.

A keskeny szervizút két méterrel alattuk haladt.

A férfi menekülés közben feldöntött néhány kukát.

A ködben és a sötétben hirtelen meghallotta a futó lépteiket, és úgy gondolta, a ház hátsó része felé halad.

Dobja el a fegyvert!

Celestina eldobta a fegyvert, mielőtt megfordult, és amikor a két rendőr belépett a szobába, felkiáltott: - Megszökök!

*

Junior utcákon át szaladt, futott az éjszakai városon át, a ködben és a sötétségben. Junior Cain múltja elől Pinchbeck jövője felé menekült.

E jelentőségteljes nap folyamán Zedd technikáját alkalmazta. Tomboló dühét *vörösen* izzó haraggá változtatta, amely mostanra minden különösebb erőfeszítés nélkül, *fehéren izzó, tajtékozó örületté* nőtt.

Mintha egy bosszúálló lélek nem is volna elég, már három éve kénytelen hadakozni a lelki-pásztor átkának szörnyű erejével, egy fekete baptista vuduval, ami megnyomorította életét. Most már értette, miért kínozza a heveny hányás, a hasmenés és az allergiás roham. Sikertelensége a szerelemben, megalázó találkozása Renee Vivivel, két gonorrhéas fertőzése, a majdnem tragédiába fulladt meditációs katatónia, hogy képtelen megtanulni franciául és németül, magányossága, üressége és rendszeresen megghiúsuló kísérletei, hogy megtalálja és megölje Phimie fattyat - ezek mind-mind annak a következményei, hogy egy álszent keresztény bosszúálló vudu-ja átokkal sújtotta. Junior azonban érett, fejlett személyiség volt, elkötelezett férfi, és mint ilyen, nyugodt vizeken kellett volna eveznie, napos égbolt alatt, vitorlákat dagasztó szélben. Ehelyett azonban hosszú éjszakákon át

viharverten hánykolódott, de nem szellemi, lelki, vagy jellembeli hiányosságainak köszönhetően, hanem a *fekete mágia* miatt.

*

- A Bartholomew-ról? - kérdezte Barty álmosan.

- Nem, a Lampionról. A papa családja Franciaországból származik, és valószínűleg lámpakészítők voltak. A lampion azt jelenti: kicsi lámpa, mécses, színezett üvegtetővel. Régen a lovaskosikát világították ki vele.

Agnes hallotta, hogy kisfia egyenletesen lélegzik. Suttogva mondta: - Te vagy az én kis lámpáskám, Barty. Te világítod meg nekem az utat.

Azon az éjszakán, hosszú idő óta először, Agnes mély, pihentető álomba merült.

71. fejezet

A St. Mary Kórházban, ahol Wally három évvel ezelőtt a világra segítette Angelt, most az ő életéért küzdöttek, hogy még egyszer az életben lássa a kislányt, és valóban az apja lehessen. Mire Celestina és Angel megérkeztek, a férfit már bevitték a műtőbe.

Bellini nyomozó autóján jöttek a kórházba. Tom Vanadium ült a kormányon - Celestina apjának régi jó barátja, akivel néhányszor már találkozott Spruce Hills-ben, bár nem ismerte jól -, aki borzasztóan ideges volt, de körültekintően vezetett a ködös utcákon.

Tom az oregoni rendőrség nyomozója volt, amennyire Celestina vissza tudott emlékezni, de fogalma sem volt arról, hogy most mit csinál San Franciscóban.

Igyekezett nem foglalkozni azzal, vajon mi történhetett a férfi arcával. Phimie temetése óta nem találkoztak. Pár perccel ezelőtt csak azért ismerte meg, mert megpillantotta szeme körül a jellegzetes vörös anyajegyet.

Az apja mindig is csodálta és nagyra becsülte Tomot, ezért Celestina is hálás volt, hogy mellette van. Úgy érezte, ha valaki túlél egy olyan katasztrófát, amely Vanadium arcának torzulását is okozta, őt is bármitől képes lenne megvédeni.

A kocsis hátsó ülésén szorosan magához ölelte Angelt, s közben elgondolkodott, milyen vakmerően ment bele a támadó elleni harcba, és hálát adott a szüleitől örökölt nyugalomnak, amelynek most oly nagy hasznát vette. De már nem is foglalkozott azzal, hogy mi történhetett volna vele és kislányával, mert gondolatai Wally körül jártak, és reménykedett.

Bellini biztosította Celestinát, hogy Enoch Cain valószínűleg nem veszi magának a bátorságot, hogy kövesse a rendőrautókat, és még egyszer megtámadja őket a kórházban. De azért kirendelt egy egyenruhás rendőrtisztet a várószoba mellé, ahol az intenzív osztály betegeinek hozzátartozói üldögéltek, mert nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy Cain mégis megjelenik itt, hogy végre befejezhesse, amit elkezdett Pacific Heights-ban.

Mint minden, intenzív osztályon található váróteremben - ahol a halál mindennapos vendég, és mosolyogva várja következő áldozatát -, a helyiség itt is tiszta volt, ám lélektelen, egyszerű bútorokkal berendezve, mintha a világos színek és a kényelem bosszantaná az aszketikus Kaszást, és arra ösztönözné, hogy még több beteget kaszaboljon le, mint ahogy tervezte.

Még e kései órában is legalább annyian tartózkodtak a szobában, mint napközben. Úgy tűnt azonban, hogy pillanatnyilag az egyetlen életveszélyben levő beteg Wally, mert csak az ő barátai várhoztak itt, egyre növekvő aggodalommal.

Angelnek - akit megdöbbsentett a hálósobában anyja által vívott közelharc - fogalma sem volt, mi történt Wallyval, de nyugtalan volt, és néha elsírta magát. Egy gondos orvos hozott neki egy pohár narancslevet, amelybe enyhe nyugtatót kevert, egy ápolónő pedig egy párnával jelent meg. Összetoltak neki két puha fotelt, és sárga pizsamájában összegömbölyödve elaludt.

Miután Celestina előzetes tanúvallomást tett, Bellini kiugrasztott egy bírót az ágyból, hogy házkutatási parancsot szerezzen Enoch Cain Russian Hill-i lakásához, amelyet már korábban rendőri megfigyelés alá helyeztek. Celestinának a támadóról adott személyleírása tökéletesen illett Cain-re. A gyanúsított Mercedes is a ház előtt parkolt. Bellini bízott benne, hogy a férfit hamarosan elfogják, és letartóztatják.

Tom Vanadium biztos volt abban, hogy mivel Cain felkészült a Celestina elleni támadás esetleges hibájára is, nem lesz könnyű megtalálni és elfogni. Véleménye szerint a támadónak van

egy biztos rejtekhelye a városban, vagy már elhagyta a San Franciscói rendőrség körzetét.

- Nos, talán igazad van - mondta Bellini indulás előtt, némi keserőséggel a hangjában -, de akkor azonnal hozzáláthatsz az illegális nyomozáshoz, mivel a szükséges papírokat már beszereztem neked.

Celestina érezte, hogy a két nyomozó jó barátságban van egymással, de némi feszültséget is kihallott a hangjukból, amikor az illegális kutatásra utaltak.

Miután Bellini elment, Tom alaposan kikérdezte Celestinát, különös hangsúlyt fektetve Phimie megerőszakolására. Bár a téma nagyon fájdalmas volt, a kislány hálát érzett, hogy Vanadium vele foglalkozik, és eltereli a figyelmét. Enélkül - bármekkora is volt szívében a remény - fejében aggasztó gondolatok forogtak volna, és valószínűleg Wallyt is több százszor eltemette volna már.

- Az édesapja tagadja, hogy Phimie-t megerőszakolták, nyilvánvalóan az isteni igazságszolgáltatásba vetett, rosszul értelmezett bizalomnak köszönhetően.

- Részben igaza van - válaszolta a lány. - Eredetileg azonban apa azt akarta, hogy Phimie elmondja, ki erőszakolta meg, hogy elítélhessék. Igaz, hogy jó baptista, de azért apámból sem hiányzik a bosszúállás vágya.

- Örömmel hallom - jegyezte meg Tom. Az arcán megjelenő mosolyt talán ironikusnak szánta, ám a gyűrött arcon az érzelmeket nem volt könnyű értelmezni.

- Phimie halála után... apa még mindig remélte, hogy megtudja az erőszakot elkövető férfi nevét, és börtönbe juttathatja. De aztán úgy két évvel ezelőtt... meggondolta magát. Már nem akart ezzel foglalkozni, hanem az Úrra bízta a dolgot. Azt mondta, ha a férfi valóban olyan zavarodott és veszélyes, ahogy Phimie állította, akkor, ha megtudnánk a nevét, és elmennénk a rendőrségre, akár Angel és én is veszélybe kerülhetünk. Szóval, nem ébresztettük fel az alvó oroszánt. De arról fogalmam sincs, miért döntött így.

- Én tudom - felelte Tom. - Most már tudom, hála magának. Miattam hagyta abba a faggatózást, az én arcom készítette erre. Mert Cain tette ezt velem. 1965-ben szinte végig kómában feküdtem. Miután visszanyertem az eszméletemet, és elég erős voltam, hogy látogatókat is fogadhassak, kértem az édesapját, hogy látogasson meg. Körülbelül két éve lehetett... ahogy maga is mondta. Max Bellinitől megtudtam, hogy Phimie a szülésbe halt bele, nem pedig balesetben, Maxnak pedig azt súgták az ösztönei, hogy valaki megerőszakolta. Elmondtam az apjának, miért gondolom, hogy Cain volt az elkövető, mert szerettem volna, ha megosztja velem, amit tud. De azt hiszem, ahogy ott ült az ágyam mellett, és nézte az arcomat, elhitte, hogy Cain valóban a világ legnagyobb gazemberre, márpedig kislányát és unokáját nem volt hajlandó kitenni semmilyen veszélynek.

- Most pedig ez történt.

- Igen. De akkor sem változott volna semmi, ha az édesapja együttműködik velem. Mivel Phimie sosem fedte fel a férfi kilétét, nem tudtam volna Caint elkapni.

Angel bánatosan elpityeredett az anyja mellett összetolt, rögtönzött gyermekágyban. Álmában most biztosan nem kicsibéket kergetett.

Celestina megnyugtatásul addig simogatta a kislány homlokát, amíg újra álomba nem merült.

Tom további kérdéseket tett fel neki, amelyek segítségével rátalálhat a hiányzó láncszemre, és fényt deríthet Cain Bartholomew-mániájára, s egyszerre Celestina valóban megadta a választ: Cain perverz módon ragaszkodott ahhoz, hogy amíg Phimie-t kínozza, a háttérben a tiszteletes magóra felvett egyik beszédének, az „Egy jelentőségteljes nap”-nak a nyers változata szóljon.

- Phimie elmondta, hogy a támadó kifejezetten szórakoztatónak tartotta, sőt, a papa hangja még tovább izgatta, talán mert látta, hogy ez mennyire megalázza Phimie-t. Apának azonban erről soha nem beszélt. Egyikünk sem gondolta, hogy fontos lehet.

Székében előrehajolva Tom egy ideig a padló mintázatát vizsgálta, és mélyen elgondolkodott azon, amit Celestina mondott neki. - Valóban ez lehet az összekötő láncszem, de még most sem értem egészen. Szóval, perverz módon örömet lelte abban, hogy Phimie-t úgy erőszakolhatja meg, hogy a háttérben közben az édesapjuk szövege ment... lehet, hogy a tiszteletes üzenete beépült a gondolataiba, anélkül, hogy észrevette volna. Nem hinném, hogy feleséggyilkosunknak valaha is felébredne a bűntudata, de az édesapja talán csodát tett, és mégis sikerült a bűntudat csíráit elültetni.

- Mama mindig azt mondja, hogy még a disznók is repülni fognak, ha a papa egy napon meggyőzi őket arról, hogy van szárnyuk.

- De a beszédben Bartholomew csupán egy tanítvány, egy történelmi alak, aki mindennapi cselekedeteink előre nem látható következményének a metaforája.

- Tehát?

- Nem valódi, ma létező ember, nem olyan, akitől Cain-nek félnie kéne. Akkor meg hogyan alakította ki magában ezt a rögeszmét, hogy keressen valakit, akit Bartholomew-nak hívnak? - Vanadium Celestina szemébe nézett, mintha abból ki tudná olvasni a választ. - Van igazi Bartholomew? És ha igen, mi köze van az ön elleni támadáshoz? Egyáltalán van köze ehhez?

- Azt hiszem, ha elég sokáig próbálkozunk, hogy megtaláljuk beteg agyában a logikát, hamarosan mi is becsavarodunk.

Vanadium megrázta a fejét. - Szerintem csak gonosz, de nem örült. És a gonosz igen gyakran szereti a butaságot. Túl arrogáns és hiú ahhoz, hogy felfogja a butaságát, ezért rendszeresen saját csapdájába esik. Persze ostobaságán túl azért veszélyes is. Valójában sokkal veszélyesebb, mint a bölcs emberek, akik felfogják, hogy tetteiknek mindig van következménye.

Tom Vanadium színtelen, de furcsa módon hipnotikus erejű hangjának, töprengő stílusának, összetört arcából világító szemeinek, melankóliájának, és nyilvánvaló intelligenciájának köszönhetően azonnal lenyűgözte Celestinát.

- Minden rendőr olyan filozófálgató, mint maga? - kérdezte Celestina.

Vanadium elmosolyodott. - Csak azok, akik korábban a papi hivatást választották. Igen, mindannyian a töprengő fajtához tartozunk. Sokkal többen vagyunk, mint gondolná.

A folyosóról lépteket hallottak, majd egy zöld műtőruhás sebész jelent meg.

Celestina felugrott, szíve eszeveszetten kalapált, és legszívesebben elszaladt volna a rossz hír elől, de mégsem tette, mert bízott a reményben. Még mielőtt a doktor megszólalt volna, már a legrosszabb eshetőségek is végigfutottak a fejében.

- Elég jól viselte a műtétet. Egy ideig még alszik, aztán visszahozzuk ide az intenzív osztályra. Az állapota még életveszélyes, de ennek is vannak fokozatai, és úgy gondolom, már ma estére is sokat fog javulni. Minden rendben lesz.

Jelentőségteljes nap. Új időszak kezdete.

Celestina megkönnyebbülten fordult Tom Vanadium felé, akinek szürke szemében látta a világ fájdalmát, a remény sugarát, és összeroncsolt arcáról a gonosz feletti győzelem ígéretét olvasta le. A férfi átölelte, a lány pedig végre tudott sírni.

72. fejezet

Ford furgonjával, amelynek csomagtartójában ott sorakoztak a hímzett párnák, a Sklent-festmények, és Zedd keményfedelű könyvei, Junior Cain - akinek álneve mostantól Pinchbeck - egy hátsó ajtón át hagyta el a San Franciscói-öböl vidékét. A 24-es úton haladt Walnut Creek-ig, amely közelében egy hegy és nemzeti park terült el. Mindkettőt az ördögről nevezték el: Mount Diablo. Innen a 4-es úton haladt tovább Antioch-ig, majd a Bethel-szigettől nyugatra áthaladt egy folyó deltája fölött. A Bethel annyit tesz: „szent hely”.

Junior tehát eljutott egy ördögi helyről egy szent helyre, majd tovább autózott észak felé a 160-as úton, amely csodás tájakon vezetett keresztül, bár a hajnali órákban a vidék elég sivárnak és szürkének tűnt. A kanyargós Sacramento folyó mentén, a 160-as út tucatnyi kicsiny, egymástól távol eső városka mellett haladt el.

Isleton és Locke között érezte, hogy az arca egy-két helyen fájdalmasan érzékenyé vált. Duzzadást, vágást, vagy heget azonban nem tapintott, és a tükörből is ugyanaz a jóképű fickó nézett vissza rá, amely minden női szívet megdobogtatott.

Teste is sajgott, különösen a háta, valószínűleg a ringyó által ráért ütésektől. Eszébe jutott, hogy állat beütötte a padlóba, és feltételezte, hogy a nő többször is arcon rúgta, mint ahogy emlékeiben élt. Ha pedig így van, ennek hamarosan látható nyomai lesznek az arcán, de remélhetőleg gyorsan el is múlnak. A zúzódások még vonzóbbá teszik a nők szemében, akik babusgatni akarják, és csókjaikkal megszabadítani a fájdalomtól. Különösen akkor, ha megtudják, hogy brutális küzdelemben szerezte a sérüléseit, miközben egy erőszakoskodó karmaiból próbálta kimenteni a szomszédját.

Egy idő múlva arcán és homlokán egyre jobban lüktetett a bőr, ezért megállt Courtland közelében egy benzinkútnál, vett egy üveg Pepsit, és újabb antihisztamin kapszulát nyelt le. Utána be-

vett egy adag hányás elleni gyógyszert, négy szem aszpirint, és - bár nem érzett remegést a gyomrában - egy újabb adag széntablettát.

Ily módon felvértezve, hajnalban érkezett meg Sacramentóba, amelynek neve olaszul és spanyolul szentséget jelent. A „Világ Kamélias Fővárosá”-nak nevezte magát, ahol minden év március elején tíz napos kamélias-fesztivált rendeznek, amelyre már január közepétől hatalmas reklámokkal invitálják az érdeklődőket. A kaméliacserjét és -virágot G. J. Camellusról, egy jezsuita misszionáriusról nevezték el, aki a XVIII. században hozta magával a növényt Ázsiából Európába.

Ördögi hegyek, szent szigetek, szentséges folyók és városok, és most még egy jezsuita is: minden sarkon spirituális utalásokba botlott, s Junior kezdte magát egyre kényelmetlenebbül érezni. Kísérteties éjszakát tudhatott maga mögött, annyi szent. Azon sem lepődött volna meg, ha a visszapillantó tükörben Thomas Vanadium kék Studebaker Lark Regalját pillantotta volna meg, amint egészen közről követi, de nem a bányatóból kihalászott roncsban, hanem annak szellemváltozatában, amelyet maga a koszos, majomképű zsaru vezet. Mellette ül Naomi, a hátsó ülésen pedig Victoria Bressler, Ichabod, Bartholomew Prosser és Neddy Gnathic. A Studebakert megtöltötték a szellemek - mint a bohócokkal teli cirkuszi járműveket -, és e bosszúszomjas kísértetek egyáltalán nem tűntek mulatságosnak.

Nemsokára a repülőterre ért, ahol rátalált egy magán chartertársaságra, az éjszakai biztonsági ember segítségével felkutatta a tulajdonost is, majd megszervezte, hogy azonnal az oregoni Eugene-be repítsék egy kétmotoros Cessna fedélzetén. Ekkor már érezte, hogy az arca lüktet a fájdalomtól.

A tulajdonos - aki egyúttal a gép pilótája is volt - örömmel vette, hogy utasa hitelkártya vagy csekk helyett előre, és készpénzben fizet, méghozzá ropogós százdollárosokkal. Habozás nélkül elfogadta a pénzt, bár közben megjelent az arcán egy fintor, mintha attól tartana, a pénzzel együtt valami ragályt is elkap: - Mi baj van az arcával?

Junior haja tövénél, arcán, állán és felső ajkánál rengeteg apró, kemény pattanás jelent meg. Haragosvörös duzzanatok voltak, és tűzforrón lüktettek, ha megtapintotta. Mivel korábban már tapasztalta, milyen is az allergia, Junior tudta, hogy ezúttal sokkal súlyosabb a helyzet. A pilótának komoran csak annyit válaszolt: - Allergiás reakció.

Pár perccel napfelkelte után, kitűnő időjárási feltételek között szálltak fel Sacramentóból Eugene felé. Junior szívesen gyönyörködött volna a látványban, ha nem érezte volna, hogy bőrének minden négyzetcentiméterét izzó harapófogóval csipkedik a gonosz mesebeli manók, akiktől anyja mesélt neki gyermekkorában.

Valamivel fél tíz után szálltak le Eugene-ben, és a taxis, aki Juniort a város legnagyobb bevásárlóközpontjához szállította, többet figyelte elgyötört utasát a tükörben, mint az utat. Junior kiszállt, hogy az ablakon keresztül fizesse ki a viteldíjat. A sofőr azonnal keresztet vetett, meg sem várta, hogy lángoló arcú utasa legalább elforduljon.

Junior a kintől legszívesebben üvöltött, vagy a földön fetrengett volna, de fájdalmát inkább arra használta, hogy haragját táplálja vele. Duzzadt arca olyan érzékeny volt, hogy a lágy szellőt is vad ostorcsapásoknak érezte. Dühösen vágatott keresztül a parkolón, és minden autóba benézett, hátha valamelyikben talál egy otffejtett slusszkulcsot.

Hirtelen észrevett egy vörös Pontiacból kiszálló idős nőt. Junior egyetlen gyors pillantással felmérte, hogy senki sem látja őket, és a nőt gondolkodás nélkül fejbe vágta 9 mm-es pisztolyának markolatával.

Legszívesebben lelőtte volna az öreglányt, de a Frieda Bliss gyűjteményéből származó pisztolyon nem volt hangtompító, mert kénytelen volt otthagyni Celestina White hálószobájában.

Az idős asszony úgy esett össze, mint egy rongybaba. Egy ideig biztosan nem nyeri vissza az eszméletét, és amikor magához tér, valószínűleg a saját nevére sem fog emlékezni, nemhogy az autója márkájára. Addigra Junior már túl lesz árkon-bokron.

A Pontiac mellett parkoló kisteherautó ajtaja nyitva volt. Junior felemelte a nagyit a földről, és betette a kocs első ülésére. Olyan könnyű volt és csontos, hogy Junior azt hitte, egy hatalmas szitakötőt tart a karjaiban, amely embernek álcázta magát. Végül is nem bánta, hogy nem ölte meg. Kár lett volna vele bajlódni. Egy vállrándítással az öregasszony után hajította a retiküljét, és bevágta a teherautó ajtaját.

Felkapta a nő kulcsait a földről, becsusszant a Pontiac volánja mögé, és elindult, hogy keres-

sen egy gyógyszerháza. Ez volt az egyetlen hely, ahol Spruce Hills felé hajlandó megállni.

73. fejezet

Wally végül mégsem találkozott a halállal, bár hajszálon múlt, hogy elkerülték egymást.

Amikor Celestina a műtét után először bemehetett hozzá az intenzív osztályra, az orvosok megnyugtató szavai ellenére megijedt Wally arcának látványától. Szürke, karikás szemeket és beesett arcot látott - mintha a XVIII. században lennének, és a sok orvosi pióca minden életerőt kiszívott volna belőle.

A férfi még nem volt tudatánál. A szívhangokat a monitor jelezte, és intravénásan adagolták a létfontosságú anyagokat. Az erőtlenül lélegző Wally orrából oxigéncső lógott.

Celestina hosszú ideig állt ágya mellett, kezét fogva, és biztos volt benne, hogy a férfi érzi a közelségét, bár ennek látható jelét nem adta.

A lány akár le is ülhetett volna, ám akkor nem látta volna a férfi arcát.

Kis idő elteltével Celestina a kezén érezte Wally szorítását. A férfi felsóhajtott, szempillái pedig megrebbentek, aztán kinyílt a szeme.

Eleinte zavart volt, hunyorogva nézte a szívmonitort, és a mellette álló intravénás állványt. Amikor pillantásával végre rátalált Celestinára, tekintete kitisztult, és elmosolyodott.

Az első, erőtlenül kipréselt mondatával máris Angel iránt érdeklődött.

- Jól van, nincs semmi baja - nyugtatta meg Celestina.

Egy nővér érkezett, akit a szívmonitorhoz csatlakoztatott érzékelő műszerek riasztottak, hogy a beteg visszanyerte öntudatát. Megmérte Wally lázát, majd két apró jégdarabot csúsztatott a szájába. Kifelé menet jelentőségteljes pillantást vetett Celestinára, és megkocogtatta karóját.

Amikor újra egyedül maradtak, Celestina így szólt: - Azt mondták, ha visszanyered az eszméletedet, maximum tíz percre látogathatlak meg.

Wally bólintott. - Fáradt vagyok.

- Az orvosok szerint teljesen fel fogsz épülni.

A férfi újra elmosolyodott, és szinte suttogva mondta: - Ott kellennem az esküvőnkön.

Celestina lehajolt, és megcsókolta Wally arcát, jobb szemét, majd bal szemét, a homlokát, végül kiszáradt, cserepes ajkait. - Annyira szeretlek. Meg akartam halni, mert azt hittem, már nem leszel velem többé.

- Ne beszéljünk a halálról - dorgálta meg Wally.

Celestina megtörölte a szemét egy papírzsebkendővel. - Igazad van.

- Angel apja volt?

A lányt meglepte a feltételezés. Három évvel ezelőtt, amikor Pacific Heights-ra költözött, Celestina megosztotta Wallyval félelmét, hogy a szörnyeteg egy napon majd rájuk talál, de már legalább két és fél éve nem beszélt erről barátjával.

Celestina megrázta a fejét. - Nem, nem ő volt. Angel apja te vagy. Ez csak egy gazember volt, aki megerőszkolta Phimie-t.

- Elkapták?

- Nekem majdnem sikerült. A saját fegyverével lőttem rá.

Wally felvonta a szemöldökét.

- Sőt, egy székkel meg is ütöttem. Azt hiszem, megsérült.

- Ez igen!

- Fogalmad sem volt, hogy egy amazont veszel el, ugye?

- Valamit sejtettem.

- Sajnos, megszökött, amikor a rendőrség megérkezett. Úgy gondolják, hogy elég örült a fickó, és képes újra próbálkozni, ha nem kapják el.

- Remélem, minél előbb - szólalt meg Wally aggódva.

- Azt javasolták, ne menjek vissza a lakásba.

- Én a helyedben hallgatnék rájuk.

- Még az is aggasztja őket, hogy most itt vagyok veled a kórházban, mert valószínűleg ezt a támadó is tudja.

- Igazuk van. Nyugodtan menj el, mert én biztonságban vagyok itt.

- Holnap kiengednek az intenzívról, azt hiszem. Majd felhívlak, és amint tudok, jövök.
Wally megszorította Celestina kezét. - Vigyázz magadra és Angelre is.
Celestina újra megcsókolta. - Már csak két hétig kell várunk - emlékeztette.
Wally bánatosan elmosolyodott. - Az esküvőre talán összeszedem magamat, de a nászúttal nem tudom, mi lesz.
- Ne aggódj, az egész életünk egy hosszú nászút lesz.

74. fejezet

Január tizenkettedikén, pénteken késő délután, Paul Damascus végre megérkezett a parókiához. Akárcsak az utóbbi napokban, most is gyalog volt. Jeges szél süvöltött körbe a templomtorony harangjának bronz üregein, az örökzöldek elsárgult leveleit lesöpörte, és kaján makacssággal próbálta Paul útját akadályozni. Paul már mérföldekkel korábban, Brookings és Pistol River között megfogadta, hogy az évnek ebben a szakában soha többé nem fog gyalogolni ennyire északra, bár az útikönyvek állítják, hogy az oregoni part télen enyhe éghajlatú.

Ahhoz képest, hogy ismeretlenül és bejelentés nélkül érkezett, és ránézésre is különc volt, Grace és Harrison White melegen és barátságosan fogadta. Már a küszöbön elkezdte mondani jövevényének célját, megpróbálva túlkiabálni a szél zúgását, és hadarva belevágott mondandójába, mintha attól tartana, hogy a házaspár megretten zilált kinézetétől:

- Azért jöttem önökhöz a kaliforniai Bright Beach-ből, hogy egy asszonyról meséljek, akinek kivételes élete halála után is felidéződik majd számtalan ember életében. A férje azon az estén halt meg, mikor fiuk megszületett, de még előtte nevet adott gyermeküknek: így lett az „Egy jelentőségteljes nap” emlékére a fiú neve Bartholomew. A gyermek most megvakult, és remélem, hogy önök tudnak némi vigasztalást nyújtani az édesanyjának.

A White házaspár nem rettent meg, még csak meg se hökkent a rájuk zúdított bevezetőtől. Ehelyett behívták, majd később meg is vacsoráztatták, végül ott tartották éjszakára, a vendégszobában.

Éppoly kedvesek voltak, mint mások, akikkel Paul találkozott, ugyanakkor rendkívül érdekelte őket a történet. Paul egy cseppet sem lepődött meg azon, hogy Agnes Lampion története lebilincseli a házaspárt, hiszen Agnes élete már önmagában különleges volt. Az viszont, hogy Paul története is érdekelte őket, már meglepte a férfit. Lehet, hogy pusztán kedvességből, de úgy tűnt, ámulattal hallgatják hosszú sétáinak történetét, hogy merre és miért járt, és Perrivel közös életükről is meséltették.

Pénteken éjjel Paul olyan mélyen aludt, mint soha azóta, hogy a patikából hazaérve ott találta Joshua Nunnt és a mentőst, súlyos csöndben, Perri ágya mellett. Nem álmodott arról, hogy a pusztaságban vándorol, sem havas jégtáblákról, és mikor reggel felébredt, testét, szellemét és lelkét egyaránt kipihentnek érezte.

Harrison és Grace annak ellenére szívesen fogadta őt, hogy az egyházközösségbe tartozó egyik barátjuk csütörtökön meghalt, és amellet, hogy lelkük gyászolt, templomi kötelezettségeiknek is eleget kellett tenniük.

- Magát az ég küldte - mondta Grace szombaton a reggelinél. - Történeteivel megmelengette szívünket, épp amikor a legnagyobb szükségünk volt rá.

A temetés két órakor volt, utána az elhunyt családja és barátai hivatalosak voltak a parókiába úrvacsorára, hogy szeretett halottjuk emlékét felidézzék.

Szombaton reggel Paul úgy próbálta hasznossá tenni magát, hogy segített Grace-nek az ételek készítésében és a terítésben.

Tizenegy óra húsz perckor a konyhában tartózkodott, és egy csokoládétortát vont be cukormázzal, mellette a tiszteletes nagy szakértelemmel kókuszreszeléket szórt egy másik süteményre.

Grace éppen befejezte egy halom edény mosogatását, és kezét törölgetve felügyelte a torta-bevonás műveletét, mikor megszólalt a telefon. Felvette, beleszólt, és ekkor a ház eleje felrobbant.

Hatalmas robaj hallatszott. A robbanástól megremegett a padló, megrázkódtak a falak, a csepepek pedig úgy potyogtak a tetőről, mintha ezernyi denevér egyszerre szállta volna meg a házat.

Grace kezéből kiesett a készülék, Harrison kezéből pedig kicsúszott a kenőkés.

A csörömpölő üvegdarabok, recsegő fa és hasadó tapéta hangjának zűrzavarában Paul egy

motor zúgását és dudahangot hallott, és már gyanította, hogy mi történt. Egy részeg vagy figyelmetlen autós hatalmas sebességgel belerohant a parókia házfalába.

Harrison ugyanerre a következtetésre jutott, és megszólalt: - Biztosan megsérült valaki. - Kirohant a konyhából, keresztül az ebédlőn, Paul szorosán a nyomában.

A nappali fala helyén, ahol valaha egy kellemes ablakfülke volt, most a nap sugarai akadálytalanul hatoltak be az épületbe. Besodort, zilált bokrok jelezték a pusztítás útját. A szoba kellős közepén, a romokban heverő ülőgarnitúra és az összezúzott bútorhalom tetején egy összetört piros Pontiac volt, bal oldalára dőlve, kidurrint kerekekkel. A betört szélvédő üvegdarabkáinak egy része beomlott, a gyűrött motorháztető alól pedig sziszegve csapott fel egy-egy gőzfelleg.

Bár mindketten sejtették a robaj okát, Harrison és Paul döbbenet hátrált a pusztulás láttán. Azt hitték, az autó a falnak ütközve megállt, nem gondolták volna, hogy a szoba közepéig hatol. Paul rögtön számolni kezdte, hogy mekkora sebesség kellett ahhoz, hogy az autó ilyen mélyen bevágódjon a házba, és megállapította, hogy az ittasság és figyelmetlenség együttesen sem elegendő ekkora katasztrófa előidézéséhez.

A vezető ajtaja kinyílt, félretolva egy törött kisasztalt, és egy férfi mászott ki az autóból.

Két figyelemreméltó dolgot vettek észre rajta. Fején fehér gézkötés éktelenkedett, amelytől úgy nézett ki, mint Claude Rains a *Láthatatlan ember*-ben, vagy Humphrey Bogart a filmben, amelyben szökött fegyencet játszik, aki plasztikai műtéttel változtatja meg arcát, hogy a rendőrséget megtéveszse, és új életet kezdjen Lauren Bacall-lal. Alaposan bekötözött feje tetején, a kötés alól szőke hajtincsek szabadultak el. Egyébként csak a szeme, orrlyukai és a szája látszott ki.

A másik figyelemre méltó dolog a kezében tartott fegyver volt.

A bekötözött fej látványa egy pillanatra felébresztette a tiszteletesben az együttérzést, de aztán észrevette a fegyvert.

Ahhoz képest, hogy alig pár perccel korábban még egy ház lebontásával foglalatoskodott, a múmiaszerű sofőr egészen biztosan állt a lábán, és nagy nyugalommal cselekedett. Harrison Whitehoz fordult, és kétszer mellbe lötte.

Paul nem vette észre, hogy Grace utánuk jött a nappaliba, míg az asszony fel nem sikoltott. Pault félrelökve, a férje felé vetette magát, amikor az a földre hanyatlott. A férfi, kinyújtott jobb kezében a pisztollyal, mint egy hóhér, a földön fekvő lelkészhez lépett.

Grace White törékeny volt, Paul nem. Különben nem tudta volna megállítani az asszony elszánt vetődését, és nem tudta volna elkapni erős karjaival.

A parókia rendes, tiszteletet sugárzó, elbűvölő ház volt, de egyáltalán nem lehetett nagynak nevezni. Nem volt széles lépcsője, amelyen, mondjuk, Scarlett O'Hara felvonulhatott volna. A lépcsőház zárt volt, és egy ajtóval lehetett odajutni a nappali egyik sarkából.

Paul állt legközelebb ehhez az ajtóhoz, mikor megállította Grace-t a biztos halálba való rohanástól. Mielőtt egyáltalán tudatára ébredt volna, hogy mit tesz, kivágta az ajtót és rohant fel a lépcsőkön, olyan céltudatosan, mint Doc Savage vagy az Angyal, vagy a Füttyös, vagy bármely más ponyvaregény-hős, akiknek a kalandjaira oly régóta vágyott.

Hátuk mögött két újabb pisztolylövés dörrent, és Paul tudta, hogy a tiszteletes immár nem tartozik az élők sorába.

Ezt Grace is tudta, hiszen keservesen omlott Paul karjaiba, és már nem hadakozott vele.

Mégis, amikor az emeleti előszobában Paul letette az asszonyt, a nő a férje nevét kiáltotta: - Harry! - és újra megpróbálta levetni magát a szűk lépcsőházba.

Paul visszahúzta, és gyengéden, mégis határozottan betuszkolta a vendégszoba ajtaján, amelyben az éjszakát töltötte.

- Maradjon itt, és várjon!

Az ágy lábánál egy cédrusfa komód állt: mintegy másfél méter hosszú, fél méter széles, és majdnem egy méter magas, réz fogantyúkkal.

Mikor Paul felrántotta a földről a komódot, Grace arcából ítélve, azt gondolta, hogy nehéz. Nem tudhatta biztosan, hiszen izgatott állapotban volt, tele adrenalinnal, a szíve pedig olyan sebességgel lökte a vért az ereibe, hogy az még Zeusz leggyorsabb villámcsapásaival is felvehetné volna a versenyt. A komódot azonban nem érezte nehezebbnek egy párnánál, bár valószínűleg még üresen is jóval nehezebb volt annál.

Anélkül, hogy teljesen tudatánál lett volna, Paul kiment a vendégszobából, és lenézett a lép-

csőházba.

A bekötözött fejű ember felrohant a romokban heverő nappaliból, gézmaradványok röpködtek lihegő szája körül, jelezve, hogy nem egy holtából feltámadt fáraó, aki meg akarja büntetni a figyelmeztetéseket semmibe vevő, sírját feldúló régészeket. Nem a *Meghökkenő mesék* egyik jelenetéből lépett elő.

Paul ledöntötte a komódot a lépcsőn.

Fegyverdörrenés. Cédrusfa-szilánkok.

A gyilkos fájdalmas üvöltés kíséretében legurult a lépcsőn, a nehezek, a rézfogantyúk csatogása közepette a mellkasához csapódott.

Paul ismét a vendégszobában termett. Félresöpörte a kislámpát, és felemelte az éjjeliszekrényt.

Megint kirohant a lépcsőhöz.

A lépcső aljában a gyilkos arrébb rugdosta a cédrusfa komódot, és újra feltápaszkodott. Tutankhamon-szerű kötése alól felbámult Paulra, célzás nélkül rálőtt, majd eltűnt a nappaliban.

Paul lerakta az éjjeliszekrényt, de várt, készen arra, hogy a bútordarabot ledobja a lépcsőn, ha a bepólyázott fegyveres vissza találna jönni.

Lent két lövés dörrent, majd egy pillanat múlva robbanás rázta meg a parókiát, mintha a régen ígért utolsó ítélet jött volna el. Ez valódi robbanás volt, nem pedig egy másik, elszabadult Pontiac.

Narancsszínű tűz lobbant fel a nappaliban, egy forró hullám Pault is elöntötte, majd közvetlenül a forróság után gomolygó fekete füst tört fel, beborítva a lépcsőházat.

A vendégszoba. Grace az ablakhoz. Elfordítani a kilincset. Nem megy. Beragadt a festéktől. Kis ablaktáblák, túl nehéz kitörni.

- Tartsa vissza a lélegzetét, és siessen! - sürgette az asszonyt, és kirángatta az előszobába.

Fojtogató füst terjengett, mindent elborított a korom. Lángnyelv csapott fel, jelezve, hogy a tűz felfelé terjed, nyomában kavargó a füst a sötét folyosó felé.

Előre, a ház utcai frontja felé, át a hirtelen alagút-sötétségűvé vált folyosón, előre, az út végén halványan pislákoló fény felé. Itt egy ablak, a hall végében.

Ez végre könnyen kinyílt. Friss, hideg levegő, és napfény!

Kívül lángnyelvek csapdosták a házat jobbra-balra. Az elülső rész lángokban állt.

Már nincs visszaút. A füstös, gomolygó sötétségben nem tudnának tájékozódni, elesnének és megfulladnának, aztán megégnének. Ráadásul a nyitott ablak miatt keletkezett huzat gyorsan átterjesztené a tüzet a folyosóra, éppen a hátuk mögött.

- Gyorsan, nagyon gyorsan! - kiáltotta, és átsegítette Grace-t a lángoló ablakon, a veranda tetjére.

Köhögve, és keserű nyálat köpködve Paul követte az asszonyt, miközben kétségbeesetten csapkodta ingét, amelybe bele-bele kaptak a lángok.

A kunkorodó szélű lángnyelvek, mint rozsdamarta, őszi vadszőlő, kapaszkodtak egyre feljebb a ház oldalán. A veranda is izzott már alattuk. A zsindegy lassan szétporladt a talpuk alatt, és a lángok már a tetőt ostromolták, amelyen álltak.

Grace a tető széle felé haladt.

Paul utánakiáltott, hogy megállítsa.

Bár csak három méter magasan voltak a földtől, veszélyes lett volna, ha vakon átveti magát a peremen, bele a lángokba. Ha a gyepre esik, nem történne semmi baj. De ha a járdára, eltörhet a lába, vagy a gerince, attól függően, hogyan ér földet.

Paul ismét a karjába kapta Grace-t, és futni kezdett, mikor a lángok áttörtek a zsindegyen, és a tető beomlott alattuk. Repültek a füstfelhőn át. Keresztül a cipőtalpukat nyaldosó lángnyelveken.

Zuhanás közben Paul megpróbált hátrahajolni, remélve, hogy földet éréskor az asszony alá kerül, és párnaként védelmezheti őt, ha a fű helyett a járdára esnének.

Valószínűleg nem hajlott hátra eléggé, mert csodák csodája, talpára esve érkezett a fakó gyepre. Az ütközéstől megbotlott, és térdre esett. Még mindig átölelve tartotta Grace-t, majd letette a földre, olyan gyengéden, ahogyan annak idején a törékeny Perrit segítette betegágyába; mintha csak így tervezte volna.

Talpra ugrott, vagy inkább feltápaszkodott - attól függően, hogy saját magát abban a pillá-

natban egy ponyvaregényben, vagy a valóságban látta -, majd felmérte a terepet, és a bekötözött férfi férfit kereste tekintetével. Néhány szomszéd közeledett Grace felé a fűvön, mások az utca felől futottak. A gyilkos azonban eltűnt.

A szirénák olyan élesen visítottak, hogy Paul még fogtöméseiben is érezte a rezgést. Éles fékcsikorgással egy nagy, piros tűzoltóautó fordult be a sarkon, nyomában egy másik.

Túl későn, a parókia teljesen elpusztult. Kis szerencséjével a templomot talán még megmenthetik.

Csak most, amikor adrenalinszintje csökkenni kezdett, merült fel Paulban a kérdés, hogy ki akarhatta megölni Isten és a béke szolgáját, a jámbor Harrison White-ot.

Micsoda jelentőségteljes nap, gondolta, és hirtelen rémülettel töltötte el az elkerülhetetlen jövő.

75. fejezet

Simon Magusson nagylelkűen egy háromszobás lakosztályt vett ki számukra egy kényelmes szállodában. Egy hálószoba Tom Vanadiumé volt, a másik Celestináé és Angelé.

Három éjszakára foglalták le szállásukat, és Tom már előre látta, hogy több időt fog a közös nappaliban örökdedéssel tölteni, mint alvással. Szombaton tizenegy órákor, miután megérkeztek St. Mary-ből, elfoglalták szobájukat, és a szállítókat várták, akik majd mehozják a ruháikat és tisztálkodószereiket tartalmazó bőröndöket, amelyeket utasításainak megfelelően Rena Moller, Celestina szomszédja csomagolt be. Várakozás közben villásreggelit hozattak fel, és a nappaliban fogyasztották el.

Az elkövetkezendő néhány napban a lakosztályban fognak étkezni. Cain minden valószínűség szerint elhagyta San Franciscót. Ha mégsem így történt, a város elég nagy, az esély pedig, hogy találkozzanak, igen csekély. A testőr szerepében azonban Tom Vanadium most nem akart kockázatot vállalni, mert az utánozhatatlan Cain már bebizonyította, hogy ő a lehetetlen nagymestere.

Tom nem tulajdonított természetfeletti erőt a gyilkosnak. Enoch Cain halandó ember, nem mindent látó és mindentudó. De a gonoszság és az ostobaság gyakran társai egymásnak, házasságuk gyümölcse pedig az önteltség, mondta korábban Tom Celestinának. Az öntelt ember, aki feleannyira sem intelligens, mint ahogy azt önmagáról gondolja, akinek nincs büntudata, aki nem érzi a jó és a rossz közti különbséget, sokszor olyan szemérmetlenül vakmerővé válik, hogy éppen a vakmerősége lesz a legnagyobb ereje. Mivel *bármire* képes, és olyan kockázatot is vállal, amely egy szimpla örült fejében meg sem fordulna, ellenfelei soha nem tudják kiszámítani cselekedeteit, a meglepetés pedig az ő malmára hajtja a vizet. Ha állati ravaszság is társul ehhez, egyfajta mélyről fakadó, ösztönös tisztánlátás, akkor nagyon gyorsan tud reagálni vakmerősége negatív következményeire, és ettől valóban emberfelettinek tűnhet.

Az óvatosság azt diktálta, hogy úgy tegyenek, mintha Enoch Cain maga lenne a sátán, mintha a gyilkos rendelkezne valamennyi légy, bogár és patkány érzékszervével, mintha a közönséges óvatosság nem volna elegendő a legyőzésére.

A stratégia kidolgozásán kívül Tom rengeteg időt töltött a bűnösségen merengve: a sajátján, nem Cain-én. Azáltal, hogy belekapaszkodott a névbe, amelyet Cain álmában említett, és megpróbálta ezt felhasználni pszichológiai hadviselésében, vajon nem ő volt-e, aki kialakította a gyilkos Bartholomew-rögeszméjét, vagy ha nem is alakította ki, elképzelhető, hogy felvázolta előtte? Ha nem terelte volna ebbe az irányba, vajon Cain más úton járt volna, elkerülve Celestinát és Angelt?

A feleséggyilkos gonosz volt, és gonoszsága így vagy úgy, de kifejezésre jutott volna, függetlenül a cselekedeteit befolyásoló erőktől. Ha nem a tűztoronyban ölte volna meg Naomit, akkor valahol máshol teszi meg, egy másik, kedvezőbb alkalommal. Ha nem Victoria esik neki áldozatul, akkor egy másik nő halt volna meg helyette. Ha nem az lenne a meggyőződéses rögeszméje, hogy egy Bartholomew nevű valaki az életére tör, akkor talált volna más, különös rögeszmét, amely szintén elvezette volna Celestinához, és ha nem a lányra, akkor valaki másra irányította volna gonoszságát.

Tom az ösztönei szerint, valamint Istentől kapott intelligenciájával és ítélőképességével cselekedett, amelyet élete során folyton fejlesztett. A pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveve. A legtöbb, amely egy embertől elvárható, hogy a jó szándék kételkedések és találgatások során ala-

kuljon ki, mint Tom esetében is, és tapasztalatból eredő bölcsesség vezérelje. Tom tudta, hogy a kárhozat alapja az előrelátható, de nem megfontolt következtetés. Am arról, amit nem lehet előre látni, remélte, hogy olyan terv részét képezi, amelyért az ember nem vonható felelősségre.

Tom még a reggeli közben is gondolkodott, ahelyett, hogy a tejföllel, a gabonapehellyel, a mazsolás süteménnyel és fahéjas vajjal vigasztalódott volna. Egy másik világban a bölcsőbb Tom Vanadium más taktikát választott volna, amely kevesebb szörnyűséggel jár, és gyorsabban elvezeti Enoch Caint az igazságszolgáltatás elé. De ez nem az a Tom Vanadium volt. Nem volt hibátlan, sokat küszködött, és nem tudott belenyugodni, hogy valaha ennél több is telt tőle.

Angel egy széken gubbasztott, két párnával megtámasztva hátát, és szendvicséből épp egy szelet szalonnát bányászott ki.

- Honnan van a szalonna? - kérdezte Tomot.

- Tudod te azt jól - válaszolt az anyja ásítva, amely leleplezte kimerültségét az álmatlan, mozgalmas éjszaka után.

- De kíváncsi vagyok, ő tudja-e - mondta a kislány.

Az alvásnak és a nyugtatóknak köszönhetően, amelyek még a kórházból a szálloda felé ment, a taxiban is éreztették hatásukat, Angel tele volt energiával. Ilyen rugalmas csak egy gyermek lehet, aki még megőrizte ártatlanságát. Nem fogta fel, hogy Wally milyen súlyosan megsebesült, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy Cain támadása, amelyet anyja ágya alól nézett végig, mély nyomokat hagyott volna benne.

- Nem tudod, honnan van a szalonna? - kérdezte ismét Tomtól.

- A szupermarketből - válaszolt Tom.

- Oda honnan kerül?

- A gazdáktól.

- És a gazdák honnan veszik?

- Szalonnafán termesztik.

- Tényleg azt hiszed? - kuncogott a kislány.

- Láttam - bizonygatta Tom. - Kicsikém, semminek nincs olyan jó illata, mint egy szalonnaföldnek.

- Butaság - vonta le a következtetést Angel.

- Miért, te mit gondolsz, honnan van a szalonna?

- Hát a disznóból.

- Tényleg? Te tényleg ezt hiszed? - kérdezte Tom színtelen hangján, amelyről - bár szerette volna, ha dallamosabb - tudta, hogy józan meggyőződést kölcsönöz mondandójának. - Gondolod, hogy egy ilyen ízletes étel származhat egy kövér, bűdös, rőfögő disznótól?

Angel grimaszolva tanulmányozta az ujjai közé csippentett ízletes húsdarabkát, közben megpróbálta végiggondolni mindazt, amit a szalonna származásáról tud.

- Ki mondta neked, hogy disznóból van? - kérdezte Tom.

- A mami.

- Aha. Nos, a mami sohase hazudik.

- Nem - Angel gyanakodva figyelte anyját -, de néha viccelődik.

Celestina szórakozottan mosolygott. Már egy órája megérkeztek a szállodába, és azóta azon tanakodott, felhívja-e a szüleit Spruce Hills-ben, vagy várjon délutánig, amikor nem csak arról számolhatna be, hogy van egy *vőlegénye*, hanem hogy a helyzete már nem rossz, hanem egyenesen aggasztó. Nemcsak megrémisztené őket a Cain-féle eseményekkel, hanem meg is döbbenené őket, hogy férjhez akar menni egy nála kétszer idősebb fehér férfihoz, magyarázta Tomnak. - A családomra nem jellemző az előítélet, de biztosan szilárd álláspontjuk van arról, hogy mi helyes, és mi nem. - Ez a bejelentés már megközelítené a White család Helytelen Dolgok Listájának a csúcsát. Ráadásul egy elhunyt egyházfi temetésére készültek, és Celestina tapasztalatból tudta, hogy ilyenkor nagyon elfoglaltak. Tizenegy óra tíz perckor, a reggeli után, mégis úgy döntött, felhívja őket.

Celestina tétován leült a díványra, az ölébe vette a telefont, és megpróbált erőt gyűjteni a tárcsázáshoz. Közben Angel Tomot faggatta: - Szóval, mi történt az arcoddal?

- Angel! - figyelmeztette anyja a szoba másik végéből. - Ez udvariatlanság.

- Tudom, de ha nem kérdezem meg, akkor honnan fogom megtudni?

- Nem kell mindent tudni.

- De én akarom!

- Átszaladt rajtam egy rinocérosz – vallotta be Tom.

- Az a ronda, nagy állat? - hunyorgott Angel.

- Az.

- Olyan csúnya szeme van, és valami szarv-féle az orrán?

- Pontosan.

- Nem szeretem a rinoszauruszokat - grimaszolt Angel.

- Én sem.

- Mért ütött el?

- Mert az útjában voltam

- Mért voltál az útjában?

- Mert úgy mentem át az úttesten, hogy nem néztem szét.

- Én nem mehetek át egyedül az úttesten.

- Most már tudod, miért? - kérdezte Tom.

- Most szomorú vagy?

- Mért lennék szomorú?

- Mert így néz ki az arcom.

- Ó, istenem - sóhajtott fel bosszankodva Celestina.

- Nincs semmi baj - nyugtatta meg Tom, majd újra Angelhez fordult: - Nem vagyok szomorú. És tudod, miért?

- Miért?

- Látod ezt? - A borsszórót a kislány elé rakta az asztalra, a sószórót pedig a tenyerébe rejtette.

- Bors - mondta Angel.

- De mondjuk, hogy ez én vagyok, jó? Szóval, én itt állok, éppen le akarok lépni a járdáról, anélkül, hogy jobbra-balra néznék...

Az aszalterítón ide-oda billegette a borsszórót, bemutatva, milyen figyelmetlenül jár-kei a világban.

- ...és akkor *bumm*, a rinocérosz belém ütközik, és még csak bocsánatot sem kér...
Oldalára döntötte a borsszórót, majd egy horkantással megint felállította.

- ...és amikor feltápászkodom a földről, a ruhám mocskos, az arcom meg így néz ki.

- Be kéne perelned.

- Be, de az a helyzet... - és egy bűvész ügyességével kicsusszantotta a sószórót a tenyeréből, és a borsszóró mellé állította - hogy ez is én vagyok.

- Nem, ez vagy te - mondta Angel, és ujjával megbökte a borsszórót.

- No, látod? Ez a mulatságos minden döntésünkben. Amikor rossz döntést hozunk, amikor valami nagyon rosszat teszünk, mindig van egy lehetőségünk, hogy kijavítsuk a hibát. És abban a pillanatban, amikor leléptem a járdáról, anélkül, hogy szétnéztem volna, létrehoztam egy másik világot, ahol *valóban* szétnézek, és ott észreveszem a közeledő rinocéroszt. És így...

Tom a só- és borsszórót előre léptette, először egymástól távolodva, majd egymással párhuzamosan mozgatta őket.

- ...bár *ennek* a Tomnak rinocérosz-szántotta képe van, a másik Tomnak, az ő saját világában közönséges képe van. Szegény, olyan közönséges.

Angel közelebb hajolva tanulmányozta a sószórót.

- Hol van az ő világa?

- Ugyanott, ahol a miénk. Csak mi nem láthatjuk.

A kislány körülnézett a szobában:

- Ó olyan láthatatlan, mint a fakutya?

- Az ő világa pont olyan valóságos, mint a miénk, csak mi nem láthatjuk, és az ő világában élők sem láthatják a mi világunkat. Milliányi láthatatlan világ van körülöttünk, ahol sorra kapjuk a lehetőségeket, hogy jobb életet éljünk, és helyesen cselekedjünk.

Az Enoch Cain-féle emberek persze sohasem választanak a jó és a rossz között, csak rossz és még rosszabb között. A maguk számára egyre-másra építik a rémségek világát. Mások számára pedig a fájdalomét.

- Most már érted, miért nem vagyok szomorú? - kérdezte.

Angel a sószóróról Tom arcára emelte tekintetét, sebhelyeit tanulmányozta, majd megszólalt:

- Nem.

- Nem vagyok szomorú - mondta Tom -, mert ugyan ebben a világban így néz ki az arcom, de tudom, hogy van még egy másik énem, jobban mondva több Tom Vanadium is létezik, akiknek egyáltalán nincs ilyen arcuk. Én köszönöm, jól vagyok.

A kislány egy kis ideig gondolkodott, majd megszólalt:

- Én szomorú lennék. Szereted a kutyákat?

- Ki nem szereti?

- Szeretnék egy kiskutyát. Volt valaha kiskutyád?

- Mikor kisfiú voltam.

A díványon Celestina végre összeszedte a bátorságát, és elkezdte tárcsázni szüleit Spruce Hills-ben.

- Szerinted a kutyák tudnak beszélni? - kérdezte Angel.

- Nos, ezen még sohasem gondolkodtam - válaszolt Tom.

- Láttam a tévében egy beszélő lovat.

- Ha a ló tud beszélni, a kutya miért ne?

- Én is erre gondoltam.

A kapcsolat létrejött, Celestina beleszólt a kagylóba:

- Szia, anya, én vagyok.

- És a macskák? - kérdezte Angel.

- Anya? - szólt Celestina.

- Ha a kutyák tudnak, a macskák miért ne?

- Anya, mi történik? - kérdezte Celestina aggódalmasan.

- Erre gondoltam én is - mondta Angel.

Tom hátratolta a székét, felállt, és Celestina felé indult.

- Anya, ott vagy? - Celestina felpattant a díványról, halálra vált arccal fordult Tom felé.

- Egy *beszélő* kutyát akarok - mondta Angel.

Tom odaért Celestinához, aki így szólt: - Lövések. Pisztolylövések. - Egyik kezében a kagyló, a másikkal megragadta saját haját, mintha a fájdalom felébreszthetné rémálmából. - Oregonban van.

Az utánozhatatlan Cain. A meglepetések és a lehetetlen nagymestere.

76. fejezet

„PATTANÁSOK”

Egy lopott, fekete Dodge Magnumban Junior Cain Spruce Hills-ből Eugene-be robogott, olyan gyorsan, amennyire azt Dél-Oregon kanyargós útjai lehetővé tették, elkerülve az ötös számú főutat, amelyet a rendőrség gyakrabban ellenőriz.

„Kelések, hogy pontos legyek.”

Az úton hol elégedett nevetés robbant ki belőle, hol fájdalomtól és önsajnálattól fakadó, kínzó zokogás. A baptista fekete mágus halott volt, és az általa kimondott átok a halálával megszakadt. Junior előtt azonban még egy utolsó megsemmisítő csapás feladata tornyosult.

„A pattanás nem más, mint egy gyulladt, gennyel teli szórtüsző vagy pórus.”

Eugene repülőterétől nyolcszáz méterre leparkolt, és nekilátott, hogy óvatosan letekerje fejéről a kötést, és egy zsebkendővel letörölje a patikában vásárolt csípős, de semmit sem használó folyadékot. Bár óvatosan nyomta arcához a papírzsebkendőt, mégis olyan fájdalmat érzett az érintéstől, hogy majdnem elájult. A visszapillantó-tükörben hatalmas, undorító, vörös dudorokat látott, fénylő sárga pontokkal a tetejükön. Arca látványától tényleg elájult egy percre, és e röpke idő alatt azt álmodta, hogy ő egy groteszk és félreértett lény, akit egy viharos éjszakán dühös parasztok sokasága üldöz elemlámpával és vasvillával. Aztán a lüktető fájdalom magához térítette.

„A kelés nem más, mint pattanások összefüggő csoportja.”

Szerette volna a gézkötést az arcán hagyni, de félt, hogy az éterben már világgá kürtölték a

bekötözött fejű ember hírét, aki meggyilkolta a Spruce Hills-i tiszteletest. Junior kiszállt a Dodge-ból, és besietett a magángépek termináljára, ahol a sacramentói pilóta várt rá. Utasa láttán a pilóta elsápadt, és megkérdezte: - MIRE allergiás? - Erre Junior így felelt: - A kaméliára. - Mert Sacramento a világ kamélias-fővárosa volt, és Junior nem akart mást, csak oda visszatérni, ahol Fordját, Sklent- és Zedd-gyűjteményét hagyta, és minden mást, ami új életéhez szükségeltetett. A pilóta nem tudta leplezni undorát, és Junior tudta, ha nem fizette volna ki előre a visszautat, most szorult helyzetben lenne.

- Normális esetben azt tanácsolnám, hogy kétóránként meleg borogatást tegyen rá, hogy enyhítse a fájdalmat, és meggyorsítsa a kifakadást, azután hazaküldeném egy recepttel.

Most pedig itt fekszik a sacramentói kórház sürgősségi osztályán, szombaton délután, alig hat héttel a kamélias-fesztivál előtt. Junior egy gyakorló orvos gondos kezei alatt szenvedett, aki olyan fiatal volt, hogy azt a gyanút keltette Juniorban, csak *játssza* az orvososdit.

- De még sohasem láttam hasonló esetet. A gennyes pattanások általában a nyak hátsó részén keletkeznek. És nedves területeken, mint például a hónalj, vagy a lágyékhajlat. Az arcon ritkábban. És soha ilyen nagy számban. Tényleg nem láttam még ehhez foghatót.

Persze, hogy nem láttál ehhez foghatót, te semmirekellő, fecsegő kamasz. Túl fiatal vagy hogy bármit is láthattál volna, és ha öregebb is lennél saját nagyapádnál, akkor sem láthattál volna ilyet, dr. Kildare, mert ez egy valódi baptista feketemágia-keelés, és ilyen nem fordul elő túl gyakran.

- Nem is tudom, mi a szokatlanabb: a gyulladás helye, a kelések száma, vagy a méretük.

Míg eldöntöd, adj nekem egy kést, és elvágom a nyaki ütőeredet, te agyatlan, bukott orvos-tanhallgató.

- Azt javaslom, hogy felvesszük önt éjszakára, és kórházi körülmények között kezeljük ezeket. Egyes esetekben steril tűt fogunk használni, de a kelések száma olyan nagy, hogy szikére is szükség lehet, hogy eltávolítsuk a gyökereket. Ezt általában helyi érzéstelenítéssel végezzük, de ebben az esetben - bár nem hiszem, hogy altatásra lenne szükség - valószínűleg nyugtatókat fogunk alkalmazni, ami annyit tesz, hogy egy kicsit elkábítjuk.

Elkábítalak én téged, te fecsegő kretén. Hol szerezted a diplomádat, te locsi-fecsi? Botswana-ban? A Tonga Királyságban?

- Egyenesen idehozták, vagy előtte elintézte a biztosítási ügyeket a recepciónál, Mr. Pinchbeck?

- Készpénz - mondta Junior. - Készpénzzel fizetek, bármilyen letéttel, ha szükséges.

- Akkor most rögtön elintézek mindent - mondta az orvos, és a függöny felé nyúlt, amely a sürgősségen az ágyakat elválasztotta egymástól.

- Az isten szerelmére - könyörgött Junior -, nem adna valami fájdalomcsillapítót?

A kölyökképű orvos Juniorhoz fordult, arcán az együttérzés annyira hamis volt, hogy ha egy délelőtti szappanoperában játszik orvost, azonnal kirúgják a szakszervezetből, és feltehetően megkorbácsolják egy tévés show-műsorban. - Az eljárást ma délután kezdjük, ezért nem szeretnék semmilyen fájdalomcsillapítót adni önnek, csak közvetlenül az altatás előtt. De ne aggódjon, Mr. Pinchbeck, amint kivágjuk a keléseket, a fájdalom kilencven százaléka elmúlik.

Junior nyomorultan érezte magát, ahogy az ágyban feküdt, és várta, hogy kés alá vigyék. Még néhány órája sem gondolta volna, hogy ennyire várja majd a műtétet. Az operáció pusztán ígérete jobban megremegettette, mint a szex, amelyet tizenhárom éves kora óta élvezett.

A serdülő orvos három kollégájával tért vissza, akik ágya köré gyűlve szintén kijelentették, hogy egyikük sem látott még ilyen különös esetet. A legidősebb - egy rövidlátó, kopaszodó fickó - egyfolytában Junior családi állapotáról, rokonairól, álmairól és önértékeléséről kérdezősködött. Mint kiderült, a fickó klinikai pszichiáter volt, és egy pszichoszomatikus összetevő valószínűségét fejtegette.

A degenerált.

Végre: egy megalázó, hátnélküli hálóing, azok a drága pirulák, meg egy csinos nővér, aki nek - úgy tűnt - tetszik is, aztán a teljes sötétség.

Január tizenötödikén, hétfőn este Paul Damascus és Grace White megérkezett a San Francisco-i szállodába. Több mint két napig vigyázott az asszonyra Spruce Hills-ben, két éjszakát a szobája előtt, a padlón töltött, és mindvégig mellette maradt, ha a nő elhagyta a házat. Férje ma reggeli temetéséig az asszony barátainál laktak, majd délre repültek, hogy anya és lánya találkozhassanak egymással.

Tom Vanadiumnak első pillanattól fogva szimpatikus volt a férfi. Zsaruszimata azt súgta, hogy Damascus becsületes és megbízható ember. Ösztönös megérzése még ennél is megnyerőbb tulajdonságokat tételezett fel róla.

- Éppen vacsorát akartunk rendelni - szólt Tom, és átnyújtotta az étlapot Paulnak.

Grace nem kért enni, de Tom rendelt neki is, olyasmit, amiről már tudta, hogy Celestina szereti, és úgy gondolta, hogy a nő ízlése hasonlít a lányáéhoz.

A két megtört asszony a nappali egyik sarkában kuporgott, könnyezve, halkán beszélgettek, keresve a módját, hogyan segíthetnének egymáson, hogy betöltsék ezt a hirtelen, mélységes és elretentő ürességet.

Celestina el akart menni Oregonba a temetésre, de Tom, Max Bellini, a Spruce Hills-i rendőrség és Wally Lipscomb - akivel vasárnapig az asszony órákon keresztül beszélt telefonon - mind határozottan elleneztek odautazását. Enoch Cain annyira örült és vakmerő, hogy ha ott találna a ravatalozóban vagy a temetőben, nem riadna vissza akármekkora rendőrségi védelemtől sem.

Angel nem csatlakozott a gyászoló asszonyokhoz, a földön ült a tévé előtt, és ide-oda kapcsolgatott két show-műsor között. Túlságosan gyerek volt még, hogy bármelyiket is értse, de néha - amikor Marshall Dillon csatázott - azért puskaropogás-szerű hangokat hallatott, vagy a Monkeeszel énekelte saját számait.

Egyszer csak felállt a tévé elől, és odament Tomhoz, aki Paullal beszélgetett.

- Olyan, mintha a Gunsmoke és a Monkees egyszerre menne a tévében. Csak a Monkee-k nem látják a cowboyokat, és a cowboyok sem látják a Monkee-kat.

Paul számára mindez pusztán gyermeki halandzsza volt, de Tom tudta, hogy a kislány az ő magyarázatára utalt, a sebzett arcával kapcsolatban: a só- és a borsszóró, amelyek Tom két énjét jelképezték, az ámokfutó rinocérosz, a különböző világok egy helyen.

- Igen, Angel, ez olyasmi, amiről neked beszéltem.

A kislány a tévé felé fordult.

- Nagyon különleges kislány - szól Tom elgondolkodva.

- Igazán aranyos - válaszolt Paul.

Tom nem éppen erre a jelzőre gondolt.

- Hogyan fogadta a nagyapja halálát? - kérdezte Paul.

- Kicsi hős.

Angelnek néha eszébe jutott, amit nagyapjával kapcsolatban mondtak neki, s ilyenkor letört és komor lett. De még csak hároméves volt, túlságosan fiatal, hogy megértse a halál értelmét. Talán azon sem lepődött volna meg, ha Harrison White besétál az ajtón, éppen valamelyik tévéműsor közben.

Miközben a szobapincérre vártak, Paul részletesen beszámolt Tomnak a parókiában történetekről. Tom már a történet nagy részét hallotta gyilkossági csoportnál dolgozó barátaitól, akik a Spruce Hills-i rendőrségnek segédkeztek. A támadás kegyetlensége meggyőzte Tomot arról, hogy bármi legyen is a gyilkos szándéka, Celestina, az anyja, és nem utolsósorban Angel mindaddig veszélyben van, amíg Cain szabadon kószál. Persze, ha még él.

A vacsora megérkezett, és Tom addig erőltette, míg Celestina és Grace a kislány kedvéért asztalhoz ült, bár étvágyuk nem volt. Ennyi zűrzavar és fejetlenség után a gyermeknek szüksége volt egy kis nyugalomra és rendszerességre. Semmi sem segíti jobban a rend és nyugalom helyreállítását egy kimerítő, zavaros nap után, mint amikor a család és a barátok összeülnek a vacsoraasztal mellett.

Mintha hallgatólagosan megegyeztek volna, senki sem beszélt a halálról, a hangulat mégis nyomott volt. Angel elgondolkodva, csöndesen ült, többet turkált az ételben, mint amennyit evett. Viselkedése nyugtalanította Tomot, és észrevette, hogy a kislány anyja is aggódik, bár ő másképpen értelmezte a gyerek viselkedését, mint Tom.

Tom félretolta tányérját. Egyik zsebéből előhúzott egy negyed dollárost, amelynek éppúgy

jó hasznát vette gyerekeknél, mint gyilkosoknál.

Angel arca felderült a pénzérme láttán, amelyet a férfi ujjpercei között forgatott.

- Ezt én is meg tudnám tanulni - szólt a gyerek.

- Majd ha megnő a kezed - válaszolt Tom -, biztosan meg tudod csinálni. Egyszer majd megtanítalak.

Az érmét jobb markába rejtette, bal kézzel körözni kezdett felette, és ezt mormolta: - Csiribí-csiribá, hókusz-pókusz. - Kinyitotta jobb tenyerét, és az érme eltűnt belőle.

Angel felkapta a fejét, és Tom bal kezét nézegette, amelyet a férfi ökölbe zárt, mikor a jobbot kinyitotta. Rámutatott: - Ebben van.

- Sajnálom, tévedsz. - Kinyitotta bal kezét, tenyere olyan csupasz volt, mint a vak koldusé, a tolvajok földjén. Közben jobb kezét ismét ökölbe szorította.

- Hová tűnt? - kérdezte Grace az unokáját, erőt véve magán, hogy a kislány kedvéért oldja a hangulatot.

Angel a férfi jobb kezét vizsgálta gyanakvóan: - Oda nem.

- A hercegnőnek igaza van - ismerte el Tom, és kinyitotta tenyerét, mely üres volt. Aztán a kislány felé nyúlt, és füle mellől előhúzta a negyed dollárost.

- Ez nem is varázslás - állapította meg a kislány.

- Nekem annak tűnt - szólt Celestina.

- Nekem is - mondta Paul.

Angel hajthatatlan volt: - Nem. Én meg tudnám tanulni. Mint az öltözködést, vagy a köszönést.

- Persze, hogy meg tudnád - helyeselt Tom. Hüvelykujjával megpöccintette a negyed dollárost. Amint az érme felröppent a levegőbe, és elkezdett pörögni, Tom felemelte mindkét üres kezét, hogy elterelje a figyelmet. Egy szempillantás múlva, a várakozással ellentétben, az érme már nem volt a levegőben, már nem pörgött káprázó szemük előtt. Eltűnt, mint a kifürkészhetetlen hangulatú automatába dobott pénzérme, amely elnyeli ugyan a pénzt, de cserébe nem ad semmit.

Az asztalnál a felnőttek tapsolni kezdtek, de a keményebb diónak számító közönség a menyegyzetet bámulta, amerre az érmét eltűnni vélte, majd az asztalra nézett, ahová le kellett volna esnie, a vizespohárba vagy a süteményébe. Végül Tomra nézett, és így szól: - Nem varázslat.

Angel ítélőképességét látván Grace, Celestina és Paul ámulatát és elragadtatását fejezte ki.

A kislány nem zavartatta magát: - Nem varázslat. De lehet, hogy én ezt soha nem fogom megtanulni - mondta.

Mintha elektromosság futott volna át rajta. Tom kézfejen az apró pihék felborzolódtak, és várakozás remegtette meg a férfit.

Gyerekkora óta vágyott erre a pillanatra - ha tényleg *az a pillanat* volt -, és már-már elvesztette a hitét, hogy az áhított találkozás valaha létrejön. Azt hitte, hogy egy fizikus, matematikus, esetleg egy szerzetes vagy más szentéletű ember személyében megtalálja azt, aki hasonló érzékekkel rendelkezik, mint ő, de azt sohasem gondolta volna, hogy egy hároméves, kék ruhás kislány lesz az, piros övvel és hajszalaggal.

Szája egészen kiszáradt. Angelhez fordult: - Nos, nekem egészen olybá tűnt ez a pénzérmés trükk, mint egy varázslat.

- A varázslat olyan dolog, amit senki sem ért meg.

- És te tudod, mi történt a negyed dollárossal?

- Persze.

Szája olyan száraz volt, hogy még a hangja is recsegett: - Akkor meg tudnád tanulni.

A kislány megrázta a fejét, a piros szalagok röpködtek: - Nem. Mert te nem csak ide-oda raktad.

- Ide-oda raktam?

- Ebből a kezedből a másikba, vagy máshová.

- Akkor mit csináltam vele?

- Beledobtad a *tévébe*.

- *Hová?* - kérdezte Grace.

Tom szíve hevesen dobogott, és még egy negyed dollárost vett elő nadrágja zsebéből. A felnőttek kedvéért rendesen előkészítette a mutatványt - egy kis halandzsa, egy kis hókuszpókusz -, hi-

szén a bűvészkedés olyan, mint az ékszerkészítés: a gyémánt csillogása csak akkor lenyűgöző, ha a követ megfelelő foglalat övezi.

A mutatvány során éppolyan kínos pontossággal járt el, mert nem akarta, hogy a felnőttek lássák, amit Angel látott. Jobb szerette volna, ha bűvészmutatványnak, vagy akár varázslatnak hiszik a trükköt. A szokásos mozdulatok után gyorsan markába fogta az érmét, majd egy könnyed csuklómozdulattal Angel felé lendítette, ugyanakkor másik kezével mindenféle figyelemelterelő mozdulatokat hajtott végre.

A három felnőtt felkiáltott, amikor a negyed dolláros eltűnt, megint tapsoltak, és kíváncsian nézték Tom kezeit, amelyek hirtelen befejezték a hókuszpókuszokat.

Angel azonban egyetlen pontot figyelt az asztal fölött, a levegőben. Homlokán egy pillanatra halvány ráncok jelentek meg, de végül elmosolyodott.

- Ez is a tévébe ment? - kérdezte Tom rekedten.

- Talán - felelt Angel -, de az is lehet, hogy oda, ahol téged nem ütött el a rinoszaurusz.

Tom kinyitotta üres kezeit, majd megfogott egy vizespoharat. A jég koccanása meghazudtolta nyugodt arcát.

Angel odafordult Paul Damascushoz: - Tudod, honnan van a szalonna?

- Disznóból - válaszolt Paul.

- Neeem - mondta Angel, és kuncogott a másik tudatlanságán.

Celestina kíváncsian figyelte Tom Vanadiumot. Szemtanúja volt az *eltűnésnek*, bár valójában nem látta, amint az érme eltűnik a levegőben. Mégis úgy érezte, hogy talán több volt ez egyszerű bűvészmutatványnál, és a mutatványnak jelentése volt, amelyről lemaradt.

Mielőtt Celestina rátapinthatott volna az igazságra, Tom belefogott Obadiah király történetébe, aki a Csodák Fáraója volt, és Tomot megtanította a bűvészkedésre.

Később, a vacsora után, a kávé mellett a beszélgetés komolyra fordult, bár nem az elhunyt Harrison White-ről beszélgettek. Azt fontolgatták, meddig kell még bujkálnia a két asszonynak a gyerekekkel, hol kezdenének minél előbb normális életet élni.

Minél hosszabb időt kell félelemmel és bujkálással tölteniük, annál valószínűbb, hogy Celestina minden óvatosságot félretéve visszatér Pacific Heights-ba. Tom már elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, az asszony inkább harcolni fog, mintsem elmenekülni. A bujkálás gúzsba kötötte. Napnap után, anélkül, hogy látta volna az alagút végét, az asszony egyre türelmetlenebbé vált volna. Méltósága és józan ítélőképessége most romokban hevert, s ez arra készítette, hogy érzelmeitől vezérelve cselekedjen.

Hogy minél több időt nyerjenek, amíg Enoch Cain támadása még frissen él Celestina emlékezetében, Tom azt javasolta, hogy legalább két hétig rejtőzködjenek, hacsak a gyilkost nem kerítik hamarabb kézre.

- Ha innen Wally házába költöznek, a legjobb riasztórendszert kell beszereltetniük, és elég hosszú ideig kell majd visszavonultan élniük, talán még őrző-védőket is fel kell bérelniük, ha megengedhetik maguknak. A legokosabb az volna, ha elköltöznének San Franciscóból, amint Wally felépül. Ő már visszavonult, igaz? És egy festőművész bárhol dolgozhat. Adják el mindenüket, és kezdjék újra valahol máshol. Úgy költözzenek el, hogy ne hagyjanak nyomot maguk után. Ebben segíthetek önöknek.

- Annyira rossz a helyzet? - kesergett Celestina, bár tudta a választ. - Imádom San Franciscót, ez a város ad ihletet a munkámhoz. Itt teremttem meg az életemet. *Tényleg* annyira rossz a helyzet?

- Még annál is rosszabb - mondta Grace határozottan. - Még ha el is kapják, rettegni fogsz, hogy egy napon megszökik. Jól tudod, hogy bármikor megtalálhat, és akkor sohasem lesz nyugalmad. És ha annyira szereted ezt a várost, hogy még Angelt is képes lennél veszélynek kitenni... akkor kire hallgattál ennyi év során, kislányom? Mert rám biztosan nem.

Azt már eldöntötték, hogy Grace Celestinához költözik, és az esküvő után az ifjú házaspárhoz. A Spruce Hills-i barátai biztosan hiányozni fognak, de semmi egyéb nem volt Oregonban, amely visszahúzta volna. Talán csak az a szűk kis hely Harrison mellett, ahová szerette volna, ha eltemetik. A tűz a parókiában elpusztította minden személyes holmijukat, családi ereklyéiket, kezdve Celestina helyesírási versenyen szerzett érmétől a legutolsó, drága fényképig. Unokája és egyetlen, még életben levő lánya mellett akart maradni, része akart lenni új életüknek, amelyet Wally Lips-

combbal kezdenek.

Megfontolva anyja tanácsát, Celestina felsóhajtott: - Rendben. Imádkozzunk, hogy elkapják. De ha nem, két hét, és akkor minden a tervek szerint megy majd, ahogy Tom mondta. Feltéve, ha kibírok két hetet egy szállodába zárva, napfény és friss levegő nélkül, félelemben.

- Jöjjenek velem - szólalt meg egyszerre Paul Damascus - Bright Beach-be. Messze van San Franciscótól, Cain sosem keresné ott magukat. Miért is keresné? Soha nem jártak ott. Van ott egy házam, benne elegendő hely, és szívesen látom magukat. Nem lennének idegenek között.

Celestina alig ismerte Pault, és bár a férfi megmentette az anyja életét, ajánlata kétségeket ébresztett benne.

Grace azonban nem tétovázott: - Ez nagylelkű ajánlat magától, Paul. A magam részéről elfogadom. Ez az a ház, ahol Perrivel éltek?

- Igen - válaszolt Paul.

Tomnak fogalma sem volt, ki lehet az a Perri, de a mód, ahogyan Grace kérdezett, azt súgta, hogy tud valamit Perriről, amely mély tiszteletet és csodálatot ébresztett az asszonyban.

- Rendben - Celestina megkönnyebbülten adta meg magát. - Köszönöm, Paul. Maga nem csak egy kivételesen bátor ember, de igazán nagylelkű is.

Paul mediterrán típusú arcán nehéz volt pírt felfedezni, de Tom úgy látta, a férfi arca mintha pirosabbá vált volna. Határozott pillantása Celestinát fürkészte.

- Nem vagyok hős - válaszolta -, csak kihoztam az édesanyját, miközben magamat mentettem.

- Miközben... - szólt Grace, enyhe gúnnyal ekkora szerénység hallatán.

Mindeközben Angel egy süteménnyel volt elfoglalva, morzsákat nyalogatva a szája széléről, Paulhoz fordult: - Van kiskutyád?

- Sajnos, nincs.

- És kecskéd?

- Ha volna, eljönnél hozzám?

- Attól függ... - mondta Angel.

- Mitől?

- Hogy a kecske a házban lakik, vagy kint?

- Az igazat megvallva, nincs kecském.

- Jó. Van sajtod?

Celestina intett Tomnak, hogy beszélne vele. Míg a kislány fáradhatatlanul folytatta Paul Damascus faggatását, az anyja és Tom a szoba végébe vonult, a nagy ablak elé.

Az éjszaka bekúszott a városba.

Celestina egy pillanatra kibámult az ablakon, majd Tom felé fordult, szemeiben az éjszaka árnyéka és a város csillogása egyszerre tükröződött. - Mi ez az egész?

Először úgy gondolta, hogy játssza a süketet, de a nő nem ezt érdemelte. - Úgy érti, ez a tévés dolog? Nos, én tudom, hogy maga mindent megtenne, hogy Angelt biztonságban tudja, hiszen annyira szereti. A szeretet adja a legtöbb erőt és eltökéltséget, többet mint bármi más. De ezt már maga is tudja... A kislányt más okból is meg kell védenie. Ő különleges. Most nem akarom elmagyarázni, hogy miért, vagy hogy ezt honnan tudom, mert erre most nincs mód és idő, azok után, hogy az ön édesapja meghalt, Wally a kórházban, és ön még mindig a támadás hatása alatt van.

- De nekem tudnom kell.

- Természetesen - bólintott a férfi - meg fogja tudni, de nem most. Később, ha megnyugszik, ha lecsillapodik. Minél hamarabb túl kell ezen esnie.

- Wally kitöltetett vele teszteket. A korához képes kivételes szín-, tér- és geometriai érzéke van. Valószínűleg vizuális csodagyerek.

- Én tudom, hogy az - mondta Tom. - Tudom, milyen tisztán lát.

Szemtől szemben állva a férfival, maga Celestina is tisztán látott. - Maga is különleges, sok tekintetben. De akárcsak Angel, maga is valamilyen titokzatos módon különleges, nem?

- Van némi tehetségem, ami szokatlan ajándék - ismerte el. - De semmi világrengető. Valójában inkább különleges érzékkel vagyok megáldva. Angel érzékei különböznek az enyémtől, de úgy tűnik, kissé hasonlóak. Az elmúlt ötven év során ő az első hozzám hasonló lény, akivel találkoztam. Még mindig remegek a találkozás élményétől. De kérem, beszéljük ezt meg majd Bright

Beachen, egy alkalmasabb pillanatban. Holnap elmennek oda Paullal, rendben? Én itt maradok, és vigyázok Wallyra. Ha felépül, odaviszem. Tudom, hogy maga szeretné, ha beszélne velem. Meg-egyeztünk?

Celestina a kíváncsiság és az érzelmi kimerültség között vergődve a férfire pillantott, gondolkodott, majd megszólalt: - Megegyeztünk.

Tom lenézett a kivilágított városra, amelynek forgalmas utcáin színes csíkokat húztak maguk után az autók.

- Szeretnék valamit elmondani az apjáról, ami talán megnyugtatta majd - szólt -, de ne akarjon többet megtudni, mint amit most elmondhatok. Ez is része annak, amit majd Bright Beachen megbeszélünk.

A nő nem szólt semmit.

A hallgatást beleegyezésnek véve, Tom folytatta: - Az édesapja elment innen, elment örökre, de tovább él más világokban. Ezt nem pusztán a hit mondatja velem. Ha Albert Einstein még élne, és itt volna köztünk, ő is ezt mondaná. Az édesapja magával lesz bármerre megy, akár csak Phimie. Más helyeken ő nem halt meg gyerekszülés közben. A többi világban nem erőszakolták meg, élete nem hunyt ki. Ez ironikusnak tűnik, ugye? Mert azokban a világokban Angel nem létezik - és mégis, Angel maga a csoda és az áldás. - A városról az asszonyra nézett. - Ha ma éjszaka a gyász miatt álmatlanul forgolódik majd az ágyában, ne csak arra gondoljon, mit veszített el az apja és Phimie halálával. Arra gondoljon, mi van ebben a világban, és mit nem tud a többi világról. Isten, legyen akár katolikus, baptista, zsidó, muzulmán vagy atomfizikus, kárpótolni fog fájdalmainkért, kárpótol itt, ebben a világban, nemcsak a párhuzamos világokban, vagy a másvilágon. Mindig kárpótol a fájdalomért... ha felismerjük őt.

A nő szemei fénylő csillagokként fénylettek, a tudni akarás vágyával, de betartotta az egyezséget. - Csak félig értem, amit mond, és azt sem tudom, melyik felét értettem meg, mégis valami különös oknál fogva érzem, hogy igaz. Köszönöm. Ígérem, gondolkodni fogok ezen ma éjszaka, ha nem tudok aludni. - Közelebb lépett, és arcon csókolta a férfit. - Kicsoda maga, Tom Vanadium?

Tom megvonta a vállát: - Régen az emberek lelkét próbáltam megmenteni, ma inkább vadászom rájuk. Különösen egyre.

78. fejezet

Késő délután Bright Beach-en a sirályok sötétkékké hulláma vonult át az öböl felett, alattuk a földön az árnyékok hosszúra nyúlva készülődtek az éjszakára. Paul Damascus San Franciscótól délre, egy ingázókkal zsúfolt gépen Orange megye repülőterére vitte Grace-t, Celestinát és Angelt, ahonnan bérelt autóval még délebbre, a part mentén a Lampion házba mentek. - Mielőtt az én otthonomba mennék, nagyon szeretném, ha találkozónának valakivel. Ő ugyan nem vár minket, de azt hiszem, ez nem számít.

Agnes nyitott ajtót, álla lisztes volt, kezét törölgette egy piros-fehér kockás konyharuhába. A kocsifelhajtón megpillantva az autót, megszólalt: - Paul! Hát nem gyalog van?

- Nem tudtam volna három nőt cipelni - válaszolt -, mert karcsúak ugyan, de mégiscsak nehezebbek, mint egy hátizsák.

Az ajtóból a hallba menet gyors bemutatkozás következett, majd Agnes megszólalt: - Jöjjenek a konyhába. Éppen pitét sütök.

A levegőben terjengő mennyei illatok a legjámborabb szerzetest is a böjt megszegésének bűnébe kergették volna.

- Mi ez a csodálatos illat? - kérdezte Grace.

- Barackos-mazsolás-diós pite - válaszolt Agnes -, hagyományos alappal és csokoládébevo-nattal.

- Ez itt a sátán konyhája - jegyezte meg Celestina.

A konyhában Barty ült az asztalnál, és Paul szíve elszorult a kisfiú szemén domborodó kötés láttán.

- Te biztosan Barty vagy - mondta Grace. - Már sokat hallottam rólad.

- Foglaljanak helyet, üljenek le - sürgette őket Agnes. - Most csak kávéval tudom megkínálni önöket, de később lesz sütemény is.

Celestina kissé késve reagált Barty nevére. Arca elborult:

- Barty? A... Bartholomew becézése?

- Én vagyok - mondta Barty.

Celestina az anyjához fordult: - Mit akarsz azzal mondani, hogy már sokat hallottál róla?

- Paul mesélt róla akkor este, mikor először járt nálunk. Agnesről, és arról, ami Bartyval történt. És az elhunyt feleségéről, Perriről. Úgy érzem, már eléggé jól ismerem Bright Beach-et.

- Akkor nagy előnyben van hozzánk képest, és mindent el kell mesélnie magukról - mondta Agnes. - Odateszem a kávé, hacsak nem akarnak segíteni nekem...

Grace és Celestina egy pillanat alatt belezökkent a konyhai munka ritmusába, és nem csak a kávé tették fel, de a pitekészítésben is segítettek Agnesnek.

A nagy, kerek ebédlőasztalt hat szék vette körül. Paul és Barty maradtak ülve.

Lenyűgözve a szokatlan környezettől, Angel felderítő útja során időnként vissza-visszatért székéhez, szürcsölt egyet az almaléből, és beszámolt felfedezéseiről: - Sárga papír van a polcokon. Krumplit tartanak az egyik fiókban. Négyféle savanyúság van a hűtőben. Van kenyérpíritójuk is, egy madaras terítővel letakarva.

- Az nem terítő - magyarázta Barty -, hanem melegítő.

- Micsoda? - kérdezte Angel.

- Melegen tartja a pírítóst.

- Mért vannak rajta madarak? A madarak szeretik a pírítóst?

-Hát persze - válaszolt Barty -, de azt hiszem, Maria csak azért hímezte rá a madarakat, mert szépek.

- Van kecskétek?

- Remélem, nincs - mondta Barty.

- Én is remélem - válaszolt Angel, és tovább folytatta a felderítést.

Agnes, Celestina és Grace hamarosan olyan összhangban dolgoztak, hogy az maga volt a konyhaművészet. Paul megfigyelte, hogy a nők többsége már az első pillantásra eldönti, hogy szereti vagy utálja a másikat, és ha egymásra találnak, már megismerkedésük legelején olyan nyíltak és barátságosak tudnak lenni, mintha hosszú ideje ismernék egymást. Egy órán belül a három asszony úgy társalgott, mintha gyerekkoruk óta elválaszthatatlan barátnők volnának. Paul nem látta Celestina-t és Grace-t ilyen felszabadultnak a tiszteletes halála óta, és most fájdalmukat a sütés-főzés körüli sürgölődésbe és a barátkozásba temethették.

- Szép... - szólt Barty, mintha olvasna Paul gondolataiban.

- Igen, szép.

Behunyta a szemét, hogy elképzelje, milyennek láthatja Barty a konyhát. A kellemes illat, a kanalak zenéje, a serpenyők bádoggörgése, a habverő suhogása a masszában, a sütőkből áradó meleg, az asszonyok hangja: a kép fokozatosan eltűnt, és a többi érzékszerve egyre élesebben működött.

- Tényleg szép - mondta, de kinyitotta a szemét.

Angel az asztalhoz jött egy kis almalét szürcsölni, és jelentette: - Van egy sütitartó Jézuskájuk!

- Maria hozta Mexikóból - mondta Barty. - Úgy gondolta, elég mulatságos. Szerintem is. Mami szerint nem istenkáromlás, mert bár akik készítették, nem annak szánták, de Jézus is biztosan szeretné a süteményt, ráadásul arra emlékeztet bennünket, hogy hálásak legyünk mindazért a sok jóért, amit kapunk.

- Édesanyád bölcs asszony - mondta Paul.

- Bölcsőbb a világ összes baglyánál - felelt a fiú.

- Miért vannak azok a melegítők a szemedben? - kérdezte Angel.

- Ezek nem melegítők - nevetett Barty.

- De nem is terítők.

- Ez kötés - magyarázta Barty. - Én vak vagyok.

Angel gyanakodva vette szemügyre a kötést: - Tényleg?

- Tizenöt napja vakultam meg.

- Miért?

- Kellett a változatosság - vont a vállát Barty.

A két gyerek egykorú volt, beszélgetésüket hallgatva azonban az volt az ember érzése, hogy Angel egy olyan felnőttel társalog, aki rendkívül türelmes, jó a humora és érzéke van a generációk közti iróniához is.

- Mi van az asztalon? - kérdezte Angel.

Barty rátette kezét a szóban forgó tárgyra, és úgy felelt: - A mamival éppen egy könyvet hallgattunk, mikor megjöttetek. Ez egy beszélő könyv.

- A könyvek tudnak beszélni? - kérdezte Angel őszinte csodálkozással.

- Tudnak, ha olyan vak vagy, mint az éjszaka, és ha tudod, hol lehet ilyet kapni.

- Gondolod, hogy a kutyák tudnak beszélni? - érdeklődött a kislány.

- Ha tudnának, egyikük már biztosan elnök lett volna. Mindenki szereti a kutyákat.

- A lovak tudnak beszélni.

- Csak a tévében.

- Fogok kapni egy beszélő kiskutyát.

- Biztosan fogsz kapni - mondta Barty.

Agnes vacsorára marasztalta a társaságot. A piték még nem készültek el, csak a nagy tepsik, serpenyők, sziták és egyéb nehéztüzség állt készenlétben a Lampion-ház konyhai arzenáljából.

- Maria is eljön, Francescával és Bonitával - mondta Agnes. - Szétnyithatnánk az asztalt. Barty, szólj Jacob bácsinak és Edom bácsinak, hogy jöjjenek ők is vacsorázni.

Paul figyelte, amint Barty leszökken a székéről, és egyenesen átvág a zsúfolt konyhán a falit telefonkészülékhez, a legkisebb bizonytalankodás nélkül.

Angel követte, és látta, hogy a fiú fellép egy zsámolyra, és leemeli a kagylót. A számok között kis szüneteket tartva tárcsázott, és mindkét bácsikájával beszélt.

Barty a telefontól egyenesen a hűtőszekrényhez ment. Kinyitotta az ajtót, kivett egy szénsavas narancslét, és tétovázás nélkül visszaült a székre.

Angel két lépéssel követte, és amikor a széke mellé állt, figyelve, hogyan bontja fel Barty a narancslét, a fiú megszólalt: - Miért követted engem?

- Honnan tudod, hogy én voltam?

- Tudom -, mondta, majd Paulhoz fordult: - Ugye, hogy követett?

- Amerre mentél, végig - bólintott Paul.

- Akartam látni, hogy elesel - mondta Angel.

- Nem esek el. Legalábbis nem gyakran.

Megérkezett Maria Gonzalez a kislányaival, és bár Angel természetesnek vette, hogy a kislányok bevonják a társaságukba, őt nem érdekelte más, csak Barty.

- Mért van a kötés?

- Mert nem kaptam meg az új szemeimet.

- Honnan kapsz új szemet?

- A boltból.

- Ne viccelj velem - mondta Angel -, te nem tartozol közéjük.

- Kik közé?

- A felnőttek közé. Ha ők csinálják, rendben van. De ha te, az ronda dolog.

- Rendben. Szóval az orvostól kapok új szemet. Nem valódi szemek, műanyagból vannak, és a valódiak helyére teszik be.

- Miért?

- Hogy tartsák a szemhéjamat. Mert anélkül rondán nézek ki. Az emberek undorodnak tőlem. Az öreg nének kikerülnek. Az olyan kislányok, mint te, bepisilnek és sikítózva elrohannak.

- Mutasd meg - kérte Angel.

- Van tiszta bugyid?

- Félsz megmutatni?

A két kötést ugyanaz a két ragasztószalag tartotta, így Barty a kettőt egyszerre húzta le.

Paul gyerekkora óta olvasott ponyvaregényeket, amelyekben félelmetes kalózok, könyörtelen titkosügynökök, távoli galaxisok agypusztító űr-lényei, a világot eltökélten uralni vágyó szuperbűnözők, vérszomjas vámpírok, marcangoló farkasemberek, kegyetlen Gestapo-hóhérok, elmebeteg tudósok, sátánimádók, örült farsangi torzszülemények, gyűlölettől elborult agyú Ku Klux Klán-tagok, borzongató hasfelmetszők és űrbéli lélektelen robotharcosok összeszabdalták, agyondöfik,

megégetik, lelövik, felmetszik, meggyötrik, agyonverik, összezúzzák, eltiporják, felakasztják, szét-harapdálják, kibelezik, lefejezik, megmérgezik, megfojtják, besugározzák, felrobbantják, eltorzítják, megcsonkítják és megkínózzák áldozataikat. A száz meg száz érdekfeszítő történet egyike sem volt olyan borzalmas a férfi számára, mint Barty üres szemeire néző látványa. Paul összerezgett, és fél-refordította tekintetét, mert a fiú hiányzó szemei eszébe juttatták az ártatlanság sebezhetőségét a terhekkel roskadozó élet folyamán, és attól tartott, hogy a Perri halála okozta fájdalom sebei felszakadnak.

Ahelyett, hogy Barty-ra nézett volna, inkább Angelét figyelte, aki a szem nélküli fiút tanulmányozta. Nem látszott rajta félelem a fiú behorpadt szemhéjai láttán, és amikor az egyik szemhéját felemelve előbukkant egy sötét, üres szeme, a kislány nem rettent meg. Közelebb húzódott Barty-hoz, ujjával megérintette a fiú arcát a hiányzó bal szeme alatt, és a fiú nem lepődött meg.

- Féltél? - kérdezte Angel.

- Eléggé.

- Fájt?

- Nem nagyon.

- Most félsz?

- Nem túlságosan.

- De néha...?

- Néha.

Paul most vette csak észre, hogy a konyhában csönd lett, hogy az asszonyok a két gyerek felé fordultak, és olyan mozdulatlanul álltak, mint a viaszbábuk.

- Emlékszel a tárgyakra? - kérdezte a kislány, ujjbegye még mindig a fiú arcát érintette.

- Úgy érted, hogy néznek ki?

- Igen.

- Persze, emlékszem. Csak tizenöt napja történt.

- El fogod felejteni?

- Nem biztos. Lehet.

Celestina Agnes mellett állt, és átkarolta a derekát, ahogy annak idején a húgát szokta.

Angel keze Barty jobb szeméhez közeledett, és a fiú megint csak nem lepődött meg, mikor a kislány ujjai óvatosan megérintették csukott, horpadt szemhéját. - Nem hagyom, hogy elfelejtsd.

- Hogy fog az menni?

- Én látok - mondta -, és tudok beszélni, mint a te könyveid.

- Az már biztos, hogy tudsz beszélni - helyeselt Barty.

- Vagyis én vagyok a te beszélő szemed - jelentette ki, és a kezét elhúzta a fiú arcától. - Tudod honnan van a szalonna?

- Disznóból.

- Hogy lehet, hogy valami, ami ennyire ízletes, egy kövér, bűdös, koszos, rőfögő disznóból legyen?

- Az biztos, hogy egy szép, sárga citrom *valóban* édesnek néz ki - vont a vállát Barty.

- Szóval azt mondod, disznóból - kérdezte Angel.

- Mi másból?

- Még mindig azt mondod, disznóból?

- Igen, a szalonna disznóból van.

- Én is azt hiszem. Ihatok narancslét?

- Hozok egyet - mondta a fiú.

- Láttam, hol tartjátok.

Kivett egy dobozos narancslevet, visszament az asztalhoz, mint aki befejezte a felderítést. - Jó fej vagy, Barty.

- Te is.

Megérkezett Edom és Jacob, elkezdtek vacsorázni, és bár az étel is csodás volt, a beszélgetés még inkább - noha az ikrek néha előhozták széleskörű ismereteiket a vonatkoztatásokról és pusztító vulkánkitörésekről. Paul nem kapcsolódott be túlságosan a beszélgetésbe, inkább csak hallgatta őket. Ha nem ismerte volna ezeket az embereket, ha csak belépett volna a szobába, miközben ők vacsoráznak, azt gondolta volna, hogy egy családot lát, mert a beszélgetés melegsége és meghittsége -

az ikrek esetében a különtség - alapján nem feltételezte volna, hogy csak nemrég ismerkedtek meg. Nem játszották meg magukat, nem kétszínűsködtek, nem kerültek egyetlen témát sem, néha könynyeztek, hiszen White tiszteletes halála annyira friss seb volt még szereteteinek szívében. Paul számára rejtély volt, hogyan gyógyítják a nők a sebeiket, hiszen munka közben néha sírtak, majd az emlékek enyhülést hozva mosolyt varázsoltak az arcokra, és a reménytelenség magvaiból mindig kikelt egy-egy szál reményvirág.

Paul megdöbben, mikor Agnes meglepve rájött, hogy Barty névválasztását a tiszteletes egyik nevezetes prédikációja ihlette. Az „Egy jelentőségteljes nap”-ot már az első közvetítéskor hallotta, és mikor megtudta, hogy a nagy érdeklődésre való tekintettel három hét múlva újra leadják, szólt Joey-nak, hogy hallgassa meg. Joey 1965. január másodikán, vasárnap hallgatta meg, négy nappal fia születése előtt.

- Az autóban hallgathatta - mondta Agnes, emlékeiben kutatva. - Megpróbálta előre elvégezni a munkáját, hogy sok időt tölthessen itthon a baba születése után. Ezért egy ígéretes ügyféllel vasárnapra beszélt meg találkozót. Sokat dolgozott, és én is megpróbáltam leszállítani a pitéket, és elvégezni egyéb dolgaimat a nagy nap előtt. A szokásosnál kevesebb időt töltöttünk együtt akkoriban, és nem volt alkalma elmondani, hogy hallotta a beszédet. A legutolsó dolog, amit nekem mondott ennyi volt: Bartholomew. Azt akarta, hogy Bartholomew-nak nevezzem a gyereket.

Grace már hallott erről Paultól, de Celestina és Agnes számára újdonság volt ez a kapcsolat a Lampion és a White család között. Még több emléket idézett fel az elvesztett férjéről, és a vágyat, hogy bárcsak találkozott volna egymással Joey és Harrison.

- Bárcsak az én Ricóm is találkozhatott volna Harrisonnal - szólt Maria Grace-hez, őt elhagyó férjére utalva. - Talán a tiszteletes a szavaival többet tudott volna elérni, mint én a lábammal Rico *traseróján*.

- Így mondják spanyolul, hogy „segg” - mondta Barty.

Angel mindezt nagyon vidámnak tartotta, Agnes viszont elgyötörten csak ennyit mondott: - Köszönjük a nyelvleckét, Lampion tanár úr.

Azon viszont Paul nem lepődött meg, hogy Agnes otthonában marasztalta a White családot, amíg azok érzelmileg helyrejönnek.

- Paul - szólt Agnes -, magának csodás háza van, de Celestina és Grace tevékeny emberek. Le kell kössék magukat valamivel. Egyszerűen megbolondulnak, ha nincsenek elfoglalva. Igazam van, lányok?

A két nő helyeselt, de szabadkoztak, hogy nem akarnak a terhére lenni.

- Badarság - gyözködött Agnes -, nem vagytok a terhemre. Sokat segíthettek nekem a pitesütésben, kiszállításban, minden egyéb munkában, amit Barty műtétje és felépülése idején el kell halasztanom. Lehet, hogy úgy megy majd, mint a karikacsapás, lehet hogy beleroppanok, de bárhogyan is, ti nem fogtok unatkozni. Van két üres szobám, egyiket Celie és Angel, a másikat Grace kapja, de ő beköltözhet hozzám is.

Celestinának és Grace-nek minden tetszett: a barátságos fogadtatás, és nem utolsósorban az otthonosság, amelyet valamennyien éreztek, amint átlépték Agnes küszöbét. De nem szerették volna, ha Paul úgy érzi, vendégszeretetét nem értékeli kellőképpen.

Paul felemelte a kezét, hogy megszakítsa az udvariaskodást: - Pusztán azért álltam meg itt, mielőtt a házamba mentünk, hogy ne kelljen visszahoznom a bőröndjeiket, mert Agnes előbb-utóbb úgyis meggyőzte volna magukat. Itt boldogabbak lesznek, bár a házam bármikor nyitva áll, ha Agnes halálra akarná dolgoztatni magukat.

Az est folyamán Barty és Angel egymás mellett ültek, szemben Paullal, bele-bele hallgattak a felnőttek beszélgetésébe, néha közbeszóltak, de elsősorban egymással beszélgettek. Amikor nem dugták össze fejüket, mint az összeesküvők, Paul hallhatta a csevegésüket, és attól függően, hogy miről volt szó az asztalnál, néha ő is bekapcsolódott. Felfigyelt a *rinocérosz* szóra, majd másfelé nézett, és amikor ismét bekapcsolódott, észrevette, hogy Celestina, aki két székkal távolabb ült tőle, felemelkedett a helyéről, és elképedve bámult a gyerekekre.

- Szóval nem a tévébe dobta a negyed dollárost - mondta Barty -, mert oda nem lehet, hanem inkább egy olyan helyre, ahol én nem vagyok vak, neki nincs összeszabdalt arca, vagy egy olyan helyre, ahol ti, valami miatt, soha nem jöttetek volna el hozzánk látogatóba. Sokkal több hely létezik, mint amit bárki meg tudna számolni, még én sem, pedig elég jól számolok. Ugye, te is így látod

a dolgokat?

- Így. Néha. De csak rövid ideig. Mint egy szempillantás. Mintha két tükör között állnál. Érted?

- Igen - mondta Barty.

- Örökké folytatod a két tükör között, újra és újra.

- Így látod a dolgokat?

- Egy pillantásra. Néha. Van olyan hely, ahol Wallyt nem lőtték meg?

- Wally az a fickó, aki az apád lesz?

- Igen, ő.

- Persze. Sok olyan hely van, ahol nem lőtték meg, de olyan hely is van, ahol meglőtték, és meg is halt.

- Nem szeretem azokat a helyeket.

Bár Paul látta Tom Vanadium ügyes érme-trükkjét, a beszélgetés többi részét nem értette, és azt hitte, hogy az mindenki más számára is - kivéve Angel anyját - ugyanúgy érthetetlen. De az álló Celestina láttán elhallgattak.

Angel nem vette észre, hogy ő és Barty a figyelem középpontjába került, és így szólt: - Valaha visszakapja a negyed dollárosait?

- Nem hiszem.

- Gazdag kell legyen. Csak úgy dobálni a negyed dollárosokat...

- A negyed dolláros nem nagy pénz.

- De, *nagy* - erősködött Angel. - Legutóbb, mikor Wallyval találkoztam, kaptam tőle egy Oreó sutit. Szereted az Oreó-t?

- Finomak.

- El tudnál dobni egy Oreó-t egy olyan helyre, ahol nem vagy vak, vagy ahol nem lőtték meg Wallyt?

- Azt hiszem, ha el lehet dobni egy negyed dollárost, akkor el lehet dobni egy Oreó-t is.

- El tudnál dobni egy disznót?

- Ő talán el tudna, ha fel tudná emelni. De én nem tudnék eldobni egy disznót, se egy Oreó-t, se egyebet, semmilyen másik helyre. Mert ez olyasmi, amit én nem tudok megcsinálni.

- Én sem.

- De tudok úgy sétálni az esőben, hogy nem ázok el - mondta Barty.

Az asztal túlsó végén Agnes felpattant a székéből, amint meghallotta az *eső* és *elázni* szavakat, és figyelmeztetően rászólt: - Barty!

Angel felnézett, és meglepődve látta, hogy mindenki őt figyeli.

Barty bekötözött szeme anyja irányába fordult, majd megszólalt: - Hoppá.

Mindenki zavarodottan és várakozásteljesen kereste Agnes tekintetét, ő pedig egyikről a másikra nézett. Paul. Maria. Francesca. Bonita. Grace. Edom. Jacob. Végül Celestina.

A két nő egymásra meredt, végül Celestina megszólalt: - Istenem, mi történik itt?

79. fejezet

A következő napon, kedden délután Bright Beach-en a sirályok a készülődő fergeteg elől biztonságos fészkeik felé repültek, át az égbolton, amely olyan sötét volt, mint a boszorkány üstje. Kitoróban lévő vihar nedves árnyéka gyülekezett a földön, mintha a boszorkány átka keltette volna életre, amelyet gyíkyszemből, békacombból, denevérszörből és kutya nyelvéből kotyvasztott.

Tom Vanadium Wally Lipscombot San Franciscóból repülővel Orange megye repülőterére kísérte, ahonnan Paul Damascus utasításai alapján, bérelt autóval délre hajtottak a part mentén, azon az úton, amelyen egy héttel korábban Paul és három védenca haladt a Lampion ház felé.

Tizenegy nap telt el azóta, hogy Wally megállított három golyót. Karja még mindig kissé gyenge volt, könnyebben fáradt, mint azelőtt, hogy a pisztoly rossz felén kötött ki. Izmai merevségére panaszkodott, és mankóval járt, hogy ne nehezdedjen sérült lábára. A szükséges orvosi ellátást, beleértve a lelki felgyógyulást, Bright Beach-en is megkaphatta, ugyanúgy, mint San Franciscóban. Márciusra helyrejöhet, eltekintve az arcán éktelenkedő hatalmas sebhelyektől, és a lépe helyén lévő ürességtől.

Celestina a bejárati ajtóban várta őket, és átölelte Wallyt. A férfi elejtette mankóját, amelyet Tom kapott el, és olyan hévvel viszonzta az ölelést, olyan hevesen csókolta a nőt, hogy úgy tűnt, a visszamaradt gyengeség már nem olyan nagy probléma.

Celestina Tomot is hevesen átölelte, testvéri csókot nyomott arcára, amelyért a férfi hálás volt. Túl sokáig volt magányos, amely érthető, lévén emberekre vadászott, majd később elkezdte bosszúhadjáratát, amelyet ő igazságosztásnak nevezett. Az alatt a néhány nap alatt, míg Celestinát, Grace-t és Angelt őrizte, majd a következő hét során, amelyet Wallyval töltött, Tom úgy érezte, hogy a család tagjává vált, még akkor is, ha ez csak barátok családja volt, és maga is meglepődött, mennyire hiányzott neki ez az érzés.

- Mindenki odabent vár - mondta Celestina.

Tom észrevette, hogy történt valami itt az elmúlt hét során, egy fontos fejlemény, amelyet Celestina említett már telefonon, de nem fejtett ki bővebben. Nem várt semmi különösét, mikor bekísérte Wallyt a Lampion ház ebédlőjébe, de ha megpróbálta volna elképzelni az elé táruló képet, nem gondolta volna, hogy egy *szeánszba* csöppen.

Legalábbis első pillantásra annak tűnt. Nyolc ember ülte körül az ebédlőasztalt, amely teljesen csupasz volt. Sem étel, sem ital, sem asztaldísz nem volt rajta. Az asztal körül ülők arca a spirituális médiumra való türelmetlen várakozást tükrözte: részben zaklatottság, részben felröppenő reménykedés.

Tom csak három embert ismert a jelenlévők közül: Grace White-ot, Angelt és Paul Damascust. A többieket Celestina mutatta be gyorsan. Agnes Lampion, a házigazdájuk. Edom és Jacob, Agnes bátyjai. Maria Gonzalez, Agnes legjobb barátnője. És Barty.

A telefonbeszélgetések alapján már fel volt készülve a fiúra. Furcsa volt, hogy Bartholomew bekerült az életükbe, mert ha figyelembe is vesszük Enoch Cain szokatlan rögeszméjét, Tom egyetértett Celestinával abban, hogy a feleséggyilkos nem tudhat erről a gyermekről, és nincs ésszerű oka fenyegetni őt. Az egyetlen közös vonásuk Harrison White prédikációja volt, amely a fiú nevét ihlette, és elültethette a bűn magvait Cain agyában.

- Tom, Wally, sajnálom, ha udvariatlannak tűnik a rövid bemutatkozás - szabadkozott Agnes Lampion -, de a vacsoránál lesz még elegendő idő egymás megismerésére. Itt mindannyian csak magát várjuk már egy egész hete. Egy perccel sem várhatunk tovább.

- Engem várnak?

Celestina intett Tomnak, hogy üljön az asztalfőre, Agnes-szel szemben, a másik oldalon. Mikor Wally leereszkedett az üres székre Tom balján, Celestina két tárgyat vett el a tálalóasztalról, és Tom elé rakta őket, majd a férfi jobbára ült.

Egy só- és egy borsszóró volt.

Az asztal másik végén Agnes megszólalt: - Legelőször, Tom, a rinocéroszról és a maga másik énjéről akarunk hallani.

Tom tétovázott, hiszen azon a röpké magyarázaton kívül, amelyet Celestinának San Franciscóban adott, soha senkinek nem beszélt különleges érzékeiről, kivéve két tisztelendőt a papneveldeben. Először kényelmetlennek érezte, hogy ilyen dolgokról beszéljen idegeneknek - mintha avatatlanknak tartana bűnbánatot, akiknek nincs joga bűnbocsánatot szolgáltatni -, de amint elkezdett beszélni a némán, és fokozott figyelemmel hallgató embereknek, kétkedése eltűnt, és olyan természetesnek tűnt vallomása, mintha csak az időjárásról beszélt volna.

A só- és borsszóró segítségével beavatta őket a „miért-nem-vagyok-én-szomorú-az-arcom-miatt” magyarázatába, amelyről tíz nappal korábban már Angelnek is beszélt.

Végül, mikor a sószóró Tom és a borsszóró Tom egymás mellett állt két különböző, de párhuzamos világban, Maria megszólalt: - Mint egy sci-fi.

- Tudomány. Kvantummechanika. Amely a... fizika egyik elmélete. De *elmélet* alatt nemcsak a tudatlan feltevéseket értem. A kvantummechanika jól bevált már. A televízió feltalálása mögött is ez áll. A század végére, de lehet, hogy már a nyolcvanas évekre a kvantumtechnológia segítségével nagy kapacitású és olcsó számítógépek terjednek majd el, olyan kicsik, mint egy aktatáska, egy pénztárca vagy egy karóra, amelyek nagyobb és sokkal gyorsabb adatfeldolgozást tesznek majd lehetővé, mint napjainkban a gigantikus, lassú gépek. Olyan apró számítógépek, mint egy bélyeg. Lesz vezeték nélküli telefonunk, amelyet bárhová magunkkal vihetünk. Előfordulhat, hogy egymolekulás számítógépet is feltalálnak, hatalmas kapacitással, és akkor a technika - és gyakorlatilag az

emberi társadalom - elképzelhetetlen változásokon megy keresztül, jó irányba.

Hallgatósága hitetlenkedő, üveges szemekkel nézett rá.

- Ne aggódjon - szólt Celestina -, azok után, amit az elmúlt héten itt tapasztaltunk, még tudjuk követni.

Még Barty is úgy tűnt, hogy figyel, Angel azonban vidáman színezgetett egy kifestőkönyvet, miközben halkán dúdolt magában.

Tom hitte, hogy a kislány ösztönösen megérti a világ valódi összetettségét, de még csak hároméves volt, így nem képes arra, hogy felfogja az ösztönös megérzéseit alátámasztó tudományos elméleteket.

- Nos, rendben... A jezsuitákat arra biztatják, hogy minden őket érdeklő tantárgyat tanulmányozzanak, ne csak a teológiát. Engem a fizika érdekelt mindennél jobban.

- Mert gyerekkora óta rendelkezik bizonyos érzékekkel - mondta Celestina, emlékezve arra, amit a férfi mondott neki San Franciscóban.

- Igen. De arról inkább később. Csak azt szeretném világossá tenni, hogy bár engem érdekelt a fizika, nem szükségszerűen váltam fizikussá. De még ha az is lennék, akkor sem tudnám elmagyarázni egy óra, de akár egy év alatt sem a kvantummechanikát. Azt is mondják, hogy a kvantumelmélet olyan bonyolult, hogy jelentőségét senki sem érti meg tökéletesen. A kvantumkísérletek egyes bizonyításai látszatra ellentmondanak a józan észnek, és néhányat most felvázolok, amúgy ízelítőként. Először is, az atomméret alatti szinten a hatás megelőzi a kiváltó okot. Más szóval, egy esemény bekövetkezhet azelőtt, hogy a kiváltó oka megelőznél. Ugyanilyen furcsa..., hogy egy emberi megfigyelővel végzett kísérletben az atomméret alatti részecskék másképpen viselkednek, mint akkor, ha nem emberi megfigyelővel végzik a kísérletet, ám a folyamat és az eredmények vizsgálata az esemény után történik: ez azt jelentheti, hogy az ember, még ha tudatalatti megnyilvánulásokkal is, de formálja a valóságot.

Tom leegyszerűsítve és összevonva adta elő az elméletet, de nem volt más módja, hogy ilyen rövid idő alatt ízelítőt adjon nekik a világ, kvantummechanika által felfedezett csodáiból, rejtélyességéből és kísértetieségéből.

- És ehhez mit szólnak? - folytatta. - A világegyetem minden pontja egymással összeköttetésben van, függetlenül a távolságtól, vagyis a Mars bármely pontja, valami titokzatos oknál fogva, egyenlő távolságra van tőlem, akár csak önöktől. Ez azt jelenti, hogy az egyes tárgyaktól, de akár emberektől származó információ *pillanatok* alatt eljut innen Londonba, drótok, vagy mikrohullámok nélkül is. Valójában egy távoli csillagra is, pillanatok alatt. Csak még nem értjük, hogyan történik mindez. Egy mélyebb, strukturális szinten, a világegyetem minden pontja *ugyanaz* a pont. Ez az összekapcsolódás olyannyira teljes, hogy például egy Tokióba tartó hatalmas madárraj szárnyával felkavarja a levegőt, és ez időváltozást okoz Chicagóban.

Angel felpillantott a kifestőkönyvből: - És a disznók?

- Mi van velük? - kérdezte Tom.

- Oda tudsz dobni egy disznót, ahová a negyed dollárost dobtad?

- Mindjárt eljutok oda is - ígérte a férfi.

- Hű! - mondta a kislány.

- Nem azt jelenti, hogy eldob egy disznót - szólt Barty a kislánynak.

- Fogadok, hogy sikerül neki - mondta Angel, és folytatta a színezést.

- A kvantummechanika egyik alapvető elve szerint - folytatta Tom - végtelen számú valóság létezik, különböző, a mi világunkkal párhuzamos világok, amelyeket mi nem láthatunk. Például... olyan világok, ahol *mindkét oldalon bizonyos emberek által hozott bizonyos döntések miatt* Németország megnyerte a világháborút. És más világok, ahol az unionisták elveszítették a polgárháborút. És olyan világok, ahol már volt atomháború az Egyesült Államok és a Szovjetunió között.

- Világok - szólalt meg Jacob bátortalanul -, ahol az olajszállító teherautó nem állt meg keresztben a síneken Bakersfieldben, még a hatvanas években. Vagyis a vonat soha nem ütközött bele, és az a tizenhét ember sohasem halt meg.

Ez a megjegyzés összezavarta Tomot. Csak arra tudott gondolni, hogy Jacobnak valakije meghalt abban a balesetben, ám az ikrek hangja és arckifejezése arra utalt, hogy az a világ, amelyből hiányzik a bakersfieldi vonatkatasztrófa, kevésbé kedélyes hely, mint az, amelyben megtörténik a baleset.

Nem reagált az elhangzottakra, hanem folytatta: - És olyan világok, mint a miénk, kivéve, hogy a szüleim sohasem találkoztak, és én nem születtem meg. Világok, amelyekben Wally nem sebesült meg, mert kevésbé bízott magában, vagy nem volt elég bolond ahhoz, hogy Celestinát vacsorázni vigye azon az estén, és megkérje a kezét.

A társaság immár elég jól megismerte Celestinát, hogy Tom legutolsó példája hallatán kedélyes kacagásban törjön ki.

- Még végtelen számú világban sem fordulhat elő - vetette ellen Wally -, hogy én *olyan* bolond legyek.

Tom folytatta: - Most rá szeretnék világítani a dolgok emberi és szellemi oldalára. Mikor valamennyien elérkezünk egy ponthoz, ahol jelentős erkölcsi döntést kell hoznunk, amely saját jellemünket és mások életét is befolyásolja, és valahányszor egy kevésbé bölcs döntést hozunk, úgy hiszem, az lesz az a pont, ahol egy másik világ leválik. Amikor erkölcstelenül vagy csak meggondolatlanul döntök, egy ideig jóvá tehetem, és lehetőséget kapok, hogy jobb Tom Vanadiummá váljak, aki a rossz döntés világában él tovább. Mert annyi tökéletlen Tom Vanadiummal teli világ létezik, valahol... és más világok, ahová lassan elérkezem, és kegyelemteljes állapotba jutok.

- Mindegyik élet - szólalt meg Barty Lampion - olyan, mint a mi tölgyfánk a hátsó udvarban, csak sokkal nagyobb. Van egy törzse, és aztán milliányi ág, és minden ág ugyanaz az élet, új irányba haladva.

Tom meglepetten hajolt előre a székén, hogy jobban lássa a vak fiút. Celestina telefonon már említette, hogy a fiú csodagyerek, de ez nem magyarázta a tölgyfa-hasonlat érettségét.

- Lehet - szólta Agnes, belekapcsolódva a fejtegetésbe -, hogy amikor az életed azokban az ágakban véget ér, a fa alakja és szépsége szolgál majd a végső ítélet alapjául.

- Sok rossz döntés - mondta Grace - sok új ágat jelent, amelytől a fa bütykös, ferde és csúnya lesz.

- A túl kevés ág - szólta Maria - viszont jelentheti, hogy meglepően kevés erkölcsi tévedést követünk el, de azt is, hogy nem vállalunk felelősségteljes kockázatot sem, és nem használjuk ki az élet által nyújtott lehetőségeket.

- Jaj! - szólalt meg ekkor Edom, s ezen Maria, Agnes és Barty szeretetteljesen mosolygott.

Tom nem értette Edom feljajdulását, sem a mosolyt, amit az kiváltott, azonban lenyűgözte a könnyedség, amellyel hallgatósága magába szívta mindazt, amit mondott, és képzelőtehetségük, és amellyel elkezdtek kiterjeszteni a fejtegetést. Úgy tűnt, mintha már régóta tisztában lennének ezzel a kérdéssel, és Tom most csak új megerősítést adott volna nekik.

- Tom, néhány perccel ezelőtt - szólta Agnes - Celestina említette a maga egyfajta beleérző-képességét. Mi is ez valójában?

- Gyerekkoromtól kezdve rendelkezem ezzel a... képességgel, hogy érzékelni tudom a végtelenül összetett valóságot, amely jóval nagyobb, mint amit öt érzékszervvel érezni lehet. Médiumi képességgel előre látom a jövőt. Pedig nem vagyok médium. Én... én képes vagyok a helyzetekben rejlő lehetőségeket *megérezni, tudom*, hogy ezek a saját valóságommal párhuzamosan léteznek, egymás mellett, és mindegyik világ olyan valóságos, mint az enyém. Érzem a testemben, a véremben...

- A dolgok valamennyi létét érzi - mondta Barty.

Tom Celestinára nézett: - Csodagyerek, igaz?

A nő mosolygott: - Ez a mai nap igazán emlékezetes lesz.

- Igen, Barty - mondta Tom -, az élet mélységét *érezem*, egyik réteget a másik alatt. Néha ez...félelmetes. De legtöbbször inspirál engem. Nem látom a többi világot, nem tudok mozogni közöttük. De a negyed dollárossal be tudom bizonyítani, hogy amit érzek, nem a képzeletem szüleménye. Kabátzsebéből elővett egy negyed dollárost, hüvelyk- és mutatóujja között tartotta, és körbemutatta. - Angel? - szólta a kislánynak.

A kislány felnézett a kifestőkönyvből.

- Szereted a sajtot? - kérdezte Tom.

- A hal jót tesz az agynak, de a sajt jobb ízű.

- Ettél már valaha svájci sajtot?

- A Velveeta a legjobb.

- Mi jut eszedbe először a svájci sajtról?

- A kakukkos óra.
- És még?
- Szendvics.
- És még?
- Velveeta.
- Barty - szólt Tom -, segíts nekem.
- Lyukak - mondta Barty.
- Hát persze, lyukak - helyeselt Angel.

- Most felejtse el, amit Barty mondott a fáról, és képzelje el, hogy ez a sok világ olyan, mint egy halom svájci sajt szelet. Egyes lyukakon át csak a következő szelet látszik, más lyukakon látható két-három másik szelet is, míg a következő el nem takarja. A halomba rakott életek között is sok apró lyuk van, de ezek állandó mozgásban, változásban vannak, másodpercről másodpercre. Valójában én nem látom, de titokzatos módon érzem őket. Figyelj csak!

Ezúttal az érmét nem dobta fel egyenesen, hanem hüvelykujjával Agnes felé pöccintette.

Az asztal közepe táján, pontosan a csillár alatt a csillogó ezüstös korong megpördült a levegőben, és pörgött, pörgött, pörgött, ki ebből a világból, át egy másikba.

Meglepett felkiáltások. Angel édes kuncogása és tapsa. A hatás meglepően enyhe volt.

- Általában egy sor hókuszpókuszt és halandzsát használok, hogy eltereljem a nézők figyelmét, így ők nem jönnek rá, hogy amit látnak, az valóság. Azt hiszik, hogy a levegőben való eltűnés csak egy jó trükk.

Várákozva néztek rá, mintha további varázslatok következnenek, mintha az érme át pöccintése egy másik valóságba hetente vagy kéthetente látható lenne az *Ed Sullivan Show*-ban, az akrobata-szám és a bűvészek között, akik tíz pörgő tányért tudnak egyszerre egyensúlyozni tíz hosszú pálcián.

- Nos - szólt Tom -, akik azt hiszik, hogy ez pusztán egy trükk, sokkal hevesebben reagálnak, mint maguk, és *maguk* tudják, hogy ez valóság.

- Tud még mást is? - kérdezte Maria, megdöbbenve a férfit.

Hirtelen, ágyúdörgésszerű villámokkal kitört a vihar. Az eső menetelő hadoszlopként dübörgött a háztetőn.

Az asztalnál ülők egyszerre pillantottak a mennyezet felé, és mosolyogtak a zuhogó eső hallatán. Barty, üres szemgödrén a kötéssel, szintén mosolyogva nézett fel.

Tom megdöbben, és kissé dühös lett a társaság furcsa viselkedésétől, de válaszolt Maria kérdésére: - Sajnálom, más egyebet nem tudok, legalábbis semmi hasonlóan meghökkentőt.

- Nagyon jó volt, Tom, nagyon jó - vigasztalta Agnes, mint egy gyereket a hangverseny után, akinek az előadása megfelelő volt ugyan, de nem különösebben kivételes. - Mindannyian le vagyunk nyugózva.

Celestina hátratolta székét, felállt, és mindenki követte a példát, s közben így szólt Tomhoz: - Múlt kedden este be kellett indítanunk a kerti öntözőt. Most esőben jobb lesz.

Tom az esőáztatta ablakon át kinézett az éjszakába, és így szólt: - A kerti öntözőt?

A várakozás, amellyel Tom érkezését lesték, eltörpült a most készülő események izgalmához képest.

Barty és Angel egymás kezét fogva vezették a felnőtteket a konyhába, a hátsó ajtóhoz. A vonulás szertartásossága kíváncsivá tette Tomot, és mire a tornácre értek, türelmetlenül várta, hogy kiderüljön, hogy a többiek - leszámítva őt és Wallyt - mitől lebegnek az eufória határán.

Mikor mindannyian a tornácre értek, felsorakoztak a lépcsőn, a korlát mentén, a csípős, nedves, enyhén ózonszagú és átható jázminillatú levegőn, Barty megszólalt: - Tom bácsi, a negyed dolláros trükk igazán menő, de most valami más következik.

Kezét a korláton végigcsúsztatva, a kisfiú leszaladt a lépcsőn, és a felázott fűvön lépdelve kiment az esőbe. Anyja gyengéden előretolta Tomot a lépcső tetején, és úgy tűnt, nem érdekli különösebben, hogy fia az esőben bóklászik.

Tomot lenyűgözte a határozottság és gyorsaság, ahogyan a vak fiú megbirkózott a lépcsőkkel, átsétált a fűvön, és kezdetben nem vett észre semmi szokatlant abban, hogy a gyerek a felhőszerzésben kóborol.

A tornácon égett a lámpa. Villámlás nem volt, hogy fénybe borítsa a hátsó udvart. Barty

szürke árnyékként mozgott a sötétségben, a homályos esőfüggöny alatt.

Edom szólalt meg Tom mellett: - Jó kis eső.

- Az.

- 1931. augusztus. Huang He folyó, Kína. Hárommillió-hétszázezer ember halt meg a hatalmas árvízben - mondta Edom.

Tom nem tudta, mit kezdjen az információval, ezért így felelt: - Az sok.

Barty mintha vonalzó mentén menne, a tornáctól a nagy tölgyfa felé haladt.

- 1928. szeptember 13., Lake Okeechobee, Florida. Kétezer ember halt meg egy árvízben.

- Nem rossz a kétezer - hallotta Tom a saját hangját. - Úgy értem, a majdnem négymillióhoz képest.

Barty az öreg tölgyfától mintegy három méterre, letért az egyenesről, és megkerülte a fát.

Csak huszonegy nap telt el, mégis megdöbbenő volt, ahogyan a fiú megszokta a vakságot. Nyilvánvaló volt azonban, hogy a nézősereg sokkal jelentősebb dolog miatt várakozik olyan lelkesen, mint a tétovázás nélküli, csalhatatlan irányérzők.

- 1962. szeptember 27., Barcelona, Spanyolország. Árvízben elpusztult négyszáznegyvenöt ember.

Ha Jacob nem áll mellette, Tom legszívesebben arrébb húzódott volna Edomtól. Eszébe jutott az ikrek furcsa megjegyzése a bakersfieldi vonatszerencsétlenségről.

A tölgyfa hatalmas koronája nem fedte be az alatta elterülő füvet. A levelek felfogták az esőcseppeket, mintha megmérték volna őket, de nem cseppről-cseppre, hanem vékony patakocskákban engedték tovább.

Barty megkerülte a tölgyet, majd visszatért a tornához. Felment a lépcsőn, és megállt Tom előtt.

A homály ellenére a fiú csodás mutatványa nyilvánvaló volt: haja és ruhája száraz maradt, mintha kabátot és kalapot viselt volna.

Tom megilletődve féltérde ereszkedett Barty előtt, és megtapogatta ingujját.

- Ott jártam, ahol nem esett az eső - mondta Barty.

Ötven év óta - Angel kivételével - Tom nem találkozott magához hasonló emberrel, és most tessék: a második, alig egy héten belül. - Én ezt nem tudom megcsinálni.

- Én meg a negyed dolláros trükköt nem tudom - mondta Barty - Esetleg megtaníthatnánk egymást.

- Esetleg - valójában Tom nem hitte, hogy ezek közül bármelyik is megtanulható lenne, még úgy sem, hogy egyik mester oktatja a másikat. Mindketten ugyanazzal a különleges érzéssel születtek, de különbözőképpen és korlátozott képességgel tudtak az általuk felismert, számtalan világgal kapcsolatot teremteni. Még saját magának sem volt képes megmagyarázni, hogyan tudja Máshová küldeni a pénzérmét, vagy más apró tárgyat. Ezt a valamit csak *érezte*, és ahányszor az érme eltűnt, az érzés hitelessége bebizonyosodott. Gyanította, hogy amikor Barty ott sétált, ahol nem esik az eső, a fiú tudatalatti módon járt el. Egyszerűen eldöntötte, hogy a száraz világban sétál, miközben a valója itt marad az esős világban, és *így* is lett. A szájalmasan gyenge bűvészek, egy-két trükköt ismerő mágusok egyike sem rendelkezik a varázslás és bűvölet átadásának titkos tudományával.

Tom felemelkedett, egyik kezével átkarolta Barty vállát, és végignézett a tornácon összegyűlteknél arcán. Legtöbbjük annyira új ismerőse volt, hogy inkább idegennek számított. Mégis ez volt az első alkalom azóta, hogy egészen kicsi korában a St. Anselmo Árvaházba került, hogy megtalálta a helyét, ahová tartozik. Otthon érezte magát.

Agnes előrébb lépve így szólt: - Mikor Barty a kezemet fogja, és az esőben sétálunk, én elázok, de ő nem. És Angelt kivéve, ugyanez vonatkozik itt mindannyiunkra.

A kislány már megfogta Barty kezét. A két gyerek a tornáról kiment az esőbe. Nem kerültek meg a tölgyet, csak megálltak a lépcső aljában, és a ház felé fordultak.

Tom most már tudta, hogy mit keres, és a homály nem fedte el többé a hihetetlen valóságot.

Az esőben álltak, az áttetsző üveggként szakadó, tomboló esőben, éppen úgy, ahogy a filmben Gene Kelly táncolt, énekelt és szökdécselt az esőáztatta város utcáján, de míg a színész bőrig ázott a szám végére, a két gyerek száraz maradt. Tom a szemét erőltette, hogy megfejtse az ellentmondást, noha tudta, hogy a csodák megfeythetetlenek.

- Jól van, srácok - szólt Celestina -, jöhet a második felvonás.

Barty elengedte a kislány kezét, és míg ő száraz maradt, a vihar ezüstkék függöny mögé bújva rátalált a kislányra.

Angel rózsaszín ruhája az esőtől vörössé változott. Visított egyet, és elszaladt Barty mellől. Bőrig ázva, könnyes arccal, sötéten fénylő esőcsepp-koronával a hajában felrohant a lépcsőn, mint a hercegnő, akit kocsisa magára hagyott, és belevetette magát nagyanyja karjaiba.

- Még tüdőgyulladást kapsz... - dorgálta Grace.

- Angel milyen csodákra képes? - kérdezte Tom Celestinát.

- Ezen kívül semmilyenre.

- Csak annyi, hogy érti a dolgok működését - tette hozzá Maria. - Mint maga meg Barty.

Barty visszament a tornácra anélkül, hogy a korlátba kapaszkodott volna. Paul Damascus megszólalt: - Tom, kíváncsiak vagyunk, hogy Barty magára is ki tudja-e terjeszteni a védelmet, ahogy Angelre. Talán képes rá... mivel maguk hárman hasonló... képességekkel, belemutatással, vagy nem is tudom mivel rendelkeznek. De ezt csak úgy tudjuk meg, ha kipróbálják.

Tom megfogta a fiú kezét, amely olyan apró, mégis olyan határozott fogású volt, de nem kellett végigmenjenek a lépcsőn ahhoz, hogy megtudják, a csodagyerek láthatatlan köpönyege nem óvja meg Tomot, ahogyan azt Angellel tette. Egyszeriben hideg, csontig hatoló eső ömlött Tomra, aki karjaiba kapta Barty-t, akárcsak az imént Grace Angelt, és visszamentek a tornácra.

Agnes eléjük ment, Grace-t és Angelt maga mellé vonva. Szemei izgatottan ragyogtak. - Tom, maga hívó ember... Maga szerint mit jelent ez az egész?

A férfi tudta, hogy az asszony érti, és hogy a többiek is értik, de mindannyian tőle várták, hogy megerősítse azt a következtetést, amelyre Agnes jutott, még jóval Tom és Wally ideérkezése előtt. Tom már az ebédlőben, az esőkíséret előtt észrevette a különleges kapcsolatot a vak fiú és a jókedvű kislány között. Valójában semmi egyéb következtetésre nem juthatott, mert Agneshez hasonlóan ő is hitte, hogy a mindennapi események csak akkor válnak titokzatosakká, ha annak akarjuk látni őket, és hogy minden életnek célja van.

- Azt hiszem - mondta Agnesnek -, életem során semmi sem lesz nagyobb jelentőségű, mint-hogy csekély részem lehetett abban, hogy ez a két gyerek egymásra találjon.

Bár a fényt a hátsó tornácra csupán egyetlen sápadt villanykörte szolgáltatta, amelynek sugara átszűrődött a konyhaablak függönyén, az arcok mégis fényárban úsztak, csaknem természetfölötti ragyogásban, mint a megnyúlt ábrázatú szentek egy sötét templomban, amelyeket csak a pislákoló gyertyafény világít meg. Az eső zenéje, a jázminok illata megszentelte a pillanatot.

Egyikükről a másikra nézve, Tom megszólalt: - Ha belegondolok mindabba, ami összehozott ma este bennünket, a tragédiákba és a sors jobbra fordulásába egyaránt, ha belegondolok, mi minden történhetett volna másképpen, ha mindannyian szétszéledünk, és soha nem találkozunk, tudom, hogy ide tartozunk, mert minden akadály ellenére eljutottunk ideig. - Pillantása visszatért Agnesre, és azt felelte neki, amit az asszony várt tőle: - Ez a fiú és ez a kislány azért születtek, hogy találkozzanak, és ennek a találkozásnak az oka csak az idő múlásával derül ki, ám mi valamennyien, eszközök vagyunk a sors beteljesedésében.

A rendkívüli helyzetekre jellemző összetartozás mindannyiukat közelebb vitte egymáshoz, hogy érezzék, tapintsák és közösen részesüljenek a csoda élményében. Egy hosszú pillanatra, a vihar szimfóniájának kellős közepén, az ember és természet alkotta tárgyakról csöpögő esőcseppek zenéjét hallgatva olyan mélységes csöndben álltak ott, amelyhez foghatót Tom még soha nem halott.

Aztán Angel megszólalt: - Most eldobnál egy disznót?

80. fejezet

Az a bizonyos márciusi nap ragyogó volt, két hónappal azután, hogy Barty és Angel szárazon sétált az esőben, hét héttel Celestina és Wally esküvője után, és öt héttel azután, hogy a boldog ifjú pár megvásárolta a Galloway házat, a Lampionok szomszédságában. Selma Galloway évekkorábban nyugdíjba vonult tanárnőként, és régi háza eladása után egy kis társasházi lakást vásárolt a tengerparton, Carlsbad közelében.

Celestina kinézett a konyhaablakon, és Agnest látta a Lampion-ház kocsifelhajtóján. Az asszony éppen megpakolta az autót.

Miután a szomszédba költöztek, Celestina, Wally és Grace - aki attól tartott, hogy valaki megbántódik - lebontatták a két telek közötti magas léckerítést, és így egy családdá váltak, sok-sok névvel: Lampion, White, Lipscomb, Isaacson. A két kertet egybenyitották, és járdával kötötték össze, így Barty átjutása egyik házból a másikba egyszerűbbé vált, ugyanakkor a „klán” Gonzalez, Damascus és Vanadium-féle ága is könnyen megközelíthette az épületet.

- Agnes megelőz minket, anya.

Grace a konyhaajtóban állt, karjában négy süteményesdobozzal: - Kihoznád az asztalról azt a négy utolsó pitét? De nehogyan tönkretedd őket, szívem!

- Hát persze, ez volnék én. Az FBI körözési listájának első számú pite-tönkretevője.

- Valószínű - mondta Grace, és kivitte a pités dobozokat a kombihoz, amelyet Wally a vállalkozásuk számára vásárolt.

Celestina követte, megpróbálva nem tönkretenni a pitéket.

A fecskék, akik láthatóan jobban kedvelték ezt a környéket, mint a sokkal híresebb San Juan Capistránót, csicsergéssel töltötték meg az enyhe márciusi reggelt, amely tökéletesen alkalmas volt piték kiszállítására. Agnes és Grace egy pékséget is megszégyenítő mennyiségű, mennyei vanília-mandulás és kávé-karamellás süteményt készített.

A férficsapat - Wally, Edom, Jacob, Paul és Tom - Celestina irányításával konzerveket és száraz élelmiszert, valamint új tavaszi gyerekruhákat dobozolt. Ezeket már előző este berakodták az autókba.

Húsvét még csak néhány hét múlva lesz, de Celestina már elkezdte a több száz kosárka díszítését, hogy az utolsó napokra ne maradjon egyéb tennivaló, mint az édességek elkészítése. Napalija zsúfolásig volt kosárákkal, szalagokkal, zsinórokkal, üveggyönggyel, zöld, vörös, sárga és rózsaszín papírcsíkokkal, plüssnyuszikkal és -csibékkel.

Celestina munkájának egy részét a nélkülöző szomszédok felkeresése tette ki, akiket Agnes gyűjtött össze, és akiknek a köre egyre bővült, a fennmaradó időt pedig a festésnek szentelte. Nem siette el az új kiállítás anyagának elkészítését: addig nem vette fel újra a kapcsolatot a Greenbaum galériával, sem más régi ismerősével, amíg a rendőrség kézre nem keríti Enoch Caint.

Az Agnes mellett eltöltött idő számtalan témával szolgált a festményeihez, elmélyítette munkáit, és ez izgalommal töltötte el Celestinát. - Amikor a zsebed tartalmát másvalaki zsebébe ürítet - mondta neki egyszer Agnes -, reggel sokkal gazdagabban ébredsz, mint előző nap.

Amikor Celestina és Agnes berakta az utolsó pités dobozt a kombi hűtőrésszébe, Paul az autóhoz jött.

- Indulásra készen? - kérdezte Agnes.

Paul, mint egy garázsfőnök, ellenőrizte a kombi csomagterét. Meg akart bizonyosodni róla, hogy a dobozok rendesen vannak bepakolva, és nem fognak ide-oda csúszkálni, vagy megsérülni. - Rakodás rendben. Egész jó - állapította meg, és bezárta az ajtót.

Maria egy Volkswagen kisbusszal csatlakozott hozzájuk. - Ha elveszítenénk egymást, Agnes, nekem nincs útvonaltervem.

Garázmester Damascus rögtön szolgált eggyel.

- Hol van Wally? - kérdezte Maria.

Feleletképpen futva megjelent Wally, súlyos orvosi táskájával a kezében, hiszen a felkérésű emberek közül némelyiket ő kezelte. - Sokkal jobb idő van, mint gondoltam, ezért át kellett öltöznöm.

A piteosztó nap még hűvös időben is megizzasztotta őket, mert amióta a férfiak is csatlakoztak a lelkes csapathoz, nem csak a pitéket kézbesítették, de segítséget nyújtottak az időseknek és a mozgáskorlátozottaknak is.

- Indulás! - szólt Paul, és beült Agnes mellé az anyósülésre.

A kombiban Wally, Grace és Celestina ült. Celestina megszólalt: - Kedden este megint moziba vitte.

- Kicsoda, Paul? - kérdezte Wally.

- Ki más? Azt hiszem, szerelem illata száll a levegőben. Amilyen borjűszemekkel bámulja Agnest, egy pöccintéssel ki lehetne billenteni az egyensúlyából.

- Ne pletykálj - korholta Grace a hátsó ülésről.

- Még te mondd? - vágott vissza szelíden Celestina. - Nem te mesélted nekünk, hogy láttad

őket kéz a kézben üldögelni a tornácon?

- Az nem volt pletyka - állította Grace -, csak annyit mondtam, hogy Paul megszerelte az ajtót, és visszaakasztotta.

- És mikor vásárolni voltál velem, és Agnes csak úgy vett egy pólót, mert úgy gondolta, jól áll majd neki?

- Én csak elmeséltem - mondta Grace -, mert nagyon szép póló volt, és arra gondoltam, te is vennél egyet Wallynak.

- Ó, Wally, én aggódom. Igazán aggódom. Ha tovább folytatja a mellébeszélést, az anyám megváltja elsőosztályú jegyét a tüzes pokolba.

- Három hónapot adok - mondta Grace -, és megkéri a kezét.

Celestina hátrafordult, és anyjára vigyorgott: - Egy hónap.

- Ha veled egykorúak lennének, én is ezt mondanám. De Agnes tíz évvel idősebb nálad, Paul meg hússzal, és a régebbi generációk nem olyan vadak, mint a tietek.

- Fehérekkel házasodni, meg egyebek... - kötekedett Wally.

- Pontosan - válaszolt Grace.

- Maximum öt hét - szólt Celestina, felfelé módosítva jóslatát.

- Tíz - ellenkezett anyja.

- Mit kapok, ha én nyerek? - kérdezte Celestina.

- Egy hónapig átvállalom a te részedet a házimunkában. Ha az én tippem van közelebb, egy hónapig te takarítod el utánam a pitesütés, és egyéb konyhai munka szemetét - tálak, serpenyők, turmixgép, stb.

- Megegyeztünk.

A sor elején Paul egy piros zsebkendővel kiintegetett a kocsik ablakából.

Wally elindult a kombival, közben megjegyezte: - Nem is tudtam, hogy a baptisták szoktak fogadni.

- Ez nem fogadás - jelentette ki Grace.

- Így van - szólt Celestina Wallyhoz -, ez nem fogadás. Miért gondolod, hogy az?

- Ha nem fogadás - morfondírozott a férfi -, akkor micsoda?

- Anya és kislánya kötözködik - válaszolt Grace.

- Igen, kötözködés - helyeselt Celestina.

A kisteherautó kigurult az útra, a Volkswagen kisbusz követte, és Wally zárta a sort. - Menet indul! - kiáltotta.

*

Azon a bizonyos napon Barty a Lampion-ház konyhájában reggelizett Angellel, Jacob bácsival és két agyatlan barátjával.

Jacob kukoricakenyeret, sajtos-petrezselymes rántottát és sültkrumplit készített, egy csipetnyi sós hagymával.

A nagy, kerek hatszemélyes asztal mellett csak hárman ültek, mert a két agyatlan barát Angel két babája volt.

Evés közben Jacob egy gátkatasztrófákról szóló könyvecskét böngészett. Átfutotta, és a szöveget meg a képeket nézve, inkább magának, mint a két gyereknek, néha meg-meg szólalt. - Ó, istenem - jegyezte meg zengzetes hangon. Vagy nagyon, nagyon szomorúan: - Micsoda szörnyőség! - Vagy megbotrározva: - Egy bűnöző. Csak egy bűnöző építhette ilyen rosszul. - Néha a nyelvvel csettintett, vagy szánakozva sóhajtozott, és nyögött hozzá.

A vakságra kevés vigasztalás létezett, de Barty úgy érezte, boldoggá teszi, hogy nem pillanthat bele bácsikája gyűjteményébe és könyveibe. Régebben, bár a szíve mélyén soha nem szerette volna látni azokat a képeket, amelyeken színházi tűzben elégett emberek maradványait, vagy árvízbe borult utcákon úszó vízbefültakat ábrázoltak, néha mégis bepillantott a könyvekbe. Anyja szégyellte volna magát, ha rájön fia vétkére. De a halál titokzatossága kétségtelenül borzongató, és néha az egyszerű detektívtörténetek nem elégítették ki a kíváncsiságát. Mindig megbánta, ha megnézte azokat a képeket, és elolvasta a katasztrófák száraz tényeit, most a vakság megkímélte a bűnbánattól.

Jacob bácsi helyett legalább ott volt Angel, akivel beszélgethetett, még akkor is, ha a kislány leginkább a babáin keresztül szólt hozzá. A babák az asztal tetején ültek, tálakkal megtámasztva.

Az egyiknek, Pixie Lee kisasszonynak vékony, sipítózó hangja volt. A másik, Velveeta Sajt kisasszony olyan mély, művelt, asszonyos hangon beszélt, ahogyan azt egy hároméves gyerek elképze-
li, bár Barty szerint inkább jóllakott medvéhez hasonlított.

- *Nagyon, nagyon jóképű ma reggel, Mr. Barty* - mondta vékony hangján Pixie Lee, mintha flörtölne. - *Ugy néz ki, mint egy mozsztár.*

- Ízlik a reggeli, Pixie Lee?

- *Jobban szeretnék müzlit, csokis tejjel.*

- No, Jacob bácsi nem ért a gyerekekhez. De azért elég jó a kaja.

Jacob felmordult, de valószínűleg nem azért, mert hallotta, hogy mit mondtak róla. Inkább azért, mert lapozott, és egy döglött borjú tetemét ábrázoló képre bukkant, amely felakadt az amerikai légió épületére egy árvíz sújtotta, arkansas-i városban.

Odakint felbőgtek a motorok, és a pitekaraván elindult.

- *Otthon, Georgiában vacsorára müzlit eszünk csokis tejjel.*

- Akkor nálatok mindenkinek hasmarsa van.

- *Mi az a hasmars?*

- Hasmenés.

- *Mi az a has..., amit mondtál?*

- Megállíthatatlan, visszafoghatatlan pukizás.

- *Maga milyen gusztustalan, Mr. Barty. Nálunk Georgiában senkinek sincs hasmarsa.*

Azelőtt Pixie Lee kisasszony Texasból származott, de nemrég Angel azt hallotta, hogy Georgia a Barackról híres, és ez rögtön megragadta a képzeletét. Most Pixie Lee Georgiában kezdett új életet, egy hatalmas barackfákkal körülvett kúriában.

- ÉN MINDIG KÁVÉ-JÁRT REGGELIZEK - szölt Velveeta Sajt, jóllakott medve-hangon.

- Az kaviár - javította ki Barty.

- NEKEM NE MONDJA MEG, HOGY BESZÉLJEK, MR. BARTY.

- Jó, de akkor olyan buta leszel, mint a mackósajt.

- ÉS EGÉSZ NAP PEZSGÓT ISZOM - mondta Sajt kisasszony, de „pezsegőnek” ejtette a szót.

- Én is egész nap részeg lennék, ha Velveeta Sajtnak hívnának.

- *Igazán jóképű az új szemeivel, Mr. Barty* - sivította Pixie Lee.

A fiú már majdnem egy hónapja megkapta a műszemeket. Egy műtéttel a szemmozgató-iz-
mokat a kötőhártyához illesztették, és a szemek nézése és mozgása mindenki szerint tökéletes volt. Az első egy-két hétben olyan sokszor mondták ezt, hogy a fiú gyanakodni kezdett, és azt képzelte, hogy az új szemei irányíthatatlanul forognak körbe-körbe.

- MEGHALLGATHATUNK EGY BESZÉLŐ KÖNYVET REGGELI UTÁN? - kérdezte Velveeta Sajt kisasszony.

- Épp most akartam elkezdni a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde*-ot, de lehet, hogy egy kicsit félelme-
tes lesz.

- ÉN NEM VAGYOK IJEDŐS.

- Nem? És az a pók a múlt héten?

- Nem ijedek meg egy buta póktól - állította Angel a saját hangján.

- Akkor mi volt az a nagy sikoltozás?

- Csak azt akartam, hogy mindenki lássa azt a pókot, ennyi volt az egész. Egy igazán, de igá-
zán érdekes bogár volt.

- Annyira megijedtél, hogy be is tojtál.

- Sohasem tojok be, majd *meglátod* - aztán Sajt-hangon folytatta: - HALLGATHATJUK A
BESZÉLŐ KÖNYVET A TE SZOBÁDBAN?

Angel szeretett félrehúzódni Barty szobájának ablakmélyedésébe egy rajztömbbel, kibámult
a kertben álló tölgyfára, és rajzolgatott. Rajzait Barty beszélő könyvei ihlették. Mindenki azt mon-
ta, hogy korához képest igen jól rajzol, és Barty szerette volna látni a rajzait. Angelt is szerette vol-
na látni.

- De tényleg, Angel! Lehet hogy félelmetes lesz. Van egy másik is, amit meghallgathatnánk,
ha akarod.

- *A félelmeteset akarjuk, főként, ha pókok is vannak benne* - mondta Pixie Lee vékony, hajt-

hatatlan hangon.

- Nos, rendben, a félelmetes következik.
- NÉHA MÉG *PÓKOT* IS ESZEM A KAVIÁRHOZ.
- Na, ki a gusztustalan?

*

Azon a bizonyos reggelen Edom korán ébredt a rózsákkal kapcsolatos rémálmából.

Álmában tizenhat éves volt, de egy harmincéves fájdalmait cipelte. Udvar. Nyár. Hőség. A levegő súlyosan mozdulatlan, mint a tó vize. A fű olajzölden fénylik, ahol a nap perzselő sugarai sütik, és smaragd, ahol a lombok és levelek elfedik. Koromfekete varjak szállnak izgatottan káromva ágról-ágra. Szárnyuk suhogása bórszerű, sátáni. Egyetlen zaj hallatszik még, az ökölcsapásé, hangos fújtatás, ahogy apja nehéz lélegzettel végrehajtja a büntetést. Edom arccal a fűre borulva fekszik, csöndes, hiszen alig van eszméleténél. Túlságosan ellátták a baját ahhoz, hogy tiltakozhatna, vagy irgalomért könyöröghetne. De azért is hallgat, mert fájdalmas sírása még kegyetlenebb leckéztetést vonna maga után, mint amit eddig elviselt. Apja a hátán lovagolva ököllel kegyetlenül csap a hátába és az oldalába. A szomszédok nem láthatnak át a telket határoló magas kerítésen, és az azt beborító indiai borostyánon, de tudják, mindig is tudták. Igaz, annyit sem törődtek vele, mint a varjak. A fűben szanaszét mindenféle darabkák: a díjnyertes rózsáért kapott trófea, egyik legnagyobb élménye, ugyanakkor bűnös büszkesége. Először a trófea csapott le, aztán jött az ököl. És most, miután apja a hátára fordította, maroknyi rózsza vágódik az arcába, recsegve zúzódik össze az arcán, tüskék hasítják bőrét, karmolják ajkait. Apja, meglepedkezve saját, tövis karcolta sebeiről, megpróbálja erővel kinyitni Edom száját: - Edd meg a bűnödet, fiam, edd meg! - Edom nem akarja megenni bűnét, de félti a szeméit; megrémül, mert a tüskék olyan közel vannak a szeméhez. Apró zöld pontok karistolják szemhéját. Túlságosan gyenge az ellenálláshoz, a kegyetlen verés, és a félelemben és megaláztatásban töltött évek megbénították. Kinyitja hát a száját, csak hogy véget érjen már, csak hogy végre abbamaradjon, kinyitja száját, hagyja, hogy a rózsákat belegyömöszöljék, érzi az összezúzott szárából csepegő keserű ízt, a nyelvét szurkáló hegyes tüskéket. Aztán Agnes. Agnes az udvaron van, sikoltozik. - Hagyd abba, *hagyd abba!* - Agnes csak tízéves, vékony és remegő, de igazságérzete, amelyet eddig félelme, és az összes általa is elszenvedett verés visszatartott, most megvádítja. Üvölt az apjukkal, és egy könyvvel csapkodja, amelyet a házból hozott ki. A Bibliával. Csapkodja az apját a Bibliával, amelyből apjuk minden este felolvastak nekik, amióta megszülettek. Apjuk leejti a rózsákat, kitépi a szent könyvet Angel kezéből, és áthajítja az udvaron. Felmarkol néhány rózsát, újra meg akarja etetni fiát a bűnével, de Agnes újra itt van, kezében a Biblia, apja felé tartja, és egy szót mond neki, egy szót, amelyről mindenki tudta, hogy igaz, de amelyet soha senki nem mert még kimondani, melyet maga Agnes sem mer soha többé kiejteni a száján, legalábbis amíg az öreg él, és közben az apjuk láthatja a műbőr borításon díszelgő aranyozott keresztet: - Gyilkos - mondja Agnes - *Gyilkos*. - És Edom tudja, hogy számukra bevégeztetett, hogy apjuk ezen a szent helyen, ebben a percben őrvongásában lemészárolja őket. - Gyilkos - mondja a kislány vádlón, a Biblia mögé bújva, és nem azt érti ezalatt, hogy apjuk megöli Edomot, hanem azt, hogy megölte anyjukat, hogy ők hallották a férfit akkor éjjel, három évvel ezelőtt, hallották a rövid, ám rettenetes küzdelmet, és tudták, hogy nem baleset történt. A rózsák kiesnek a férfi nyúzott, összekaristolított kezéből, sárga szirmok és vörös szirmok záporoznak. Felemelkedik, és egy lépést tesz Agnes felé, ököllel saját és Edom vére csepeg. Agnes nem hátrál, de felé hajítja a könyvet, és a feszületen megcsillan a nap sugara. Apjuk nem tépi újra ki a kislány kezéből a könyvet, nagy lépésekkel bemegy a házba, hogy valószínűleg egy bottal vagy fejszével térjen vissza... de mégsem látják őt már aznap. Agnes a tövisekhez csipeszt hoz, egy tál meleg vízzel, mosdószivaccsal, jóddal, fertőtlenítővel és kötszerrel odatér Edom mellé a földre. Jacob is előjön a veranda sötét menedékéből, ahonnan rettegve figyelt egy rács mögül. Ő is remeg és sír a kintól, hogy nem lépett közbe, de bölcsen elrejtőzött, mert rendszerint az egyik iker nevelő szándékú verése után a másik céltalan elagyabugyálása következett. Agnes lassacskán megnyugtatja Jacobot, és segítségül hívja őt bátyja sebeinek ellátásában. Edomnak egyre-másra ismételtgeti: - Szeretem a rózsáidat, Edom. Szeretem a rózsáidat. Isten is szereti a rózsáidat. - Fejük felett az izgatott szárnycsattogás suhogássá szelídül, és a káromó varjak elcsendesednek. A levegő mozdulatlan és nehéz, mint egy rejtett öböl vize, mint a romlatlanság tökéletes kertje...

Majd' negyvenévesen is, Edom még mindig álmódott arról a szörnyű nyári napról, bár nem

olyan gyakran, mint régebben. Mostanában az álmát megzavaró rémálom fokozatosan a remény álmává alakult át. A legutóbbi évekig mindig felébredt, mikor álmában az apja a rózsákat tömködté a szájába, vagy mikor a tövisek átbökték a szemhéját, vagy mikor Agnes elkezdte csapkodni apjukat a Bibliával, mintha megérdemelte volna a büntetést. Ez a legutóbbi rész, amelyben a félelem reménybe megy át még az ébredése előtt, akkor vált az álom részévé, mikor Agnes Barty-t hordta a szíve alatt. Edom nem értette, miért alakult ez így, és nem is próbálta elemezni. Egyszerűen csak hálás volt a változásért, mert békében ébredt fel, legfeljebb csak megborzongott, de már nem üvöltött a kintól.

Ezen a márciusi reggelen, néhány perccel a pitekaraván elindulása után Edom kihozta Ford-ját a garázból, és elment a faiskolába, amely korán nyitott. Közelgett a tavasz, és a rózsakertben, amelyet Joey Lampion unszolására helyreállított, sok munka várt rá. Boldogan bóklászott órákig a növények, szerszámok és kerti kiegészítők között.

*

Azon a bizonyos reggelen Tom Vanadium a szokásosnál később kelt fel, megborotválkozott, lezuhanyozott, és Paul földszinti dolgozószobájából felhívta Max Bellinit San Franciscóban, majd az oregoni és Spruce Hills-i rendőrséget is.

Szokatlanul nyugtalan volt. Nyugodt természete, a rég tanult jezsuita gondolkodásmód, - amely szerint az eseményeket úgy kell elfogadni, ahogyan azok bekövetkeznek -, és gyilkossági nyomozóként szerzett türelme sem volt elegendő, hogy erőt vegyen a benne gyökeret verő reményvesztettség. Enoch Cain több mint két hónappal ezelőtti eltűnése óta, White tiszteletes meggyilkolása után, semmilyen nyomra nem bukkantak még. A reménytelenség gyenge kis hajtása hétről-hétre növekedett, és hatalmas fává terebélyesedett, majd erdő lett belőle, Tom pedig minden reggel azzal kezdte, hogy a türelmetlenség ágainak sűrű szövedékén megpróbált átnézni.

A Barty-val és Angellel történt januári események miatt Celestina, Grace és Wally nem kívántak már visszatérni San Franciscóba. Új életet kezdtek itt Bright Beach-en, és a jelek szerint olyan boldogok és elfoglaltak voltak, amennyire csak lehet.

Maga Tom is elhatározta, hogy új életet kezd itt, és segít Agnesnek egyre kiterjedtebb tevékenységében. Még nem tudta biztosan, hogy ezzel együtt újra felesküszik-e, és visszatér a papi hivatáshoz, vagy hátralévő életét civilként éli le. A döntést a Cain-ügy lezárásáig elhalasztotta.

Nem vehette tovább igénybe Paul Damascus vendégszeretétét. Mióta idehozta Wallyt, Tom Paul vendégszobájában lakott. Tudta, hogy Paul bármeddig szívesen látja, és a családra találás érzése csak erősödött benne január óta, mégis úgy érezte, hogy terhére van.

A Bellinivel és az oregoni hatóságokkal folytatott beszélgetések alatt Tom új hírekért imádkozott, de imája nem talált meghallgatásra. Cain-ról semmi hír: egyetlen, a szenzációs ügyhöz csapódott önjelölt jövőbelátó sem látta, nem hallotta, nem sejtette vagy érezte, hogy hol lehet.

A hírek tovább növelték benne a reménytelenséget. Tom felállt az íróasztaltól, kiment az újságért a bejárati ajtó előtti lépcsőhöz, majd a konyhába, hogy elkészítse reggeli kávéját. Egy kanna jó erős főzetet csinált, és leült a göcsörtös fenyőfa asztalhoz egy gőzölgő bögre fekete, cukor nélküli kávéval.

Majdnem kinyitotta az újságot, mikor észrevette az alatta lévő negyed dollárost. Ragyogás. A *Szabadság* felirat kanyarodott körbe az érme tetején, a hazafi feje fölött, áll a alatt pedig bele nyomva a felirat, *Istenben bízunk*.

Tom Vanadium nem esett könnyen pánikba, és először a legkézenfekvőbb magyarázat jutott eszébe. Paul meg akarta tanulni, hogyan kell az érmét az ujjai között pörgetni, és mivel nem volt jó kézügyessége, időről-időre reménykedve gyakorolta a mutatványt. Kétségkívül ennél az asztalnál ülhetett ma reggel, míg el nem veszítette türelmét.

Wally Tom gondos felügyelete mellett megszabadult San Franciscói javaitól. Senki sem bukkanhatott nyomára. Gépjárműveit egy cégen keresztül adták el, új házat pedig az elhunyt feleségéről elnevezett cégen keresztül értékesítették.

Celestina, Grace és maga Tom is, hatalmas erőfeszítéseket tettek, hogy ne hagyjanak nyomot maguk után. Csak nagyon kevés hivatalos szerv tudta elérni Tomot, és rajta keresztül a többieket, ők azonban nagyon vigyáztak arra, hogy lakhelye és telefonszáma szigorú titokban maradjon.

Az ezüstös negyed dolláros. A hazafi nyaka alatt a dátum: 1965. Micsoda egybeesés: ugyanaz az év, amelyben Naomi meghalt. Tom akkor találkozott először Cainnel. Az volt az év, amikor

minden elkezdődött.

Amikor Paul az érmés trükköt gyakorolta, általában a díványon vagy a fotelben ült, mindig szőnyeges szobában, mert ha az érme kemény felületre esett, elgurult, és túl sokáig kellett keresni.

Az evőeszközös fiókból Tom kivett egy kést. A kevés kés közül a legnagyobbat és legélesebbet.

Pisztolyát fenn hagyta az éjjeliszekrényen.

Biztos volt benne, hogy túlságosan aggodalmas, mégis zsuru módjára hagyta el a konyhát, nem úgy, ahogy egy pap ment volna ki: fejét behúzva, a kést maga előtt tartva kisurrant az ajtón. A konyhából az ebédlőbe, az ebédlőből az előszobába, háttal a fal mellett, gyorsan a beosont a hallba.

Tom egyedül volt. A házban nem volt senki. Hanna Rey, a házvezetőnő tíz óra előtt nem várható.

A Cain utáni nyomozás csak másodlagos volt. A legfontosabb a revolver megszerzése. Megszerezni a pisztolyt, aztán a szobáról szobára haladva becserkészni őt. Becserkészni, ha egyáltalán itt van. Hacsak nem Cain találja meg először őt.

Tom felment a lépcsőn.

*

Jacob bácsi a szakács, gyermekfelügyelő és árvízi katasztrófák szakértője, leszedte az asztalt és elmosogatott, miközben Barty türelmesen folytatta reggeli utáni beszélgetését Pixie Lee és Velveeta Sajt kisasszonyokkal. Ez utóbbi neve nem a Kraft élelmiszergyártó cég által szponzorált szépségversenyen elnyerhető megtisztelő cím volt, mint ahogy a fiú hitte, hanem Angel szerint ő volt a tévéreklámok szemét, hazug sajtemberének „jó” nővérkéje.

Miután eltörölgertetett és elrakta az edényeket, Jacob visszavonult a nappaliba, elégedetten befészkelte magát egy karosszékekbe, és úgy belemélyedt gátkatasztrófákról szóló új könyvébe, hogy a déli szendvicsek elkészítéséről is megfeledezett.

Félretéve a babákat, Barty és Angel felmentek a fiú szobájába, ahol a beszélő könyv türelmesen várakozott. A kislány színes ceruzákkal, és egy halom rajzpapírral felszerelve felkapaszkodott a párnázott ülőkére. Barty az ágyon ült, és bekapcsolta az éjjeliszekrényen álló magnót.

Robert Louis Stevenson szavai remek előadásban egy másik kort varázsoltak a szobába, olyan lágyan, mint ahogy a citrom leve csordogál a pohárba.

Egy óra múlva Barty úgy döntött, hogy szomjas, és inna egy narancslét, ezért kikapcsolta a könyvet, és megkérdezte Angelt, ő is kér-e valamit.

- Olyan narancsosat - mondta a kislány. - Majd hozom.

Barty hevesen óvta függetlenségét - az anyja tanította rá -, és most élesen rádörrent Angelre: - Nem akarom, hogy kiszolgáljanak. Nem szorulok segítségre, tudod? Én is tudok innivalót hozni. - Mire az ajtóhoz ért, már megbánta kitérését, és az ablak előtti ülőke irányába nézett. - Angel?

- Mi van?

- Sajnálom, hogy goromba voltam.

- Tudom, öcsi.

- Úgy értem, az előbb.

- Nem csak az előbb.

- Mikor máskor?

- Hát Pixie-vel és Velveetá-val is.

- Azt is sajnálom.

- Semmi baj - mondta a kislány.

Barty a küszöböt átlépve kiment az emeleti hallba, mikor Pixie Lee megszólalt: - *Aranyos vagy, Barty.*

A kisfiú felsóhajtott.

- AKARSZ VELEM JÁRNI? - kérdezte Velveeta kisasszony, aki mindezidáig nem tett tanúbizonyságot romantikus hajlamairól.

- Még meggondolom - mondta Barty.

A hallban, minden lépését mérlegelve, a lépcsőtől távolabb eső fal mentén haladt.

Agyában ott volt a ház lenyomata, sokkal részletesebb, mint amelyet egy építész készíthetett volna. A háznak minden centiméterét ismerte, lépéseit és számításait pedig minden hónapban ehhez igazította, hogy lassú növekedését ellensúlyozza. Minden forduló, a padló minden különleges része

kitörölhetetlenül létezett emlékezetében. Az ilyen kirándulás bonyolult matematikai művelet volt, de lévén matematikai zsenit, majdnem olyan könnyedén mozgott a lakásban, mint amikor még látott.

A hangok segítségét nem vette igénybe, pedig egy-egy hang útjelzőként szolgálhatott volna számára. Tizenkét lépésnyire a szobájától, a padló alig hallhatóan nyikorgott a szőnyeg alatt. Ami azt jelentette, hogy tizenhét lépésre van a lépcsőtől. Nem volt szüksége a nyikorgásra ahhoz, hogy tudja, hol jár, de a hang megnyugtatta.

Hat lépésre a padló nyikorgásától Barty-nak az a különös érzése támadt, hogy nincs egyedül a hallban.

Bár sok vak ember ezt állítja, Barty-nak nem kellett valamiféle hatodik érzékre támaszkodnia, hogy felfedezze az akadályokat vagy a szabad teret. Néha az ösztöne azt súgta, hogy egy olyan tárgy van az útjában, amelynek nem kellene ott lennie, de legalább olyan gyakran nem vette észre, és ha nem botal volt, egyszerűen csak átlépett rajta. Azt a hatodik érzéket igencsak eltúlozzák.

Ha volt is valaki itt a hallban, az nem lehetett Angel, mert a kislány lelkesen csacsogott volna, hol egyik, hol másik hangján.

Ellépett a faltól, karját kinyújtva megfordult, és kitapogatta a fény nélküli világot maga körül. Semmi. Senki.

A különös kísértetiesség hatására Barty remegve haladt a lépcső felé. Mikor elérte ezt a megálló is, meghallotta a padló halk nyikorgását a háta mögött.

Megfordult, és műszemeivel pislogva megszólalt: - Halló!

Senki sem válaszolt.

A ház állandó mozgásban volt, és ehhez hangok társultak. Pont ezért nem tudott igazán a hangokra támaszkodni, amelyek vezethették volna őt sötétségében.

A zaj, amelyről azt hitte, hogy lépésének súlya okozta, ugyanúgy keletkezhetett az időjárás-hoz vagy a korához alkalmazkodó ház mozgásából is.

- Halló? - mondta ismét, de megint nem kapott választ.

Meg volt győződve róla, hogy a ház megviccelte, így Barty minden lépését mérlegelve lement a földszinti hallba.

Átment a nappali boltíve alatt, és megszólalt: - Vigyázat, Jacob bácsi, árhullámok jönnek.

Jacob bácsi azonban úgy elmerült könyvében, hogy nem is válaszolt.

A földszinti hallon át a konyhába ment, és közben Dr. Jekyllre és a förtelmes Mr. Hyde-ra gondolt.

81. fejezet

Tom bal kézzel a korlátot fogta, jobb kezében a kést oldalához szorította. Döfésre készen, sietve, ám óvatosan felment az emeletre, és kétszer is hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, Cain nem lopakodik a háta mögött.

Átment a hallon, a szobája felé, majd nyakát behúzza besurrant az ajtón. Gyanakodva figyelte a gardrós szekrény ajtaját, amely résnyire nyitva volt.

Míg az éjjeliszekrényhez ért, az járt a fejében, hogy a pisztoly biztosan eltűnt a fiókból. De ott volt. Megtöltve. Ledobta a kést, és megmarkolta a revolvert.

Már majdnem harminc éve, hogy elhagyta a papneveldét - még több is, ha számításba veszi ártatlansága fokozatos elvesztését -, és most Tom készen állt egy ember megölésére. Hacsak nem tudja lefegyverezni, vagy pusztán megsebesíteni, arra is kész volt, hogy golyót eressen a fejébe vagy a szívébe, mint egy bíró vagy hóhér, mint az Isten, és azután a Mindenhatóra bízta az ítélezést bűnös lelke felett.

Szobáról szobára járt az emeleten. Ellenőrizte a szekrényeket, benézett a bútorok mögé. Még Paul szobájába is. Cain sehol.

Lement a lépcsőn, gyorsan, nesztelenül, lélegzetét visszafojtva átment a földszinten, idegen lélegzet vagy egy gumitalpú cipő halk nyikorgásának nesztét lesve, bár egy pata csattogása vagy a kénes illat sem lepte volna meg. Végül a konyhába ment, megkerülte az asztalt, amelyen a negyed dolláros volt. Cain sehol.

Lehet, hogy a két izgalomban töltött hónap okozza mindezt: pattanásig feszült idegek, lázas

képzelmek, és rémületben lecsapódó várakozás.

Meglehetősen idétlenül érezte volna magát, ha előzőleg nem szerzett volna annyi tapasztalatot Enoch Cain-nel kapcsolatban. Ez most hamis riasztásnak bizonyult, de figyelembe véve az ellenség természetét, nem haszontalan dolog időről időre edzenie magát ellene.

A fegyvert az újságra helyezte, és lehuppant a székre. Szájához emelte a kávésbögrét.

Olyan gyorsan vizsgálta át a házat, hogy a nedű még kellemesen meleg volt.

Jobbjában a bögrével, Tom felvette a negyed dollárost, és bal kezének ujjai között forgatta. Paul érméje. Ez okozta a pánikot.

*

A kecses mozdulatokkal megáldott, jóképű Junior ruganyosan, macskaléptekkel osont be a hálószoa ajtaján. Az ajtófélfának támaszkodott.

A szoba másik végében, az ablaküléson kuporgó kislány nem vette észre érkezését. Oldalt ült a mélyedésben, hátát az egyik falnak támasztva, térdei felhúzva, egy nagy rajztábla a combjának támasztva, és elmélyülten dolgozott színes ceruzáival.

A háta mögött, a nagy ablakon át hatalmas tölgyfa látszott, amelynek csupasz ágai az ég felé nyúltak, a levelek halkán suhogtak, mintha ők is remegnének félelmükben attól, amit Junior Cain tehet.

A fa valóban inspirálóan hatott a férfira. Miután lelőtte a lányt, majd kinyitja az ablakot, és a tölgyfa ágai közé löki. Azután Celestina keresheti, ha már felnyársalták a hegyes ágak.

Az ő lánya, a szeme fénye, életének értelme, annak a baptista fekete mágusnak az unokája...

Miután a sebész megnyitott arcán ötvennégy gennyes sebet, és a legfekélyesebbek közül harmincegyet ki is vágott (leborotválva a beteg fejét, hogy hozzáférhessen tizenkettőhöz a koponyáján is), Junior három napot töltött kórházban a staphylococcus-fertőzés elkerülése érdekében. A kórház elhagyása után, kopaszon, mint a holdvilág, tele maradandó sebhelyekkel, Junior bevette magát a renó-i könyvtárba, hogy megtudja a legfrissebb híreket.

White tiszteletes meggyilkolásáról minden lap a címdalán tudósított országszerte, különösen a nyugati parti újságok, mivel a lelkészlak felgyújtását a fajgyűlölet megnyilvánulásának tartották.

Junior volt a rendőrség elsőszámú gyanúsítottja, képe valamennyi napilapban szerepelt. Jóképűnek, magával ragadónak, filmsztár külsejűnek jellemezték. Avantgarde művészkörökben jól ismert személyiségnek tartották. Megrémült, mikor azt olvasta, hogy Sklent „karizmatikus figurának, mélyen gondolkodó embernek, kivételes művészi ízléssel megáldottnak nevezte, aki olyan okos, hogy könnyedén megúszhat egy gyilkosságot, mint más egy tilosban parkolást.” - Az olyan ember, mint ő - nyilatkozta Sklent - szentesíti azt a világnézetet, amely a festészetet inspirálja.

Junior hízelgőnek találta a jellemzést, de úgy gondolta, arcképének gyakori közlése túlságosan nagy ár művészethez való hozzájárulásának elismeréséért. Szerencsére tar feje és sebhelyes arca már nem hasonlított arra az Enoch Cain-re, akit a hatóság keresett. A rendőrség azt hitte, hogy a templomi történések idején viselt kötések pusztán különleges álcázásul szolgáltak. Egy pszichológus azon elmélkedett, hogy a kötések a tudatalatti bűn és szégyenérzet kifejezésére szolgáltak. Igen, valóban.

Az 1968-as év a kínai horoszkóp szerint a majom éve, Cain számára a plasztikai sebészet éve lesz. Kiterjedt bőrátültetésre lesz szüksége, hogy bőrének simaságát és színét visszaállítsák, hogy a nők ugyanolyan ellenállhatatlannak találják, mint azelőtt. S ha már ott tart, a vonásain is apró változtatásokat kell végrehajtani. Furcsa. Nem akart tökéletességgel névtelenséget szerezni. Vigyáznia kell, hogy a műtét utáni arca és haja, ha majd megnő, és esetleg befesti, legalább olyan végzetes hatással legyen a nőkre, mint korábban.

A napilapok szerint, a rendőrség őt gyanúsítja Naomi, Victoria Bressler és Ned Gnathic meggyilkolásával (ez utóbbit Celestina személyéhez kapcsolták). Ugyancsak körözték a Dr. Walter Lipscomb (nyilvánvalóan Ichabod) és Grace White elleni gyilkossági kísérlet miatt, Celestina White és kislánya, Angel gyilkos szándékkal történő megtámadásáért, valamint a Lenora Kickmule elleni támadásért (akinek Pontiac-ját ellopta az Oregon állambeli Eugene-ben).

Elsősorban azért ment a könyvtárba, hogy megbizonyosodjon róla, Harrison White valóban meghalt. Négy golyót eresztett a férfibe. A lopott Pontiac üzemanyagtartályába eresztett két golyó elpusztította a parókiát, és elhamvasztotta tiszteletest. Az ember sohasem lehet eléggé óvatos, ha fe-

kete mágiával foglalkozik.

Miután elegendő szenzációhajhász újságcikket átrágott, és megbizonyosodott az átkozott pap haláláról, Junior négy meglepő hírre bukkant. Három közülük életfontosságú volt számára.

Először is, Victoria Bressler halálát az ő számlájára írták, holott a rendőrségnek semmi oka nem lett volna, hogy a gyilkosságot ne Tom Vanadiumnak tulajdonítsa.

Másodszor, Tom Vanadiumot sehol nem említették. Ez azt jelenti, hogy holttestét nem találták meg a tóban. Tehát még mindig a Bressler-ügy gyanúsítottja kellene legyen. És ha új bizonyítékok tisztázták volna a gyanú alól, akkor eltűnését meg kellett volna említeni, őt magát pedig fel kellett volna venni a Szégyentelen Gyilkos, a Bekötött Fejű Mészáros (ahogy az újságok Caint nevezték) áldozatainak listájára.

Harmadszor, Celestinának *lánya* van, nem pedig egy Bartholomew nevű fia. Seraphimnak lánya volt. A neve Angel. Ez a hír összezavarta, és megdöbbenette Juniort.

Bressler-ügy, Vanadium nélkül. Egy Angel nevű lány. Valami nem stimmelt. Valami bűzlött.

Végül negyedszer, meglepte, hogy a Kickmule valódi vezetéknev lehet. Ez a hír nem volt közvetlenül fontos a számára, de mióta hamis személyazonossága a Gammoner és Pinchbeck nevekkel kompromittálódott, szüksége volt egy új személyi igazolványra, ami szólhatna akár Eric Kickmule névre is. Vagy mondjuk, Wolfgang Kickmule. Igazán jól csengett. Senki sem kötne bele egy Kickmule nevű emberbe.

A Seraphim *lánya* körüli nyugtalanító dolgok miatt Junior először úgy döntött, San Franciscóba megy, és kipróbálja az igazságot Nolly Wulfstanból. Rájött, hogy Wulfstan volt az is, aki megmondta neki, hogy Thomas Vanadium eltűnt, és őt gyanúsítják Victoria Bressler meggyilkolásával.

Junior két hónapig várt, hogy a perzselő Harrison White-ügy lecsillapodjon, majd Spruce Hills-be ment, és Pinchbeck-ként, kopaszon és ragyás képpel járkált az éj leple alatt.

Spruce Hills-ből autóval Eugene-be ment, onnan Orange megye repülőterére egy helyi járatral, majd egy lopott 68-as Oldsmobile-lal Bright Beach-be, és nála volt a váratlan felbukkanás előnye. Volt egy 9 mm-es, hangtompítós pisztolya, rengeteg tölténye, három éles kése, egy rendőrségi zárfeltörője, és egy bőrdíj. Mindössze ennyi holmival érkezett meg Junior előző este.

Csöndben beosont a Damascus házba, és ott töltötte az éjszakát.

Megölhette volna Vanadiumot, míg az aludt, de nem lett volna olyan kielégítő, mint egy kis pszichológiai hadviselés, élve hagyni a fondorlatos gazembert, hogy tovább szenvedjen, míg a felügyelete alatt álló két gyerek meghal.

Most az egyszer Junior nem is akarta megölni a férfit, mert félt, hogy a nyomozó hitvány, rühes, mocskos lelke állandóan kísérteni fogja, és nem hagyja nyugodni.

A két kisgyerek szelleme nem érdekelte. Legrosszabb esetben spirituális szűnyogocskák lesznek.

Ma reggel Damascus korán elment otthonról, még mielőtt Vanadium lejött volna, és ez pontosan megfelelt Junior céljainak. Míg a mániákus zsaru megborotválkozott, és lezuhanyozott, Junior felosont a szobájába, hogy átvizsgálja azt. Három helyre gondolt, ahol a revolvert megtalálhatja, és a másodikon meg is lelte, elvégezte rajta, amit el kellett, majd visszarakta a fegyvert az éjjeliszekrény fiókjába, pontosan úgy, ahogyan találta. Épphogy elkerülte Vanadiumot a hallban, és visszatért a földszintre. Azon morfondírozott, melyik lenne a legmegfelelőbb hely a negyed dolláros számára, majd végül otthagya az érmét és a csomagot, éppen akkor, amikor Vanadium, az a tuskó, lefelé jött a lépcsőn. Nem számított a késedelemre, amelyet a nyomozó félórás telefonbeszélgetése okozott a dolgozószobában. Ezt követően Vanadium a konyhába ment, így Junior kisurranhatott a házból, hogy végrehajtsa a tervét.

Egyenesen ide jött.

Angel az ablakmélyedésben csupa fehérbe volt öltözve. Fehér tornacipő, fehér zokni, fehér nadrág és póló. Hajában két fehér szalag.

Csak a két fehér szárnyacska hiányzott, hogy - akárcsak a neve - olyan legyen, mint egy angyal. Junior adott volna neki szárnyakat: egy röpke repülés, ki az ablakon, rá a tölgyfára.

- Azért jöttél, hogy a beszélő könyvet hallgasd?

Nem nézett fel a rajzolásból. Bár Junior azt hitte, a lány nem vette észre, úgy tűnt, a gyerek mindvégig tudatában volt a férfi jelenlétének.

Junior belépett a szobába, és így szólt: - Milyen az a könyv?

- Pont most egy örült orvosról beszél.

A kislány vonásai tökéletesen megegyeztek az anyjával. Egyáltalán nem hasonlított Junior-ra. Csak bőre halványbarna árnyalata bizonyította, hogy nem szeplőtelenül fogantatott.

- Nem szeretem ezt a ronda, örült orvost - mondta a kislány, még mindig rajzolva. - Jobban szeretném, ha vakációzó nyuszikról szólna, vagy mondjuk arról, hogy egy béka megtanul autót vezetni, és sok kalandon megy keresztül.

- Hol van ma reggel az anyukád? – kérdezte a férfi, hiszen arra számított, hogy több embert is le kell lőjön, míg elkapja a gyerekeket. A Lipscomb ház azonban üres volt, és a szerencse úgy hozta, hogy a fiút és a lányt együtt, egy helyen találta meg, egyetlen felnőtt felügyelete alatt.

- Kihordja a pitéket - mondta Angel - Mi a neved?

- Wolfgang Kickmule.

- Milyen buta név.

- Egyáltalán nem buta.

- Az én nevem Pixie Lee.

Junior odaért az ablakmélyedéshez, és rábámult: - Nem hiszem.

- Pedig így van - állította a kislány.

- A te neved nem Pixie Lee, te kis hazudozó.

- Hát Velveeta Cheese sem. És ne légy goromba.

*

A különböző ízű szénsavas üdítőitalok ugyanabban a sorrendben voltak bepakolva a hűtőbe, hogy Barty tévedés nélkül kiválaszthassa, amit inni szeretne. Kivett egy narancsot Angelnek, egy vegyes gyümölcs ízűt saját magának, és becsukta a hűtő ajtaját.

Amint kifelé ment a konyhából, enyhe jázminillatot érzett az udvar felől. Érdekes, jázmin, itt bent? Két lépéssel távolabb megérezte a huzatot.

Megállt, gyors számítást végzett, megfordult, és arra ment, amerre a hátsó ajtót sejtette. Félig nyitva volt.

Az egerek és a por miatt a Lampion házban soha nem hagyták nyitva az ajtókat.

Fél kézzel az ajtófélfába kapaszkodva Barty áthajolt a küszöbön, és a külvilág hangjait hallgatta. Madarak. Halkan suhogó levelek. Senki sincs a tornácon. Az ember még akkor is ejt valami apró zajt, ha igyekszik nagyon csendben maradni.

- Jacob bácsi?

Csönd.

Vállával becsukta az ajtót, majd fogta az üdítőket és a konyhából kiment a hallba. A nappali boltívénél megállt, és megszólalt: - Jacob bácsi?

Csönd. Semmi nesz. A nagybátyja nem volt ott.

Valószínűleg Jacob átment a saját lakrészébe a garázson keresztül, és elfeledkezett az egekről és a porról, ezért nem csukta be a hátsó ajtót.

*

Junior megszólalt: - Sok bajt okoztál nekem, tudod-e. - Egész éjjel fortyogott benne a düh, végiggondolva, mi mindenben ment keresztül a kislány csábító anyja miatt, akinek a vonásai oly mértékben felfedezhetők ebben az apró szukában. - Annyi bajt.

- Te mit gondolsz a kutyákról?

- Mit rajzolsz? - kérdezte a férfi.

- Beszélnek vagy sem?

- Azt kérdeztem, mit rajzolsz.

- Valamit, amit ma reggel láttam.

Még mindig megzavarodva, Junior kivette a táblát a kislány kezéből, és a rajzot tanulmányozta. - Hol láthattad ezt?

A gyermek nem nézett a szemébe, pont úgy, ahogy az anyja sem nézett rá, mikor a lelkeslambban megerőszkolta. A piros ceruzáját kezdte hegyezni, vigyázva, hogy a forgácsok a bádogdobozba essenek. - Itt láttam.

Junior a földre lökte a rajztáblát: - Lószar.

- Nálunk úgy mondják, hogy lócitrom.

Különös ez a kislány, nyugtalanná teszi. Tiszta fehérben, ezzel az érthetetlen, beszélő kutyás dumával, meg hogy az anyja pitéket hord, és korához képest roppant különös rajzot készít.

- Nézz rám, Angel.

Csak hegyezi, hegyezi a piros ceruzát.

- Azt mondtam, nézz rám.

Rácsapott a lány kezére, kiverve belőle a ceruzát és a hegyezőt. Azok az ablakhoz csapódtak, és az ülés párnájára estek.

A kislány még mindig nem nézett a szemébe, ezért felemelte az állát, és a fejét hátrabilentette.

A szemeiben félelem. És felismerés.

A férfi meglepődött: - Ismersz engem, igaz?

A lány nem válaszolt.

- *Ismersz engem* - erősködött. - Igen, ismersz. Mondd meg, Pixie Lee, ki vagyok.

Kis tévovázás után a lány megszólalt: - Te vagy a zsákos ember, csak amikor megláttalak, elbújtam az ágyad alá.

- Honnan ismertél fel? Így kopaszon, ezzel az arccal.

- Látok.

- Mit láatsz? - követelőzött, és úgy szorította a kislány állát, hogy az már fájt.

A szorítástól elferdült száján csak elfojtott hang jött ki: - Mindent látok, amit csinálsz.

*

Tom Vanadium túlságosan ideges volt a Cain-riadó miatt, és már nem kötötte le az újságolvasás. Az imént még mennyei feketekávé most keserű lett.

A mosogatóhoz vitte a bögrét, és a lefolyóba öntötte a kávé - és ekkor megpillantotta a hűtőtáskát a sarokban. Eddig még nem vette észre. Közepes nagyságú, öntött műanyag, habszivaccsal bélelt táska, olyasmi, amit piknikezéskor megpakolnak sörrel, és magukkal visznek.

Paul felejthetett itthon valamit, amire a pitehordáshoz szüksége lett volna.

A hűtőtáska fedele nem volt olyan szorosan lezárva, ahogyan kellene. Egyik sarkából vékony, tekergő füstcsík szállt fel. Valami ég.

Mire a táskához ért, már látta, hogy ez nem füst. Kezét megcsapta a hideg. A szárazjég hideg gőze.

Tom felemelte a fedelet. Semmi sör, csak egy fej. Simon Magnusson feje feküdt arccal felfelé a jégdarabokon, szája nyitva, mintha a bíróságon a vád kérdései ellen tiltakozna.

Nincs idő a rémületre vagy az undorra. Minden másodperc számít, minden perc egy életbe kerülhet.

A telefonhoz, a rendőrséget. Nincs vonal. Értelmetlenség volna a dugóval bajlódni. A vonalat elvágták.

A szomszédok valószínűleg nincsenek otthon. És míg bekopogtat, megkéri, hogy telefonálhasson, tárcsáz... Kár az elvesztegetett időért.

Gondolkodni, gondolkodni. A Lampion ház kocsival három perc. Lehet kettő, ha nem áll meg a stoptáblánál.

Felkapta a pisztolyt az asztalról, a kocsikulcsot leemelte a szögéről.

Kivágta az ajtót, amely úgy becsapódott a háta mögött, hogy az üveg is elrepedt. Átrohant a tornácon, és úgy érezte, mintha a gyönyörű idő gyomorszájon vágta volna. Túl kék volt, túlságosan ragyogó és mindent elborító ahhoz, hogy halált hozzon. Ám mégis: születést és halált hoz, kezdetet és véget, amely értelmet hordoz ugyan, de megérteni nem lehet. Egy *robbanás* volt ez a nap, egy hatalmas robbanás, kegyetlen a szépsége, és kegyetlenek az ígéretei is, a felsőbbrendűségről és elmúlásról.

Az autó a kocsifelhajtón állt. Néma, akárcsak a telefon.

Istenem, segíts meg! Egyet, csak ezt az egyet add meg nékem, és ezek után követlek, bármerre is vezess. Ezek után mindig az eszközöd leszek, csak kérlek, nagyon kérlek, ADD NEKEM EZT AZ ÓRÜLT, SÁTÁNI SZEMÉTLÁDÁT! Három perc kocsival, stoptáblák nélkül kettő. Csak futva tehette meg, lehetőleg olyan gyorsan, mint autóval. Elöntötte a vakmerőség. Már nem az az ember volt, aki korábban. Bár a kóma és a felépülés után már nem volt olyan nehéz sem, mint amikor Cain belefajította a bányató vizébe.

*

Mindent látok, amit csinálsz.

Szó se róla, a gyerek hátborzongató volt, és Junior pontosan úgy érezte magát most, mint annak idején, Celestina kiállításának estéjén a Greenbaum galériában. Akkor előjött a sétányról, megszabadulva Neddy Gnathictól, és meg akarta nézni az óráját, de a csuklóján nem volt semmi. Itt is hiányzott neki valami, de az nem a Rolex volt, nem is egy tárgy, hanem a megézés, a teljes igazság.

Elengedte a lány állát, aki behúzódott a sarokba, olyan messzire tőle, amennyire csak tudott. Mindentudó tekintete nem egy közönséges gyerek nézése volt, nem is gyerekszemek voltak ezek. A képzelete sem. Rettegés tükröződött bennük, de ugyanakkor kihívás is, és ez a mindentudó tekintet... mintha átlátna rajta, olyasmit tudna róla, amit nem volt honnan tudnia.

Kihalászta a hangtompítót a kabátzsebéből, előhúzta a pisztolyt a váll tartójából, és a tompítót elkezdte a revolverre csavarni. Először nem ment, mert a kezei remegtek.

Sklent jutott eszébe, talán mert látta a kislány furcsa rajzát. Sklent jutott eszébe azon a karácsony estén is, néhány hónapja, bár az már egy emberöltőnek tűnik. A halál utáni spirituális élet, Isten segítsége nélkül. Tövises, szúrós szellemek. Egyesek itt kóborolnak, és öncélú csökönnyösséggel kísértenek. Mások elhomályosulnak. Megint mások reinkarnálódnak.

Az ő drága felesége leesett a toronyból és meghalt, néhány órával ennek a kislánynak a megszületése előtt. Ez a kislány...ez maga a megtestesülés.

Eszébe jutott, mikor a temetőben állt, Seraphim sírja alatt - bár akkor még csak azt tudta, hogy egy feketét temettek oda, nem pedig a volt szeretőjét -, és arra gondolt, hogy idővel az esőcseppek belemossák a néger oszladozó testének nedveit az alsóbb sírba, amelyben Naomi maradványai nyugodtak. Vajon az egy félig látnoki pillanat volt az életében, egy halvány sejtelem, hogy egy újabb, és sokkal veszélyesebb kapcsolat jön létre a halott Naomi és a halott Seraphim között?

Mikor megfelelően ráillesztette a hangtompítót a pisztolyra, Junior Cain közelebb hajolt a kislányhoz, belebámult a szemébe és azt suttogta: - *Naomi, ott vagy benn?*

*

A lépcső tetejéhez közeledve Barty-nak úgy tűnt, hogy hangokat hall a szobából. Halk, kivehetetlen hangokat. Mikor megállt hallgatózni, a hangok elhallgattak, vagy legalábbis úgy képzelte.

Lehet, hogy Angel játszik a beszélő könyvvel. Bár lent hagyta a babáit a földszinten, úgy próbálhatja elütni az időt Barty távollétében, hogy kellemesen elbeszélget Pixie Lee és Velveeta Sajt kisasszonyokkal. Volt más hangja is ezeken kívül, amelyeket más babáknak kölcsönzött, és egy hangja külön a Büdöske nevű babzsák babának.

Habár Barty hároméves múlt, és a négy felé közeledett, még sohasem találkozott senkivel, akinek ilyen élénk, kedves fantáziája lett volna, mint Angelnek. Úgy döntött, feleségül fogja venni, persze csak húsz év múlva.

Még csodagyerekek sem házasodnak hároméves korukban.

Addig is, mielőtt még elterveznék az esküvőt, ideje volna egy kis narancslét és vegyes gyümölcslet fogyasztani, és folytatni Dr. Jekyll és Mr. Hyde történetét.

Felért a lépcső tetejére, és elindult a szobája felé.

*

Két évébe telt, amíg felépült, de Tom fittebb volt, mint valaha: a modern orvostudomány és az emberiség csodája. De most úgy érezte, mintha ragasztóval, zsinegekkel és cellux-szal tákolták volna össze. Karja lüktetett, lába feszült, a kóma nyolc hónapjának mindegyikét érezte elsorvadt, majd újjáépített izmaiban, kalciumhiányos, és helyrehozott csontjaiban.

Lihegve, imádkozva rohant, talpa a járda betonján csattogott, felriasztva a madarakat a virágba borult jakarandafák és indiai borostyánok adta, vörösben izzó rejtekükből, megrémítve egy fakúszó patkányt, amely villámgyorsan felmenekült egy főnixpálma törzsén. Csak néhány emberrel találkozott, azok meg kitértek útjából. Csikorogtak a fékek, amikor átrohant az útkereszteződésen, anélkül, hogy szétnézett volna, esélyt adva a kocsiknak, teherautóknak és rinocéroszoknak.

Egy-egy pillanatra az jutott eszébe, hogy nem a Bright Beach-i lakóövezet utcáin rohan magányosan, hanem a hálóterem folyosóján, ahol éjjeli ügyeletes volt. Visszarepült a múltba, abba a szörnyűséges éjszakába. Egy hang felébreszti. Elfojtott sírás. Azt hiszi, csak álmában hallja a hangot, mégis felkel, fogja az elemlámpát, és ellenőrzi a rábízott fiúkat. A vészlámpák alig-alig oszlat-

ták el a homályt a folyosón. A szobák sötétek, az ajtók résnyire nyitva, a szabályzat szerint, hogy tűz esetén nehogy véletlenül a gyerekekre záródjanak. Hallgatózik. Semmi nesz. Belép az első szobába - a földi pokolba. A kétágyas szobában az örülettől fűtött férfi könnyűszerrel, nesztelenül leterpte a két fiút. Az elemlámpa fényében élettelen szemek, eltorzult arcok és vér. A következő szobában az elemlámpa fénye remeg, ugrándozik, a kép még borzasztóbb. Ki a folyosóra ismét, valami mozog az árnyékban. A fény Josef Kreppre esik. Josef Krepp, a nyugodt természetű gondnok, jámbor kinézetű. Kitűnő ajánlólevelekkel, hat hónapja került a St. Anselmo Árvaház szolgálatába, és soha semmi baj nem volt vele. Josef Krepp, itt a múlt folyosóján, hunyorogva kerüli ki a lámpa fényét, nyakában tettének csöpögő emlékeivel.

Most, sok-sok évvel Josef Krepp kivégzése után, fél háztömbnyire a Lipscomb háztól. Mögötte a Lampion ház.

Egy macska csatlakozik Tomhoz, mellette rohan, lépést tartva vele. A macskák a boszorkányok hasonmásai. Vajon ez itt szerencsét vagy szerencsétlenséget hoz?

Vége, itt a Pítés Hölgy háza, a csatatér.

*

Naomi, ott vagy benn? - suttogta ismét Junior, bebámulva a kislány lelkének ablakain.

A lány nem válaszolt, de hallgatása meggyőzte a férfit, mintha beismerő vallomást hallott volna - vagy mintha a kislány tagadott volna. Rettegő szeme is elárulta, akárcsak remegő ajkai. Hiszen ez a kislány Seraphim húsa, aki a nő halálából született.

Ez hízelgett Juniornak, igazán hízelgett. A nők nem tudtak betelni vele. Akarták őt, szükségük volt rá, bálványozták és imádták. Még akkor is hívták, amikor már észbe kellett volna kapjanak és lelépjenek; cetliket és ajándékokat küldözgettek neki, még akkor is, mikor elhagyta őket. Junior azon sem lepődött volna meg, ha a nők még holtukból is visszatérnének miatta, és azon se, hogy a nők, akiket *megölt*, a másvilágról visszajönnének hozzá, minden bűnös szándék és bosszúvágy nélkül, pusztán a társasága után sóvárogva, hogy ölelhessék, és vágyait kielégítsék. Elégedettség öntötte el a kíváncsisága iránti eme tisztelet láttán, és már nem maradt cseppnyi szerelmes érzése sem Naomi és Seraphim iránt. Ők voltak a múlt, és ő gyűlölte a múltat. És ha nem hagyják békén, nem lesz képes *a jövőben élni*.

A fegyver csövét a kislány halántékához szorította, és így szólt: - Naomi, Seraphim, kiváló szeretők voltatok, de vegyétek végre tudomásul a valóságot. Nincs rá mód, hogy együtt éljük le az életünket.

- Hé, ki van ott? - kérdezte a vak fiú, akiről Junior majdnem megfélekedezett.

Elfordult a reszkető lánytól, és a fiút vette szemügyre, aki bejött a szobába, mindkét kezében egy-egy fémdobozos üdítővel. A műszemek igen meggyőzőek voltak, de nem volt bennük az a mindentudó pillantás, amely annyira aggasztotta őt a furcsa kislánynál.

Junior a fiúra szegezte a fegyvert: - Simon azt mondja, a te neved Bartholomew.

- Melyik Simon?

- Nem tűnsz félelmetesnek, vak gyerek.

A fiú nem felelt.

- Bartholomew-nak hívnak?

- Igen.

Junior két lépést tett feléje és az arcára célzott a fegyverrel. - Miért kéne megijednem egy botladozó, vak fiútól, aki nem nagyobb egy törpénél?

- Én nem botladozok. Legalábbis nem sokat - mondta Barty, majd a lányhoz fordult: - Angel, jól vagy?

- Hasmarsom lesz - felelt a kislány.

- Miért kéne megijednem egy botladozó, vak fiútól? - kérdezte ismét Junior. De ezúttal a szavak másképpen hangzottak el a szájából, mert hirtelen valami *tudásfélét* vélt felfedezni a fiú viselkedésében, még ha nem is a műszemekben. Valami hasonlót, mint amit a kislánynál is tapasztalt.

- Mert én csodagyerek vagyok - válaszolt Bartholomew, és elhajította az üdítőt.

A fémdoboz Juniort pont az arcán találta el, és betörte az orrát, mielőtt még félrekaphatta volna a fejét.

Őrjöngve két lövést adott le.

*

A nappaliba lépve Tom megpillantotta Jacobot a karosszékekben az olvasólámpa alatt, ráborulva könyvére, mintha aludna. Mellkasán a vörös színű folt jelezte, hogy nem csak alszik.

Az emeletről leszűrődő hangok hallatán Tom kettesével rohant fel a lépcsőn. Egy férfi és egy fiú. Barty és Cain. Balra a folyosón, majd jobbra a szobában.

A rendőrségi eljárásra vonatkozó szabályokat figyelmen kívül hagyva, Tom az ajtóhoz rontott, átlépte a küszöböt és meglátta, amint Barty egy dobozos üdítőt dob a borotvált fejű, sebhelyes arcú Enoch Cain felé.

A fiú elesett és megpördült, még a doboz elhajítása közben, számítva arra, hogy Cain löni fog. A golyók az ajtófélfába fúródtak, centiméterekre Tom térdétől.

Tom felemelte revolverét, két lövést adott le, de a fegyver nem működött.

- Befagyott - mondta Cain. Mosolya gonosz volt. - Megbütyköltém. Reméltem, hogy idejében ideér, és végignézheti idióta játékainak következményét.

Cain Barty-ra fogta a fegyverét, de amikor Tom töltött, Cain ismét inkább felé fordította. A sorozat, amelyet kilőtt akár halálos is lehetett volna, de Angel elrugaszkodott Cain háta mögött az ablakmélyedésből, és olyan erővel lökte meg, hogy az elvettette célját. A gyilkos megbotlott, és *megvillant*.

Aztán eltűnt.

Eltűnt egy lyukban, vagy résben, vagy valami hasadéokban, amely nagyobb, mint amelyeken Tom átpöccintette negyed dollárosait.

Barty nem láthatta, de valahogy érezte. - Húha, Angel.

- Olyan helyre küldtem, ahol mi nem vagyunk - magyarázta a lány. - Goromba volt.

Tom döbbenetben állt: - Mikor jöttél rá, hogy tudod ezt?

- Csak most. - Bár Angel megpróbált hanyagnak mutatkozni, de remegett: - Nem vagyok biztos benne, hogy még egyszer meg tudnám tenni.

- Amíg biztos nem vagy... légy óvatos.

- Rendben.

- Visszajön még?

A lány megrázta a fejét. - Nincs visszaút. - A földön heverő rajztáblára mutatott: - Oda löktem be.

Tom rámeredt a kislány rajzára, amely egészen jó volt a korához képest, stílusa nyers, de meggyőzően részletes. - Ezek...?

- Nagy bogarak - válaszolt a kislány. - Nagyon sok.

- Igen. Az egy nagyon rossz hely.

Barty talpra állt, és megszólalt: - Hé, Angel!

- Igen?

- EGYMAGAD DOBTAD EL A DISZNÓT.

- Azt hiszem, igen.

Remegve a félelemtől, amelynek semmi köze sem volt Junior Cain-hez és a röpködő golyókhoz, sem Josef Krepphez és rosszlelkű, visszataszító nyakékéhez, Tom Vanadium becsukta a rajztömböt, és az ablakülőkére helyezte. Kinyitotta az ablakot, amelyen betódult a tölgyfalevelek duruzsolása.

Felemelte Angelt és Barty-t. - Tartsatok ki. - Kivitte őket a szobából, le a lépcsőn, ki a házból az udvarra, a nagy fa alá, hogy ott várják meg a rendőrséget, és ne lássák Jacob holtestét, amint a halottkém elszállítja a bejárat elől.

Azt fogják mondani, hogy Cain fegyvere éppen akkor dördült el, amikor Tom belépett Barty szobájába. Túl gyáva lévén a szemtől szembeni küzdelemhez, a Szégyentelen Gyilkos kiugrott a nyitott ablakon. Ismét szabad lett, ezúttal egy gyanútlan világban.

A történet utolsó fele igaz is volt. *Ebben* a világban már nem volt többé szabad. És ott, ahová jutott, nem lesz könnyű áldozatokat találnia.

Tom a fa alatt hagyta a gyerekeket, és visszament a házba, hogy hívja a rendőrséget.

Karórája kilenc óra öt percet mutatott, azon a jelentőségteljes napon.

Bár Jacob halála igen megrázta a kicsiny családot, Agnes Lampion nem hagyta figyelmen kívül, hogy sokkal nagyobb visszhangot keltő halálesetek is történtek a nagyvilágban az 1968-as év végéig, a Kakas évét megelőzően.

Április negyedikén James Earl Ray egy memphisi szálloda teraszán agyonlőtte Martin Luther Kinget, de a gyilkos reményei hiábavalónak bizonyultak, hiszen az emberölést követően a szabadság a mártír véréből még erőteljesebben virágzott. Június elsején csendben eltávozott a nyolcvanhét éves Helen Keller. Keller kisasszony gyerekkora óta vak és süket volt, kamaszkoráig néma is, mégis megdöbbenően teljes életet élt. Megtanult beszélni, lovagolni, keringőzni, summa cum laude végzett a Radcliffe-en, emberek millióit ösztönözte, és felcsillantotta a remény lehetőségét még a legkilátástalanabb életet élőknek is. Június ötödikén a Los Angeles-i Ambassador szálló konyhájában meggyilkolták Robert F. Kennedy szenátort. Nem tudni, hányan haltak meg, amikor a szovjet tankok lerohanták Csehszlovákiát, száz és százazrek pusztultak el a kínai Kulturális Forradalom végnapjaiban, sokuk a Mao elnök által elrendelt, és politikai tevékenységként elismert kannibalizmus áldozata lett. Befejezte evilági pályafutását a regényíró John Steinbeck, és a színésznő Tallulah Bankhead. Ugyanakkor James Lovell, William Anders és Frank Borman, az első űrhajósok, akik megkerülték a Holdat, 160 000 kilométert repültek a világűrben, és élve visszatértek.

Számtalan dolog van, amit egymásért tehetünk, de minden ajándékok legértékesebbike, az idő, sajnos, nem a miénk. Ezt tartotta szem előtt Agnes, mikor megpróbálta átsegíteni kibővült családját a Harrison és Jacob halála felett érzett gyászukban. Meg kell adni a tiszteletet, lehet ápolgatni a drága emlékeket, de az élet megy tovább.

Júliusban Agnes és Paul Damascus sétálni ment a tengerpartra, hogy a homokban megfigyeljék a rákok mókás futkározását. Valahol a tengeri kagylók és a rákok között azonban Paul megkérdezte, hogy az asszony tudná-e valaha szeretni őt.

Paul kedves ember volt, külsőre ugyan különbözött Joey-től, de szívében igen hasonló volt hozzá. A férfit letaglózta, hogy Agnes azonnal a férfi házába, ott is a hálószobába akart menni. Elvörösödött, és mivel soha nem volt ponyvaregény-hős, kibökte, hogy nem számított ilyen korai bizalmas kapcsolatra, de az asszony megnyugtatta, hogy nem is kerül rá sor olyan hamar.

Kettesben voltak, és a férfi rendkívül kínosan érezte magát, mert az asszony levetette blúzát, majd melltartóját, és karjait melle előtt összekulcsolva felfedte kegyetlenül tönkretett hátát. Apjuk az ikreket tenyérrrel és ököllel oktatta Isten tanításaira, ám lánya neveléséhez botot és korbácsot használt, mert pusztá kézzel érinteni maga lett volna a bűn. Agnes hátát vállától a tomporáig sebhelek borították, halványabb és sötétebb vonalak karistolták és csikozták be.

- Sok férfi vágya - mondta az asszony - a hátam érintésétől elszáll. Megértem, ha veled is ez történik. A szemnek csúf látvány ez, tapintása pedig érdes, mint a tölgyfa kérge. Ezért hoztalak most ide, hogy eldönthesd... Merre tovább?

A drága ember sírt, és összevissza csókolta a sebhelyeit, azt mondta, hogy legalább olyan gyönyörű nő, mint bármelyik nő a világon. Ott álltak egy darabig, egymást átkarolva, a férfi keze az asszony hátán, mellkasa Agnes melléhez ért, szemérmesen kétszer megcsókolták egymást, majd a nő felvette blúzát.

- Az én sebhelyem - vallotta be a férfi - tapasztalatlanságomból ered. A koromhoz képest, Agnes, hihetetlenül ártatlan vagyok. Nem adnám oda semmiért és senkiért a Perrivel töltött éveket, de hiába volt szerelmünk heves, az... nem tartozott bele. Úgy értem, lehet, hogy nem találsz majd kielégítőnek.

- Minden ami számít, abban kielégítő vagy. Joey figyelmes és jó szerető volt. Megoszthatom veled mindazt, amit tőle tanultam. - Agnes mosolygott. - Rájössz majd, hogy fenemód jó tanító vagyok, és érzem, hogy te kitűnő tanuló leszel.

Még abban az évben, szeptemberben összeházasodtak, jóval később, mint Grace White jósolta, és Celestina egy hónapi konyhai munkával fizette meg az elvesztett fogadást.

Mire Agnes és Paul visszatért mézesheteiről Carmelből, Edom kitakarította Jacob lakrészét. Ikertestvére hatalmas irat- és könyvgyűjteményét annak az egyetemi könyvtárnak ajándékozta, amely az apokaliptikus tudományok és a paranoiás filozófia gyűjteményét igyekezett bővíteni, hogy kielégítse a tanárok és a diákok egyre növekvő igényeit e témában.

Edom saját gyűjteményét is az egyetemnek ajándékozta, és ez őt magát lepte meg a legjobban. Megszabadult a tornádóktól, hurrikánoktól, árhullámoktól, földrengésektől és tűzhányóktól:

végre jöhetnek a rózsák. Egy kissé felújította lakrészét, világosabb színekkel festette ki, és az ősz folyamán megtöltötte polcait kertészeti szakkönyvekkel. Jövő tavaszra izgatottan tervezte rózsakertjének jelentős kibővítését.

Majdnem negyvenéves volt, és egész életét a természettől való rettegésben töltötte: nem lesz könnyű a rettegést szerelemmé változtatni. Éjszakánként még mindig a mennyezetet bámulta, álmatlanul várta a Nagy Csapást, nappal pedig nem mert a parton sétálni, mert rettegett a pusztító szökőártól. Időnként felkereste testvére sírját, lekuporodott a fejfa mellé a fübe, és fennhangon sorolta a pusztító viharok és földrajzi katasztrófák hátborzongató adatait. Közben rájött, hogy Jacobtól átvett néhány sorozatgyilkosokra és emberi mulasztás okozta katasztrófákra vonatkozó statisztikát is. Ezek a temetői látogatások kellemesen nosztalgikusak voltak. De mindig hozott rózsát is, és beszámolt Barty-ról, Angelről, és a család többi tagjáról.

*

Paul eladta házát és Agneshez költözött, Tom Vanadium pedig berendezkedett Jacob lakrészében. Visszavonult a rendőrségtől, de még nem állt készen arra, hogy felöltse a reverendát. Vállalta a család egyre terebélyesedő közösségi munkájának irányítását, és kézbe vette egy adókedvezményre jogosító, jótékonyági alapítvány létrehozását is. Agnesnek volt egy listája a szervezet névválasztásához, jól csengő és magukért beszélő nevek, de a többség leszavazta javaslatait, és tiltakozása ellenére „Pítés Hölgy Szolgálat”-nak nevezték el.

Mivel nem volt családja, Simon Magnusson Tomra hagyta vagyonát. Ez valamennyiüket meglepte. Az összeg olyan jelentős volt, hogy Tom, bár egyházi esküje alól fel volt mentve, mégis kényelmetlenül érezte magát ekkora vagyon birtokában. Lelkiismerete hamarosan helyrebillent, mikor az egész örökséget a „Pítés Hölgy Szolgálat”-nak adományozta.

*

Összetartozásukat két kivételes gyermek erősítette meg, és az a meggyőződés, hogy Barty és Angel egy kialakulóban lévő, nagy horderejű dolog részesei. Azonban Isten általában olyan mintákat sző, amely csak hosszú idő múltán válik láthatóvá az ember számára, ha egyáltalán látható lesz valaha. Az eltelt három eseménydús év bebizonyította, hogy a két gyerek nem hétköznapi csoda, nem égi vagy földi jel, égő csipkebokor keltette megvilágosodás, vagy a kapcsolattartás egyéb földi formája. Egyikük sem tett tanúbizonyságot újabb megdöbbentő képességről, és valójában épp olyanok voltak, mint két átlagos csodagyerek, leszámítva, hogy a fiú vak volt, a lány pedig pótolta az ő látását.

A család nem élt várakozással a két gyerek fejlődésével kapcsolatban, és nem is állították őket életük középpontjába. Ehelyett jótékonykodtak, osztoztak a „Pítés Hölgy Szolgálat” munkájából eredő elégedettségben, és tovább éltek mindennapjaikat.

Az élet pedig folyt tovább.

Celestina gyönyörűben festett, mint bármikor - és októberben terhes lett.

Novemberben Edom meghívta Maria Gonzalezt vacsorázni, utána meg moziba. Bár csak hat évvel volt idősebb Mariánál, mindketten egyetértettek abban, hogy ez pusztán baráti találka, semmi egyéb.

Szintén novemberben, Grace felfedezett egy csomót a mellében. Jóindulatúnak bizonyult.

Tom vásárolt egy új ünnepi öltözetet. Pont olyan volt, mint a régi.

A hálaadásnap vacsora jól sikerült, a karácsonyi még jobban. Szilveszterkor Wally többet ivott a kelleténél, és többször is felajánlotta, hogy megoperálja a családot, ingyen és bérmentve, „itt és most”, feltéve, ha a műtét a szakterületébe tartozik.

Az újév első napján kiderült, a város elvesztette első Vietnamban harcoló fiát. Agnes régről ismerte a fiú szüleit, és szomorúan látta, hogy legjobb szándéka és segítőkészsége ellenére sem tudja enyhíteni a család fájdalmát. Eszébe jutott, amikor várta a vizsgálatok eredményét, hogy kiderüljön, Barty rákja átterjedt-e a szemidegek útján az agyába. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy szomszédjai háborúban veszítették el gyermeküket. Éjszaka Paul felé fordult az ágyban: - Szoríts erősen - suttogta.

Barty és Angel nemsokára négyéves lesz.

*

1969-től 1973-ig: a Kakas éve, amelyet hamarosan a Kutya éve követ, még gyorsabban Disznó, majd a Patkány, végül a Bivaly. Meghal Eisenhower. Armstrong, Collins és Aldrin a Hol-

don: hatalmas lépés egy háborútól érintetlen terepen. Vérpezsdítő fehéreneműk, gépeltérítések, bizarr művészet. A Manson-banda meggyilkolja Sharon Tate-et és barátait, hét nappal Woodstock előtt, a Vízöntő éve halva született, de ezt évekig nem veszi észre senki. McCartney kiválik, a Beatles feloszlik. Földrengés Los Angelesben, Truman meghal, Vietnam a káosz felé sodródik, zavargások Írországból, újabb háború a Közel-Keleten, Watergate.

1969-ben Celestina megszüli Seraphimot, 1970-ben megjelenik egyik festménye az *Amerikai művész* borítóján, 1972-ben pedig fia születik, Harrison.

1971-ben Edom, húga pénzügyi segédletével, megvásárolt egy virágüzletet, miután megbizonyosodott róla, hogy a hosszú üzletsor, ahol a bolt található, biztonságosan van megépítve, nem építették földcsuszamlás által veszélyeztetett terepre, nem fekszik árterületen, és elég magasan van a tengerszint fölött ahhoz, hogy szökőár vagy egyéb szörnyűség, amelyet akár a Csendes-óceánba csapódó aszteroida is kiválthat, ne érhesse el. 1973-ban feleségül vette Maria Elenát (az a bizonyos „barátság-semmi-egyéb” dolog), aki így Agnes sógornője lett, amellet, hogy már régóta testi-lelki barátnője is volt. Megvették a Lampion ház szomszédságában lévő másik házat, így még egy kerítés ledőlt.

Tom hasznosabbnak bizonyult a Szolgálatnál, mint zsaruként vagy papként, mert kidolgozott egy pénzügyi módszert, amely megóvta tőkéjüket a tizenkét százalékos inflációtól, és szép kis hasznot hozott a társaságnak.

Elérkezett 1974, a Tigris éve. Benzinhiány, felvásárlás, kilométeres sorok a töltőállomásoknál. Elrabolják Patty Hearst-öt. Nixon csúfosan távozik. Hank Aaron megdönti Babe Ruth régóta megdöntetlen rekordját, az infláció eléri a tizenöt százalékos csúcsot, Muhammad Ali legyőzi George Foremant, és visszaszerzi nehézsúlyú világbajnoki címét.

Bright Beach egy bizonyos utcájában azonban egy kellemes, áprilisi délutánon az év legjelentősebb eseménye akkor történt, amikor az immár kilencéves Barty felmászott a nagy tölgy tetejére, és diadalmasan ücsörgött ott, mint a fák királya és a vakság nagymestere.

Agnes éppen akkor ért haza pitekihordó körútjáról a megszokott csapattal, de most már őt autóval és fizetett alkalmazottakkal, és az összegyűlt nézősereget a tölgyfa alatt találta, mikor a fiú épp félúton volt felfelé.

Szíve úgy dobogott, hogy majd kiugrott a helyéből, amikor a kocsifelhajtótól az udvar felé szaladt. Kiáltott volna, de a rettegés összeszorította torkát, ahogy fiát meglátta a nyaktörő magasságban. Mire visszatért a hangja, rájött, hogy egyetlen kiáltás, váratlan hang is megzavarhatta volna a fiút, aki lezuhan, és a földhöz csapódva összetöri magát.

A karaván hazaérése előtt olyanok gyűltek össze a fa alatt, akik ismervén a veszélyeket, nem engedhették volna meg ezt az örültséget, Tom Vanadium, Edom és Maria. Feszülten, és ünnepélyes csöndben figyelték a fiút, és Agnes csak arra tudott gondolni, hogy ők is akkor érkeztek, amikor már nem lehetett a gyereket lehívni a fáról.

A tűzoltók. A tűzoltók kijöhetnek a létráikkal, szirénázás nélkül, csöndben, nehogy megzavarják Barty-t a koncentrációban.

- Minden rendben, Aggie néni - szólt Angel. - Ő tényleg meg akarja csinálni.

- Amit meg akarunk, és amit meg tudunk tenni, az két különböző dolog - oktatta Agnes.

- Ki nevel téged, édesem, ha ennyit sem tudsz? Azt akarod mondani, hogy farkasok közt él-tél kilenc éven keresztül?

- Már régóta tervezgetjük ezt - biztosította Angel. - Százszor felmáshoztam már a fára, de lehet, hogy kétszázszor, és feltérképeztem, elmondtam Barty-nak centiről centire, hogy milyen a törzse, négy része, a kisebb-nagyobb ágai, a vastagságuk, a szögeket és elágazásokat, csomókat és üregeket és az oldalsó ágakat is. Az egészset kipróbálta, Aggie néni, az egészset végigkopogtatta. Most már csak tiszta matematika neki az egész.

A két gyerek elválaszthatatlan volt. Az ő fia és ez a vidám, kicsi lány, elválaszthatatlanok találkozásuk első percétől fogva, több mint hat éve. Mindketten rendelkeztek azzal a különleges érzéssel - *ahogy a dolgok történnek* -, ezért is volt olyan szoros a kapcsolatuk. De csak részben. Olyan erős kapocs volt közöttük, hogy azt a kívülálló nem érthették, olyan titokzatos, mint maga a Szentháromság: három isten egy megtestesülésben.

Vaksága és tehetsége miatt Barty magántanuló volt. Ám egyetlen tanár sem ért fel hozzá, mert a fiú önmagát képezte, és egyetlen tanár sem tudta jobban ösztönözni tudásszomját, hiszen már

ezzel együtt született. Angel ugyanebbe a családi iskolába járt, és egyetlen osztálytársa egyben a tanára is volt. Letették az időszakos különbözeti vizsgákat, amelyeket a törvény előírt. Állandó együttlétük játéknak tűnt, ugyanakkor folyamatos tanulással is telt.

Így hát kifőzték a tervet, matematika és rendbontás, végtagok és ágak geometriája, növénytan és gyerekes merészség, stratégiai és erőnléti vizsga - a kilencévesek virtuskodása.

Bár tudta, hogyan és miért, Agnes mégis megkérdezte: - Miért? Ó, Istenem, miért kell egy vak fiúnak felmászni a fára?

- Az biztos, hogy vak, de az is biztos, hogy *fiú* - válaszolta Angel -, és a fa olyasmi, amit egy fiúnak meg kell másznia.

A pitekaraván összes tagja a fa alatt állt. Az egész soknevű család, felnőttek és gyerekek, fejüket hátrabillentve, kezükkel a szemüket árnyékolták a lemenő nap sugarai ellen, és teljes csöndben figyelték, ahogy Barty mászik a fára.

- Három útvonalat terveztünk a fa tetejéig - mondta Angel -, és mindhárom különböző nehézségű. Barty mind a hármat megmássza, de a legnehezebbel kezdi.

- Hát persze, hogy azzal - mondta Agnes reményvesztetten.

- Barty már csak ilyen - vigyorgott Angel.

A fiú csak mászott felfelé, ágról ágra. A függőleges részeket fogást cserélt, térdeivel kapaszkodott, majd kötél táncosként sétált a vízszintes ágakon. Egyensúlyozva lépkedett egyik ágról a másikra, egyre feljebb, a fa tetején lévő lugas felé, összezsugorodva, mintha a fára mászás alatt egyre kisebb gyerek lenne belőle. Egy méter, másfél, már sokkal magasabban van, mint a ház, és tovább tör a csúcson lévő zöld fellegvár felé.

A nézősereg körbejárt a fa körül, keresve az alkalmas helyeket, ahonnan jobban látják a fiút. Közben meg-megálltak, hogy biztassák Agnest, bár sohasem szavakkal, mintha a beszéd rontást hozna a művelet sikerére. Maria kezét Agnes karjára tette, és gyengéden megszorította. Celestina egy pillanatra végigsimította a tarkóját. Edom átkarolta, Grace meg néha átölelte a derekát. Wally mosolyogva a hüvelykujját mutatta neki. Tom Vanadium hüvelyk- és mutatóujjával kört formált, így mutatta, hogy minden rendben lesz. Kitartás. Jelek és mozdulatok, talán, mert nem akarták, hogy hangjukban észrevegye a remegést és az elfogódottságot.

Paul mellette állt, néha a földet nézte, mintha a veszély onnan eredne, és nem fentről, máskor átölelte, és a magasban mászó fiút figyelte. De ő sem szólalt meg.

Csak Angel beszélt, hangjában sem elfogódottság, sem remegés, tökéletesen bízva az ő Barty-jában. - Bármit, amit ő tanít, meg tudok tanulni, és mindent, amit én látok, azt ő is *tudja*. Mindent, Aggie néni.

Minél magasabbra mászott Barty, Agnes rettegése annál erősebb lett, de ugyanakkor valami csodálatos, természetfölötti boldogság öntötte el. A lehetőség, hogy ez megvalósítható, a sötétség legyőzhető, megpendítették lelkének húrjait. A fiú időnként megállt, talán, hogy pihenjen, vagy átlapozza agyában a háromdimenziós térképet, és valahányszor újraindult, kezét pontosan oda tette, ahova kell, és Agnes mindannyiszor csak egy halk *igent* mondott magában. Szíve együtt mászott Barty-val, magasra fel, szíve a fiú szívében, mint amikor biztonságban, a méhében hordozta, amikor az esős homályban megpördülő, felboruló autójával az özvegyiségbe utazott.

Végre, mikor a nap lassacskán lehanyatlott, a fiú felért a hatalmas erődítmény legmagasabb pontjára, amely fölött már csak fiatal és gyenge ágak voltak, és ezek már nem bírták volna el a testsúlyát. Felállt az utolsó ágon, az ég felé fordulva, amely olyan vörös volt, hogy még a legmogorvább tengerész is jókedvre derült volna. Ott állt, bal kezével egy ágba kapaszkodott, jobb kezét büszkén a csípőjére tette, mindenek legyőzője, aki ledöntötte a sötétség gátjait, és létrát eszkábált belőlük.

A család és a barátok éljeneztek, és Agnes elképzelte, mit érezhet most Barty, a vak és áldott fiú, akinek a szíve nem csak jóságban, de bátorságban is bővelkedik.

- Most már nem kell aggódnod, Aggie néni - szolt Angel -, hogy mi lesz veled, ha te már nem leszel. Ha ezt meg tudta csinálni, bármit meg tud, és te békében nyugodhatsz.

Agnes csak harminckilenc éves volt, tele tervekkkel és életerővel, tehát a kislány szavai még koraiak tűntek. Ám két év múlva lett volna oka elgondolkodni, hogy ezek a tehetséges gyerekek annak idején előre láttak valamit, amiért neki meg kellett nyugodnia a fáramászás láttán.

- Felmászom - jelentette ki Angel. Majmot megszégyenítő mozgékonyasággal és fürgeséggel

kapaszkodott fel az első elágazáshoz.

Agnes utána szólt: - Várj, édesem. Le kell másznia, mielőtt besötétedik!

A kislány kuncogott: - Még ha hajnalig is fenn marad, akkor is sötétben jönne le, nem igaz? Minden rendben lesz, Aggie néni.

Legalább úgy próbára téve Celestina idegeit, mint ahogyan Barty Agnesét, Angel villámgyorsan kapaszkodott és lendült felfelé, amíg Barty mellé nem ért, miközben a vörös sávok beszínezték az égboltot. Ott állt ő is a fiú mellett az ágon, elégedett kacagása messzire zengett a tölgyfakatedrálisból.

*

1975-től 1978-ig: a Nyúl a Sárkány évébe szaladt, a Kígyó kicsusszant a Lóból, és 1978 a beatzenétől volt hangos, mert mindent a *diszkó* uralt. Az újjáéledt Bee Gees uralta az étert, John Travolta divatot teremtett. Rhodéziai felkelők, az egyenlő felek közötti küzdelemben rejlő veszélyt felmérve, lemészároltak fegyvertelen misszionáriusnőket és iskoláslányokat. Spinks legyőzte Alit, majd Ali legyőzte Spinks-et, és visszaszerezte címét.

Azon az augusztusi reggelen, Agnes Joshua Nunn rendelőjéből jött haza a vizsgálatok eredményeivel, és a diagnózissal: akut csontvelőrák. Szólt, hogy csomagoljanak, de nem pitéket szállítani mentek, hanem a vidámparkba. Fel akart ülni a hullámvasútra, de legfőképpen a gyerekek kacagását akarta hallani. Elhatározta, hogy elraktározza Barty kacagását, mint ahogy a fiú is elraktározta anyja arcát a szemműtét előtt.

Nem titkolta el a diagnózist a család előtt, de az előrejelzések közlésével, amelyek nem voltak túl biztatók, még várt. Csontjai már puhák voltak, tele átalakult, kezdetleges fehérvérsejtekkel, amelyek meggátolták az egészséges fehérvérsejtek, vörösvértestek és vérlemezkék termelődését.

Barty, aki tizenhárom éves volt, de már posztgraduális egyetemi szintű könyveket olvasott, a vizsgálatok eredményére várva elkezdte tanulmányozni a leukémiát, hogy felkészüljön a diagnózis tökéletes megértésére. Megpróbálta elrejtetni megrendülését, mikor az *akut csontvelőrák* diagnózist meghallotta, mert ez a leukémia legrosszabb fajtája volt, de igyekezetében, hogy eltitkolja tudását, még sápadtabbá vált.

Mielőtt elindultak volna a vidámparkba, Agnes félrevonta, átölelte és így szólt:

- Hallgass rám, fiam, nem adom fel. Ne hidd, hogy valaha is fel fogom adni. Érezzük ma jól magunkat. Ma estére te, én és Angel összehívjuk a titkos társaságunk ülését (a kislány már évekkal ezelőtt tagja lett a társaságnak), elpanaszoljuk minden fájdalmunkat, és nyilvánosságra hozzuk minden titkunkat.

- Az egy butaság - felelt a fiú elhaló hangon.

- Ne mondd ezt! A társaság nem butaság, pont most nem az. A társaság *mi* vagyunk, mi voltunk, és én mindent nagyon szeretek, ami velünk kapcsolatos.

A vidámparkban, a hullámvasúton száguldvá Barty-nak volt egy *élménye*, amely több volt a ferde kanyarok és meredek zuhanások által kiváltott érzésnél. Sokkal izgatottabb lett, mint amilyennek Agnes valaha is látta egy új, titokzatos matematikai elmélet megértésekor. A menet végén azonban vissza akart szállni, és így is tettek. A vakoknak nem kell sorba állni a vidámparkban. Agnes még kétszer ment vele, aztán Paul is kétszer, végül Angel kísérte el még háromszor. Ez a hullámvasút-mánia nem a félelemérzés vagy a szórakozás miatt volt. Túlcorduló érzelmeit gondolkodó némaság váltotta fel, főként, miután az utolsó előtti menetben egy sirály az arcától mindössze pár centire húzott el, szárnyai szélével megriasztva őt. Ezek után a vidámpark már kevésbé érdekelte, és csak annyit mondott, hogy azon gondolkodott, hogyan lehetne másképpen látni a dolgok menetét, új szemszögből megközelítve a titokzatosságot.

A vidámpark után a Pítés Hölgy nem ment kórházba. Wally volt az orvosa, aki beadta neki a rákellenes gyógyszereket és infúziókat. A sugárkezelés nem használható eredményesen a csontvelőrák esetében, ezért nem is javasolták, tehát az otthoni ápolás sokkal egyszerűbb lett.

Az első két hétben Agnes nem tartott a pitekaravánnal, de annyi vendéget fogadott, hogy az már megterhelő volt. Mindenki még egyszer, utoljára látni akarta. Keményen harcolt, hogy legyőzze betegségét, belekapaszkodott a reménybe, és fáradhatatlanul fogadta a látogatókat.

A csontjai ellágyulásánál, vérző ínyénél, fejfájásainál, csúnya kék foltjainál, vérszegénységből eredő gyengeségénél és légszomjánál is rosszabb volt az a szenvedés, amelyet küzdelme okozott szeretteinek. Az idő múlásával egyre kevésbé tudták elrejtetni aggodalmukat és fájdalmukat. Ő fogta

a kezüket, amikor reszkettek. Kérte őket, hogy együtt imádkozzanak, amikor ők dühösen kérdezték, miért pont velük történik ilyesmi, és nem engedte el őket, míg haragjuk el nem múlt. Angelt többször az ölébe vette, megsimogatta a haját, és a régi, szép időktől mesélt neki, hogy megnyugtassa. És ott volt Barty, aki vakságában figyelte őt, és aki biztos volt benne, hogy anyja nem mindegyik világban hal meg, ahol létezik, mégsem vigasztalta a tudat, hogy anyja más világokban tovább fog élni, mert ő már nem lehet többé mellette.

Agnes tudta, hogy Paul számára éppen olyan szörnyű volt a helyzet, mint Barty számára. Nem tehetett mást, csak éjszakánként átölelve tartotta a férfit, és hagyta hogy az is átölelje őt. És többször is elismételte: - Ha bármilyen rosszra fordul a helyzet, ne kezdj el megint gyalogolni.

- Rendben - egyezett bele a férfi, talán túl könnyen.

- Komolyan mondom. Egy sor feladatod van itt. Barty. A „Pítés Hölgy Szolgálat”. Emberek, akik tőled függenek. Barátok, akik szeretnek téged. Mikor kikötöttél mellettem, sokkal több mindent vállaltál, minthogy egyszerűen kísétálj belőle.

- Megígérem, Aggie. De te nem mész sehová.

Október harmadik hetére ágynak esett.

*

November elsejére Agnes ágyát a nappaliba költöztették, hogy az események középpontjában legyen, hiszen mindig ott volt, de a soknevű családtagokon kívül más látogatót már nem engedtek be hozzá.

November harmadikán reggel Barty megkérte Mariát, kérdezze meg anyjától, szeretné-e ha felolvashatna neki. - Ha válaszolt, csak fordulj sarkon, és menj ki a szobából. Onnantól átveszem.

- Mit veszel át onnan? - kérdezte Maria.

- Kiterveltem egy kis tréfát.

A közeli asztalon könyvek tornyosultak, Agnes kedvenc regényei és verseskötetei, amelyeket azelőtt olvasott. Ideje korlátozott lévén, inkább a már ismert műveket szerette hallgatni, és nem kísérletezett új írók új történeteivel, hátha nem tetszenek neki. Paul gyakran olvasott fel, akárcsak Angel. Tom Vanadium is sokat üldögélt mellette, Celestina és Grace is.

Ezen a reggelen, miközben Barty mellette állt és hallgatott, anyja arra kérte Mariát, hogy Emily Dickinson verseket olvasson fel neki. Barty anyja mellett ült a karosszékekben, és elkezdett olvasni:

*Nem láttam még mocsárt,
Nem voltam tengeren,
Mégis tudom, mi a fenyér,
S hogy a hullám milyen.*

Anyja felült az ágyban, és gyanakodva figyelte fiát, majd megszólalt: - Megtanultad kívülről a jó öreg Emily-t?

- A könyvből olvasom - állította Barty.

*Isten nem szólt velem,
Egét sem látogattam,
Mégis bizton tudom helyét,
Mintha látnám a mappán.*

- Barty? - szólt anyja csodálkozva.

Megrettenve a félelemtől vegyes tisztelettől, amit anyjában ébresztett, Barty becsukta a könyvet: - Emlékszel, miről beszélgettünk egyszer nagyon régen? Azt kérdezted, hogy lehetséges, hogy tudok ott járni, ahol nem esik az eső.

- ...aztán hogyan lehetséges, hogy nem tudsz oda menni, ahol a szemeid egészségesek lennének, és ott hagyhatnád a daganatokat.

- Én azt mondtam, hogy az nem így működik, és tényleg így van. Valójában én nem azért járok azokban a világokban, hogy elkerüljem az esőt, inkább azoknak a világoknak a képzetében járok...

- Nagyon olyan ez, mint a kvantumfizika - mondta az anyja. - Ezt már akkor is mondtad.

Barty bólintott: - Ebben az esetben a hatás nem pusztán megelőzi a kiváltó okot, hanem *általán* nem létezik ok. A hatás nem más, mint száraznak maradni az esőben, de az ok - feltehetően egy száraz világban járkalni - nem bukkan fel soha. Csak a képze.

- Ez sokkal hátborzongatóbb, mint ahogy Tom Vanadium előadta.

- Nos, a hullámvasúton ülve valami bekattant, és azóta más szemszögből látom a kérdést. Rájöttem, a látás képzetében tudok járni, mintha megosztanám saját magam vízióját egy másik valóságban, anélkül, hogy valójában oda mennék - mosolygott anyja döbbenetén. - Na, mit szólsz hozzá?

Agnes annyira akart hinni benne, hogy fia újra teljes értékűvé válik, és a furcsa az, hogy el tudta hinni, *mert igaz volt*.

Hogy igazát bebizonyítsa, Barty olvasott neki Dickenst, egy bekezdést a *Szép remények*-ből. Majd egy másikat Mark Twain-től.

Agnes felemelte kezét, és megkérdezte, hányat mutat. A fiú azt felelte, négyet. És annyi is volt. Aztán kettő. Majd hét. Keze sápadt, tenyerei véraláfutásosak.

Mivel könnymirigyei és könnycsatornája megmaradt, Barty műszemekkel is tudott sírni. Ennél fogva nem volt hihetlenebb az sem, hogy lát is velük.

Ez a trükk azonban sokkal bonyolultabb volt, mint ott sétálni, ahol nem esik. A látást fenntartani szellemi és testi megterhelést jelentett számára.

Anyja örömét látva azonban megérte.

Bármilyen erős szellemi igénybevételt jelentett csekély látását fenntartani, sokkal nehezebb volt még egyszer látni az arcát, ennyi év vakság után, ilyen soványnak és sápadtnak. Az életerős, szeretetre méltó asszony, akinek a képét oly féltve őrizte az emlékezetében, ezentúl háttérbe szorult.

Megegyeztek, hogy a világ számára Barty továbbra is vak marad, különben vagy csodabogárnak tartanák, vagy - esetleg akaratlanul - kísérleti alannak tekintenék. Ebben a modern világban nem túrik a csodákat. Csak a családnak mondják el a változást.

- Ha ez a csoda megtörténhet, Barty, mi jöhet még?

- Talán ennyi is elég.

- Hát persze, hogy elég! Persze, hogy elég! De... tudod, nem sok mindent sajnálok. Csak azt, hogy nem tudhatom meg, Angelt és téged miért hozott össze a sors. Tudom, hogy valami nagyszerű oka van, Barty. Valami nagyon szép.

Volt még néhány napjuk, hogy csendben ünnepeljék a fiú hihetetlen módon visszanyert látását, és ezalatt az idő alatt az asszony fáradhatatlanul nézte, amint fia felolvass neki. Barty tudta, hogy anyja nem a felolvasást figyeli. Az, hogy fia teljes értékűvé vált, hihetetlen magasságokba repítette lelkét, magasabbra, mint azt egy író szavai, vagy egy történet valaha is megtehetette volna.

November kilencedikén délután Paul és Barty a nappaliban volt, és emlékeket idéztek fel Agnessel. Angel kiment a konyhába, hogy italt hozzon nekik. Agnes zihálni kezdett, majd görcsbe rándult. Levegőért kapkodott, arca elsápadt, majd mikor újra lélegezni tudott, megszólalt: - Hívjátok be Angelt. A többiekre már nincs idő.

Hárman köré gyűltek, szorosán mellé, hogy a Halál ne vehesse el, amit nem akarnak odaadni neki.

Agnes Paulhoz fordult: - Szerettem az ártatlanságodat... és jó volt átadni a tapasztalataimat.

- Aggie, ne! - könyörgött a férfi.

- Nehogy megint elkezdj kóborolni! - emlékeztette az asszony.

Mikor Angelhez fordult, hangja elvékonyodott, de törekenységében annyi szeretet volt, hogy erejétől Barty megremegett. - Isten benned van, Angel, csak a ragyogás, és semmi rosszság.

A lány képtelen volt megszólalni, megcsókolta hát az asszonyt, és fejét mellére hajtotta, mindörökké megőrizve emlékezetében szívdobogását.

- Csodagyerek - szólt Agnes Barty-hoz.

- Szupermami.

- Isten csodás életet adott nekem. Emlékezz rá.

- Rendben.

Agnes behunyta a szemét, és a fiú azt hitte, meghalt, de aztán ismét kinyitotta a szemét. - Van egy hely, ott a dolgokon túl...

- Remélem - mondta a fiú.
- Jó anyád sohasem hazudna neked, igaz?
- Az én jó anyám nem.
- Drága... gyermek.

Barty elmondta, hogy szereti, ő pedig a fiú szavai közben csendesen eltávozott. Arcáról eltűnt a végső stádiumban lévő beteg elgyötört kifejezése. Mielőtt helyét a halál szürke maszkja vette volna át, Barty látta szépségét, amelyet hároméves kora óta őrizgetett emlékezetében, mielőtt kivették volna a szemét. Röpke volt ez a szépség, és mintha valami átalakulás sugározna belőle, a tökéletes fény, a lénye maga.

*

Mindaddig, míg anyja meg nem kapta a végső tisztességet, és nyugovóra nem helyezték első férje mellé, Barty annak a világnak a *képzetében* élt, ahol nem veszítette el látását, és keservesen kapaszkodott ennek a világnak a képzetébe.

Azon a napon a sötétkék öltönyét viselte.

Úgy tett, mintha még mindig vak lenne, Angel karjába kapaszkodott, de mindent látott, minden apró részletet belevéselt az emlékezetébe, hogy a közelgő sötétség idején legyen mibe kapaszkodnia.

Agnes negyvenhárom éves volt, és ilyen fiatalon is nyomot hagyott maga után a Földön. Több mint kétezer ember jött el a temetésre, amelyen hét egyház papja szolgált, és a menet olyan hosszú volt, hogy sokan csak több mérföldre tudták leállítani kocsijukat. A gyászolók oszlopa a zöldellő dombok között kanyargott, régmúlt idők fejfái között, a szertartást vezető tiszteletes pedig nem kezdte el a sír mellett a szertartást, amíg mindenki meg nem érkezett. Senki sem volt türelmetlen. Mikor elhangzott az utolsó ima is, és a koporsót leengedték a sírba, a gyászolók tétován álltak, halogatták a távozást, mígnem Barty rájött, hogy akárcsak ő, a tömeg is valami csodával határos feltámadásban bízott, hogy ez a szeplőtelen asszony, aki nemrég még köztük volt, egyszerre feltámad halottaiból.

Agnes Lampion. A Pités Hölgy.

Hazaérve, a család melegében Barty összeesett a kimerültségtől, hiszen minden erejét felémésztette, hogy lásson nem létező szemeivel. Tíz napra ágyának esett, láz, szédülés, migrén gyötörte, és négy kilót fogyott.

Nem hazudott az anyjának. Agnes azt hitte, hogy valami kvantumcsoda folytán fia véglegesen visszanyerte látását. Barty azt akarta, hogy anyja azzal a megnyugtató tévhittel térjen végső nyugalomra, hogy fia kiszabadult a sötétség fogságából.

De a sötétség visszatért még öt évre, 1983-ig.

83. fejezet

Minden nap emlékezetes nap volt, és anyja emlékezetével telt el. A „Pités Hölgy Szolgálat”-nál állandóan új recepteket és egyéb újdonságokat találtak ki, hogy felderítsék komor életüket.

Barty zseniális matematikai tudása a gyakorlatban is alkalmazható volt. Vakon is olyan minitákat látott, ami a többiek számára láthatatlan maradt. Tom Vanadiummal hihetetlenül sikeres értékpapír-befektetési stratégiákat dolgozott ki. A nyolcvanas évekre az alapítvány éves forgalma átlagosan huszonhat százalék lett, ami kitűnő teljesítmény, figyelembe véve a hetvenes években elszabadult inflációt.

Az Agnes halálát követő öt évben a soknevű család megszorodott. Barty és Angel tizenöt évvel ezelőtt összehozta őket itt, de a sors, amelyről Tom azon az esős estén a tornácon beszélt, csak nem akarta megmutatni magát. Barty nem volt képes fájdalom nélkül fenntartani második látását, így továbbra is sötétségben élt. Angel nem talált okot rá, hogy bárkit is átküldjön a nagy bogarak világába, ahová Caint eltüntette. Csak a szerelem és barátság csodája szötte át a család életét, de sivár hétköznapijaikban is tisztában voltak a csodák lehetőségével.

Senki sem lepődött meg, mikor Barty megkérte Angel kezét, a lány igent mondott, és összeházasodtak. Mindketten tizennyolc évesek voltak, mikor 1983 júniusában összeházasodtak.

Barty egyetlen órára, amely nem volt annyira megterhelő, visszatért annak a világnak a *képzetébe*, ahol nem volt vak, és látását megosztotta más Bartyk-kal, más világokból, hogy láthassa

menyasszonyát, amint a sorok között végiglépked mellette, ünnepélyes esküt tesznek és ő felhúzza ujjára a gyűrűt.

A dolgok sokféleképpen történnek, ám a végtelen számú világban és minden Teremtésben Barty hitte, nincs még egy nő, akinek szépsége és jósága több lett volna Angelénél.

A szertartás végén visszatért a sötétségbe. Ott is maradt egészen 1986 húsvétjáig, de felesége beragyogta élete minden percét.

A lakodalmat, amely nagy volt, zajos és vidám, a kerítés nélküli három telek területén tartották. Anyja nevét annyiszor emlegették, oly erősen élt a jelenlévőkben, hogy néha úgy tűnt, mintha valóban közöttük lenne.

A nászéjszaka utáni reggelen, anélkül, hogy megbeszélték volna, Barty és Angel kimentek az udvarra, és felmásztak a tölgyfára, hogy annak legmagasabb ágáról nézzék meg a napfelkeltét.

*

Három évvel később, 1986 húsvétvasárnapján a nyuszi ajándékot hozott nekik: megszületett Mary. - Ideje már, hogy egy rendes, hétköznapi név kerüljön a családba - jelentette ki Angel.

Hogy láthassa újszülött kislányát, Barty kölcsönkért látást más Bartyk-tól, és annyira imádta a ráncos csöppséget, hogy látását egész nap erőltette, míg az őrjítő migrén elviselhetetlenné vált, és egy hirtelen, rémisztően zavaros hang hatására visszahúzódott a kényelmes vakságba.

A zavarosság percekben belül eltűnt, de azt gyanította, hogy ha kölcsönvett látását erőlteti, azzal más bajt is okozhat.

Vak is maradt egy májusi délutánig. 1993-ban, amikor végre megtörtént a csoda, és amit Tom Vanadium hosszú évekkel korábban megjövendölt, egyszer csak megvalósult.

Barty éppen Tom Vanadiummal beszélgetett az alapítvány irodájában, a garázs fölött, mikor Angel izgatottan a keresésére indult. Évekkel korábban a garázst is megnagyobbították, a felette lévő két lakást kibővítették és egybenyitották, Tom számára is elegendő helyet biztosítva. Bár már hetvenhat éves volt, Tom még mindig dolgozott a „Pítés Hölgy Szolgálat”-nak. Az alkalmazottak számára nem volt korhatár, és Tom Atya úgy gondolta, hogy munka közben éri majd a halál. - És ha ez pitekihordó napon történik, csak hagyjátok ott holttestemet, és fejezzétek be a munkát. Nem veném a lelkekre, ha bárki is süteménye nélkül maradna.

Újra a régi Tom Atya volt, három évvel ezelőtt megtért esküjéhez. Kérésére az egyház a „Pítés Hölgy Szolgálat” káplánjává nevezte ki.

Barty és Tom éppen egy kvantumfizikusról beszélgettek, akit a tévében láttak, a megalkotott világegyetemben való hit, valamint a kvantummechanika és a molekuláris biológia legújabb felfedezései között fennálló titokzatos összefüggéseket tagláló dokumentumfilmben. A fizikus szerint néhány kollégája, semmi esetre sem a többség, abban hisz, miszerint a valóság kvantumszintjének egyre mélyülő megismerésével hamarosan meglepő közeledés tapasztalható majd a tudomány és a hit között.

Angel levegőért kapkodva berobbant a szobába: - Gyertek gyorsan! Ez hihetetlen! Ez csodálatos! Ezt látnotok kell! És Barty, ezt tényleg *látnod* kell.

- Rendben.

- Úgy értem, *látnod* kell.

- Mit mond? - kérdezte Tom.

- Van valami, amit szeretne, ha hallanál.

Barty felemelkedett a székből, és elkezdett újra ismerkedni a dolgok történésének érzésével, agya lázasan dolgozott a valóság felidézésén, ahogyan azt a hullámvasúton tette azon a napon. Mire Agnes és Tom után indult a ház mögötti udvarra, a homályos fény már kezdett alakokká tisztulni a szemében.

Mary az udvaron játszott, és látványa - hét év óta először - szinte térdre kényszerítette Bartyt. Éppen úgy nézett ki, mint az anyja, és Barty tudta, hogy Angel is hasonlóképpen festhetett, amikor háromévesen, megérkezésekor felderítette a konyhát, és megtalálta a kenyérpíritót egy terítő alatt.

Míg lánya látványától majdnem térdre esett, felesége megpillantásától szinte szárnyakat kapott.

A fűben Kokó, a négyéves, aranyszőrű vizsla feküdt hanyatt, négy tappancca a levegőben, szőrös pocakját nagylelkűen masszírozta Mary úrnővel.

- Édesem - szólt Angel a lányához -, mutasd be nekünk azt a játékot, amit az előbb Kokóval játszottatok. Gyere, mutasd be. Mutasd meg nekünk.

- Mami teljesen odavan tőle - mondta Mary Barty-nak.

- Ismered a mamit - mondta Barty, majdnem hiábavaló igyekezettel próbálva magába szívni a kislány arcát; emlékezetébe vésni a képét, hogy tovább éltesse őt a következő hosszú sötétség során.

- Most tényleg látsz, papa?

- Tényleg látok.

- Tetszik a cipőm?

- Igazán klassz.

- És tetszik a frizurám?

- *Mutasd be, mutasd be!* - sürgette Angel.

- Jóóóó - mondta Mary - Kokó, gyere, játszunk!

A kutya hasrafordult és felugrott, a farkát csóválta, készen állt a mókára.

Mary-nek volt egy sárga műanyag labdája, amellyel Kokó boldogan játszott egész nap, és ha megengedték, egész éjjel rácsálta. - Kéred? - kérdezte a kutyától.

Kokó kérte, meg kellett szereznie, és rögtön elrugaskodott, mikor Mary úgy tett, mintha elhajítaná a labdát.

Néhány lépés után a kutya rájött, hogy a kislány nem dobta el a labdát, megfordult, és visszafutott.

Mary szaladni kezdett: - Kapj el, ha tudsz! - kiáltotta, és eliramodott.

Kokó hihetetlen fordulattal irányt változtatott, és a kislány után vetette magát.

Mary éles balkanyarral szintén sarkon fordult - *és eltűnt.*

- Édes Istenem! - szólalt meg Tom Vanadium.

Egyik pillanatban ott egy kislány és egy sárga labda. A következő pillanatban eltűntek, mintha soha nem is léteztek volna.

Kokó megtorpant és megállt, zavarodottan balra nézett, majd jobbra, fülét hegyezte, hátha hall valami hangot, amely elárulná úrnője hollétét.

A kutya mögött Mary előlépett a semmiből, kezében a labdával, Kokó pedig meglepetésében megsédült, majd újra kezdődött a játék.

Mary háromszor tűnt el, és háromszor jelent meg, majd a lóvátett kutyát a szüleihez vezette. - Hú, ez klassz volt!

- Mikor jöttél rá, hogy meg tudod csinálni? - kérdezte Tom.

- Csak nemrég - válaszolt a kislány. - Ültem a tornácon, jégkrémet szopogattam, és csak úgy kitaláltam.

Barty Angelre nézett, Angel Barty-ra, és térdre borultak a fűben, lányuk lábai előtt. Mindketten mosolyogtak, de aztán mosolyuk megfagyott.

Angelnek mindjárt a nagy bogarak világa jutott eszébe, ahová Enoch Caint taszította, és Barty is *pontosan* erre gondolt. Angel megszólalt: - Édesem, ez csodálatos, ez fantasztikus, de nagyon óvatosnak kell lenned.

- Egyáltalán nem félelmetes - mondta Mary -, csak éppen egy pillanatra átlépek egy másik helyre, aztán vissza. Mintha egyik szobából a másikba mennék. Nem ragadok ott, vagy ilyesmi. - Barty-ra nézett: - Papa, te tudod, hogy van ez.

- Nagyjából. De anya azt akarja mondani...

- Lehet, hogy vannak ott *rossz* helyek is - figyelmeztette Angel.

- Hát persze, tudom - mondta Mary. - De ha rossz a hely, már akkor érzem, mielőtt belemegegyek. És akkor átmegyek a következőbe, amelyik nem rossz. Nem nagy ügy.

Nem nagy ügy.

Barty meg akarta ölelni. És *valóban* megölelte. És megölelte Angelt is. És megölelte Tom Vanadiumot is.

- Innom kell valamit - szólalt meg Tom Atya.

*

Mary Lampion magántanuló volt, akárcsak az anyja és az apja annak idején. De nem csak írni, olvasni és számolni tanult. Fokozatosan kibontakozott lenyűgöző tehetsége, amelyet egyetlen is-

kola sem tudott volna fejleszteni. Ezért belevetette magát a dolgok történésének tanulmányozásába, a jelen lévő, mégis láthatatlan világokban kalandozva.

Barty vak volt megint, meghallgatta beszámolóit, és a kislány segítségével látott, mintha soha nem vesztette volna el látását.

1996 karácsonyestéjén a család a középső házban gyűlt össze vacsorára. A nappali bútorait a fal mellé tolták, és három asztalt raktak egymás után a szoba közepére, hogy mindenkinek jusson hely.

Miután megterítettek, és a bort is kitöltötték, majd Mary kivételével mindenki helyet foglalt, Angel megszólalt: - A lányom szeretne egy rövid bemutatót tartani az asztali imádság előtt. Nem tudom, miről van szó, de azt állítja, nem lesz benne sem éneklés, sem tánc, de még csak vers sem.

Barty az asztalfőn ült, és úgy érezte, Mary közeledik feléje, hogy megérintse. A lány apja karjára tette kezét, és így szólt: - Papa, arrébb tolnád a székedet, hogy az öledbe ülhessek?

- Ha ez egy bemutató, akkor azt hiszem, én néző vagyok - mondta, miközben kihúzta a széket, és ölbe vette lányát. - Ne feledd, sohasem hordok nyakkendőt.

- Szeretlek, Papa - mondta a lány, és két tenyerét az apja halántékára helyezte.

Barty sötétségébe fény hatolt be, de ezt nem ő kereste. Láta mosolygós lányát az ölében ülve, amint elveszi kezét a halántékáról, látta a család tagjait, a karácsonyi díszekkel és fénylő gyermekkel megrakott asztalt.

- Ez megmarad neked - mondta Mary. - Ez olyan látás, amelyet a többi helyen lévő önmagaddal kell megosztanod, de nem kell erőlködnöd, hogy megtartsd. Nem lesz többé fejfájásod. Soha többé nem lesz ezzel gondod. Boldog karácsonyt, Papa.

Harmincegy évesen tehát - rövid megszakításokkal, több mint huszonnyolc évnyi vakság után - Barty Lampion látást kapott ajándékba tízéves lányától.

*

Az 1996 és 2000 között eltelt időben ezek történtek: nap nap után az élet Agnes Lampion, Joey Lampion, Harrison White, Seraphim White, Jacob Issacson, Simon Magnusson, Tom Vanadium, Grace White, és nem olyan régóta Wally Lipscomb emlékének jegyében telt. Azoknak az emlékek, akik oly sok mindent adtak, bár lehet, hogy más világokban még tovább élnek.

A hálaadásnap vacsorán, amikor megint három asztal volt egy sorban megterítve, a „három nulla” évében, Mary Lampion tizennégy évesen érdekes bejelentést tett a tökök pite mellett. Olyan helyekre utazgatott, ahová egyedül ő juthatott el. Hét évig tanulmányozta a végtelen világok egy-egy szeletét, és most, ennyi év után kétségek nélkül kijelentheti, érzékeli egy különleges hely létezését, amiről Barty anyja is beszélt a halálos ágyán, egy helyet, messze túl azon, ahol a dolgok történnek.

- És ha elegendő időt adtok, megtalálom a módját, hogy eljussak oda és megnézzem.

- De nehogy először meghalj! - szólt aggódva az anyja.

- Persze, hogy nem halok meg! Az túl könnyű lenne. Elvégre Lampion vagyok, nem? Soha sem választottuk a könnyebb utat, ha volt nehezebb is. Papa talán a legkönnyebb útvonalon mászott fel a tölgyfára?

Barty még egy szabályt felállított: - Nem halsz meg... és először meggyőződsz arról, hogy vissza is tudsz jönni.

- Ha valaha eljutok oda, vissza is fogok jönni - ígérte meg Mary a családjának. - Képzeljétek el, mennyi mindent kell majd *megbeszelnünk*. Lehet, hogy hozok egy pár új pitereceptet onnan.

2000. a Sárkány éve, morgás nélkül átadja helyét a Kígyónak, majd a Kígyót a Ló követi. Minden nap elvégezzük a munkánkat, azok emlékére, akik előttünk távoztak el. A kis Mary tette készen itt van közöttünk. Most még csak a családja tudja, milyen kivételes lány. Egy emlékezetes napon majd mi is megtudhatjuk.

A szerző megjegyzései

Az elbeszélés hatásának fokozása érdekében kissé megváltoztattam a San Franciscó-i St. Mary Kórház alaprajzát és berendezését. A történetben a kórház dolgozói csak kitalált személyek, a kitűnő intézmény volt vagy jelenlegi dolgozói közül senki nem szolgált mintaként megalkotásukhoz.

Nem én vagyok az első, aki rájött, hogy a kvantummechanika felfedi: a valóság természete és a hit titokzatos összefüggésben állnak egymással, pontosabban a teremtett világegyetem fogalmával. Sok kitűnő tudós írt már erről előttem is. Mindazonáltal, amennyire tudom, az a fogalom, amely szerint az emberi kapcsolatok a kvantummechanikában tükröződnek, még újdonságnak számít. Minden egyes emberi lét bonyolult módon kötődik egy másikhoz a valós világ legmélyebb, atomméret alatti szintjén. Tehát minden látszólagos káosz nem más, mint egyfajta különös rend. És a „távoli kísérteties hatások”, ahogyan a bölcs kvantumfizikus mondta, könnyen felfedezhetők az emberi társadalomban is, akár csak az atomi, molekuláris vagy egyéb fizikai rendszerekben. Ebben a történetben Tom Vanadium néhány mondatban leegyszerűsítette és összevonta a kvantumfizika összetett jelenségeit, mert bár nem *tudja*, hogy ő egy regényhős, mégis kötelessége szórakoztatónak lenni. Remélem, hogy a fizikusok, akik ezt a könyvet olvassák, megbocsátanak neki.